

Án Mạn Trong Phòng Thắt Chặt

Bí ẩn
chiếc ô đen

Yugo Aosaki

Dịch: Mai

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

LỜI
MỞ
ĐẦU

— trước khi mở màn

“Không thể tin được.”

Nghe tôi nói xong, thiếu niên đối diện lắc đầu. Phản ứng đó là đương nhiên.

“Tôi không đùa chuyện thế này đâu.”

Tôi không nói “Tôi không nói dối đâu.” mà chọn cách nói giảm nói tránh. Và sự thật là tôi không đùa cợt chút nào. Tôi thật lòng đấy.

Tôi thật lòng muốn bắt con người trước mắt này.

Thiếu niên vừa ngẫm nghĩ vừa lùa bàn tay vào tóc mái cắt bằng. Chốc chốc, âm thanh từ các câu lạc bộ đang hoạt động lại vọng qua bức tường, mỗi lần như thế, cậu ta lại đảo mắt đầy cảnh giác. Dù vậy nhưng tôi không lo bị nhìn thấy. Tuy nội dung cuộc trao đổi hoàn toàn chẳng vương chút ánh sáng thanh xuân chói lọi nào nhưng chúng tôi gặp nhau ở nhà thể chất đường đường chính chính.

“Nếu tôi nói không thì sao?”

“Vậy tôi sẽ bỏ cuộc. Tuy thật đáng tiếc...”

Thiếu niên nhìn xuống chiếc túi đen sờn rách đeo bên vai phải. Là túi đựng camera. Chắc anh ta không từ chối đâu nhỉ. Tôi dám chắc mình hiểu rõ tính cách anh ta, tôi có mắt nhìn người mà.

“Tôi phải làm thế nào?”

Rốt cuộc, thiếu niên ngẩng đầu lên và quyết định. Chà chà, đúng như dự đoán.

Tôi thông báo địa điểm, thời gian và một vài chỉ dẫn chi tiết cho anh ta một cách ngắn gọn.

Tôi vừa lưu loát giải thích, vừa ôn lại kế hoạch trong đầu. Không sao, không có sơ hở. Không ai nhận ra tôi là thủ phạm. Đây chính là

cú lội ngược dòng cho tôi – kẻ đang bị dồn vào chân tường. Chỉ cần loại bỏ kẻ này, mọi sự sẽ trở về trạng thái yên bình nên có.

Trừ khử kẻ này, đoạt lấy *thứ đó*...

Thiếu niên hết gật lại gật, tiếp nhận thông tin. Anh ta có vẻ không nhận ra có gì không ổn dù sự tình diễn biến quá thuận lợi. Đơn giản thật.

Sau cùng, khi tôi xin lỗi vì đã hẹn gặp vì chuyện không đâu, anh ta cười cười tỏ vẻ không để tâm.

“Không sao đâu. Bỏ mặc cậu là không công bằng... Cảm ơn cậu đã nói tôi biết.”

Thiếu niên cười rạng rỡ rồi cúi đầu. Tôi cũng vậy. Cái cúi đầu này hàm chứa chỉ một chút xiu tôn kính và rất nhiều xem thường của tôi dành cho *người anh hùng thảm hại* sắp tạo thành bi kịch.

“Vậy, nhờ chiếu cố nhé... Asajima.”

Như vậy, bước chuẩn bị đầu tiên cho kế hoạch phạm tội hoàn hảo đã xong.

1.
VỤ
ÁN
BẮT
ĐẦU

1. rèm được kéo lên, vở diễn bắt đầu

“Trời ạ, mưa như điên ấy.”

Sanae đang chạy đằng trước Yuno và căn nhà. Hình như thế.

Mưa rào rào dữ dội đánh xuống mặt đất nên Yuno không nghe rõ Sanae nói gì. Nhưng chắc chắn Sanae đang phàn nàn về thời tiết, nếu câu Sanae nói đúng như những gì Yuno nghe được thì

cô hoàn toàn đồng ý.

Mưa như trút nước.

Giữa đợt mưa đầu hè, cơn giông đang di chuyển lên phía bắc. Trái ngược với biểu tượng nhiều mây trong dự báo thời tiết hôm qua, từ sáng đến giờ, trời mưa ào ào không ngớt. Phát thanh viên nở nụ cười chuyên nghiệp, thông báo trận mưa có thể kéo dài đến tối, sẽ ngớt vào khoảng 9 giờ. Nhưng chuyện này chẳng đáng cười chút nào hết.

Bây giờ là 3 giờ 07 phút chiều.

Trận mưa to này sẽ kéo dài thêm sáu tiếng nữa. Chỉ nghĩ thế thôi đã thấy chán rồi.

“Ôi, ướt hết rồi... Giá mà mình cầm ô.”

Sanae hồi hả chạy tới cửa hông khu nhà học số một, lắc lắc cái đầu như cách chó mèo vẩy nước trên người để rũ nước mưa. Yuno chạy đến bên cạnh Sanae.

Bộ đồng phục thể dục mới may hồi tháng Năm ướt nhẹ, dính chặt vào người. Tất và giày đi trong lớp☹ đều bị bùn bắn bê bết trông thảm hại. Từ dãy phòng sinh hoạt câu lạc bộ tới tòa nhà học này chỉ tầm mười mét, cứ tưởng có thể chạy qua mà không bị ướt mấy nhưng hai cô đã nhầm.

Ô, cặp và đồng phục đang để trong tủ khóa ở phòng sinh hoạt câu lạc bộ. Giờ, hai cô chỉ mang theo nước bù điện giải☺, vợt, giày bóng bàn và khăn lau mồ hôi nhét vừa trong túi. Đây là bốn vật dụng tối thiểu phải có khi luyện tập.

Hai cô vắt gấu áo đồng phục. Dòng chữ “Đội bóng bàn nữ trường Trung học phổ thông Kazegaoka” nhả nhúm theo nếp áo đang bị kéo kéo lồi lồi.

“Thế này nên tớ mới ghét trời mưa đấy!”

Sanae lẩm bẩm.

“Thôi, kệ đi. Mình đi nhanh thôi cậu.”

Phản nản cũng chẳng thay đổi được gì nên Yuno quyết định bỏ qua. Hai cô gái chúi bùn bấn dưới đế giày lên thảm rồi đi dọc hành lang. Chuông báo tan học vừa vang lên là đám học sinh nhao nhao đổ ra phía cửa ra vào. Khung cảnh thật hỗn loạn.

“A, yu hú~”

Từ đằng sau vọng tới tiếng gọi cao vút. Hai cô quay lại thì trông thấy các bạn cùng mặc đồng phục của câu lạc bộ Bóng bàn đang xuống cầu thang.

“Yuno với Sanae đến sớm ghê!”

“Thì đến lượt tụi mình trực nhật mà.”

“À, ra thế. Nào, mời hai cậu!”

Nhóm bạn vẫy vẫy tay rồi bước về phía dãy phòng của các câu lạc bộ thể thao. Đồ tập luyện được người khác chuẩn bị, mình chỉ việc thanh thoi thay đồ rồi sang nhà thể chất là xong. Tuy nhiên, mọi người trong câu lạc bộ luân phiên trực nhật nên thường ngày, Yuno và Sanae đều được tận hưởng cảm giác sung sướng, nhàn nhã ấy.

“Chúng mình đến nhà thể chất sớm nhất đấy nhỉ?”

Sanae bắt chuyện. Bên cạnh hai người là mấy nam sinh câu lạc bộ Bóng chày đang nhao nhao đùa giỡn nên hai cô chẳng nghe rõ

lời nhau, giống như bị tiếng mưa lấn át lúc nãy. Vừa lách ra khỏi đám đông, Yuno vừa nói to để bạn mình nghe được.

“Chắc chị Sagawa sắp đến rồi đấy!”

Lúc hai người vào phòng, trên sàn có một chiếc cặp sách. Chắc đàn chị đã thay đồ rồi nhanh chân đi trước. Chị ấy lúc nào cũng thế.

Sagawa Nao.

Học sinh lớp mười một, đội trưởng câu lạc bộ Bóng bàn.

Một người đã tài năng xuất chúng lại còn trí dũng song toàn, vừa chân thật, mạnh mẽ lại vừa phóng khoáng vô tư. Tính cách của cô ấy có phần trầm tĩnh, chín chắn, không hề bo bo giữ mình. Nếu dùng bốn chữ để miêu tả thì là *hăng say luyện tập*.

Dù là sáng hay chiều, cô đều tham gia không thiếu một buổi tập nào, đã vậy còn luôn luôn đến sớm hơn tất cả mọi người, thay đồ rồi vào nhà thể chất đầu tiên. Trước khi thành viên lớp dưới phụ trách chuẩn bị đồ tập tới, cô thường đã giãn cơ xong xuôi rồi giúp đỡ công việc chuẩn bị, trong lúc các thành viên khác trong câu lạc bộ còn đang tập hợp thì cô đã trao đổi nội dung luyện tập với huấn luyện viên rồi.

Vừa có thực lực, vừa hăng hái rèn giũa nên năm ngoái, Sagawa Nao đã đứng thứ tám trong Giải đấu Đối kháng cá nhân của tỉnh dù khi ấy mới chỉ là học sinh lớp mười. Đây là thành tích cực kỳ xuất sắc bởi đội bóng bàn nữ của trường Kazegaoka vốn chỉ được xếp vào hạng trung bình mà thôi. Giờ, việc tham gia giải đấu giữa các trường trung học đã không còn là mơ tưởng, đội cũng được những tuyển thủ mạnh từ các trường danh tiếng xem như đối thủ.

Sagawa Nao mới nhận chức đội trưởng sau khi một số thành viên lớp mười hai rời đội cách đây một tháng nhưng đã được mọi người tin tưởng từ lâu, tưởng như hể bước vào nhà thể chất là đã nghe thấy một cô gái tóc ngắn xinh đẹp, khỏe khoắn nhắc nhở “Hai đứa, muộn rồi đấy!”

Yuno vừa dùng khăn lau mái tóc ướt vừa cười khúc khích.

Nhà thể chất cũ – nơi luyện tập của câu lạc bộ Bóng bàn nữ, nằm ở khu vực khá xa trong khuôn viên trường, bên ngoài tòa nhà học số ba. Do cách xa cổng chính nên xung quanh vắng vẻ, hiu quạnh.

Đi qua phòng chứa tài liệu môn Ngữ văn, nhà vệ sinh của giáo viên và khách đến trường rồi phòng để đồ dùng của Hội học sinh, rẽ trái giữa hành lang vào một lối thông ngắn nối giữa tòa nhà học và phòng thể chất. Gọi là lối thông nhưng thực ra nó chỉ là một đoạn đường bê tông có mái che. Nhưng chỉ cần tránh được mưa nắng là đám học sinh cũng thấy vui rồi.

Cửa nhà thể chất mở, đến đầu lối thông đã nhìn được vào bên trong.

Đúng như dự đoán, đội trưởng Sagawa đã tới. Cô đang khởi động giãn cơ cùng thầy cố vấn.

“Y như rằng chị ấy đến rồi kìa!”

“Chuẩn đấy! Đúng là... Ờ, mưa ngớt rồi kìa!”

Nghe Sanae nói thế, Yuno nhìn ra khoảng không ngoài lối đi. Quả thật, mưa đã đỡ hơn lúc nãy.

“Lúc mình về mà trời tạnh thì tốt...”

Rời mắt khỏi khoảng trời xám xịt và nhìn xuống bên trái, cô chợt thấy một nữ sinh đang đứng trước cửa sổ phòng vệ sinh nhà thể chất. Dưới tán ô là mái tóc vàng đẹp đẽ và khuôn mặt đang nhăn nhó đầy vẻ *chán mưa lắm rồi đấy*.

Nhưng tại sao cô ấy lại ở đây? Nếu chờ bạn thì đứng ở chỗ cửa ra vào có mái che có phải hơn không...

Yuno thấy kỳ kỳ nhưng...

“Hai đứa, muộn rồi đấy!”

Tiếng quát của đội trưởng xuyên thẳng vào tai Yuno và Sanae. Giống hệt như vẻ ngoài, giọng đội trưởng sang sảng vang vọng khắp nhà thể chất. Yuno và Sanae đồng thanh nói xin lỗi, thay giày rồi đi vào.

Đúng theo nghĩa của từ *cũ* ở sau *nhà thể chất*, tòa nhà này đã có từ lâu rồi.

Trần cao vời vợi, có giàn thép chống đỡ mái nhà. Giữa nhà thể chất đặt cây trụ bóng rổ. Trên mặt sàn kẻ các đường nhiều màu sắc khác nhau. Miết đế giày bóng bàn xuống sàn sẽ tạo thành tiếng *kin kít* vui tai. Bầu không khí ứ đọng với cái mùi đặc trưng, đã thế, ngoài mấy thành viên đội Bóng bàn, nơi này chẳng còn bóng dáng ai, cộng với tiếng mưa rả rích bên ngoài tạo thành khung cảnh dù đã quen thuộc nhưng vẫn khiến người ta thấy ảm đạm.

“... Ờ?”

Mang tâm trạng đó và nhìn quanh quất khắp nhà thể chất, ngoài việc nơi này ít người, Yuno còn để ý thấy một điểm khác lạ nữa.

Rèm trên sân khấu đã được hạ xuống.

Từ cửa đi vào, nhìn sang bên trái sẽ thấy một sân khấu được dựng cao tầm một mét so với sàn nhà, có đặt bục phát biểu dành cho các buổi diễn thuyết, nói chuyện. Bình thường còn nhìn thấy được một khoảng không gian nữa nhưng giờ tầm mắt bị chặn bởi tấm rèm dày màu đỏ thẫm.

Sao thế nhỉ? Lúc câu lạc bộ Kịch diễn tập còn chẳng hạ rèm xuống cơ mà.

Đúng lúc đó, Sanae lên tiếng khiến câu hỏi ấy nhanh chóng nhạt nhòa trong tâm trí Yuno.

“Chị bảo muộn nhưng mới 3 giờ 10 thôi mà. Bọn em cố gắng lắm rồi đấy!”

Sanae chỉ vào đồng hồ treo bên cạnh sân khấu. Đội trưởng nhếch mép cười:

“Vẫn muộn. Chị đến từ 3 giờ đây này.”

“... 3 giờ là giờ tan học mà chị? Chị phải mất thời gian đi sang đây chứ!”

“Tiết sáu lớp chị được ra sớm.”

“Hả... Đúng là đội trưởng...”

Được tan tiết sớm chẳng liên quan gì đến năng lực của đội trưởng nhưng Yuno vẫn thấy hơi ngưỡng mộ.

“Thế nhờ hai em chuẩn bị bàn nhé.”

Giáo viên trẻ Masumura – cố vấn kiêm huấn luyện viên của đội đứng bên cạnh đội trưởng, nói với Yuno và Sanae rồi uyển chuyển đổi hướng câu chuyện. Hai cô nữ sinh đặt vớt và khăn lau của mình cạnh tường rồi vào kho dụng cụ. Đội trưởng đi theo sau.

“Chị mang máy bắn bóng◎ ra, còn hai đứa chuẩn bị bàn nhé.”

Vừa nói, đội trưởng vừa ôm máy bắn bóng tự động dùng khi luyện tập, rào bước đi ra. Tác phong vẫn lạnh lẽo như mọi khi.

“Này Yuno, buồn tí đi.”

Nhìn theo bóng lưng đội trưởng, chợt Sanae nói:

“Cậu xem kết quả thi giữa kỳ chưa?”

“Thi á? Ừm. Tổ chẳng tốt cũng chẳng kém.”

“Không phải, cậu đang nói kết quả cá nhân phải không? Thế còn bảng xếp hạng cậu xem chưa?”

“Xếp hạng ấy hả? À...”

Trường cấp ba Kazegaoka là trường dự bị đại học◎. Sau mỗi kỳ thi, trường đều dán danh sách học sinh xuất sắc xếp theo tên và kết quả trên tấm bảng cạnh cửa ra vào. Sáng nay, trường vừa công bố kết quả kỳ thi giữa kỳ ba tuần trước.

Tất nhiên Yuno biết việc đó nhưng ngoài điểm trung bình các môn của mình lên xuống thế nào, cô chẳng quan tâm đến chuyện khác cho lắm.

“Tớ chưa xem. Sanae được lên bảng hả?”

“Làm gì có chuyện đó, tớ lên sao nổi. Là chị Sagawa ấy.”

“Hử...”

Tay Yuno đang lấy bàn bóng bàn kiểu gấp đôi liền dùng khựng lại.

“Thật á? Đội trưởng lên bảng á?”

“Thật luôn thật luôn! Đã thế còn đứng thứ 6, thứ 6 trong toàn khối mười một cơ!”

Thành tích tốt đến mức đứng thứ 6 trong gần ba trăm học sinh khối mười một...

“Chà, tớ biết chị ấy thông minh nhưng thế thì đúng là siêu giỏi!”

“Công nhận. Trông chị Sagawa cứ tưởng chỉ biết cầm cúi luyện tập thể thao, hóa ra học hành cũng siêu ghê luôn!”

“Ừ... Cậu nói đúng đấy!” Yuno thật lòng nghĩ như vậy.

Phải đặt thêm một biệt hiệu nữa cho đội trưởng mới được. *Văn võ song toàn*, không, phải là *Siêu nhân hoàn hảo* mới đúng.

“Này hai đứa, nhanh tay lên nào!”

Tiếng *Siêu nhân hoàn hảo* vọng tới từ bên ngoài kho. Yuno và Sanae vội vàng chuyển bàn đánh bóng ra. Các cô đi ngang qua hai nam sinh đội Cầu lông chẳng biết vào nhà thể chất từ lúc nào.

“Đấy, về kết quả kỳ thi ấy...”

Vừa di chuyển bàn đánh bóng chân có gắn bánh xe vào vị trí đã định, Sanae vừa tiếp tục câu chuyện đang nói dở.

“Không chỉ mình chị Sagawa thôi đâu. Nhìn thứ hạng khối mười một mà tớ choáng luôn.”

“Sao thế?”

“Người đứng đầu được tận 900 điểm.”

“... 900 điểm?”

Phải một lát Yuno mới ngộ ra.

Kỳ thi giữa kỳ của ba khối đều gồm chín môn, thứ hạng được xếp theo tổng điểm. Được 900 điểm, nghĩa là...

“Môn nào cũng được điểm tuyệt đối hết á?”

“Thì đó.”

Thành tích kiểu gì mà xa vời thực tế quá vậy?

“Ai đấy? Anh Masaki hả?”

Yuno nhớ đến gương mặt hội trưởng Hội học sinh vừa được bầu tháng trước.

Khác với một số trường trung học chỉ làm thủ tục cho xong, cuộc tranh cử vào Hội học sinh diễn ra vào đầu tháng Năm ở trường Kazegaoka là sự kiện cực kỳ sôi nổi. Đối với học sinh khóa trên đang mong muốn được nhà trường tiến cử với trường đại học[©], vị trí hội trưởng Hội học sinh rất quan trọng. Yuno vẫn còn nhớ rõ cuộc cạnh tranh khốc liệt giữa các ứng cử viên. Kết quả, người may mắn được chọn là nam sinh lớp mười một tên Masaki Akihiro. Masaki là học sinh xuất sắc, đã hoạt động tích cực trong Hội học sinh từ năm lớp mười, thi còn được điểm tuyệt đối tất cả các môn nên chuyện này cũng dễ hiểu. Với lại, Masaki còn được đám nữ sinh cực kỳ hâm mộ.

Nhưng Sanae lắc đầu.

“Đáng tiếc, hội trưởng chỉ được 870 điểm, đứng thứ hai. Siêu quá siêu rồi, nhưng vẫn thua người 900.”

“Thế ai? Hội phó Yatsunashi à?”

“A, suýt đúng. Hội phó Yatsunashi đứng thứ ba. Người đứng đầu tớ cũng chẳng biết là ai. Umigame hay gì ấy... Họ nghe hơi lạ.”

“Umigame á...?”

Lần đầu tiên Yuno nghe thấy cái tên này. Yuno và Sanae học lớp mười, ngoài các anh chị cùng câu lạc bộ thì chẳng quen biết mấy ai ở khối mười một nên đương nhiên chưa từng nghe cái tên này.

“Mà này, cái người tên Umigame ấy có tin đồn lạ lắm nhé.”

Đặt xong chiếc bàn thứ nhất, hai cô quay lại kho lấy chiếc tiếp theo. Câu chuyện của Sanae vẫn chưa kết thúc.

“Mọi người đồn là Umigame sống trong phòng sinh hoạt câu lạc bộ.”

“Hả?”

Nãy giờ, Yuno toàn phải hỏi lại.

“Dãy phòng của mấy câu lạc bộ văn hóa ấy. Trong đó có một phòng không bao giờ mở. Phòng xa nhất về phía tây tầng một ấy, lúc nào cũng khóa kín.”

“Chắc tại người ta không dùng phòng đấy?”

“Thì đúng, nhưng nghe đồn người tên Umigame đó lúc ở lúc không trong cái phòng không bao giờ mở ấy...”

“Tớ chẳng hiểu cậu nói gì cả.”

Đang buồn về kết quả thi giữa kỳ, chẳng biết từ khi nào đã chuyển sang bày chuyện bí ẩn ở trường học rồi?

“Á à, trông mặt cậu kìa, không tin tớ phải không?”

“Tớ chẳng tin đâu. Làm sao sống trong phòng câu lạc bộ được.”

“Thật đấy. Rất nhiều thầy cô với học sinh trong trường không biết, nhưng tớ nghe Ike bên câu lạc bộ Báo chí kể rằng đội trưởng câu lạc bộ của nó từng nói thế...”

“Toàn nghe hơi nồi chỗ cả.”

“Các thầy cô làm sao hả em?”

Thầy Masumura đã kiểm tra xong nội dung tập luyện và có vẻ hứng thú với câu chuyện giữa Yuno và Sanae. Sanae hoảng hồn lảng đi ngay.

“A, không có gì đâu ạ. Thầy ơi, hôm nay thầy cũng đẹp trai lắm!”

“Ha ha, gì đây? Em nịnh thầy hả?”

Tuy nói vậy nhưng thầy Masumura gãi gãi mái tóc húi cua như đang ngại ngùng. Thầy là một chàng trai rất đơn thuần.

“Đừng tưởng xin được thầy giảm nhẹ nội dung tập đấy nhé! Sắp đến hè rồi, từ hôm nay trở đi, bài vở của các em nhẹ nhàng hơn rồi.”

“Đâu có, em không định... nhưng ý thầy tức là bọn em sẽ phải tập nhiều hơn ấy ạ? Chán thế!”

“Đừng phàn nàn nữa.”

Đội trưởng Sagawa cũng tham gia vào câu chuyện.

“Từ hôm nay, nhóm hay đánh quả giật phải luyện bạt nhiều gấp đôi. Lực tấn công không có thì thi đấu bao nhiêu cũng không thắng được. Nhóm hay cắt bóng thì dùng máy...”

Đúng lúc đó.

Thùng, thùng...

Âm thanh như tiếng trống rền vang.

Tiếng vang lớn lại trầm trầm khiến những người có mặt trong nhà thể chất đều ngừng việc đang làm. Trong đây, âm thanh dễ dội ngược lại nên dư âm cứ kéo dài mãi.

“... Tiếng gì vậy?”

Lát sau, thầy Masumura mới phản ứng.

“Chắc là tiếng sấm đấy ạ.”

“Hình như không phải.”

Đội trưởng không đồng tình với ý kiến của Sanae.

“Nghe như có nhịp điệu ấy... Hay câu lạc bộ Nhạc cụ hơi đang tập luyện?”

“Ờ, câu lạc bộ âm nhạc ở nhà học số hai mà chị? Chẳng nhẽ tiếng vọng đến tận đây...”

“Xin lỗi mọi người!”

Lại một âm thanh rõ to nữa vang lên. Lần này là tiếng người nói.

Từ cửa nổi vào cánh gà ở bên trái sân khấu, một cậu con trai đầu tóc bù xù xuất hiện. Cậu ta là Kajiwara, đội trưởng câu lạc bộ Kịch.

“Ai hạ rèm sân khấu xuống thế ạ?”

Yuno và Sanae nhìn nhau rồi cùng lắc đầu. Tấm rèm đã hạ từ trước khi các cô vào đây rồi.

“À, chắc là anh Asajima hạ đấy!”

Đội trưởng Sagawa đến từ lúc 3 giờ lên tiếng đáp. Asajima lớp mười hai là đội trưởng câu lạc bộ Phát thanh, ngay cả Yuno cũng biết.

“Lúc nãy anh ấy một mình đi vào cánh gà, sau đó rèm hạ xuống luôn. Thầy cũng trông thấy phải không thầy?”

Sagawa hỏi thầy Masumura, thầy cũng gật đầu “Ừ.”

“Hử, anh Asajima á? Làm thế để làm gì?”

“Tớ không biết đâu.”

“Hừm. Lạ nhỉ... Thôi kệ. Sanjou, kéo rèm lên đi!”

Kajiwara hơi gật đầu rồi quay về phía cửa và gọi.

Lập tức, thành viên đội Kịch đang chờ sẵn sau cánh gà bấm máy điều khiển, tấm rèm dày dần dần được nâng lên trần nhà cùng âm thanh máy móc rầm rì.

Kajiwara xuất hiện, nhóm Yuno vốn lúc nãy đã để ý đến sân khấu, giờ tự nhiên nhìn về hướng đó.

“Ơ...?”

Họ phát hiện ra một sự việc lạ.

Khung cảnh sân khấu dần hé lộ. Bục phát biểu đặt ở chính giữa.

Cạnh chiếc bệ luôn được dùng trong các bài phát biểu lê thê ngán ngẩm có bóng lưng của một người.

Một nam sinh mặc áo gi-lê xanh dương đậm, đồng phục của trường.

Đầu người đó gục sang một bên, vai mềm oặt không chút sức lực. Nhìn qua trông như đang ngủ. Ngủ trưa ở chỗ này? Không đúng, đợi đã, có gì đó đang cắm vào ngực cậu ta.

Đó, chẳng lẽ đó là...

Một con dao lưỡi hẹp.

Lưỡi dao ánh bạc phản chiếu máu tươi đỏ thẫm.

“.....”

Mọi người đều chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Yuno, Sanae, đội trưởng Sawaga, mấy thành viên đội Cầu lông, ngay cả thầy Masumura đều chưa hiểu.

Dường như Kajiwara chưa phát hiện ra sự khác thường trên sân khấu nên sau khi rèm nâng lên, từ bên cánh gà, cậu ta leo lên sân khấu, đến lúc đó mới nhìn thấy.

“Ơ... Hà? Gì đây... Anh Asajima?”

Giọng Kajiwara lạc đi.

Tiếp theo, tiếng thét thảm thiết chói tai vang vọng khắp nhà thể chất cũ.

Lúc sau, Yuno mới nhận thức được đó là tiếng thét của mình.

2. đội trưởng hình sự tài giỏi và thám tử u sầu.

Hakamada Yuusaku – thám tử đội Hình sự số một thuộc cục Cảnh sát tỉnh Kanagawa, bước xuống ô tô, ngược mắt nhìn ngôi trường sơn trắng rồi buông tiếng thở dài bởi tình hình nan giải.

“Sao vậy?”

Đội trưởng đội Hình sự Sendou hỏi. Hakamada hơi hốt đáp “Không có gì ạ.” cho qua chuyện. Anh không có nghĩa vụ phải báo cáo cho cấp trên mọi vấn đề cá nhân nhỏ nhất của mình.

“Chà, tôi hiểu lý do cậu thở dài rồi. Vụ việc xảy ra ở ngôi trường này thật quá bi thảm.”

“Đúng vậy ạ...”

Hakamada không phiền não về việc đó nhưng anh đồng tình với Sendou.

Vụ án mạng xảy ra trong nhà thể chất trường cấp ba. Chưa biết cụ thể ra sao nhưng nghe tới mấy chữ *trường cấp ba* là Hakamada đã biết quá trình điều tra sẽ gặp khó khăn, bị giới truyền thông ồn ào đeo bám, lại thêm tình hình bản thân anh không khá khẩm gì. Dự cảm xấu kéo tới ùn ùn trong đầu anh.

“A, ở đây nhì!”

Nhờ đám học sinh hiếu kỳ xúm đông xúm đỏ mà chẳng cần phải đi tìm, hai người cũng biết ngay hiện trường vụ án ở đâu. Theo chân mấy học sinh vòng ra sau trường, hai người trông thấy nhà thể chất cũ kỹ, lớp sơn tường có nhiều chỗ đã bong tróc.

“Học sinh tụ tập đông quá! Sao em nghe bảo đã yêu cầu những người không liên quan giải tán rồi?”

“Nếu trời còn mưa thì chắc sẽ đỡ đông hơn.”

Sendou ngược nhìn lên trời, tỏ vẻ chán ghét thời tiết thay đổi không đúng lúc.

Đến tầm 4 giờ, cơn mưa tầm tã như trút nước đã tạnh hẳn, chỉ còn vài áng mây mỏng manh rải rác trên bầu trời. Thế mà trong bản tin buổi sáng, phát thanh viên mỉm cười, dự báo trận mưa có thể kéo dài đến khoảng 9 giờ tối. Đúng là dự báo trật lất.

Hai người luồn lách qua đám đông đến khu vực được quây bằng băng vàng in chữ KEEP OUT. Sau khi xác minh thân phận với sĩ quan cảnh sát đang trấn an người vây xem, họ đi vào trong.

“Mấy chú ơi, đã có chuyện gì thế ạ? Này, mấy chú chờ đã!”

Lúc hai người bước vào, một thiếu nữ đeo kính cất tiếng gọi. Họ không cần thiết phải trả lời nên coi như không nghe thấy. Cô gái đeo máy ảnh DSLR[®] trước ngực, nhìn tác phong có vẻ đã rất quen với việc hỏi thăm tin tức. Không biết cô này là thành viên câu lạc bộ Báo chí hay gì.

Sau đó, cô gái nhắm vào cậu cảnh sát đang duy trì trật tự bên ngoài mà gào: “Mấy người phải cho chúng tôi biết chứ! Chuyện xảy ra trong trường chúng tôi cơ mà! Chúng tôi có quyền được biết! Có quyền được biết!”

Học sinh cấp ba mà đã ghê gớm thế...

Hakamada cười khổ.

Anh xác nhận nơi này là trường Kazegaoka trước giờ chưa từng có sự vụ gì một lần nữa rồi lại chìm vào sâu nảo.

Bước qua lối đi thông, mở cánh cửa dẫn vào nhà thể chất, thứ mùi đầy hoài niệm, pha trộn giữa mùi cây cối, mồ hôi và bóng da ập tới.

Từ khi tốt nghiệp cấp ba đến giờ, Hakamada chưa từng đặt chân vào nhà thể chất trong trường học lần nào nữa. Tuy không học ở đây nhưng kết cấu nơi này giống hệt nhà thể chất trong trí nhớ của anh nên dù không muốn, Hakamada vẫn thấy bồi hồi.

Từ hướng chính diện đi vào sẽ trông thấy sàn nhà lát gỗ sáng bóng, rộng thênh thang cùng những đường kẻ màu sắc khác nhau chạy dài. Cầu thang dẫn lên tầng hai bằng kim loại gắn vào tường đã hạn chế.

Bên trái là sân khấu rất lớn, cao hơn sàn nhà một bậc. Hầu hết các điều tra viên đang tập trung ở sân khấu của vụ án theo nghĩa đen.

Hai bên trái phải sân khấu có cửa dẫn vào cánh gà, phía trên cánh cửa bên trái có một ô cửa sổ rất nhỏ thông lên tầng hai. Chắc là cửa sổ phòng điều chỉnh hiệu ứng sân khấu như âm thanh, ánh sáng. Còn phía trên cánh cửa bên phải, thay vì ô cửa như bên trái thì nơi đó gắn một tấm bảng gỗ ghép ghi lời bài hát của trường và treo một chiếc đồng hồ.

Hakamada xem đồng hồ đeo tay rồi nhìn đồng hồ trong nhà thể chất. 5 giờ 04 phút. Hai chiếc đồng hồ đều chính xác.

“Chúng ta qua đó đi.”

Sendou đi thẳng tới sân khấu, Hakamada theo sau. Anh băn khoăn không biết có nên đi giày da lên mặt sàn không nhưng tình huống khẩn cấp thế này nên đành mặc kệ vậy.

“A, mời hai anh lại đây. Hai anh ở cục Cảnh sát tỉnh phải không?”

Trông thấy Sendou và Hakamada, một người đàn ông luống tuổi, mặc bộ vest đã cũ sờn, đang bước qua vài bậc thang đi xuống khỏi sân khấu. Sendou và Hakamada cùng cúi đầu chào.

“Tôi là đội trưởng đội Hình sự, tên Sendou. Cậu này là Hakamada, cấp dưới của tôi.”

“Vậy à, xin chào. Tôi là Shirato, đội trưởng đội Tuần tra thuộc sở Cảnh sát Hodogaya.”

Vừa cúi đầu, vị cảnh sát tên Shirato vừa lặp lại câu xin chào. Người này khoảng hơn năm mươi, gần sáu mươi, lớn hơn Sendou tầm năm, sáu tuổi. So với Hakamada còn hơn cả bậc cha chú.

“Chúng tôi nghe nói ở đây có án mạng. Hiện trường là sân khấu phải không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, hiện trường ở đây. Mời hai anh.”

Shirato có gương mặt thân thiện như thần Ebisu[☺], gật đầu và đưa hai người lên sân khấu. Có vẻ ông ấy không để tâm đến mâu thuẫn giữa cảnh sát tỉnh và cảnh sát địa phương, cũng không lặn tẩn chuyện tuổi tác của đối phương. Hakamada thoáng an tâm. Anh còn rất trẻ, mới hai mươi tuổi, ở hiện trường hay bị các bậc lão làng xem thường.

Sau khi kéo tấm chắn bên bục phát biểu, thi thể liền lộ ra.

Thi thể dựa vào cạnh bục, hai chân song soài trên sàn. Thân trên nghiêng lệch, vai trái nạn nhân hạ thấp, vai phải cao.

Tình trạng thi thể không quá kinh khủng. Nếu bỏ qua con dao lưỡi hẹp đang cắm vào ngực, máu và gương mặt trắng bệch sẽ cảm thấy nạn nhân trông không khác biệt nhiều so với khi còn sống. Tóc mái đen nhánh được cắt gọn gàng, nạn nhân có vẻ là một thiếu niên nghiêm túc. Gương mặt người chết trông khá bình thản. Phù hiệu của trường dính trên áo gi-lê nhấn mạnh nạn nhân là học sinh trường này.

“Tên cậu bé là gì?”

Sendou khoanh tay và bắt đầu hỏi:

“Asajima Tomoki. Học sinh lớp B khối mười hai. Cậu bé là đội trưởng câu lạc bộ Phát thanh.”

Shirato nói thông tin đã ghi nhớ trong đầu. Còn Hakamada vừa nghe vừa ghi chép vào cuốn sổ tay yêu quý.

“Trong túi áo nạn nhân có sổ tay học sinh, giáo viên đã phát hiện ra xác chết cũng xác nhận, chắc chắn không sai.”

“Nguyên nhân tử vong là gì? Bởi vết thương ở ngực?”

“Vâng. Tôi vừa định nói đến chuyện đó đây... Nhờ bác sĩ trình bày.”

Người đàn ông áo trắng đã chờ sẵn bên cạnh Shirato tiến lên một bước. Shirato nhìn chỗ nào cũng tròn tròn, còn người này xét tổng thể trông khá góc cạnh. Anh ta tự giới thiệu: "Tôi là bác sĩ pháp y Yuminaga."

"Nguyên nhân tử vong là vết thương trên ngực nạn nhân. Điều này không còn nghi ngờ gì nữa. Ngoài vết thương này không còn thương tích nào khác. Tuy nhiên, nếu nạn nhân bị hạ độc lại là chuyện khác."

"Tôi hiểu rồi. Nạn nhân chết ngay sau khi bị đâm phải không? Nhìn có vẻ không phải chịu nhiều đau đớn."

"Tôi nhận định nạn nhân hầu như không cảm thấy đau đớn. Con dao xuyên thấu tim. Kỹ thuật ra tay của hung thủ khá thành thạo đấy!"

Yuminaga thở mạnh ra bằng mũi như đang mĩa mai tên hung thủ đã kết liễu nạn nhân bằng một cú đâm duy nhất.

"Thủ phạm là trẻ em?"

"Tôi không biết. Thủ phạm giết người ở khu vực này nên tôi đoán vậy."

"Ừ, ra vậy."

"Phòng đoán đó không phải không có cơ sở. Camera giám sát ở cổng chính và cổng phía bắc đều không quay được đối tượng khả nghi nào, cũng không có ai báo phát hiện kẻ lạ trong trường."

Shirato thêm vào.

"... Chà, dù chưa thể xác định chắc chắn thủ phạm là học sinh nhưng khả năng tên này có liên quan đến trường rất cao. Đúng như anh vừa nói, do yếu tố địa điểm."

Sendou nhìn lên trần nhà thể chất cao vời vời rồi lại nhìn xuống nạn nhân. Vạt phải của áo gi-lê thấm đẫm máu, bị nhuộm thành màu đen. Nhưng hung khí lại chẳng hề mất đi ánh kim loại sáng bóng.

"Con dao từ đâu ra?"

“Con dao này là loại dao thường dùng khi cắm trại, ngoài ra, chi tiết thế nào chúng tôi chưa rõ. Trên dao không có dấu vân tay.”

“Không có dấu vân tay, vậy là hung thủ cố ý giết người rồi... Anh Yuminaga, thời gian tử vong là lúc nào?”

“*Vết hoen tử thi*☺ mới bắt đầu hình thành nên thời gian tử vong rơi vào buổi chiều. Tử thi cũng chưa cứng hẳn. Tôi nhận định nạn nhân tử vong khoảng hai tiếng trước.”

“Giờ là 5 giờ hơn, vậy án mạng xảy ra vào khoảng 2 giờ phải không?”

“Đúng vậy.”

“Khá trùng khớp với lời khai từ nhân chứng. Kiểu kiểu vậy...”

Shirato vẫn giữ nguyên khuôn mặt như thần Ebisu và nói như gợi ý. Sendou nhú mày.

“... Chuyện đó chúng ta tìm hiểu sau đi. Vật chứng không có vấn đề gì phải không? Vậy mời anh tiếp tục khám nghiệm. Nhờ các anh kiểm tra cả hung khí nữa.”

Nghe Sendou nói vậy, nhóm điều tra viên nâng thi thể lên cáng đã chuẩn bị sẵn và chuyển ra ngoài. Bác sĩ Yuminaga theo cùng. Người bị hại – nhân vật chính của vụ việc, đã rời sân khấu.

Chợt, Hakadama để ý thấy một thứ.

“... Ừm, chú Shirato, kia là gì ạ?”

“Theo tôi thấy thì là vết máu.”

“Vết máu...”

Đứng đối diện trong sân khấu nhìn vào, vết máu đen nhỏ tạo thành một đường ở bên phải, nói cách khác là bên kamite☺.

Từ sau tấm rèm ngăn cách cánh gà bên kamite và sân khấu, vết máu kéo ra ngoài, thẳng đến khu vực bên cạnh bức phát biểu được dán bằng dính trắng đánh dấu vị trí thi thể.

“Sau khi đâm, hung thủ đã kéo nạn nhân đi. Như vậy, hiện trường án mạng thật sự phải ở đây.”

Shirato đi về cánh gà bên kamite, bước vào nơi tối mù do bị hai lớp rèm cánh gà chắn sáng.

Có một vũng máu trên sàn.

“Đúng vậy.”

Sendou đứng bên Hakamada đồng tình.

“Tôi cứ thấy nạn nhân dù bị đâm vào tim mà sao chảy ít máu quá. Hóa ra phần lớn lượng máu đọng lại ở đây.”

“Vâng. Hơn nữa, con dao đóng vai trò như nút chặn nên máu không bắn tóe ra. Trên sàn không có vết máu bắn.”

“A, đúng thật. Quả là kỹ thuật thành thạo của tên hung thủ này khiến người ta phải có lời khen mà.”

“Hiện trường ban đầu ở đây... Có nghĩa thi thể đã bị di chuyển sau khi hung thủ ra tay phải không?”

Sao lại phải di chuyển thi thể?

Thoáng nghĩ vậy, Hakamada liền tự bảo mình dừng ngay, dập tắt luôn ý tưởng vừa mới nhen nhóm.

Vẫn còn quá ít thông tin. Suy luận khi chưa nắm đủ thông tin dễ dẫn đến sai lầm nguy hiểm.

Vì vậy, nhiệm vụ của Hakamada bây giờ là ghi chép, thu thập thông tin. Sendou đã dạy anh thế, bản thân Hakamada cũng tin tưởng đó là cách làm đúng đắn. Trên thực tế, từ trước đến giờ, Hakamada và đội trưởng Hình sự giỏi giang đều phá án với đường hướng đó.

Không cần làm gì thừa thãi, chỉ cần thu thập từng chút thông tin là họ sẽ nhìn ra manh mối. Đó chính là chân tướng sự việc.

“Chúng ta đi nói chuyện với nhân chứng thôi.”

Không rõ có phải biết ý nghĩ của Hakamada không mà Sendou giục Shirato đi gặp nhân chứng để kiểm thêm manh mối.

“Tôi hiểu rồi. Tôi đã yêu cầu tất cả những người có liên quan, đã có mặt ở hiện trường đợi trong một phòng học trống. Các anh đi đến đó hay để tôi gọi họ ra đây?”

“Nhờ anh gọi từng người đến đây được không? Nhà thể chất lớn thế này, nói chuyện trực tiếp với họ ở đây biết đâu sẽ có lợi cho chúng ta.”

“Tôi hiểu.”

“Dạ, người có liên quan là...?”

Hakamada nhẹ nhàng hỏi.

“Một giáo viên nam, còn lại đều là học sinh. Có câu lạc bộ Kịch, câu lạc bộ Bóng bàn...”

“Đội, đội Bóng bàn...”

Nghe thấy từ đáng sợ đó, Hakamada lắp bắp.

“Hửm? Cậu sao thế?”

“Không, không ạ, không có gì đâu. Cháu ổn ạ.”

Hakamada cố ép mình bình tĩnh lại... Không sao. Chuyện mình tưởng tượng không thể xảy ra được. Không cần lo lắng.

Đội trưởng đội Tuần tra sở Hodogaya nhìn Hakamada một thoáng bằng ánh mắt khó hiểu rồi lập tức điều chỉnh thái độ, nói vài câu với điều tra viên gần đó. Sau đó, khi quay lại đối diện với Hakamada, Shirato lại mang vẻ mặt y hệt thần Ebisu.

“Tôi bảo cậu ấy mang danh sách những người liên quan và đồ dùng của nạn nhân đến đây rồi.”

“Cảm ơn anh... Mà anh Shirato này, tôi muốn hỏi thêm về chuyện anh nói lúc nãy.”

Vừa nói vậy, Sendou vừa chọc nhẹ vào nách cấp dưới đang đắm chìm vào việc trấn an bản thân *không sao, không sao đâu*, ngầm

nhắc nhở Hakamada ghi chép thông tin cho cẩn thận. Hakamada hoàn hồn, sẵn sàng giấy bút.

“Chuyện tôi nói lúc nãy?”

“Anh bảo thời gian tử vong kiểu kiểu trùng khớp với lời khai của nhân chứng. Kiểu kiểu nghĩa là sao?”

“À... chà, tôi không ngầm có ý gì đâu. Có lẽ là tôi hiểu lầm thôi.”

“Anh nói vậy làm tôi tò mò quá. Vụ án có điểm kỳ lạ gì sao?”

“Không, không có gì ghê gớm cả, nhưng...”

Shirato gãi gãi mái đầu bạc trắng, tỏ vẻ ngại ngùng. Từng làm việc trong đội Chống khủng bố nên ánh mắt của Sendou càng thêm sắc bén.

Đội trưởng đội Tuần tra lâm bầm “Tôi chịu thua rồi đây.” và bắt đầu kể:

“Người đầu tiên chạy tới hiện trường là cậu Tsuchiya đang làm việc ở đồn cảnh sát ngay sau trường. Cậu này chịu trách nhiệm bảo vệ hiện trường, lấy lời khai đơn giản, nhưng... có lời khai khá lạ lùng.”

“Hô! Chuyện gì vậy anh?”

“Thời điểm xảy ra vụ án, sân khấu nhà thể chất như... một căn phòng kín vậy.”

“Phòng kín?”

Ngay cả đội trưởng Hình sự lạnh lùng cũng buột miệng thốt lên.

“Vâng. Tất cả lối đi đều bị khóa, còn có người đang ở trong ấy nữa.”

Phòng kín.

Tuy được sếp yêu cầu ghi chép nhưng Hakamada do dự không biết có nên ghi hai chữ này vào sổ tay hay không.

Thời điểm xảy ra án mạng, sân khấu cực lớn này như một căn phòng kín?

“Nhưng rõ ràng nạn nhân bị giết ở đây mà? Trên con dao không có dấu vân tay. Sau khi chết, nạn nhân còn bị kéo đi khoảng năm mét nữa.”

Hakamada xác nhận lại thông tin, Shirato gật đầu thật mạnh.

“Đúng vậy, đúng như cậu nói đấy. Vụ này rõ ràng có hung thủ giết người. Nhưng hiện trường lại như một căn phòng kín. Rất kỳ quặc phải không?”

Thám tử mặt tròn cười ha ha như thể chuyện này thú vị lắm. Không thấy mọi người xung quanh phản ứng gì, ông chợt dạ vỗ tay rồi nói:

“À, nếu các anh định lấy lời khai ở đây thì phải kê bàn ghế chứ nhỉ..”

Shirato không sai bảo cấp dưới mà tự mình đi xuống sân khấu, ra khỏi nhà thể chất.

Trông Shirato như đang chạy trốn vì bị dồn ép vậy.

“Anh Sendou, chuyện lúc nãy...”

Lúc chỉ còn hai người, Hakamada mới hỏi ý kiến cấp trên. Sendou mím chặt môi.

“Chưa nghe lời khai thực tế từ nhân chứng nên chúng ta chưa thể nói được gì... Có thể đúng như anh Shirato nói, có gì đó nhằm lẫn ở đây.”

“Đúng, đúng vậy ạ.”

“Nếu đúng thì đã đi một nhẽ. Nhỡ không phải...”

Sendou bỏ lửng câu nói tại đó, nhưng Hakamada dễ dàng hiểu được vế sau là gì.

Nhỡ không phải... vậy đây sẽ thành án mạng trong phòng kín.

Hakamada không thể nghĩ, cũng không muốn nghĩ tới trường hợp này. Vụ án xảy ra trong trường cấp ba Kazegaoka, đã thế lại còn ngay tại nhà thể chất của trường, liên quan tới câu lạc bộ Bóng bàn.

Mới nhiều đó đã đủ khiến tình hình ảm đạm lắm rồi. Nếu đây là một vụ án khó nữa thì quá đáng lắm.

Ài.

Hakamada lại thở dài thườn thượt.

Anh cảm giác dạ dày của mình nhói lên.

3. bí ẩn đỏ và đen

Không lâu sau đó, một điều tra viên mang danh sách những người liên quan và đồ đạc của nạn nhân tới. Số lượng không nhiều, toàn các món nhỏ nhỏ được đặt trên khay. Đồng thời, Shirato cũng trình trọng ôm ba chiếc ghế gấp quay trở lại.

Đầu tiên, Sendou nhìn lướt qua danh sách người liên quan. Hakamada muốn nhòm vào nhưng đáng tiếc, đội trưởng Hình sự đã nhanh chóng gấp tờ giấy làm tư rồi cất vào túi.

“Nhờ anh gọi nhân chứng, bắt đầu từ người đầu tiên phát hiện nạn nhân là giáo viên Masumura được không?”

Sau khi đưa ra chỉ thị đơn giản, Sendou nhìn sang di vật của nạn nhân trên khay. Dù đang ngứa ngáy, tò mò vì không đọc được danh sách nhưng Hakamada vẫn ghi chép lại thông tin từng món đồ.

Gói khăn giấy dính máu. Sổ tay học sinh cũng vậy. Ví, điện thoại di động, chùm chìa khóa. Đĩa DVD đựng bằng túi nhựa trong. Mặt trên đĩa màu xanh lá cây, không ghi tựa đề gì cả.

“Ngoại trừ cuốn sổ tay, các đồ vật còn lại đều nằm trong túi quần. Gói khăn giấy ở túi trái, ví và điện thoại di động ở túi phải, đĩa DVD ở túi sau bên phải. Cuốn sổ tay chúng tôi tìm thấy ở trong túi ngực trái của áo sơ-mi trắng.”

Shirato vừa vỗ vỗ lên túi trên ngực áo mình vừa giải thích. Ra vậy, máu chảy xuống nửa trái thân thể nạn nhân, dính lên gói khăn giấy và cuốn sổ tay.

“Chùm chìa khóa này là thế nào?”

Sendou đưa bàn tay đeo găng lạnh lẽo cầm chùm chìa khóa lên. Ba chiếc chìa treo móc khóa hình ba chú khỉ không nhìn – không nói – không nghe ở Nikko®, kiểu dáng khá lỗi thời. Bên trên không ghi chìa khóa phòng nào.

“Ừm, đây là chìa khóa mấy phòng phát thanh. Khỉ không nhìn là của phòng phát thanh ở tòa nhà học chính. Khỉ không nói là phòng phát thanh ở nhà thể chất mới đối diện tòa nhà học. Khỉ không nghe là phòng phát thanh nhà thể chất cũ, tức là ở đây.”

“À, anh nói cậu bé là đội trưởng câu lạc bộ Phát thanh. Phòng phát thanh ở kia phải không?”

Sendou chỉ căn phòng nhỏ ở tầng hai, phía bên trái sân khấu – bên shimote. Shirato gật đầu “Đúng vậy.”

“Chúng tôi đã kiểm tra phòng phát thanh nhưng không tìm được thứ gì đặc biệt.”

“Vậy đĩa DVD này thì sao? Đĩa này cũng liên quan đến câu lạc bộ Phát thanh ạ?”

“Đúng thế. Ban nãy chúng tôi đã kiểm tra, đĩa này là một đoạn phim quảng cáo tên *Giới thiệu về trường Trung học phổ thông Kazegaoka*. Chắc mấy đứa nhóc ở câu lạc bộ Phát thanh đã làm.”

“Vì vậy đội trưởng mới mang chiếc đĩa này bên mình nhỉ... Thế còn cái này?”

Thứ tiếp theo Sendou cầm lên là cuốn sổ tay đã biến thành màu đen.

“Sổ bị máu thấm bê bết rồi.”

“Cuốn sổ này nằm ngay cạnh miệng vết thương mà. Nghe nói nạn nhân thường xuyên viết lịch trình của mình vào cuốn sổ này, chúng tôi đã mong tìm được ghi chép liên quan tới ngày hôm nay, tuy nhiên...”

Sendou mở túi nhựa, lấy cuốn sổ tay ra rồi lật giở mấy trang. Những dòng chữ đã bị máu của chủ nhân nhuộm đậm, rất khó nhận ra mặt chữ. Thậm chí còn chẳng hiểu đâu là ghi chép về lịch trình ngày hôm nay nữa.

“... Trông cậ vào tổ pháp y vậy.”

Sendou đặt lại cuốn sổ tay học sinh lên khay.

“Các anh chỉ tìm được những thứ này thôi ạ?”

“Thật ra, trong cánh gà còn một số thứ khiến chúng tôi chú ý... Có một dải ruy băng và một cái ô.”

“Ruy băng với ô?”

“Tôi vừa chỉ cho hai anh xem vừa giải thích nhé. Mời hai anh sang bên này.”

Đã quen với vai trò hướng dẫn viên nên Shirato vẫy vẫy tay, dẫn hai người sang bên kamite. Mở rèm, bước qua vũng máu, xuống bốn bậc thang ngắn để vào khu vực cánh gà mờ mờ tối.

Gọi là khu vực cánh gà những chỗ này vẫn nằm trong nhà thể chất nên không gian khá nhỏ. Bên trái có cầu thang dài dẫn lên hành lang tầng hai, ở bức tường chính diện và bên phải có hai cánh cửa sắt trông khá nặng nề. Trước cánh cửa ở hướng chính diện có trải thảm màu xanh lá cây.

Hakamada thầm nghĩ, xét về vị trí, có lẽ cánh cửa bên phải nối với một căn phòng khác, cửa hướng chính diện thông ra ngoài. Suy đoán này trùng khớp với lời nói của Shirato.

“Đây là cửa dẫn ra ngoài. Cánh cửa này luôn được khóa từ bên trong.”

“Hừm...”

Giữa khung cảnh hơi tối, mọi người nheo mắt xem xét ổ khóa. Ổ khóa hình trụ loại phổ thông, chốt khóa từ bên trong. Sendou thử nắm cửa mở ra. Quả thật cánh cửa này dẫn ra bên ngoài nhà thể chất. Có lẽ đây là khu vực xa nhất của ngôi trường, dãy hàng rào cao cao chạy dài, chẳng có bóng dáng ai. Đi theo hàng rào về phía bên trái, sẽ bắt gặp một cái cổng nhỏ.

“Cổng gì đây ạ?”

“Nhà trường gọi đây là cổng sau. Trường này có ba lối ra vào là cổng chính, cổng phía bắc và cổng sau, riêng cổng sau nhỏ nên không được lắp đặt camera.”

Vừa nghe Shirato giải thích, Sendou vừa bước ra khỏi nhà thể chất, tiến về phía cánh cổng. Không có người cắt tỉa chăm sóc nên cỏ dại mọc um tùm, riêng khu vực gần sát cổng sau lộ ra một khoảnh đất trống. Mặt đất ẩm ướt sau trận mưa, có in hai dấu giày của ai đó. Tuy nhiên, dấu vết nhòe nhoẹt, khó mà nhìn rõ được.

“Có dấu giày, cổng này có nhiều người ra vào không?”

“Ngược lại anh ạ. Đây là cổng sau, học sinh và giáo viên hầu như không sử dụng.”

“Vậy nghĩa là người bên ngoài có thể sử dụng cổng này để vào trường.”

Quay vào trong nhà thể chất, đội trưởng Hình sự đóng cửa, cẩn thận bấm chốt. Sau đó, Sendou chùi bùn đất dính dưới gót giày lên thảm. Như chợt nhớ ra gì đó, chú liền hỏi:

“Vậy thời điểm xảy ra vụ án, khóa cửa này lúc đó thế nào?”

“À... cửa đang khóa. Đây cũng là một điểm khó hiểu.”

Shirato cười xuề xòa, hất cằm về phía bức tường trên sân khấu.

“Vào chủ đề chính thôi, dải ruy băng ở kia.”

Trong bóng tối, dưới cầu thang dẫn lên tầng hai, có một tấm poster giấy viết tay được trải ra. Lại gần có thể nhìn được dòng chữ LỄ HỘI VĂN HÓA LẦN THỨ 59 viết bằng sơn. Có lẽ nó từng được dùng trong hoạt động nào đó của trường rồi bị bỏ luôn ở đây.

Trên tấm poster có một dải ruy băng màu đỏ.

“Ruy băng... Trông giống ruy băng trên đồng phục học sinh.”

“Đúng thế. Ở trường này, học sinh nam thắt cà vạt, học sinh nữ đeo ruy băng.”

“Vậy dải ruy băng rơi xuống đây là từ đồng phục học sinh nữ?”

“Chắc vậy. Tôi đoán ruy băng này của một em học sinh nào đó.”

Hakamada nhớ đến đám học sinh trường Kazegaoka xúm đông xúm đỏ trước nhà thể chất. Đúng là đồng phục nữ sinh có thắt ruy

bằng thành nơ bướm ở cổ áo sơ-mi.

Sendou ngồi xổm xuống, cầm lấy sợi ruy băng. Nó không bị dây bẩn, không sờn cũ. Rõ ràng là mới rơi cách đây không lâu.

Dải ruy băng màu đỏ, không có gì đặc biệt.

“Ảnh chụp khi phát hiện ra dải ruy băng này, thì... đây. Tôi có đây.”

Shirato lấy tấm ảnh từ túi áo ngực ra. Bức ảnh giống hệt quang cảnh trước mắt họ, dải ruy băng nằm trên tấm poster khô ráo, hoàn toàn không có điểm nào đáng chú ý.

“Dải ruy băng này có liên quan gì đến vụ án sao?”

Nghĩ sao cũng không ra nên Hakamada hỏi một câu hơi ngớ ngẩn. Shirato nhún vai.

“Chà... Nhân viên vệ sinh vào dọn dẹp nhà thể chất sau giờ nghỉ trưa nói lúc đó sợi ruy băng này không có ở đây. Những người có liên quan đều nói không biết. Kiểu kiểu như có người khai đã trông thấy một nữ sinh đi vào phía sau sân khấu, có lẽ có liên quan.”

Hakamada ghi nhớ việc Shirato lại dùng từ *kiểu kiểu* lần nữa.

“Vậy chiếc ô ở đâu?”

“Ở bên phải sân khấu.”

Nhóm Hakamada quay về sân khấu. Shirato đưa hai người đi ngang qua bục diễn thuyết, sang bên shimote đối diện. Khu vực sau cánh gà bên này không khác bên kamite mấy. Tầng hai có phòng phát thanh nên trần bên này khá thấp.

Không, vẫn còn một điểm khác biệt nữa. Bên kia có cửa ở hướng chính diện là cửa sắt nhưng bên này là cửa gỗ. Cánh cửa gỗ giản dị xước xước khắp nơi. Tay nắm không có chốt khóa, cũng không cầm chìa.

Họ biết ngay lý do của việc này. Shirato đẩy cánh cửa ra, trước mắt bọn họ không phải quang cảnh bên ngoài mà là hành lang khá tốt. Bên phải có cửa nhà vệ sinh nam, nữ gần kính mờ.

“Như các anh thấy, cánh gà bên này có nhà vệ sinh, khá rộng rãi.”

Theo sau Shirato, Sendou và Hakamada bước qua cánh cửa gỗ. Hành lang kéo dài về phía bên trái khoảng ba mét rồi rẽ phải. Đi thêm một chút, họ bắt gặp cửa dẫn ra bên ngoài. Cửa này cũng không phải cửa sắt, có hai cánh kiểu đẩy mở, gắn kính, thiết kế khá đẹp mắt. Nhìn qua mặt kính có thể trông thấy tòa nhà học màu trắng.

Ngoài cửa là một khoảng sân lát bê tông nhỏ, có bốn chiếc ô tựa vào tường.

“Lúc nãy anh nói đến ô là mấy chiếc kia phải...”

“A, không phải. Mấy cái ô này với đôi giày trên sân bê tông là của thành viên đội Kịch đã phát hiện thi thể đầu tiên.”

Hakamada chưa kịp nói xong “Mấy chiếc kia phải không?” thì Shirato đã đáp.

“Chúng tôi để tâm tới chiếc ô tìm thấy trong nhà vệ sinh nam... Mời hai anh qua bên này.”

Ba người vào nhà vệ sinh nam. Đúng theo cái tên nhà thể chất cũ, gạch lát sàn lấm lem, cũ kỹ.

Shirato chỉ vào một trong hai buồng vệ sinh riêng biệt. Bồn cầu kiểu cũ, cần gạt và ống nước ánh kim lộ ra ngoài, trên tường có móc treo giấy vệ sinh. Kiểu bồn vệ sinh thế này rất phổ biến. Không biết do nước tràn hay lý do gì mà mặt sàn lênh láng nước.

Một chiếc ô màu đen kiểu dáng cho nam giới nằm chỏng chơ trên sàn gạch.

Chiếc ô dài, loại khá cao cấp mà nhân viên văn phòng hay sử dụng. Đội trưởng Hình sự cầm chiếc ô lên, xem xét trên dưới một lần rồi mở dây buộc, bấm nút bật ở cán để mở tán ô. Trên mặt vải in logo thương hiệu nhà sản xuất mà ngay cả Hakamada cũng biết. Mặt ô không thủng lỗ, khung kim loại không bị hư hại gì, trông hết

như sản phẩm mới tinh. Nhìn kỹ mới phát hiện cán ô có một vết xước khoảng hai xăng-ti-mét.

“Do nước tràn nên ngay từ đầu chiếc ô này đã ướt rồi.”

Shirato lại lấy một tấm ảnh nữa ra từ trong túi áo ngực. Ảnh y hệt với hiện thực.

“Đây là ô mà nạn nhân mang theo à?”

“Không, không phải. Ô và túi của cậu bé vẫn đang trong phòng học, nhân chứng cũng xác nhận cậu bé đi tay không.”

“Vậy chủ nhân chiếc ô này...”

“Chúng tôi chưa rõ. Ô ướt hết, cán cầm cũng ướt nên không thấy dấu vân tay nào. Ruy băng cũng vậy. Chúng tôi đã hỏi những người có liên quan nhưng không ai nhận là của mình. Tuy nhiên, nhân viên dọn vệ sinh có khai, thời điểm giờ nghỉ trưa kết thúc, chiếc ô này chưa xuất hiện ở đây. A, người đó có chứng cứ ngoại phạm nhé.”

“... Ô bị ướt, lại không có dấu vân tay à.”

Sendou khoanh tay nghĩ ngợi rồi nhìn sang Hakamada. Hakamada đưa cho Sendou xem cuốn sổ tay ghi chép đầy đủ mọi thông tin, cả về những món đồ chưa tìm ra manh mối. Đội trưởng Hình sự hài lòng gật đầu.

“Thôi, chúng ta quay lại đi. Chắc thầy giáo Masumura cũng sắp đến rồi đấy!”

Thái độ của Sendou nhẹ nhàng hơn hẳn.

Hakamada cảm thấy cấp trên rất đáng tin cậy. Họ vẫn chưa nắm bắt được toàn cảnh vụ án nhưng dữ liệu đang dần được tập hợp.

Không sao.

Cả vụ án, cả vấn đề cá nhân của anh cũng vậy.

Masumura đang chờ ở cửa nhà thể chất cùng điều tra viên. Masumura là một chàng trai trẻ trung, trắng kiện, mặc bộ đồ thể

thao trắng viền đen, tóc cắt húi cua. Gương mặt vốn hợp với nụ cười xán lạn giờ cứng nhắc vì căng thẳng.

Ghế đặt trước sân khấu, hai thám tử từ cục Cảnh sát tỉnh và thầy giáo trường cấp ba ngồi đối diện nhau.

Rồi giữa căn phòng thăm vấn đặc biệt, họ bắt đầu lấy lời khai.

4. cô gái chạy mất

“Tên cậu là gì?”

“Tôi là Masumura Shintarou. Tôi đang dạy môn Vật lý và Hóa học ở trường này. Tôi còn làm cố vấn và huấn luyện viên cho đội bóng bàn nữ nữa ạ.”

“Đội, đội Bóng bàn nữ...”

Mới bắt đầu được mấy giây, sự tự tin vô căn cứ *không sao đâu* của Hakamada đã chao đảo. Đúng như anh đã lo sợ, đội Bóng bàn nữ có liên quan đến vụ án.

“Hakamada? Sao thế?”

“Không... không ạ, không có gì đâu. Mọi người tiếp tục đi ạ.”

“... Vậy, cậu Masumura này, cậu là người đầu tiên phát hiện ra thi thể Asajima phải không?”

“Vâng... Vì lúc đó tôi đang ở đây.”

“Cậu có thể kể tường tận quá trình từ khi bước vào nhà thể chất tới lúc phát hiện ra thi thể được không? Chắc cậu đã nói hết với cảnh sát địa phương rồi nhưng nhờ cậu nói lại cho chúng tôi lần nữa nhé.”

“Vâng... Ừm, hôm nay, đúng 3 giờ, tôi tới nhà thể chất. Lúc đó giờ học vừa kết thúc.”

“Lúc nào cậu cũng đến vào giờ này à?”

“Không ạ, bình thường tôi đến muộn hơn nhưng hôm nay, hiếm lắm mới có tiết sáu trống giờ nên tôi tới sớm.”

Trái ngược với ánh mắt sắc bén, thái độ lịch thiệp của Sendou tạo cảm giác an tâm khiến Masumura dần thả lỏng hơn.

“Cậu chắc chắn thời điểm đó là 3 giờ, không sai chứ?”

“Vâng. Tôi nhớ lúc đó nghe thấy tiếng chuông đồng hồ, một thành viên câu lạc bộ Bóng bàn nữ là Sagawa vào nhà thể chất cùng với tôi còn xem đồng hồ rồi bảo ‘Đúng 3 giờ thầy ạ.’”

“Cậu đến đây cùng học sinh à?”

“Vâng. Tôi gặp Sagawa trên đường từ văn phòng giáo viên sang đây. Lúc đó chưa đến giờ hết tiết, tôi nghĩ sao em học sinh này tới sớm thế, thì ra Sagawa nói lớp được nghỉ sớm mười phút.”

“Việc này là thật. Chúng tôi đã xác minh với văn phòng giáo viên, lớp D khối mười một được tan học sớm.”

Shirato đứng bên cạnh thì thầm vào tai Sendou.

“Lớp nghỉ sớm, học sinh có thể rời phòng học ngay à?”

“Vì ở trường chúng tôi, học sinh không phải chờ họp với giáo viên chủ nhiệm rồi mới được về anh ạ.”

“Thì ra thế... Chúng ta quay lại câu chuyện nào. Lúc cậu vào nhà thể chất, bên trong có ai không?”

“Trong phạm vi tôi nhìn thấy thì không có ai. Tiết sáu hôm nay không có lớp nào sử dụng nhà thể chất.”

“Cậu vào từ cửa nối với lối thông à?”

Sendou chỉ cánh cửa mà ban nãy bọn họ đi vào. Masumura đáp tất nhiên rồi.

“Trời mưa nên tôi với em Sagawa vào từ lối đó.”

“Vậy à... Nãy cậu vừa nói trong nhà thể chất không có ai, thế lúc đó cửa không khóa à?”

“Không khóa ạ. Trong giờ học và khi có hoạt động ngoại khóa, cửa nối với lối thông hầu như đều để mở sẵn. Nhưng các cửa khác thì đóng hết.”

“Lúc đó cửa không khóa. 3 giờ cậu vào đây, sau đó thì sao?”

“Tôi và em Sagawa cùng khởi động giãn cơ cạnh tường. Khoảng ba phút sau... Em Asajima đi qua cửa nối với lối thông vào nhà thể

chất.”

Nhắc tới tên người đã mất, Masumura thoáng nhíu mày.

“Vậy là khoảng 3 giờ 03 phút nhỉ? Cậu ấy đã làm gì?”

“Chà... Em ấy đi qua trước nhà kho ở trong góc rồi vào cửa ở đó luôn nên tôi không biết em ấy đến đây làm gì... Tôi cứ nghĩ em ấy có việc trong phòng phát thanh.”

Masumura chỉ vào cánh cửa dẫn tới cánh gà bên shimote ở bên trái sân khấu.

“À, ngay sau đó, rèm sân khấu hạ xuống. Lần đầu tiên tôi thấy Asajima ở câu lạc bộ Phát thanh điều chỉnh rèm sân khấu nên có cảm giác hơi lạ.”

“Rèm được hạ xuống. Asajima đã hạ rèm à?”

“Tôi không tận mắt chứng kiến em ấy thao tác máy điều khiển rèm nên không thể nói chắc chắn được... Nhưng rèm hạ xuống ngay sau khi em ấy vào cánh gà.”

“Hừm.”

Sendou chống tay lên cằm, trầm tư suy nghĩ. Hakamada chăm chú ghi chép lời khai vào sổ.

“Trước khi rèm hạ, cậu có thấy gì trên sân khấu không?”

“Tôi không nhìn kỹ, nhưng tôi nghĩ không có gì khác thường cả.”

“Ví dụ như hệ thống chiếu sáng chẳng hạn? Lúc chúng tôi tới đây, đèn sân khấu đang bật.”

“À, lúc đầu đèn tắt đấy ạ. Lúc tôi thấy em Asajima thì đèn đang tắt nên chắc sau khi hạ rèm xuống, em ấy đã tự bật đèn lên. Có thể điều khiển đèn ở bảng công tắc bên shimote mà.”

“Vậy đúng là cậu ấy có việc cần làm trên sân khấu rồi.”

Sendou nói như tự hỏi.

“Ngoài ra, lúc đó cậu có thấy tình trạng Asajima không ổn chỗ nào không?”

“Không, tôi không thấy gì đặc biệt cả. Em ấy chỉ đi thoáng qua tầm mắt tôi chút xíu... Nhưng tôi chắc chắn em ấy đi tay không. Không cầm theo đồ đạc gì cả.”

“Tôi hiểu rồi. Sau đó Asajima đi khuất tầm nhìn của cậu. Ý tôi là... đến khi cậu phát hiện ra thì thể.”

“Vâng. Mà khoảng từ 3 giờ 05 đến 3 giờ 10 phút, tôi đã về văn phòng giáo viên...”

“Cậu về văn phòng giáo viên à? Để làm gì vậy?”

“Tôi để quên mất bảng nội dung tập luyện của câu lạc bộ Bóng bàn nữ nên quay về lấy.”

“Việc này chúng tôi cũng đã xác minh với văn phòng giáo viên rồi. Khoảng 3 giờ 08 phút, cậu này quay lại văn phòng sau đó đi ngay.”

Shirato lại nói nhỏ bên tai Sendou.

“Vào vào khoảng thời gian đó, trong nhà thể chất...”

“Tôi nghĩ lúc đó chỉ có Sagawa ở đây thôi ạ. À không, còn Asajima trong cánh gà nữa.”

“Lúc cậu từ văn phòng giáo viên quay lại, trong nhà thể chất thế nào?”

“Không có gì thay đổi hết ạ. Em Sagawa vẫn đang giãn cơ. Tôi đứng cạnh em ấy, bắt đầu khởi động. Ngay sau đó có thêm hai thành viên câu lạc bộ Bóng bàn đến.”

Masumura nhàn nhạt tường thuật lại sự việc sau đó.

Như thường lệ, các thành viên câu lạc bộ bắt đầu chuẩn bị cho buổi tập. Giữa chừng, mấy học sinh câu lạc bộ Cầu lông cũng vào nhà thể chất và bắt đầu chuẩn bị. Khoảng 3 giờ 15 phút, có âm thanh như tiếng trống vang lên.

“Âm thanh như tiếng trống à?”

“Vâng. Tôi không biết tiếng gì nhưng nghe thấy *thùng thùng*. Rồi từ phía cửa mà Asajima vào lúc trước, một em học sinh tên Kajiwara ở câu lạc bộ Kịch ló ra, hỏi ai hạ rèm sân khấu xuống.”

“Ừm, cậu chờ chút. Học sinh này vào nhà thể chất từ lối nào?”

“Câu lạc bộ Kịch thường vào từ cửa ở khu cánh gà bên shimote ạ.”

“Cánh gà bên shimote là khu có nhà vệ sinh phải không? À, vì thế nên mới có mấy chiếc ô để ở đó từ trước?”

“Vâng. Lối đó gần sân khấu, dễ chuyển dụng cụ dùng cho các vở kịch... Rồi em Sagawa đáp người hạ rèm là anh Asajima, Kajiwara liền nói thôi, rồi em ấy bảo kéo rèm lên đi, thành viên khác của câu lạc bộ Kịch điều khiển rèm nâng lên...”

“Lúc đó, cậu thấy Asajima đã chết trên sân khấu phải không?”

Masumura nhìn xuống dưới, im lặng gật đầu.

“Phát hiện thi thể rồi cậu làm sao?”

“Tôi đến gần sân khấu... kiểm tra chắc chắn em ấy đã không còn thở nữa rồi bảo một nam sinh câu lạc bộ Cầu lông chạy tới văn phòng giáo viên. Tôi tập hợp các học sinh khác vào một chỗ rồi bảo các em ở yên đó. Hình như có hai học sinh nghe thấy tiếng hét nên chạy tới xem. Tôi sợ hiện trường bị xáo trộn nên đã bảo các em đó vào cùng luôn. Cảnh sát Hodogaya từng hỏi vấn đề này rồi, không ai trực tiếp chạm vào thi thể ạ. Bao gồm cả tôi.”

“Cậu quyết định thông minh đấy.”

“Ấy, thật lòng mà nói, chúng tôi sợ quá nên không dám đụng vào đấy ạ... Khoảng năm phút sau, cảnh sát tới. Sau đó, nhà thể chất bị phong tỏa cho tới giờ.”

Masumura kết thúc câu chuyện.

Sendou im lặng trong chốc lát rồi hỏi câu cuối cùng:

“Trong thời gian cậu ở trong nhà thể chất, có ai từ cánh gà đi ra không? Ngoại trừ cậu học sinh câu lạc bộ Kịch?”

Masumura nhíu mày như thể đang cố gắng tìm tòi trong trí nhớ rồi lắc đầu.

“Không ạ. Không có ai đi ra cả.”

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cậu.”

“Như vậy, Asajima Tomoki đã bị ai đó giết vào khoảng từ 3 giờ 03 phút đến 3 giờ 05 phút phải không?”

Sau khi Masumura trở về phòng học trống, Hakamada tổng hợp lời khai trong sổ tay.

“Có vẻ thế. Một điểm đáng chú ý là rèm bị hạ xuống ngay sau khi Asajima vào cánh gà. Rồi còn tiếng trống nữa.”

“... Dạ, kể cả bỏ qua tiếng trống thì cũng không hiểu Asajima định làm gì trong cánh gà nhỉ? Tại sao đội trưởng câu lạc bộ Phát thanh lại hạ rèm xuống?”

“Chưa biết được... Tạm thời thì chưa.”

Nắm bắt được quá trình xảy ra vụ án khó khăn nên đôi mắt Sendou càng sáng rỡ. Chú quay về phía Shirato vẫn đứng sau lưng này giờ và nhanh chóng ra chỉ thị:

“Tiếp theo đến học sinh tên Sagawa cùng vào nhà thể chất với Masumura. Anh gọi cô này giúp tôi được không?”

Shirato đôn đáo đi gọi nhân chứng. Ngay sau đó, nữ sinh họ cần gặp vào nhà thể chất.

Cô gái mặc áo đồng phục tập luyện màu xanh da trời của câu lạc bộ Bóng bàn, vẻ ngoài xinh xắn, dễ dàng thu hút ánh nhìn. Cô khá cao ráo so với nữ sinh khác, mái tóc ngắn rất hợp với khuôn mặt tươi tắn sáng sủa. Nhưng do vừa phải chứng kiến cảnh tượng hãi hùng nên biểu cảm của cô rất u ám. Trước khi ngồi xuống ghế, cô len lén liếc nhìn sân khấu – nơi thi thể nằm ban nãy.

“Chào cháu.”

Thái độ của Sendou nhẹ nhàng hơn khi gặp Masumura.

“Chú là Sendou từ sở Cảnh sát Kanagawa. Đây là anh Hakamada, cấp dưới của chú.”

“Ơ, a, dạ, vâng ạ... cháu chào chú.”

Do đang sợ hãi hoặc căng thẳng, hoặc cả hai nên Sagawa lắp bắp.

“Đầu tiên, cháu cho chú biết tên và lớp được không?”

“Dạ, cháu là Sagawa Nao, học lớp 9 khối mười một, số thứ tự 18. Cháu là đội trưởng câu lạc bộ Bóng bàn nữ ạ.”

“Mới học lớp mười một đã được làm đội trưởng rồi, cháu giỏi thật đấy!”

“A, không đâu ạ. Vì một tháng trước, các chị khối mười hai rời đội nên...”

“À, ra vậy. Nhưng kể cả thế, vị trí đội trưởng vẫn rất quan trọng mà.”

“Vâng... Cháu cảm ơn chú.”

Trong quá trình trao đổi, Sagawa Nao không nhìn Sendou, ánh mắt cô cứ chăm chú hướng về phía Hakamada. Sao thế nhỉ? Mặt mình dính gì à?

“Được rồi. Cháu tới đây cùng thầy Masumura phải không?”

Tới khi câu hỏi bắt đầu xoáy vào chủ đề chính, Nao mới rời mắt khỏi anh.

“Vâng ạ. Lớp cháu được ra sớm, thế là cháu thay đồ ở phòng của câu lạc bộ rồi qua nhà thể chất luôn ạ... Giữa đường gặp thầy Masumura nên cháu đi cùng thầy đến đây luôn. Lúc đó là 3 giờ đúng ạ.”

“Cháu chắc chắn lúc đó là 3 giờ phải không? Sau đó thì sao?”

“Cháu khởi động giãn cơ cùng thầy ở chỗ kia ạ.”

Cô bé chỉ vào góc nhà thể chất. Từ cửa nối với lối thông nhìn vào, vị trí đó nằm ở chính diện, có thể trông thấy ngay. Bên cạnh có đặt ba túi đựng vợt, ba chai nhựa và ba túi giày. Chắc là đồ của Sagawa và hai thành viên đến sau.

“Sau đó tầm hai, ba phút thì anh Asajima tới. Anh ấy đi thẳng vào cánh gà bên phải sân khấu. Cháu nghĩ chắc câu lạc bộ Phát thanh có việc gì đó nên không để ý lắm, rồi rềm sân khấu hạ xuống ngay...”

“Cháu chắc chắn người đi vào lúc đó là Asajima phải không?”

“Vâng. Cháu biết anh Asajima nên không thể nhầm được đâu ạ.”

“Cháu có nhớ trạng thái của cậu ấy thế nào không? Cậu ấy có mang theo đồ đạc gì không?”

“Dạ thì... Anh ấy ở đẳng xa nên cháu không rõ thế nào. Cháu nghĩ anh ấy không mang gì theo đâu ạ... Đúng rồi, anh Asajima không đeo giày đi ngoài trong nhà thể chất, à, anh ấy vẫn đi giày trong lớp thì phải. Nhưng lúc đó cháu nghĩ đẳng nào anh ấy cũng không chơi thể thao nên vậy cũng không sao.”

Sagawa quả xứng đáng là đội trưởng đội bóng bàn lấy nhà thể chất làm nhà. Cô quan sát được những chi tiết rất nhỏ.

Hakamada lật lại trang trước trong cuốn sổ tay, đối chiếu lời khai. Tối khúc này, lời khai của Sagawa và Masumura vẫn thống nhất. Vấn đề nằm ở đoạn sau.

“Thế đến khoảng 3 giờ 05 phút, thầy Masumura về văn phòng giáo viên phải không?”

“Vâng ạ.”

“Trong khoảng thời gian đó, cháu ở đây một mình đúng không? Khoảng từ 3 giờ 05 đến 3 giờ 10 ấy.”

... Vâng. Cháu ở đây một mình, tiếp tục giãn cơ ạ.

Hakamada cứ tưởng Sagawa sẽ đáp vậy nhưng...

“Không ạ.”

Kết quả trái ngược với dự đoán của anh.

Sagawa Nao vốn đang cúi gằm mặt chột ngắc đầu lên, trả lời rành rọt:

“Có một bạn nữ vào nhà thể chất từ lối thông. Bạn ấy mặc đồng phục, không cầm theo gì hết mà đi thẳng vào cánh gà bên shimote ạ.”

“Cháu nói gì cơ?”

Có vẻ ngay cả Sendou cũng bất ngờ trước câu trả lời này, đôi mắt sắc bén vẫn đang quan sát chột mở lớn.

Chà chà, Shirato cười, nhún vai. Lúc này, Shirato từng nhắc đến chi tiết này.

Có nhân chứng nói đã thấy một nữ sinh đi vào sau sân khấu, kiểu kiểu vậy.

Đúng thế. Đó là lần thứ hai Shirato dùng cụm từ *kiểu kiểu vậy*.

Vị thám tử lúc nào cũng tằm tằm này không chỉ thân thiện mà còn có một mặt thật kỳ quặc. Ví dụ, với những thông tin liên quan đến vụ án, Shirato thích tiết lộ nửa kín nửa hở dù vấn đề đang khá quan trọng.

Tuy nghĩ vậy nhưng Hakamada không biết lời khai này có nên phân vào loại *quan trọng* không.

“... Bạn nữ đó là ai? Có phải người cháu biết không?”

Trấn tĩnh lại sau khoảnh khắc kinh ngạc, Sendou nghiêm nghị hỏi. Sagawa Nao ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

“Cháu không nói được gì ạ. Cháu cảm giác từng thấy bạn ấy ở đâu rồi nhưng tóc bạn ấy che khuất mặt, bạn ấy bước nhanh vào trong góc luôn nên cháu không nhìn rõ... Cháu chỉ biết bạn ấy hơi thấp.”

“Hừm. Vậy bạn nữ đó đi vào cánh gà như đuổi theo sau Asajima phải không?”

“Đúng thế ạ. Về thời gian, lúc đó là trước khi thầy trở lại nên... chắc khoảng 3 giờ 08 phút ạ.”

“.....”

Hai người đến từ cục Cảnh sát tỉnh nhìn nhau.

Nếu những gì Sagawa nói là sự thật thì đằng sau sân khấu còn một nhân vật nữa ngoài nạn nhân. Lời khai này rất quan trọng, tuy nhiên...

“Chú không tin cháu phải không?”

Nhìn thái độ hai người, Nao đoán ra ngay.

“Lúc cháu kể với chú thám tử đứng đằng sau, chú ấy cũng không tin cháu.”

“A, không phải vậy, không phải chú không tin cháu.”

Shirato bối rối giải thích.

“Nhưng ngoài cháu không còn ai trông thấy nữ sinh đó cả...”

“Cháu nói với chú rồi mà, có bạn Harimiya cùng lớp cháu đứng ở trước cửa sổ nhà vệ sinh nữ suốt!”

Nao lên giọng phản bác.

“Các chú hỏi Harimiya mà xem, thể nào bạn ấy cũng nhớ có bạn nữ kia đi qua lối thông!”

“Chà, nhưng bạn ấy khai không biết gì...”

“Dừng lại. Tôi hiểu rồi.”

Tranh cãi nữa cũng không đi đến đâu nên Sendou chen vào giữa hai người.

“Sagawa này, tạm thời bọn chú tin lời cháu.”

“Thật ạ?”

“Ừ. Nhưng chỉ tạm thời thôi. Cháu kể tiếp chuyện xảy ra sau đó cho bọn chú được không?”

“... Vâng ạ.”

Có vẻ vẫn còn để tâm đến cách nói nước đôi của Sendou nên Nao dừng chuyện về nữ sinh bí ẩn lại và chuyển sang kể những việc xảy

ra tại nhà thể chất sau đó.

Lời khai của cô không khác mấy so với Masumura. Thầy giáo quay lại lúc 3 giờ 10 phút. Ngay sau đó, hai thành viên nữa của đội bóng bàn và thành viên đội Cầu lông đến. Về tiếng trống vang lên tầm 3 giờ 15 phút cô cũng nói không rõ là tiếng gì. Rồi thành viên câu lạc bộ Kịch xuất hiện, sau đó là việc phát hiện ra xác chết...

“Cháu kinh ngạc lắm. Đến tận bây giờ cháu vẫn còn kinh ngạc. Anh Asajima tốt như thế mà...”

“Chú hiểu tâm trạng của cháu. Bọn chú nhất định sẽ bắt được thủ phạm.”

Sendou nói lời động viên tiêu chuẩn với nữ sinh đang ủ rũ cúi đầu.

“Chú hỏi cháu một câu nữa được không? Chuyện này rất quan trọng... Trong thời gian cháu ở trong nhà thể chất, ngoài thành viên câu lạc bộ Kịch, còn ai từ cánh gà đi ra ngoài không?”

“Không ạ. Không có ai đi ra hết ạ.”

“Cháu chắc chắn chứ?”

“Cháu chắc chắn ạ. Vì trong nhà thể chất chỉ có 2 người thôi. Ai di chuyển là cháu để ý thấy ngay. Cả hành lang tầng hai, nếu có người đi lại cháu sẽ nghe được tiếng động và thấy trên đó rung rinh ạ.”

Hàng ngày, cô bé đều tập luyện trong nhà thể chất nên lời nói này có thể tin tưởng được.

“Chú hiểu rồi. Cảm ơn cháu.”

Sendou nói cảm ơn, Sagawa Nao liền đáp không có gì ạ rồi đứng dậy khỏi chiếc ghế gấp.

Nhìn về phía lối thông, ánh mắt của cô bé lại rơi xuống gương mặt Hakamada.

Ánh mắt hai người gặp nhau.

“... Có chuyện gì hả em?”

“Không... không ạ. Không có gì ạ.”

Cô bé ngượng ngùng quay mặt đi và rời khỏi nhà thể chất. Câu trả lời của cô khiến Hakamada không yên lòng chút nào.

“... Anh Sendou này, em đã làm gì cô bé ấy thế?”

“Ôi chà, cô này thích cậu rồi cũng nên.”

Đội trưởng Hình sự nói đùa một câu rồi quay sang hỏi:

“Tuy nhiên, đằng sau sân khấu còn một người nữa à... Anh Shirato, anh nói ngoài Sagawa không còn ai trông thấy cô gái bí ẩn đó, thật vậy à?”

“Vâng. Theo lời Sagawa Nao thì học sinh tên Harimiya đứng tại nơi quan sát được lối thông chờ bạn suốt. Harimiya khai không nhớ trông thấy nữ sinh kia.”

Bên cạnh Sendou đang khoanh tay là Hakamada đang mãi ngẫm nghĩ. Đã đến lúc anh bắt đầu vận động đầu óc được rồi.

Nếu Sagawa Nao khai đúng sự thật thì khả năng cao cô gái đi vào cánh gà lúc đó là thủ phạm giết Asajima. Người đó đi vào nhưng không thấy quay ra. Có thể cô ta đã trốn ra từ cửa nào đó sau cánh gà để tránh bị người khác nhìn thấy.

Tuy nhiên, một học sinh khác lại nói không trông thấy bóng dáng cô gái này.

Như vậy, có khả năng Sagawa Nao nói dối... phải không nhỉ? Nhưng vì sao cô bé phải nói dối?

“Vậy, tiếp theo chúng ta gọi học sinh tên Harimiya thôi.”

Ngồi bên cạnh Hakamada đang nhìn chăm chăm vào cuốn sổ tay, Sendou lấy danh sách người liên quan từ túi ngực ra.

“Ừm, nghĩ lại thì gọi theo thứ tự thời gian họ vào nhà thể chất tốt hơn nhỉ. Như vậy, tiếp theo là học sinh đội Bóng bàn... hửm?”

Để ý thấy điều gì nên chớp mũi của Sendou dí sát vào tờ giấy.

“Này Hakamada, cậu nhìn đi.”

“Dạ, gì vậy anh?”

Theo lời Sendou, Hakamada liếc nhìn danh sách lúc này chưa kịp đọc... rồi anh run lên.

“Chắc vì thế nên lúc này cô đội trưởng mới nhìn cậu chăm chăm đấy.”

“.....”

Hakamada không nói nổi.

“Anh Shirato, tiếp theo, nhờ anh gọi hai thành viên đội Bóng bàn tới đây.”

Sendou không để tâm đến nhân viên cấp dưới đang rối rắm mà cứ thế ra chỉ thị.

Điều tra viên chạy tới phòng học trống rồi quay lại cùng hai nữ sinh.

Trong lúc đó, Hakamada vẫn ngơ ngác. Không phải anh đang suy nghĩ đến quay cuồng cả đầu óc mà anh choáng váng theo đúng nghĩa đen. Lúc hai nữ sinh mặc đồng phục luyện tập xuất hiện ở cửa nhà thể chất, Hakamada tuyệt vọng đến suýt thì ngất xỉu.

“Mời hai cháu ngồi... A, thiếu ghế. Này, cậu cho tôi mượn cái ghế đi.”

Sếp vẫn chưa nhận ra cấp dưới của mình bị sao. Hakamada nghe thấy sếp yêu cầu nên ngơ ngác đứng dậy.

“A, đúng rồi, đúng rồi, chú là Sendou từ cục Cảnh sát tỉnh. Đây là anh Hakamada, cấp dưới của chú.”

“Hakamada...?”

Trong hai nữ sinh vừa xuất hiện có một cô bé mắt to, buộc tóc đuôi ngựa, có vẻ hoạt bát lại rất ngạc nhiên khi nghe thấy họ này.

“Hử, trùng hợp thật đấy. Cô bé này cùng họ Hakamada... Ờ?”

Nhìn sang người bạn đang ngồi bên cạnh mình, cô bé tóc đuôi ngựa hơi kinh ngạc.

Biểu cảm này không có gì khó hiểu. Nữ sinh còn lại cũng không bình tĩnh thản nhiên. Miệng cô bé hơi hé, mắt mở to, cứng đờ không động đậy.

Cô bé đang nhìn chăm chăm cảnh sát Hakamada. Mà vẻ mặt anh cũng ngơ ngác không kém.

“Này, này, cậu sao thế? Có sao không?”

“A, các cháu đừng lo. Bọn chú đã chuyển thi thể đi rồi...”

“Anh Sendou ơi, không phải thế đâu ạ.”

Rốt cuộc Hakamada cũng nói nên lời.

“Nói thì nói thế nhưng cậu... Hửm? Cậu hơi lạ đấy. Có sao không?”

Hakamada không đáp lại câu hỏi đầy lo lắng của Sendou mà tiến một bước về phía cô gái.

Cô bé tóc dài đến ngang lưng, có đôi mắt to, nước da trắng trẻo. Dưới ống tay áo đồng phục luyện tập lộ ra cánh tay mảnh khảnh, nhìn kiểu gì cũng thấy giống thiếu nữ mê văn học. Chắc ai cũng bất ngờ khi biết cô hóa ra lại là thành viên đội Bóng bàn hay vận động.

“Em... liên quan gì đến chuyện này?”

Đối diện với nỗi lo sợ đã trở thành hiện thực, Hakamada lên tiếng.

“Anh... anh làm gì ở đây?”

Hakamada Yuno đáp lại như thế.

5. phòng kín rộng lớn

“Đây là em gái Yuno của em ạ.”

“Anh này là anh trai cháu ạ.”

Tiếng hả hả hả của ba người vang vọng lên tận trần nhà thể chất. Hakamada thật muốn bịt tai lại.

“Em gái á? Hakamada, đây là em gái cậu hả?”

“Hở, em gái cậu đây à? Trùng họ Hakamada hiếm lắm, tôi đã ngờ ngờ rồi.”

“Hả, anh trai cậu? Anh này á? Không thể tin nổi luôn, trùng hợp khủng khiếp vậy. Ờ, mà nói đến chuyện này, anh trai Yuno là thám tử hả? Cậu bảo anh cậu làm viên chức nhà nước cơ mà?”

“Cảnh sát chẳng là viên chức nhà nước còn gì.”

“Thì đúng thế, nhưng mà...”

“... Nhưng em không ngờ anh lại ở đây.”

“Chính anh cũng không ngờ em lại vướng vào vụ án này.”

Cảnh sát Hakamada nói dối. Chính xác là anh *không muốn nghĩ* tới mới đúng.

“Em... em có can dự gì đâu anh!”

Dường như khó chịu bởi câu nói của Hakamada nên cô em gái kém anh mười tuổi cao giọng phản bác lại.

“Em chỉ có mặt ở nơi tìm thấy anh Asajima thôi mà...”

“Thế là có can dự rồi còn gì nữa.”

Cảm giác này thật khó chịu. Phải đối xử với em gái ruột như một nhân chứng bình thường.

“Nghe nói cậu có em gái đang học cấp ba, không ngờ lại đứng trường này... À, chắc vì thế nên cậu cứ thờ dài thờ ngắn phải

không?”

“Được rồi, anh bắt đầu luôn đi ạ...”

Hakamada nói vậy nhưng đội trưởng Hình sự lại đang tò mò quá mức để thay đổi chủ đề. Anh không muốn bị sếp hỏi nhiều nữa. Sendou bảo xin lỗi xin lỗi rồi quay về hai thiếu nữ.

“Thôi, bỏ chuyện riêng tư qua một bên đi, hai cháu cho chú hỏi chuyện chút nhé. Trước tiên, hai cháu cho chú biết tên và lớp nào.”

“Cháu là Nominami Sanae, học lớp B khối mười ạ.”

“Cháu là Hakamada Yuno, cũng học lớp B khối mười giống bạn ấy ạ...”

Nghe người thân trong nhà mình tự giới thiệu một cách lịch sự như vậy, cảnh sát Hakamada cảm thấy thật lạ lẫm.

“Chà, hai cháu đều là thành viên câu lạc bộ Bóng bàn nữ nhi. Hôm nay các cháu đến đây lúc mấy giờ?”

“3 giờ 10 phút ạ. Chúng cháu có nhìn đồng hồ, không sai đâu ạ.”

Cô bé buộc tóc đuôi ngựa tên Nominami Sanae đáp.

“Trước đó các cháu làm gì, ở đâu?”

“Làm gì ấy ạ... Vừa hết giờ học, chúng cháu đến phòng câu lạc bộ. Hai đứa thay đồ rồi qua đây luôn. Đến lượt chúng cháu chuẩn bị cho buổi tập luyện nên phải đi vội ạ.”

“Trong khoảng thời gian đó, hai cháu đi cùng nhau suốt à?”

“Đúng thế ạ. Vì vậy chúng cháu có chứng cứ ngoại phạm ạ. Trên đường đi tới nhà thể chất, chúng cháu còn gặp các thành viên khác của câu lạc bộ nữa.”

Trước mặt điều tra viên chuyên nghiệp mà cô bé này chẳng sợ sệt, dè dặt chút nào. Hakamada chợt nghĩ cô bé này còn ra dáng em gái thám tử hơn ấy.

“Chuyện đó chú chỉ hỏi tham khảo thôi... Rồi, lúc các cháu đến nhà thể chất thì có ai ở đó?”

“Có chị Sagawa đội trưởng câu lạc bộ và thầy Masumura cố vấn ạ. Hai người ấy đang giãn cơ ở đằng kia ạ.”

Sanae chỉ cùng chỗ ban này mà Sagawa Nao chỉ.

“Lúc đó, các cháu có thấy gì khác thường trong nhà thể chất không?”

“Dạ, cháu nghĩ, khác thường... chỉ có việc rèm sân khấu được hạ xuống thôi ạ.”

“Cháu cũng thấy thế.”

Yuno cũng gật đầu.

Lời khai sau đó của hai cô bé thống nhất với các nhân chứng trước đó. Thành viên câu lạc bộ Cầu lông đến, tiếng thùng thùng rất to, thành viên câu lạc bộ Kịch xuất hiện, phát hiện thi thể.

“Cháu ngạc nhiên lắm ạ. Có người chết đã đủ kinh hãi lắm rồi mà đây còn là anh Asajima nữa chứ!”

“Các cháu biết Asajima à?”

“Dạ, anh ấy là đội trưởng câu lạc bộ Phát thanh, rất nổi tiếng ạ. Với lại, chúng cháu từng trông thấy anh ấy dùng phòng phát thanh ở đây mấy lần rồi. Chúng cháu không thân với anh ấy lắm nhưng có biết ạ.”

“Anh ấy tốt lắm... Tại sao lại thành ra nông nổi này...”

Yuno nói nhỏ với vẻ mặt u ám. Hakamada thì bồn chồn.

“Ừm... Vậy sao đó thì sao? Thầy Masumura tập hợp các cháu lại một chỗ phải không?”

“A, vâng ạ. Thầy bảo chúng cháu, chị Sagawa và mấy thành viên câu lạc bộ Kịch không được đi đâu hết. Thầy bảo hai thành viên câu lạc bộ Cầu lông chạy về văn phòng giáo viên ạ. Nghe thấy tiếng hét của Yuno, hội trưởng Masaki với một chị khối trên cháu không biết mặt chạy tới gõ vào nhà thể chất cũng bị thầy tập hợp lại luôn. Gì ấy nhỉ, để bảo vệ hiện trường thì phải.”

Hakamada liếc Yuno, ý bảo em làm gì mà phải hét lên. Em gái đáp lại bằng ánh mắt anh thôi đi, tại em chẳng có cách nào đấy chứ.

“Trước lúc đó, cái chị khối trên ấy đứng trước cửa sổ nhà vệ sinh ạ. Trên đường đi vào nhà thể chất, chúng cháu trông thấy chị ấy. Cháu nhớ lúc đó còn thấy khó hiểu, sao trời mưa to thế mà chị ấy lại đứng ở đó.”

“Hơ... đấy là chị Harimiya cậu nhi!”

“A, đúng, đội trưởng đã gọi thế.”

“Chú hiểu rồi. Cảm ơn hai cháu... Chú còn một câu hỏi cuối cùng cho hai cháu.”

Sendou ghé mặt lại gần hai nữ sinh và hỏi câu quan trọng nhất.

“Trong khoảng thời gian hai cháu ở nhà thể chất, ngoài thành viên câu lạc bộ Kịch, có ai đi ra từ khu vực cánh gà sau sân khấu không?”

“... Cháu không thấy ai ạ.”

“Cháu cũng không thấy ạ.”

Hai cô gái thành thật lắc đầu. Những giây phút tưởng như địa ngục với Hakamada trôi qua nhanh hơn anh tưởng.

“Cậu hơi bị xấu đấy nhé!”

Sau khi Yuno và Sanae rời khỏi nhà thể chất, Sendou cười cười trêu Hakamada.

“Sao không nói trước là em gái cậu học trường này hả?”

“Em tưởng không cần nhắc đến chuyện đó ạ.”

“Cậu nghĩ cô bé không liên quan đến việc điều tra hả?”

“Dạ, thì...”

Anh không muốn nói rằng ngoài lý do đó, phần lớn là anh muốn trốn tránh hiện thực.

“Cậu không phải lo đâu, cô bé không liên quan thật mà. Đội một đang nhiều việc nên có muốn gọi người thay cậu cũng chẳng được. Mà em cậu lại chưa đến mức bị xem là đối tượng tình nghi. Yên tâm, kiểu gì cô bé cũng không thể phạm tội được đâu!”

“Anh đừng đùa chuyện đó mà.”

“Ha ha, xin lỗi xin lỗi. Nhưng cậu phải công tư phân minh đi.”

“... Em hiểu rồi ạ.”

Tuy nói vậy nhưng Hakamada vẫn cảm thấy nặng nề.

“Hai nhân chứng tiếp theo đến rồi đây!”

Shirato làm việc theo nhịp độ của riêng mình, lên tiếng thông báo cho Sendou và Hakamada.

Lượt nhân chứng thứ tư là hai nam sinh thuộc câu lạc bộ Cầu lông. Một tên Hamaoka, một tên Nagase, cùng học lớp mười.

Hai nam sinh đến nhà thể chất lúc quá 3 giờ 10 phút một chút, chắc khoảng 3 giờ 12. Thông tin này không có gì mới mẻ nhưng khi Sendou hỏi về nữ sinh tên Harimiya đứng bên ngoài nhà thể chất thì lại nhận được câu trả lời rất đáng quan tâm.

“A, cháu có thấy chị ấy. Chị ấy đứng trước cửa sổ nhà vệ sinh, che ô và đang nghịch điện thoại ạ. Với lại, cháu còn thấy mấy người câu lạc bộ Kịch đang từ hướng đó đi lại đây nữa.”

“Câu lạc bộ Kịch à. Có mấy người vậy cháu?”

“Dạ... chắc bốn người ạ.”

“Mọi người đều che ô, đẩy thứ gì đó giống xe kéo đi, bạt ni-lông màu xanh ạ.”

“Chắc họ chuyển đạo cụ cho vở kịch nào đó đấy ạ.”

Hamaoka và Nagase thay phiên nhau kể. Sendou cảm ơn rồi cho hai nam sinh về.

“... Vậy nhờ anh gọi giúp các học sinh câu lạc bộ Kịch.”

Câu lạc bộ Kịch.

Nếu bỏ qua lời khai của Sagawa Nao thì chỉ mấy học sinh này biết tình hình trong cánh gà như thế nào thôi. Theo lời Shirato, khu vực cánh gà như *một căn phòng kín*. Họ sẽ làm rõ nhận xét này thực hư ra sao.

Bàn tay phải đang nắm chặt bút bi của Hakamada rịn mồ hôi.

“Cháu là Kajiwara Kazuya, lớp A khối mười một. Cháu là đội trưởng câu lạc bộ Kịch ạ.”

“Cháu là Sanjou Minami, học lớp C khối mười một. Cháu là đội phó ạ.”

“Dạ, cháu là Shiga Keisuke, lớp E khối mười ạ.”

“Cháu là Matsue Tsubaki, lớp G khối mười.”

Các thành viên lần lượt tự giới thiệu. Bỏ cả ghế của Sendou ra vẫn không đủ chỗ nên đội trưởng Kajiwara đứng. Bốn học sinh ngồi đối diện với Sendou và Hakamada mặc áo vest. Cảnh tượng như trong một vở kịch khiến Hakamada cảm thấy hơi lạ lùng.

Sendou hỏi những việc xảy ra sau khi hết giờ học, Kajiwara đại diện trả lời:

“Như mọi khi, đầu tiên, chúng cháu tụ tập trong phòng câu lạc bộ ạ. Giờ học vừa kết thúc là cháu đi ngay, khoảng 3 giờ 03 phút, cháu và Matsue cùng vào phòng câu lạc bộ. Ngay sau đó Shiga đến. Lúc đó khoảng 3 giờ 05 phút. Cuối cùng, tầm 3 giờ 10 phút thì Sanjou đến. Bao giờ cả hội cũng ngồi chơi trong phòng câu lạc bộ một lúc nhưng hôm nay trời mưa, chuẩn bị mất nhiều thời gian, nên làm sớm thì hơn, thế là chúng cháu đến đây luôn ạ.”

“Các cháu đến nhà thể chất để tập kịch à?”

“Vâng ạ. Chúng cháu sắp diễn vở này rồi. Vở kịch tên là *Hôm nay cũng rơi từ trên trời xuống*, thể loại hài kịch, nội dung...”

“À, nội dung cháu không cần kể đâu. Cháu tiếp tục đi.”

“Dạ... Chúng cháu chất những đạo cụ cổng kênh lên xe kéo rồi đẩy đến nhà thể chất, khoảng mấy giờ thì đến đây nhỉ?”

“3 giờ 15 phút ạ.”

Nữ sinh tên Matsue Tsubaki nhanh nhẹn hỗ trợ.

“Lúc đội trưởng mở khóa cửa thì cháu xem đồng hồ nên nhớ chính xác thời gian ạ. Lúc đó cháu còn nghỉ, mình đến nhà thể chất sớm hơn bình thường năm phút.”

“Ô, đúng đúng, lúc đó là 3 giờ 15 phút. Đúng là Matsue có khác!”

“Cửa đó là cửa ở cánh gà bên shimote. Bên có nhà vệ sinh ấy ạ.”

“Đúng rồi. Ngoài bọn cháu ra thì không có ai đi cửa đó ạ. Nó giống như cửa dành riêng cho câu lạc bộ Kịch ấy.”

“Cháu có chìa khóa cửa đó à? Bạn Matsue vừa bảo đội trưởng mở khóa.”

“Vâng. Vì bọn cháu thường xuyên qua đây nên thầy cho cháu bản sao chìa khóa, cháu tự cầm luôn ạ.”

Kajiwara lấy từ trong túi ra chiếc chìa khóa gắn hình linh vật địa phương dễ thương.

“Chỉ mình cháu có chìa khóa này thôi à?”

“Mình cháu thôi ạ. Kể cả là thành viên trong câu lạc bộ nhưng cháu cũng không cho mượn. Ngoài cái này thì không còn bản sao nào khác, chìa gốc được giữ rất cẩn thận ở văn phòng giáo viên rồi ạ. Nhắc đến chuyện đó, bọn cháu không có chìa khóa cánh gà bên kamite. Khóa cửa bên đó chỉ văn phòng giáo viên có thôi ạ.”

Chẳng cần hỏi mà Kajiwara đã cung cấp thông tin tới tấp. Cả cô bé Nominami Sanae ban nãy nữa. Trẻ con thời nay xem nhiều phim truyền hình trình thám quá rồi.

“Những người khác nói tầm 3 giờ 15 phút, họ nghe thấy âm thanh như tiếng trống. Các cháu thì sao?”

“Ờ, tiếng trống ấy ạ? Không ạ... Cháu không nghe thấy tiếng đó. Mọi người thì sao?”

Kajiwara hỏi các thành viên câu lạc bộ nhưng tất cả cùng lắc đầu.

“Tiếng mưa ồn lảm nên cháu không rõ. Cháu xin lỗi... A, nhưng cháu nhớ bên cửa có người đang đứng ạ. Harimiya lớp D thì phải.”

Harimiya lại trở thành đối tượng trong lời khai của nhân chứng. Có vẻ nữ sinh này đã đứng ở một chỗ rất lâu.

“Sau khi các cháu vào nhà thể chất thì sao?”

“Dạ. Thì, bốn người chúng cháu định chuyển xe kéo vào trong cửa. Sanjou chào hỏi mấy bạn câu lạc bộ thể thao trước...”

“Chờ, chờ chút. Cháu nói chuyển xe vào trong cửa là sao?”

“À, tại trời mưa, nếu gỡ tấm bạt phủ ra thì đạo cụ ướt hết mất nên chúng cháu định chuyển cả xe vào cánh gà bên phải ạ. Nhưng không phải cứ kéo xe vào là được mà phải nâng lên bậc cầu thang nên...”

“Hừm... hừm?”

“Dạ?”

Trao đổi không ăn khớp nên Sendou và Kajiwara đều đầy hỏi chấm.

“Anh bảo mấy cháu nó diễn lại hoàn cảnh lúc đó chắc nhanh hơn đây!”

Shirato thì thăm.

Chẳng hiểu ông thám tử này nói thật hay đùa. Tuy nhiên, các thành viên câu lạc bộ Kịch lại có vẻ chấp nhận tình huống bi kịch này. Sanjou vỗ tay “Đúng thế nhỉ,” Kajiwara cũng bật ngón tay tán thành “Cách đó được đấy.”

Sendou và Hakamada đều ngớ ngàng.

“Mấy đứa diễn thật hả...”

“Chúng cháu sẽ diễn lại chuyện xảy ra trong cánh gà lúc 3 giờ 15 phút. Như thế sẽ dễ hiểu hơn đấy ạ.”

“Ơ, ầy ầy...”

Hai người chưa kịp ngăn cản thì mấy thành viên câu lạc bộ Kịch đã lục tục kéo vào cánh gà bên phải. Sendou và Hakamada nhìn nhau, chỉ còn cách đi theo. Học sinh cấp ba thời nay thật là...

“Xe chúng cháu chuyển đến đây là xe kia ạ.”

Kajiwara chỉ ra bên ngoài lớp kính trên cửa ra vào. Trước kho dụng cụ, cách khoảng ba mét trước lối thông có một chiếc xe kéo lớn giống kiểu hay thấy ở nông thôn. Nửa tấm bạt phủ xanh dương đã bị gió thổi lật ra, để lộ bên dưới nào là đạo cụ, trang phục dùng trong vở kịch rồi bàn, thùng các-tông, ghế kiểu cổ trang... Đồ đạc chồng chất không chứa chỗ trống nào.

“Bốn người chúng cháu cùng chuyển xe đến đây. Trong trường có rất nhiều cầu thang, chúng cháu không chuyển qua được nên phải đẩy xe ngoài trời nhưng hôm nay mưa, chúng cháu còn phải cầm ô nữa nên vất vả lắm.”

“Thì ra thế... Rồi sao?”

Sendou bắt đầu bứt rứt. Tuy cảnh sát đã lấy xong dấu vân tay, chính bản thân Sendou cũng hiểu lấy lời khai ở nhà thể chất là dễ hiểu nhất nhưng nhìn người khác bước vào hiện trường, chú lại cảm thấy không ổn lắm.

“Đầu tiên cháu mở khóa, đẩy cánh cửa ra rồi chúng cháu chuẩn bị đưa xe vào trong.”

“Các em đẩy xe qua cửa này á? Xe vào được thật không?”

Hakamada nhìn cánh cửa rồi nhìn chiếc xe để so sánh kích thước. Dù mở cả hai cánh cửa thì khoảng cách chỉ tầm 1,2 mét, có khi hai bên thành xe bị mắc lại cũng nên.

“Cố gắng thì nhét cũng vừa ạ. Hễ trời mưa là bọn em lại đẩy xe vào nhà thể chất cũ mà. Anh xem nhé.”

Đội trưởng câu lạc bộ với mái tóc quăn tự nhiên ưỡn ngực chỉ đạo. Các thành viên nghe theo, đi giày, mở cả hai cánh cửa rồi tiến

đến bên chiếc xe kéo. Kajiwara và Sanjou Manami lớp mười một kéo càng xe, Shiga và Matsue Tsubaki lớp mười đẩy chiếc xe vào từ phía sau.

“Dzô taa!”

Chật khít đến mức khung cửa cọ xát vào tấm bạt phủ. Nhưng chiếc xe vượt qua được thật. Tuy nhiên, mới vào được một nửa thì xe dừng khựng lại.

Theo lời khai của Kajiwara, từ sân bê tông lên sàn nhà thể chất có một bậc cầu thang cao khoảng mười xăng-ti-mét, bánh xe bị mắc lại đó.

“Rồi cháu, Shiga với em Matsue đẩy bánh để xe lên bậc, còn Sanjou chạy về phía sân khấu trước.”

“Chạy trước? Tại sao phải chạy trước?”

“Dạ, đó là luật bất thành văn rồi ạ. Mỗi khi chúng cháu dùng đến nhà thể chất thì phải có một người ló mặt ra từ cánh gà, thông báo với các câu lạc bộ thể thao rằng ‘Chúng tớ dùng sân khấu đây.’ Tiếng đọc lời thoại lọt ra ngoài sẽ gây ảnh hưởng tới độ tập trung của các bạn đang tập luyện nên báo trước là phép tắc đương nhiên ạ.”

“Hôm nay Sanjou làm việc đó nên kéo xe đến đây rồi bạn ấy chạy đi...”

Tới đoạn này, các thành viên câu lạc bộ Kịch bắt đầu diễn xuất. Kajiwara vẽ mặt khổ sở làm động tác như đang kéo xe. Sanjou Manami vội vã chạy qua Hakamada và Sendou đang đứng, mở cánh cửa gỗ.

“Này Sanjou, cậu đừng chạy đi luôn đấy!”

“Ờ, chị Sanjou khôn thế, chị phải giúp mọi người với chứ!”

Kajiwara đọc lời thoại, Shiga Keisuke tiếp lời bằng chất giọng trầm bổng. Manami đáp lại “Đi trước nhé~.”

“Đúng lúc này, cháu liếc về phía sân khấu thì thấy rèm đang hạ.”

Sanjou Manami quay về phía Sendou và Hakamada mô tả tình huống rồi thêm một câu thoại “Ờ, rèm đang hạ này!”

“Cái gì? Sao rèm lại hạ?”

Kajiwara đáp lời. Từ chỗ chiếc xe, cậu tiến về phía Sanjou Manami. Bị chặn sau đồng đạo cụ chông chắt và tấm bạt phủ trên thùng xe, hai học sinh bị bỏ lại đằng sau cần nhìn “Cả... cả đội trưởng cũng đi luôn rồi,” “Thế ai kéo xe đây.”

Mấy đứa trông rất khôi hài nhưng quả thực, màn diễn xuất tái hiện lại tình hình lúc đó rất dễ hiểu.

“Rồi cháu ló mặt ra, hỏi mấy bạn câu lạc bộ thể thao là ai hạ rèm xuống.”

“Chỗ đó tớ biết rồi. Đội trưởng câu lạc bộ Bóng bàn đáp ‘Anh Asajima hạ xuống’ chứ gì!”

“Chuẩn đấy chuẩn đấy! Rồi cháu tự hỏi đội trưởng câu lạc bộ Phát thanh hạ rèm xuống làm gì, nhưng thôi kệ. Cháu bảo Sanjou bên cạnh là ‘Nâng rèm lên đi.’”

“Thế là cháu bật nút kéo rèm lên.”

Thiết bị điều khiển nâng hạ rèm đặt ở cánh gà bên shimote, ngay cạnh cửa dẫn ra đằng trước. Nữ sinh diễn cảnh ấn nút. Khoảnh khắc đó, Kajiwara leo cầu thang ngắn dẫn lên sân khấu.

“Máy phát ra tiếng rì rì, rèm cao dần, cháu lên sân khấu thế này... Nhìn từ cánh gà, bức phát biểu che khuất tạo thành góc chết nên cháu không để ý, nhưng anh Asajima đã bị đâm.”

“Hừm... Sau đó thì sao?”

Sendou có vẻ hứng thú với đoạn diễn cảnh phát hiện thi thể nên tiến lên phía trước.

“Sau đó, bạn nữ trong câu lạc bộ Bóng bàn hét toáng lên làm cháu phát hoảng theo. Cháu kêu ‘Nguy rồi, Asajima bị đâm.’ Sanjou đứng bên cạnh cháu cũng kinh ngạc tròn mắt.”

“Còn các cháu thì sao?”

Sendou quay về phía cửa. Kéo chiếc xe giữa cửa ra ngoài, hai học sinh lớp mười đã quay lại.

“Đội trưởng đi mất nên bọn cháu không biết làm sao. Chỉ đẩy từ đằng sau thì xe không lên bậc được. Bọn cháu muốn ra đằng trước cũng không được vì cái xe đã chặn kín cửa rồi ạ.”

“Lúc đó, chúng cháu nghe tiếng hét và tiếng đội trưởng kêu lên, thế là hai đứa hoảng hồn. Chúng cháu nghĩ phải vào đó xem sao nên làm giống như mới nãy, kéo cái xe ngược ra ngoài rồi đi vào trong.”

“Khóa cửa thì sao?”

Đội trưởng Hình sự hỏi với vẻ quan tâm. Nam sinh mặt đầy tàn nhang tên Shiga đáp “Cháu đã khóa cửa lại rồi ạ.”

“Nhưng cháu không nghĩ ngại gì sâu xa đâu vì bình thường, hễ đóng cửa này lại là phải khóa nên cháu vô thức làm theo thói quen thôi ạ.”

“Chà... Cháu làm thế là tốt đấy!”

“Ờ, thế ạ? Ô ôi, được chú cảnh sát khen làm cháu vui quá!”

“Em lớp mười đó vào câu lạc bộ cháu được việc lắm đấy a!”

Shiga cười ngượng ngịu, còn Kajiwara gật gù. Câu lạc bộ Kịch vui vẻ nhưng các thám tử lại không có tâm trạng chung vui.

“Shiga này, chú hỏi cháu một câu nữa nhé. Trong thời gian cửa mở, có ai lách qua các cháu để đi ra ngoài không?”

“Ờ, chuyện đó không có đâu ạ...”

“Cháu chắc chắn không? Ý cháu là không để ý thấy ai đi qua à?”

“Cháu nghĩ không ai có thể đi qua bọn cháu được ạ.”

Mastue Tsubaki lạnh lẽo lên tiếng.

“Trong thời gian cửa mở, cái xe luôn chặn cứng ở đó. Về mặt vật lý thì một người không thể vượt qua nó được ạ. Lúc đó, chính bọn cháu còn không ra đằng trước được cơ mà.”

“... Thì ra thế.”

Quả thật, với chiếc xe chặn giữa cửa như ban nãy thì không ai có thể lách ra ngoài được. Độ cao của bánh xe khoảng ba mươi xăng-ti-mét, một người không thể chui qua mà không bị ai phát hiện được.

“Vậy chú hỏi cháu nhé Kajiwara. Lúc cháu cắm chìa khóa vào ổ, cửa có đang khóa không?”

“Có ạ. Cháu chắc chắn 100% lúc đó cửa khóa. Lúc vặn chìa cháu còn nghe tiếng lạch cạch mà.”

“Vậy à?... Ừm, sau đó thầy Masumura tập hợp các cháu lại, dặn không được di chuyển phải không?”

“Vâng ạ. Chúng cháu không hề chạm tới thi thể trên sân khấu.”

“Còn một vấn đề nữa cực kỳ quan trọng. Ở cánh gà, ngoài các cháu...”

“Không còn ai khác đâu ạ. Trong giới hạn cháu nhìn thấy được thì không có ai.”

“Vậy à... Chú cảm ơn các cháu.”

“Chính chúng cháu mới phải cảm ơn ạ.”

Các thành viên đội Kịch đồng loạt cúi đầu như thể đến lúc đóng màn sau khi vở kịch kết thúc.

“Chào các anh. Tôi là Tsuchiya, cảnh sát đang làm nhiệm vụ ở đồn Kazegaoka số 2.”

Viên cảnh sát được Sendou gọi tới sau khi đội Kịch đồng dục chào hỏi. Người này khoảng tầm tuổi Hakamada, ý chí quyết tâm và sự thành thật bùng cháy trong đôi mắt sáng rực của anh ta.

“Cậu Tsuchiya, cậu là người đầu tiên đến đây bảo vệ hiện trường phải không?”

“Vâng. Tôi đã kiểm tra sơ qua thi thể và hiện trường.”

“VẬY Ặ... THẾ CHO TÔI HỎI, LÚC ĐÓ, TÌNH TRẠNG CỬA RA VÀO CÁNH GÀ THẾ NÀO?”

“VẬNG. SAU KHI XEM XÉT THI THỂ, TÔI LẬP TỨC KIỂM TRA CỬA RA VÀO Ở CÁNH GÀ HAI BÊN TRÁI PHẢI, CẢ HAI CỬA ĐỀU ĐANG KHÓA”

“CỬA SỐ THÌ SAO? CẬU CÓ KIỂM TRA KHU VỰC KHÁC NHƯ NHÀ VỆ SINH KHÔNG?”

“VẬNG. TÔI ĐÃ KIỂM TRA TOÀN BỘ KHU VỰC NÀY, GỒM CẢ CỬA SỐ, TẦNG HAI VÀ NHÀ VỆ SINH, TẤT CẢ CỬA ĐỀU ĐÓNG CHẶT, CÓ KHÓA. TÔI NGHĨ TẠI TRỜI MƯA NÊN HỌ MỚI KHÓA CỬA NHƯ VẬY.”

“.....”

Cả cửa ra vào và cửa sổ đều khóa.

“TÔI HIỂU RỒI. CẬU ĐI ĐƯỢC RỒI NHÉ.”

“VẬNG. TÔI XIN PHÉP.”

Sau khi làm một tư thế chào đầy vẻ lễ nghi, anh cảnh sát quay lại vị trí đang đứng ban nãy – khu vực đám đông tò mò vẫn xúm đông xúm đỏ.

Hakamada và Sendou trầm ngâm, nhìn theo bóng lưng cậu cảnh sát. Shirato khó xử tăng hăng.

“CHÚNG TA TỔNG HỢP LẠI THÔNG TIN THÔI.”

Sau một thoáng im lặng, Hakamada lật lật cuốn sổ tay.

“KHÔNG CÓ AI TỪ SAU RÈM VÀ KHU VỰC CÁNH GÀ ĐI RA SÂN KHẤU. VỀ CÁNH CỬA Ở CÁNH GÀ BÊN SHIMOTE, CẬU LẠC BỘ KỊCH ĐÃ KHÓA CỬA NÀY LẠI SAU KHI ĐI VÀO TRONG. TRONG THỜI GIAN CỬA MỞ, VỀ MẶT VẬT LÝ THÌ KHÔNG AI CÓ THỂ LÁCH RA NGOÀI ĐƯỢC. CỬA ĐƯỢC KHÓA LẠI TỪ BÊN TRONG.”

Mỗi khi Hakamada nêu ra một tình tiết, đôi mày Sendou càng nhíu chặt hơn.

“CỬA Ở CÁNH GÀ BÊN SHIMOTE CÓ HAI CHÌA DO ĐỘI TRƯỞNG CẬU LẠC BỘ KỊCH VÀ VĂN PHÒNG GIÁO VIÊN GIỮ. TUY NHIÊN, TỪ THỜI ĐIỂM 3 GIỜ 03 PHÚT ASAJIMA TOMOKI XUẤT HIỆN Ở NHÀ THỂ CHẤT, ĐỘI TRƯỞNG CẬU LẠC BỘ KỊCH LUÔN ĐI CÙNG CÁC THÀNH VIÊN KHÁC TRONG CẬU LẠC BỘ, CÓ CHỨNG CỨ

ngoại phạm. Chú Shirato, văn phòng giáo viên có ghi cho ai mượn chìa khóa không ạ...?”

“Nếu có tôi đã báo cho các anh rồi.”

Vị cảnh sát địa phương nhẹ nhàng đáp.

“Cả chìa khóa cửa ở cánh gà bên kamite cũng không có thông tin ai mượn trong mấy tháng gần đây. Vì kể cả không cần dùng đến hai cánh cửa đó thì vẫn có nhiều lối ra vào mà.”

“Anh nói phải... Như vậy, cửa ở cánh gà bên kamite không thể sử dụng. Đã thế, lúc cậu cảnh sát Tsuchiya kiểm tra, cửa sổ và cửa ra vào đều khóa. Asajima Tomoki bị giết trên sân khấu...”

“Liệu xác cậu ấy có bị ai đó giấu đi không? Tôi thấy ở các nhà thể chất, bên dưới sân khấu hay có khoảng trống để chứa ghế gấp.”

“Tòa nhà này cũ lắm rồi nên không có thiết kế như vậy. Phía trên và sau sân khấu đều không có lối đi lại.”

“Thế phòng phát thanh thì sao?”

Sendou cố gắng hỏi thêm. Tuy nhiên, Shirato lắc đầu, dập tắt tia hy vọng cuối cùng.

“Như tôi đã nói với anh lúc nãy, cả phòng phát thanh chúng tôi cũng kiểm tra kỹ lưỡng rồi. Không có chỗ nào giấu được người cả.”

“Vậy...”

“Đúng thế.”

Hakamada đóng sổ tay, thở dài thườn thượt đến lần thứ ba trong ngày.

“Kết luận, kết quả kiểm tra của đội chú Shirato là chính xác ạ. Vào thời điểm xảy ra án mạng, khu vực rộng lớn đằng sau rèm sân khấu giống hệt một căn phòng kín.”

6. biến chỉ đường cuối cùng còn lại

Án mạng trong phòng kín.

Giá mà họ có thể cười cợt cho qua như với một trò đùa.

Điều không thể đã xảy ra. Hung thủ sát hại nam sinh trong không gian không lối thoát, sau đó bốc hơi biến mất.

“Anh thấy sao ạ?” Hakamada bối rối khó hiểu hỏi cấp trên.

Sendou vẫn đang say sưa ngẫm nghĩ.

Dù gặp phải tình huống lạ lùng nhưng ánh sáng trong mắt Sendou không hề biến mất. Ngược lại, đôi mắt đó sáng rõ như thể đã nắm bắt được điều gì.

“... Nếu cánh gà thật sự là phòng kín...”

Sendou nói khẽ để chỉ Hakamada nghe thấy.

“Tôi chỉ nghĩ ra được một khả năng.”

“Dạ!”

Chỉ một...

Nghĩa là Sendou đã có kết luận cho vụ án?

“Anh Sendou, anh hiểu ra điều gì rồi ạ?”

“Chỉ là phán đoán thôi.”

Sendou nói từ *phán đoán* nghĩa là đã khá tự tin.

“Thật, thật ạ? Nhưng hiện trường là phòng kín...”

“Chính vì hiện trường phòng kín đấy. Thế này chẳng giống cậu bình thường gì cả, Hakamada ạ. Cậu bình tĩnh đọc lại thông tin trong sổ tay đi.”

Gợi ý cho cấp dưới như vậy rồi Sendou chỉ thị cho Shirato:

“Anh Shirato, chúng ta tiếp tục lấy lời khai thôi. Nhờ anh gọi giúp tôi hai người đến nhà thể chất sau khi nghe thấy tiếng hét.”

Hai nhân chứng cuối cùng rất tương phản.

Một người đeo kính gọng kim loại, thắt cà vạt chẵn chu theo đúng quy định của trường, nhìn qua liềm biết là học sinh gương mẫu. Tuy vậy, cậu này lại chẳng giống một sách chút nào, mái tóc bông bênh gọn sóng, phong cách lịch lãm chắc sẽ khiến đám nữ sinh thích mê. Tuy vóc dáng nhỏ nhắn những tấm lưng thẳng tắp cho thấy con người này đầy tự tin.

Người còn lại là cô gái với mái tóc vàng dài xoắn sóng, ánh mắt sắc sảo không kém gì Sendou. Cúc cổ áo sơ-mi để mở, dải ruy băng màu đỏ lỏng lẻo thả xuống bên cổ. Toàn thân cô gái tỏa ra cảm giác khó gần. Tuy đáng vẻ nữ tính nhưng gương mặt hoàn toàn không trang điểm khiến người ta liên tưởng đến mấy nữ sinh nổi loạn. Hakamada chợt nhớ tới chuyện cũ.

“Cháu là Masaki Akihiro, học lớp D khối mười một ạ. Cháu đang giữ chức hội trưởng Hội học sinh của trường.”

“Cháu là Harimiya, lớp D khối mười một... Hờ, chú hỏi cả tên cháu nữa à? Tên cháu là Rieko.”

Ngay đến cách trò chuyện cũng trái ngược hoàn toàn. Tuy vậy vẫn có điểm tương đồng.

“Hai cháu học cùng lớp à?”

“Vâng.”

“Nhưng chúng cháu không thân thiết gì đâu ạ.”

Harimiya Rieko cúi kính nói thêm, còn Masaki thì cười khố. Gương mặt cười cười của cậu đầy vẻ chững chạc tựa như một người trưởng thành nhún vai trước trò tin, nghịch của trẻ con.

“Hai cháu ngó vào nhà thể chất sau khi nghe thấy tiếng hét, vậy trước lúc đó các cháu đang làm gì, ở đâu, nói cho chú biết được

không?”

“Cháu đang ở trong phòng chứa đồ dùng của Hội học sinh, chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp ạ.”

Tuy Sendou không hề nói ai phải đưa ra lời khai trước nhưng Masaki đã trả lời rành mạch...

“Cháu có thể chuẩn bị ở văn phòng Hội nhưng cần tham khảo sổ ghi chép thu chi đang cất ở phòng chứa đồ nên cháu mới đến đó. Phòng đồ dùng ở ngay cạnh lối thông, từ cửa sổ phòng đó có thể trông rõ nhà thể chất. Hôm nay, lúc 3 giờ 15 phút... không phải, khoảng 3 giờ 16 phút, cháu nghe thấy tiếng con gái hét giữa tiếng mưa. Nghĩ không biết đã xảy ra chuyện gì nên cháu đi về phía nhà thể chất.”

“Hừm... Cháu ở phòng đồ dùng đó từ lúc mấy giờ?”

“Từ khoảng 2 giờ 15 phút ạ. Tổng hợp ghi chép mất khá nhiều thời gian nên cháu ở trong phòng đó suốt.”

Vừa định hỏi 2 giờ 15 phút không phải em vẫn đang trong giờ học à thì Hakamada chợt nhớ ra.

Lớp D khối mười một cùng lớp với đội trưởng câu lạc bộ Bóng bàn Sagawa Nao. Lớp 9 tan tiết sớm, học sinh được rời phòng học sớm hơn lớp khác.

... Chờ đã.

Sagawa Nao?

Một dòng điện chạy vụt qua tâm trí Hakamada. Anh chợt hiểu ý trong lời Sendou nói khi nãy.

Sagawa Nao. Phòng kín.

Chỉ có một khả năng duy nhất.

“Trong phòng đồ dùng chỉ có mình cháu thôi à?”

Bỏ ý nghĩ chợt lóe lại đó, Hakamada tiếp tục vừa nghe vừa ghi chép thông tin. Nghe Sendou hỏi, Masaki thành thật gật đầu, đáp “Vâng ạ.”

“Như thế nghĩa là cháu không có chứng cứ ngoại phạm phải không ạ?”

“Ấy, chú không nghi ngờ gì cháu đâu.”

“Cháu xin nói thêm là khoảng 3 giờ 10 phút cháu đã gọi điện cho thành viên trong Hội học sinh. Bạn ấy là Yatsunami, hội phó. Cháu nói với bạn ấy rằng giờ cháu đang chuẩn bị tài liệu trong phòng đồ dùng, làm xong sẽ mang đến văn phòng Hội học sinh.”

“Ừ, được rồi. Chú hiểu rồi... Tiếp theo đến lượt Harimiya nhé.”

“Thì... Tầm 2 giờ 50 phút hết tiết, từ lúc đó cháu đứng suốt bên ngoài nhà thể chất chờ bạn tới. Nghe thấy tiếng hét, cháu ngó vào trong xem sao, chỉ vậy thôi.”

Rieko u ám kể.

“Cụ thể, cháu đứng chỗ đó lúc mấy giờ mấy phút nhỉ?”

“Dạ? Chú hỏi thế thì... Chắc khoảng trước 3 giờ một chút ạ.”

“Lúc mới bước vào phòng đồ dùng, cháu có nhìn ra bên ngoài nhưng không thấy bạn ấy. Lần thứ hai cháu nhìn ra ngoài khoảng 3 giờ thì thấy bạn ấy đứng ở đó ạ.”

Masaki chen lời. Đúng là hội trưởng Hội học sinh, có vẻ tính cách Masaki khá thích đi tiên phong.

“Vậy chú để là tầm 2 giờ 57 phút nhé. Rồi, cháu Harimiya này, lúc 3 giờ, cháu có trông thấy bạn Sagawa cùng lớp cháu và thầy giáo Masumura vào nhà thể chất không?”

“À, có ạ có ạ. Chuyện đó cháu nhớ. Cháu đã nghĩ họ tới sớm thật đấy.”

“Thế cháu có thấy Asajima vào nhà thể chất khoảng ba phút sau hai người đó không?”

“Cháu cũng thấy anh ấy. Chắc đúng tầm ba phút sau khi hai người Sagawa vào đấy ạ.”

“Cháu chắc chắn đó là Asajima phải không?”

“... Vâng. Cháu chắc.”

Trong một thoáng, mặt Harimiya Rieko nhăn lại, ánh mắt vốn đã sắc bén càng trở nên nghiêm nghị.

Hakamada cảm thấy hơi kỳ quặc. Anh để ý thấy khoảnh khắc Harimiya nhăn mặt, việc nữ sinh có vẻ không liên quan gì đến câu lạc bộ Phát thanh, khác khối học nhưng lại biết rõ dáng vẻ Asajima đến mức có thể khẳng định *chắc* khiến anh ngờ ngợ.

“Nhưng lúc đó cháu mãi xem điện thoại nên không nhớ rõ lắm đâu.”

“VẬY cháu không thấy thầy Masumura rời nhà thể chất một lúc và mấy học sinh lớp mười câu lạc bộ Bóng bàn nữ đi vào à?”

“Ừm, thế nào nhỉ... Cháu chẳng nhớ lắm.”

“Thế tầm 3 giờ 08 phút có bạn nữ mặc đồng phục đi vào, cháu có thấy không?”

Rieko lại ừm ừm ngẫm nghĩ, mái tóc vàng lay động sang trái rồi sang phải.

“Chuyện đó cháu cũng không biết.”

“... Vậy à.”

Sendou ánh lên tia sắc sảo.

“VẬY chúng ta nói đến chuyện sau đó nhé. Khoảng 3 giờ 15 phút, câu lạc bộ Kịch vào nhà thể chất. Phải không cháu?”

“À, đúng ạ đúng ạ. Nhóm đó vào từ cửa bên. Còn đẩy xe đồ nữa. Ngay sau đó, cháu nghe thấy tiếng hét.”

“Ừ, ra vậy. Lúc câu lạc bộ Kịch đến, cháu không nghe thấy âm thanh như tiếng trống à?”

“Chà. Cháu không biết có tiếng đó.”

“Nghe thấy tiếng hét rồi cháu làm gì?”

“Cháu nói rồi mà, cháu định vào nhà thể chất xem sao. Cháu muốn đi qua cửa câu lạc bộ Kịch vừa vào nhưng cửa khóa. Hết cách

nên cháu phải ra chỗ lối thông. Sau đó thầy gọi cháu lại.”

“Từ thời điểm cháu nghe thấy tiếng hét đến khi câu lạc bộ Kịch khóa cửa, cháu có thấy ai đi ra từ cửa ở cánh gà bên phải không?”

“Không có.”

Có vẻ Harimiya Rieko rất tự tin với ký ức này. Sendou ngẫm nghĩ một chút rồi đổi hướng câu hỏi.

“Cháu nhìn từ cửa nối với lối thông vào nhà thể chất cùng lúc với Masaki à?”

“Không ạ, bạn Harimiya ở gần hơn cháu. Lúc cháu ngó vào nhà thể chất thì bạn ấy đã được gọi đến trước sân khấu rồi ạ.”

Hội trưởng Hội học sinh trả lời lập tức.

“Như vậy, Masaki là người cuối cùng vào nhà thể chất à... Chú hỏi cho chắc thôi nhé, cháu có trông thấy ai rời nhà thể chất không?”

“Không ạ. Cháu không thấy ai đi ra cả.”

Masaki lần nữa trả lời ngay.

“Vậy à... Chà, cảm ơn hai cháu. Hai cháu về phòng được rồi.”

Sendou đã hỏi xong câu cuối cùng. Masaki vừa nói cháu xin phép vừa cúi đầu, vai Harimiya thả lỏng về nhẹ nhõm. Hai học sinh đứng dậy với phong thái đối lập nhau.

Chợt Hakamada nhớ lại lời em gái nói cảm thấy lạ lùng vì Harimiya đứng trong mưa.

“Harimiya này, sao em lại đứng chờ bạn ở chỗ đó vậy? Hẹn gặp nhau bình thường mọi người sẽ chọn phòng thay giày hoặc chỗ nào đó tương tự mà?”

Hakamada nói về phía Harimiya đang quay lưng bước đi. Thiếu nữ tóc vàng quay lại, đáp gọn lỏn:

“... Em thích thế đấy.”

Câu trả lời đúng kiểu tuổi nổi loạn.

Mấy phút sau. Sendou và Hakamada đứng hút thuốc giữa lối thông. Toàn bộ các khu nhà trong trường, bao gồm nhà thể chất đều cấm hút thuốc nên hai người ra đây. Sau khoảng thời gian dài ở trong không gian kín của hiện trường vụ án, ra ngoài hít thở không khí, nhìn khoảng trời phóng khoáng sau tầng mây sẽ khiến tinh thần thư thái hơn.

Tất nhiên, cuộc trò chuyện giữa họ vẫn xoay quanh vụ án. Vừa phả khói thuốc, Hakamada vừa xem lại lời khai của mỗi người ghi chép trong sổ tay:

3:00: Masumura Shintarou và Sagawa Nao đến nhà thể chất.

3:03: Asajima Tomoki vào nhà thể chất. Đi thẳng vào sau cánh gà. Hạ rèm sân khấu.

3:05: Masumura đi đến văn phòng giáo viên.

3:08: *Nữ sinh bí ẩn vào nhà thể chất. Cứ thế đi thẳng vào cánh gà?*

3:10: Masumura quay lại. Hakamada Yuno và Nominami Sanae vào nhà thể chất.

3:12: Hai thành viên câu lạc bộ Cầu lông vào nhà thể chất.

3:15: Bốn thành viên câu lạc bộ Kịch vào nhà thể chất từ cửa ở cánh gà bên shimote.

3:16: Phát hiện xác chết.

“Đúng như cậu đã thấy, hiện trường là một căn phòng kín.”

Nhìn vào sổ tay của cấp dưới, Sendou bắt đầu đi vào từng điểm một.

“Tuy nhiên, điểm cần lưu ý ở đây là, mặt trước sân khấu không khóa và chỉ được quan sát bằng mắt thường. Nghĩa là, nếu có khoảnh khắc ít người quan sát thì việc ra vào căn phòng kín này là có thể. Hơn nữa, chắc chắn phải có khoảnh khắc như vậy.”

“Thời điểm Masumura chạy về văn phòng giáo viên, chỉ còn mình Sagawa Nao trong nhà thể chất... phải không ạ?”

Đúng vậy. Trong vòng năm phút, từ 3 giờ 05 tới 3 giờ 10, trong nhà thể chất **chỉ có hai người Asajima Tomoki và Sagawa Nao**. Nói cách khác, Sagawa Nao là nhân vật duy nhất có cơ hội ở một mình với nạn nhân.

“Cửa ở khu vực cánh gà đều bị khóa, hết như một căn phòng kín. Những thời điểm khác đều có vài người nhìn được tình hình trên sân khấu nên không thể có cơ hội sát hại Asajima. Sagawa Nao khai còn một nữ sinh nữa vào cánh gà nhưng ngoài ra không còn nhân chứng nào thấy cô gái đó cả.”

“Có chứng cứ rõ ràng hơn về cô gái bí ẩn đó đấy ạ. Thời điểm câu lạc bộ Kịch đi vào cánh gà, sau đó là thời điểm cảnh sát Tsuchiya xem xét hiện trường đều không thấy ai ở đó ạ. Đã vậy, các cửa đều khóa chặt, cô gái vào đó rồi biến mất đi đâu, không thể giải thích được.”

Như vậy, đáp án rất đơn giản... Người đó, từ đầu đã không hề tồn tại.

“Nếu thế, thủ phạm là Sagawa Nao...”

“Chỉ có cách suy luận vậy thôi.”

Tâm trạng Sendou nặng nề, miệng phả ra làn hơi trắng.

“Chưa rõ động cơ là gì nhưng mấy nhóc này đang ở độ tuổi đa sầu đa cảm. Có thể giữa hai đứa có xích mích gì cũng nên.”

“Nói đến chuyện đó, cô bé đã mang túi đựng vợt và túi giày vào nhà thể chất. Rất thích hợp để giấu con dao có kích thước đó...”

“Việc Asajima đến nhà thể chất ngay sau khi hết giờ học cũng có thể giải thích do cậu này đã định nói chuyện với đội trưởng câu lạc bộ Bóng bàn nữ. Có thể hai đứa đã hẹn nhau từ trước.”

Càng nghĩ càng thấy Sagawa Nao rất đáng nghi.

“Nhưng tại sao cô bé phải mất công kéo xác chết tới nơi dễ bị người khác phát hiện như vậy ạ?”

“Chuyện đó chúng ta phải hỏi chính hung thủ mới biết được... Tương tự, việc Asajima hạ rèm xuống cũng rất khó hiểu. Có thể

Sagawa đã yêu cầu Asajima làm vậy.”

“Thế còn dải ruy băng ở sau sân khấu và chiếc ô không có dấu vân tay ở nhà vệ sinh nam thì sao ạ?”

“Hai thứ đó có lẽ không liên quan đến vụ án. Ruy băng và ô rơi trong trường học không phải điều gì đáng nghi lắm.”

“Đúng vậy ạ...”

Sau đó, Hakamada tìm kiếm những yếu tố phủ định việc Sagawa Nao là hung thủ nhưng mọi nỗ lực của anh đều không đem lại kết quả.

Xét theo mốc thời gian, việc chỉ mình Sagawa Nao có khả năng phá vỡ cục diện phòng kín đã rất rõ ràng.

“Thủ phạm là Sagawa Nao.”

Hakamada lần nữa lên tiếng.

Thiếu nữ với mái tóc ngắn rất hợp với ngoại hình, một con người đầy vẻ tinh thần trách nhiệm. Đội trưởng câu lạc bộ Bóng bàn nữ.

“Mọi người đợi đã!”

Tiếng hét, hét kiểu đó...

“Hử?”

Hakamada sức tỉnh và quay về phía khu nhà học. Rồi anh ngắc ngứ.

Người đang đứng ở cửa vào lối thông, không ai khác chính là em gái ruột của anh.

“Nà... này, em... em ở đây làm gì...”

“Anh bảo đội trưởng Sagawa là thủ phạm. Không thể như thế được! Đội trưởng không thể là thủ phạm được!”

Anh trai ngơ ngác còn chưa hiểu ra sao thì Yuno hấp tấp tiến về phía họ.

Đôi mắt cô bùng cháy những cảm xúc mãnh liệt.

“Tại sao đội trưởng lại là thủ phạm được chứ! Anh rút lại lời đó đi! Chị Sagawa chắc chắn không phải kẻ giết người đâu!”

“Chờ... chờ đã cháu Hakamada. Cháu bình tĩnh lại đã nào!”

Sendou cũng bị lời phản bác bất ngờ này làm cho choáng váng. Chú vội ngăn Yuno lại.

“Đáng ra em phải quay về phòng học trống rồi chứ? Sao em lại chạy ra đây?”

“... Em xin đi vệ sinh rồi ra khỏi phòng.”

“Trước cửa nhà vệ sinh phải có điều tra viên chứ?”

“Đúng là có. Nhưng một người trong đám vây xem làm ồn quá nên họ chạy qua bên đó hỗ trợ rồi ạ. Em muốn ngó xem thử cảnh sát điều tra đến đâu rồi, đi tới hành lang liền nghe thấy anh và chú đang nói chuyện...”

Nghĩa là nghe trộm cảnh sát nói chuyện ấy hả? Gì vậy chứ? Hakamada hoang mang. Cô em gái này của anh thỉnh thoảng lại đi làm chuyện kỳ quái ở nơi kỳ quặc.

“Thôi, chuyện của em bỏ qua đi! Sao anh lại bảo chị Sagawa là thủ phạm?”

Bị một thiếu nữ dồn ép gắt gao, hai thám tử quay sang nhìn nhau. Hỏi tại sao ấy à?

“... Yuno này, nếu đã nghe anh và chú nói chuyện thì chắc em phải hiểu lý do rồi chứ.”

Hakamada dịu dàng mở lời như đang dỗ dành đứa trẻ quấy phá.

“Hiện trường là phòng kín. Người có thể phá vỡ phòng kín đó chỉ có Sagawa thôi.”

“Nhưng... nhưng, nếu hiện trường là phòng kín thì nạn nhân có thể tự sát mà!”

“Không thể có chuyện đó được. Em cũng trông thấy rồi đấy, Asajima bị đâm bằng dao, trên hung khí không có dấu vân tay. Hơn

nữa, sau khi Asajima bị giết, thi thể còn bị kéo trên sân khấu một đoạn nữa.”

“Vậy nếu lời khai của chị Sagawa là thật thì sau cánh gà vẫn còn người nữa mà. Chị Sagawa nói đã nhìn thấy một nữ sinh đi vào trong.”

“Nghe thấy việc đó, vậy em cũng rõ sau đó chú và anh đã nói những gì rồi. Cô gái bí ẩn đó không thể có mặt trong nhà thể chất được. Sagawa đã nói dối.”

“Chị... chị Sagawa nói dối...”

Nước mắt lăn xuống má Yuno.

Mấy năm rồi không thấy em gái khóc khiến Hakamada bối rối. Chắc cách nói của anh quá tàn nhẫn.

Nhưng, vậy cũng tốt. Vì đó là sự thật.

“Chị... chị Sagawa... đến nhà thể chất cùng thầy Masumura mà anh? Thầy quay lại văn phòng giáo viên là ngẫu nhiên mà? Vì thế, thật ra chị Sagawa đâu có cơ hội giết người...”

“Dù nói theo cảm tính nhiều nhưng cháu cũng phát hiện ra một điểm rất đáng chú ý đấy!”

Lấy điều thuốc khỏi miệng, Sendou lên tiếng:

“Nhưng Hakamada này, theo như cháu nói, Sagawa và thầy Masumura cùng đi đến nhà thể chất cũng là ngẫu nhiên đúng không. Nếu thầy giáo cứ ở trong nhà thể chất thì biết đâu Sagawa đã từ bỏ kế hoạch. Nhưng thầy giáo lại quay về văn phòng giáo viên, tạo thành cơ hội thực hiện hành vi phạm tội. Vì vậy, cô ta đã giết...”

“Chị Sagawa – không – giết người!”

Yuno hét lên, cắt ngang lời Sendou. Rồi cô quay lưng, vừa lau nước mắt vừa chạy dọc hành lang.

Chắc chắn cô bé không quay lại phòng học trống đang giữ mấy người có liên quan.

“Ơ... Này, Yuno!”

“Không sao đâu. Để con bé đi đi.”

Sếp nhẹ nhàng giữ lấy vai Hakamada đang định đuổi theo.

“Ngoài miệng nói vậy thôi chứ trong lòng con bé biết rõ chuyện gì cốt nài cũng không được, tuổi này nó thế ấy mà. Giờ chắc con bé muốn ở một mình hơn.”

“Em... em xin lỗi ạ... Em gái em không hiểu chuyện gì cả.”

“Không sao đâu. Đàn chị, người mà con bé tin tưởng hóa ra lại là tội phạm nên nó phản ứng vậy cũng là đương nhiên thôi.”

Quả thật, có lẽ chính những con người đã chai sạn về cảm xúc như các anh mới là kẻ đang cư xử vô lý.

“Chà, tôi đây cũng hết cả hồn. Phải cho mấy cậu cảnh sát Hodogaya dám lơ là cảnh giác một trận nên thân mới được.”

Vừa nói đùa, Sendou vừa bỏ đầu lọc thuốc lá vào gạt tàn cầm tay rồi quay lại nhà thể chất. Tấm lưng rộng toát lên vẻ yên tâm khi đã giải quyết xong vấn đề.

Hakamada do dự không biết có nên đuổi theo an ủi em gái đang khóc lóc không nhưng nghĩ lại nhiệm vụ của mình, anh đi theo sau cấp trên.

Chẳng hiểu chuyện gì cả.

Có lẽ anh đang nói về mình như thế.

Nhưng Yuno hiểu chứ. Suy luận của hai người đó quá hợp lý, đến mức không thể chối cãi được. Dù vậy, Yuno vẫn không thể tin đội trưởng Sagawa là thủ phạm. Đàn chị vừa xinh đẹp lại mạnh mẽ, nghiêm túc, luôn nhiệt tình tập luyện, hệt như *Siêu nhân hoàn hảo*. Yuno không cách nào đồng tình với việc chị ấy là kẻ giết người.

Nước mắt lăn xuống. Tai ù đi. Trong lòng đầy cảm xúc quay cuồng. Yuno chạy vụt đi. Cảm giác nghẹn cứng trong lồng ngực giống lúc thua trận, ân hận nhiều hơn cả buồn bã.

“Hà, hà...”

Chạy đến cuối hành lang, Yuno dừng lại.

Đã hơn 6 giờ. Ánh nắng nghiêng nghiêng rọi từ cửa sổ vào dãy tủ giày không một bóng người. Yuno đã đến trước cửa nổi hai tòa nhà học từ khi nào chẳng biết.

“... Làm thế nào bây giờ?”

Yuno tự hỏi nhưng chẳng có câu trả lời.

Cứ thế này thì chú cảnh sát tên Sendou đó sẽ bắt đội trưởng Sagawa mất. Họ đang thu thập chứng cứ rồi. Dù đội trưởng, Yuno hay các thành viên trong câu lạc bộ có thanh minh phủ nhận cách nào thì cũng không thể thay đổi kết luận của cảnh sát.

Mình phải làm gì đó. Nhất định phải làm gì đó.

Nhưng.

“Làm gì... là làm gì?”

“Chị đã bảo em cứ ở trong phòng rồi mà.”

Yuno đang lúng túng không biết làm sao thì chợt nghe thấy tiếng người nói chuyện vọng tới từ đầu hành lang.

“Nhưng hội phó...”

“Chỉ mình chị được gọi thôi, đi đông sẽ làm phiền người ta đấy. Không cần lo cho Masaki đâu, em về văn phòng Hội học sinh đi.”

Bóng của hai người đang nói qua nói lại đổ xuống hành lang. Hai thiếu nữ, một yếu điệu xinh đẹp kiểu cổ điển, một tóc ngắn dễ thương.

“Ờ, Hakamada à?”

Hai người đang định rẽ sang tòa nhà học số hai thì thiếu nữ tóc ngắn trông thấy Yuno liền đổi hướng tiến lại gần cô. Yuno lau nước

mắt, rốt cuộc đã nhìn rõ đối phương. Đó là Hibiya Yukiko, là bạn học cùng lớp với cô, thành viên Hội học sinh.

“Hakamada, cậu làm gì ở đây thế?”

“A, không, tớ có làm gì đâu...”

Yuno quay mặt đi, muốn che giấu đôi mắt hoen nước. Nữ sinh thanh tú vẻ cổ điển cũng quay lại nhìn về phía Yuno bằng một cử chỉ uyển chuyển như nước chảy.

Khuôn mặt đẹp để quý phái nên mặc trang phục nào cũng hợp. Mái tóc đen nhánh mượt mà, nước da trắng trẻo mịn màng hơn cả người đẹp Akita[Ⓢ], đôi chân thanh mảnh lộ ra dưới tà váy. Ấn tượng nhất là đôi mắt long lanh và nét cười ẩn hiện nơi khóe môi.

Yuno biết tên cô gái này.

“... Chị... Yatsunashi a?”

Hội phó Hội học sinh Yatsunashi Chizuru. Trong cuộc bầu cử tháng trước, Yatsunashi và Masaki đã được bầu chọn làm hai người đứng đầu Hội học sinh, cô nhận chức vụ chỉ đứng sau hội trưởng. Nghe Sanae kể, thành tích học tập của Yatsunashi đứng thứ ba trong toàn khối mười một.

Rời cặp mắt long lanh khỏi Yuno, hội phó nhìn sang người đi cùng mình.

“Nào Hibiya, em quay về đi.”

“Nhưng, nhưng, em muốn đi cùng...”

“Không được đâu em. Ngoan nào, về cùng Shiina đi.”

Tuy giọng điệu rất nhẹ nhàng, mềm mại nhưng Yatsunashi tỏ thái độ không cho phép phản đối. Yukiko ngần ngừ đi ngược lại hướng vừa đến.

Rồi Chizuru lại quay về phía Yuno.

“Em mặc đồng phục câu lạc bộ Bóng bàn nữ, sao lại đứng khóc ở đây thế?”

“A...”

Bị chị ấy nhìn thấy mất rồi.

“Thôi không sao. Mà em biết ở nhà thể chất có chuyện gì không?”

Lần đầu tiên bắt chuyện nhưng cách nói của Yatsunashi thân thiện như bạn bè.

“Chị nghe loa phát thanh báo ở nhà thể chất có chuyện, mọi người đồn có án mạng, thật thế à? Ai bị giết vậy?”

“À, vâng... Đây là đội trưởng câu lạc bộ Phát thanh ạ.”

“Anh Asajima á?”

Giọng Chizuru cao hân lên.

“Anh Asajima bị giết?... Em này, chuyện đó có liên quan gì đến Masaki không?”

“Anh Masaki ạ? Anh ấy là một trong các nhân chứng.”

“Cậu ấy không bị tình nghi phải không?”

“Tình nghi... Em nghĩ là không ạ.”

Nhớ lại đội trưởng Sagawa đang bị xem là kẻ tình nghi chân chính, Yuno lại ủ rũ cụp mắt.

“Thế à? May quá!” Hội phó nhẹ nhõm thở phào.

“Thực ra, nãy ban giám hiệu gọi điện cho chị bảo đến làm chứng việc Masaki đã gọi điện thoại cho chị nên chị hơi lo em ạ.”

“A... Thế giờ chị Yatsunashi đang...”

“Ừ. Chị đang đến chỗ cảnh sát đây... Em làm gì đây? Học sinh bình thường phải rời khỏi tòa nhà học rồi, nếu em có liên quan đến vụ án thì không thể ở đây một mình được.”

“.....”

Yuno ngập ngừng không biết có nên giải thích với Chizuru không. Nhưng có nói cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, biết đâu còn bị

Chizuru mắng như anh trai mình lúc nãy. Thế là Yuno im lặng, nhìn chăm chăm xuống sàn nhà.

Rồi đàn chị đưa hai tay nắm lấy bàn tay phải lộ ra dưới tay áo đồng phục tập luyện của cô.

Yuno đưa mắt nhìn lên, Chizuru đã ghé mặt lại sát hơn, nở nụ cười nhè nhẹ. Đôi mắt thật gần, làn da ấm áp.

Tuy không nói ra thành tiếng nhưng đôi môi Chizuru cử động như đang nói "Không sao đâu."

Trước khi kịp nhận thức, Yuno đã bắt đầu kể chuyện xảy ra ở chỗ lỗi thông.

Có lẽ bởi thái độ chững chạc, dịu dàng như người lớn của hội phó vừa ngẫu nhiên gặp gỡ hay do Yuno muốn chia sẻ những nghĩ suy đang đè nặng tâm trí với một người nào đó, hoặc tại cả hai. Tuy chẳng hiểu nguyên nhân nhưng Yuno vẫn nắm lấy đôi tay nhẹ nhàng chạm vào mình kia, kể hết cả chuyện đội trưởng Sagawa đang bị cảnh sát nghi ngờ. Đã mở miệng rồi, Yuno chẳng thể ngừng lại cho đến nói xong toàn bộ.

"Vậy sao."

Chizuru nghiêm túc, chân thành nghe hết câu chuyện.

"Chị cũng biết Sagawa mà... Chị nghĩ bạn ấy không phải kẻ giết người đâu."

"Đúng, đúng thế ạ!"

"Nhưng chúng cứ lại rất hoàn hảo."

"Đúng, đúng vậy ạ..."

"Nếu muốn nói bạn ấy không phải thủ phạm thì chúng ta phải chứng minh với cảnh sát... Chị không nghĩ ra được cách nào cả."

"....."

Yuno nhất thời không đáp lại được gì. Ngay đến hội phó đáng tin cậy còn nói thế thì cô biết làm thế nào.

Nước mắt lại chực trào ra. Yuno nheo mắt nói chị Sagawa không ổn rồi. Cô chỉ là một học sinh cấp ba bình thường, không cách nào minh oan cho đội trưởng...

“Chắc chị biết người có thể nghĩ ra cách đây.”

“Dạ?”

Chizuru bất ngờ nói khiến Yuno vội ngẩng đầu.

“Chị biết người có thể giúp chị Sagawa ạ?”

“Chị chỉ biết mỗi một người thôi. Chị không rõ cậu ấy có thể giúp được thật không nhưng còn hơn chúng ta chỉ biết sần nảo ở đây. Chị nghe nói đầu óc cậu ấy không giống người thường...”

“Cậu ấy...?”

Nghe hỏi vậy, Chizuru liền thả đôi tay đang nắm tay Yuno rồi chỉ vào tường. Hai người đang đứng trước cửa. Trên tấm bảng lớn dán bảng thành tích thi giữa kỳ.

... Yuno nhớ ra rồi.

Lúc cô vẫn còn hưởng thụ nhịp sống bình thường. Trước 3 giờ một chút. Khi ấy, cô đang chuyển bàn đánh bóng và nói chuyện luyện thuyền với Sanae.

“Người đứng đầu khối mười một...”

“Nhưng có thể cậu ấy không chịu giúp đâu. Tính tình cậu ta lập dị lắm. Với lại, hôm nay chắc cậu ấy về mất rồi.”

“Không, chắc được đấy ạ!”

Về rồi cũng chẳng sao vì theo lời đồn, người đó ở trong trường, sống tại một trong những căn phòng của câu lạc bộ văn hóa.

Yuno bước lại gần tấm bảng mà cô luôn đi thẳng qua mỗi khi đến trường. Tên người đó đứng hàng đầu tiên trong danh sách của khối mười một, bên cạnh ghi điểm số vô cùng khó tin.

Không phải Umigame.

Hạng 1 — Urazome Tenma — Lớp A, Khối 11 — 900 điểm.

Độc là Urazome sao? Họ này rất hiếm.

Yuno quay lại nhìn Chizuru. Hội phó – người vừa chỉ cho Yuno một con đường, gật đầu với đôi mắt long lanh. Chizuru động viên “Em cố lên nhé.”

“Vâng ạ!”

Yuno đáp lại đúng như phong cách của đội bóng bàn.

Yuno không ngoái đầu lại mà chạy như bay qua cửa, hướng tới dãy phòng của các câu lạc bộ văn hóa. Trông thấy một con đường không còn mờ mịt như ban nãy, Yuno phóng như xé qua bầu không khí ẩm ướt sau cơn mưa.

Hiện giờ, trong đầu Yuno chỉ nghĩ tới được mỗi một khả năng.

Cô chỉ còn cách nhờ cậy người này cứu đội trưởng Sagawa.

Nhờ cậy thiếu niên tên Urazome Tenma chưa từng gặp mặt.

2.
VAI
THĂM
TỬ
TỬ
XUẤT
HIỆN

1. diện kiến otaku

Dãy phòng của các câu lạc bộ văn hóa – nơi Yuno đang chạy tới, nằm lặng lẽ ở phía bắc tòa nhà học số hai nằm giữa ba tòa.

Các câu lạc bộ văn hóa chủ yếu sinh hoạt ở đây nên trông dãy phòng này sang, xịn hơn phòng của mấy câu lạc bộ thể thao. Phòng của câu lạc bộ thể thao giống căn hộ cũ kỹ sắp đổ, còn phòng của câu lạc bộ văn hóa đẹp đẽ như khu nhà cao cấp cho thuê mới xây dựng

trong vòng năm năm, có đề bảng TÒA NHÀ 00 hằn hoi. Trên hành lang là một dãy cửa ra vào, giữa các cửa đặt thiết bị của các câu lạc bộ như bộ amply guitar, bảng vẽ truyện tranh...

Sanae nói đó là căn phòng cuối cùng phía tây tầng một. Không phải tìm kiếm phức tạp gì, cứ đi thẳng là thấy.

Cửa ra vào có một ô cửa sổ nhỏ nhưng che rèm nên đứng ngoài không nhìn được vào trong. Trên mặt cửa treo một tấm biển gỗ đề dòng chữ HỘI NGHIÊN CỨU HYAKUNIN ISSHU© viết bằng bút lông không có gì bắt mắt.

Tuy có thể dễ dàng hình dung được hoạt động của câu lạc bộ này nhưng Yuno lại chưa nghe tên nó bao giờ.

“... Được rồi.”

Yuno hít một hơi củng cố tinh thần rồi vặn tay nắm cửa.

Theo lời đồn, căn phòng này lúc nào cũng khóa. Cô định kiểm tra xem có khóa thật không rồi mới gõ cửa nhưng...

Âm thanh kim loại khe khẽ vang lên, cánh cửa mở ra dễ dàng.

Yuno ngớ người.

Đây không phải đây là *căn phòng không bao giờ mở à?* Hay câu chuyện của Sanae toàn là tin đồn thất thiệt? Căn phòng tối trong góc này chỉ là chỗ tìm hiểu về Hyakunin Isshu của câu lạc bộ nghiên cứu Hyakunin Isshu thôi?

Thấy nghi nghi nhưng Yuno vẫn mở cửa đi vào. Cô không có thì giờ để phân vân.

Yuno hạ quyết tâm, nhỏ giọng nói "Em xin phép ạ..." rồi cởi giày, bước lên sàn phòng.

Chào đón cô là khoảng hai mươi thiếu nữ.

"....."

Toàn poster anime. Rất nhiều poster cỡ lớn, thậm chí có cái kích thước bằng khoảng nửa người trên của Yuno dán kín một mặt tường.

Nào là nhóm nhạc đang chơi guitar; nào là ba thiếu nữ mặc đồ hầu gái ngồi trên sofa; nào nữ sinh cấp ba tóc xanh da trời, mặc đồng phục thủy thủ vẽ theo phong cách chibi đang để tay chữ V; rồi một cô ăn mặc cổ trang như thần linh được bện bèo nâng lên; một cô khoanh tay đứng trước robot khổng lồ; một cô đầu mọc tai mèo bay lơ lửng giữa trời; một cô váy trắng khoác áo choàng đang chèo thuyền; một cô kéo cung tên màu hồng, trên vai có con gù trông giống giống linh vật.

Poster sống động, rực rỡ, rất đẹp nhưng rõ ràng... chẳng liên quan một tí gì đến Hyakunin Isshu hết.

Căn phòng dán poster kín mít, chỉ nhìn thấy mỗi chữ *Hy* trong Hyakunin Isshu.

Chính giữa phòng đặt một chiếc bàn trà☺. Trên bàn có chai nhựa uống dở, tạp chí, truyện tranh, DVD, đủ thứ. Không chỉ mặt bàn mà đồng hồ này còn chất đồng cả trên sàn, chỗ này chỗ kia còn lấp ló túi giấy của hiệu sách với cửa hàng anime điểm xuyết thêm nét ấn tượng. Tuy căn phòng không đến mức lộn thối bừa bãi, chỉ vì nhiều đồ quá không xếp hết lên tủ sách được nên phải để chồng lên nhau

nhưng số lượng thật sự quá khủng, khiến người ta chỉ có thể dùng từ *lộn xộn* để miêu tả.

Tủ sách kê ở tường bên phải. Chiếc tủ thép rất lớn như loại dùng trong phòng học đặc biệt, thứ xếp trên đó vẫn là tạp chí, truyện tranh, DVD và đĩa Blu-ray. Ngoài ra còn có CD và phần mềm game. Tất tần tật đều là hình 2D, không có một chút xíu 3D nào cả. Hiếm hoi lắm mới thấy có ngoại lệ là bìa sau cuốn tạp chí về diễn viên lồng tiếng. Từ các khoảng trống trên tủ, mấy cô gái cao khoảng hai mươi xăng-ti-mét đang mỉm cười với Yuno. Các cô Figure.

Đối diện tủ sách có một chiếc máy tính bảng và một máy tính bàn đang bật. Nhưng chủ nhân của căn phòng không ngồi bên đấy.

Người đó đang quay lưng lại, nằm dài trên chiếc giường ở góc trái, cựa vạt đồng phục trường vút bên cạnh, mặc nguyên sơ-mi trắng. Chốc chốc lại nghe thấy lật trang sách khẽ khàng nhưng chắc thứ cậu ta đang đọc không phải sách văn học gì đâu.

“Dạ...”

Yuno vừa lách tìm chỗ đặt chân, vừa tiến lại gần chiếc giường rồi đánh tiếng.

“Cậu đến muộn. Cậu đã làm gì thế?”

“Dạ? Làm gì là sao...”

“Nhà thể chất thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

Lại một tiếng lật sách rất nhẹ. Yuno kinh ngạc.

Người này đã biết mình sẽ đến tìm để nói chuyện sao? Và đang chờ mình tới? Siêu quá! Tuy sở thích của nam sinh này hơi kỳ cục nhưng chắc nhờ cậu được đây.

“Dạ, thì... chị Sagawa bị cảnh sát nghi ngờ, nên em muốn nhờ anh giúp...”

“Hả?”

Nói rồi, lần đầu tiên nam sinh quay mặt về phía Yuno.

Đôi mắt đen nhánh chiếu thẳng vào cô. Đường nét gương mặt thiếu niên hài hòa cân đối. Tóc mái dài lòa xòa che khuất cặp mắt hai mí thiếu sức sống. Da trắng nhợt nhạt như hồn ma, sơ-mi mở đến cúc thứ hai, lấp ló để lộ xương quai xanh.

Thiếu niên nhìn Yuno chăm chăm rồi lên tiếng:

“Cô là ai?”

Nam sinh hỏi sỗ sàng.

“Ờ? A, em là Hakamada Yuno ạ. Em học khối mười.”

Dù chẳng hiểu sao tình hình thay đổi bất ngờ nhưng Yuno vẫn giới thiệu bản thân. Rồi mắt khỏi Yuno, thiếu niên khẽ nhíu mày.

“Hakamada Yuno. Yuno à? Nghe như tên sinh viên khoa mỹ thuật sống trong căn hộ ấy nhỉ.”

“Mỹ thuật...? Không ạ, em là thành viên câu lạc bộ Bóng bàn.”

“Nhìn là biết rồi. Này Hakamada, cho anh hỏi chút, em vào đây bằng cách nào?”

“Bằng cách nào ấy ạ?... Em vào cửa như bình thường thôi ạ.”

Thấy Yuno thành thật đáp, cậu ta liền đưa tay bóp trán như đang bị đau đầu.

“Ừm, đồ ngốc... Quên khóa cửa rồi.”

“Dạ?”

“Xin lỗi Hakamada. Anh không biết em vì sao lại tới đây nhưng nếu được thì anh chẳng muốn biết đâu. Đúng như những gì em đang thấy đây, nơi này là khu vực riêng tư của anh. Em nhanh nhanh ra ngoài đi được không? Còn nữa, những gì nhìn thấy ở đây thì quên hết đi nhé. Rồi, chào em.”

Cậu ta vẫn nằm chình ình trên giường rồi *xùy xùy* đuổi Yuno.

Chắc lúc nãy cậu ta tưởng Yuno là người khác nên mới bảo “Cậu đến muộn.” Nhưng giờ Yuno không thể lùi bước được.

“Ờ, dạ, anh là Urazome Tenma... phải không ạ?”

“Urazome? Đây là ai, anh chẳng biết, em nhầm người hả? Nào, em đi ra đi. Đi ra ngay bây giờ đi. Đi nhanh nhanh chóng chóng đi. Với lại quên hết mọi chuyện đã thấy ở đây đi nhé.”

“Ờ, anh không phải anh Urazome ạ?”

Gì vậy? Dù thế nào, Yuno cũng đã hiểu mình không được hoan nghênh hoặc ngược lại, đối phương là nhân vật khó tính chẳng? Hay tại cô sai khi vào phòng mà không gõ cửa?

“Làm, làm thế nào đây...”

Tiến không được mà lùi cũng chẳng xong, giữa lúc Yuno đang phân vân lưỡng lự như Hamlet☺ thì chợt...

“Về rồi đây! Ôi xin lỗi xin lỗi nhé, mất nhiều thời gian quá!”

Cánh cửa bất ngờ bị xô mạnh, mở toang.

Người vừa bước vào phòng là một thiếu nữ đeo kính gọng đỏ, tóc ngắn cài chiếc kẹp cũng màu đỏ. Tuy gương mặt này không quen lắm nhưng Yuno nhớ rõ chiếc máy ảnh ống kính đơn cô gái đang đeo trên cổ. Yuno từng trông thấy nó tại buổi giới thiệu chung về hoạt động câu lạc bộ hồi cô vừa mới nhập học.

“Dạ..., chị là đội trưởng câu lạc bộ Báo chí... chị Sakisaka phải không ạ?”

“Ồ ồ, có người vào đây à? Ờ, tại sao?”

Nhìn Yuno, thiếu nữ mới tới thể hiện sự ngạc nhiên thái quá. Rồi cô quay về phía nam sinh đang nằm dài và hỏi:

“Bé này là ai? Bạn gái Tenma hả?”

“Sao cậu lại nghĩ thế được vậy. Tại cậu nên em ấy mới vào đây được đấy!”

“Hả?”

“Tớ đã bảo bao nhiêu lần là ra khỏi phòng phải khóa cửa vào.”

“À, ra thế. Ấy, xin lỗi nhé, tại vội quá...”

“Xin lỗi là xong hả? Gặp giáo viên hay cảnh sát là um sùm lên rồi đấy!”

Thiếu niên vừa lăm bằm vừa ngồi dậy. Thân hình cậu ta gầy đến mức cảm giác như sức khỏe ốm yếu lắm.

“A, đúng rồi đúng rồi, nhắc đến cảnh sát mới nhớ, lớn chuyện rồi đấy. Nhà thể chất bị phong tỏa toàn bộ luôn. Tổ lân la hỏi chuyện thì bị cảnh sát đuổi về ngay. Đến cuối cùng của cuối cùng, tổ cứ cố kỳ kèo hỏi mãi nên tận năm ông cảnh sát xông vào bao vây, tí nữa thì bị tóm cổ.”

Yuno đứng một bên nghe chuyện đến đây thì chợt hiểu ra. Lúc cô ra ngoài mà không gặp phải cảnh sát, chắc là tại chị này làm âm ỉ đây.

“Tiếc thế! Giá mà họ tóm cậu đi thì tốt quá!”

“Ồ... ồ tồi tệ! Đáng ghét! Tổ không muốn mới từng này tuổi mà đã dính tiền án tiền sự đâu!”

“Biết rồi biết rồi. Thế có chuyện gì?”

“A, ừ. Hình như là án mạng giết người đấy. Nghe nói có học sinh bị giết.”

“Thế à?”

Nam sinh kia hỏi Yuno. Yuno ngán ngẩm gật đầu. Thấy thế, đội trưởng câu lạc bộ Báo chí lập tức quay sang.

“Ờ, bé này ở câu lạc bộ Bóng bàn à? Nhưng nghe đâu hội sử dụng nhà thể chất bị tóm lại hết cả rồi mà.”

“Em này là một trong những người phát hiện ra thi thể đầu tiên.”

“Vâng... Ờ? Sao anh biết ạ?”

Yuno lập tức tiến lại gần thiếu niên nhưng...

“Hả hả hả hả!?”

Trước khi kịp bước thì cô đã bị đội trưởng câu lạc bộ Báo chí giữ vai.

“Phát hiện thi thể đầu tiên á? Em đã có mặt ở hiện trường hả? Thật hả? Đây, cho chị hỏi tin tức chút đi. Ai bị giết đấy? Học sinh trường mình à? Bao giờ? Ở đâu? Chết thế nào? Em có thấy hung thủ không? Người đó là ai vậy?”

“Ấy, chị ơi, em...”

Cô gái lắc vai Yuno, đôi mắt sáng quắc. Nam sinh ngáp dài.

Tình huống từ không biết gì càng lúc càng rối hơn, lần này Yuno phải hét lên “Anh chị chờ chút đã!”

2. urazome tenma

“Dạ, em có mấy chuyện muốn hỏi ạ.”

Ba người ngồi quanh bàn trà. Yuno lên tiếng trước.

Đầu tiên, cô chỉ vào thiếu niên dù đã rời khỏi giường nhưng tay vẫn không rời cuốn tạp chí truyện tranh.

“Đây là anh Urazome Tenma phải không ạ? Lúc nãy em nghe chị gọi anh ấy là Tenma.”

“Đúng Urazome Tenma đấy.”

Thiếu nữ đeo kính đáp. Nam sinh cũng gật đầu “Hình như thế.”

“Lúc nãy anh bảo em nhầm người mà?”

“Anh chẳng nhớ rõ đâu. Lúc đó anh đang mãi đọc tạp chí tuần này.”

Urazome viện một cái cớ nhạt nhẽo.

“... Em xin hỏi câu tiếp theo. Chị là Sakisaka ở câu lạc bộ Báo chí phải không ạ?”

“Ừ. Chị là Sakisaka Kaori, lớp A khối mười một, đội trưởng câu lạc bộ Báo chí. Rất vui được gặp em.”

Kaori giới thiệu mình và chìa danh thiếp ra. Yuno nhận lấy. Tên và chức vụ của Kaori được viết siêu to bằng font chữ Raglan Punch.

Sakisaka Kaori — Câu lạc bộ Báo chí

“Chị Sakisaka và anh Tenma là quan hệ gì ạ?”

“Bạn cùng lớp.”

“Đúng thế, với lại chị quen tên này từ xưa rồi nên thỉnh thoảng ghé đây chơi thôi.”

Nếu họ bảo là bạn trai bạn gái yêu đương chắc Yuno sẽ ngại lắm, nhưng xem ra không phải. Yuno nhẹ cả người... Ấy, sao cô lại quan

tâm đến chuyện đó làm gì?

“Chị bảo đến đây chơi... Nhưng đây là phòng Hội nghiên cứu Hyakunin Isshu mà?”

“Trên danh nghĩa thôi. Thực tế, câu lạc bộ đó chẳng có ai nên anh chiếm làm phòng riêng.”

Urazome đáp gọn lỏn.

“Chiếm làm phòng riêng, nghĩa là anh sống ở đây ă? Trong chỗ này sao?”

“Thoải mái lắm. Dãy phòng sinh hoạt câu lạc bộ có đường nước và nhà vệ sinh, gần đây còn có nhà tắm công cộng với tiệm tự giặt☺ nữa.”

Yuno thầm nghĩ, ngay cả mấy người cứ thích ngồi dầm ngồi dề trong phòng câu lạc bộ kiểu *chỗ này của tao* mà thấy ông này cũng phải xách dép chạy dài.

“A, mình pha trà đi nhĩ!”

Nói rồi, Kaori rẽ núi tạp chí, lòi ấm trà và ấm điện từ góc tủ ra. Nơi đó đã thành chỗ để đồ gia dụng, ngoài hai thứ Kaori vừa lấy còn có tủ lạnh cỡ nhỏ, lò vi sóng và nồi cơm điện nữa. Căn phòng này thật sự đã bị chiếm làm của riêng rồi.

“Sao anh lại sống ở phòng câu lạc bộ ă? Bố mẹ anh đâu ă?”

“Bố mẹ anh còn sống cả. Bố, mẹ, một em gái. Nhà anh cách đây một bến tàu điện.”

“Thế tại sao?”

“Nhiều lý do lắm.”

“Nào, xin mời.”

Kaori thành thạo dùng ấm pha trà xanh, rót ba chén rồi đặt lên bàn. Cô nhanh nhẹn đến mức Yuno chưa kịp nói “Thôi không cần đâu ă.”

“Nhà trường không phát hiện ra anh ă?”

“Anh sống ở đây hơn một năm rồi, tới giờ vẫn ổn. Cửa lúc nào cũng khóa, tối đóng rèm. Nhưng mới này, tại Kaori nên anh bị em phát hiện ra rồi.”

“Đâu... đâu phải tại tớ. Nghe loa báo nhà thể chất cũ có chuyện, tớ ngạc nhiên quá nên phải phóng đi ngay.”

“... Em xin lỗi, em không định tự tiện xông vào phòng anh đâu ạ.”

“Không sao, chỉ cần em đừng nói với ai là được.”

Điều kiện trước tiên của cậu ta là không lộ tin ra bên ngoài à? Rốt cuộc Yuno cũng hỏi đến vấn đề cô quan tâm nhất.

“Dạ..., em thấy căn phòng này lạ lắm. Thế nào mà...”

Yuno vừa ngó đồng hồ liên quan đến truyện tranh, hoạt hình xung quanh vừa hỏi.

“Anh thích chạy trốn khỏi thực tại.”

Urazome đáp với đôi mắt uể oải. Yuno chỉ có thể nói “À, thế ạ.”

“Chị Sakisaka cũng thích thế ạ?”

“Chà, câu lạc bộ Báo chí của chị không ngăn thể loại nào cả. Với lại em gọi chị là Kaori đi.”

“Vâng...”

“Vậy anh hỏi em một câu được không?” Urazome nhấp ngụm trà xanh rồi nhìn Yuno chòng chọc.

“Em đang sinh hoạt câu lạc bộ thì ngẫu nhiên bị vướng vào vụ án, trở thành một trong những người đầu tiên phát hiện xác chết, giờ đang bị cảnh sát giữ lại để điều tra. Nhưng em bắt buộc phải chuồn khỏi đó, cố tình tìm tới tận đây là vì sao?”

Yuno cực kỳ bất ngờ nên chưa kịp trả lời.

“Sao... sao anh biết ạ? Chẳng lẽ cảnh sát đã tiết lộ danh tính những ai phát hiện ra thi thể đầu tiên ạ?”

“Không phải. Anh đoán vậy thôi.”

“Nhưng làm sao anh đoán chi tiết đến thế được...”

“Giày.”

Urazome chán nản hướng cốc trà về phía cửa. Yuno ngoảnh lại, trông thấy đôi giày cô cởi lúc nãy đang lăn lóc trên sàn bê tông. Giày tập bóng bàn của hãng Mizuno.

“Em đi giày chuyên dụng để tập bóng bàn tới đây. Bình thường, mọi người chỉ đi giày tập bóng bàn trong nhà thể chất. Địa điểm tập luyện của câu lạc bộ Bóng bàn nữ là nhà thể chất cũ, có nghĩa là ban đầu em đang ở nhà thể chất cũ tập luyện với câu lạc bộ của mình, sau đó đi thẳng đến đây mà không có thời gian đổi giày.

“Nếu thế thì thời gian trùng khớp với thời điểm xảy ra vụ án. Như vậy, suy luận hợp lý nhất chính là, vì bị cảnh sát giữ lại hiện trường nên em vẫn đi nguyên giày tập tới giờ. Tuy nhiên, hiện em đang rời khỏi khu vực có cảnh sát và đến đây. Cảnh sát lấy lời khai xong rồi à? Không phải, nếu được chính thức cho ra ngoài thì em sẽ có thì giờ để đổi giày mới đúng. Việc em còn đi nguyên đôi giày này chứng tỏ giữa lúc đang bị cảnh sát giữ, em đã lấy lý do muốn đi vệ sinh hoặc gì đó để trốn ra ngoài. Hơn nữa, nếu em là đối tượng tình nghi chính thì cảnh sát phải trông chừng nghiêm ngặt mới phải, nhưng em lại dễ dàng trốn đi được. Như vậy, em không phải là nghi phạm. Không phải nghi phạm, được cảnh sát lấy lời khai, lại có mặt ở nhà thể chất, ngẫu nhiên vướng vào vụ án mạng nên chỉ có thể suy luận em là một trong những người đầu tiên phát hiện xác chết.”

“.....”

Yuno vẫn ôm cốc trà nhưng đã hóa đá. Lát sau, độ ẩm truyền tới nơi đầu ngón tay mới khiến cô tỉnh lại. Cậu ta vừa nói gì?

Giày? Chỉ nhìn đôi giày cô cởi ra rồi vút chông gong mà cậu ta đã biết Yuno bị vướng vào vụ án, cả việc cô trốn khỏi khu vực cảnh sát trông coi và việc cô không phải thủ phạm nữa?

Nhưng từ khi Yuno bước chân vào phòng đến giờ, cậu ta vẫn mãi mê suy nghĩ gì đó, có để ý đến cô đâu. Nghĩ kỹ... chỉ có lúc đó. Khi nghe Yuno tự giới thiệu, cậu ta đã thoáng rời ánh mắt, đôi mày hơi

nhúu lại. Khoảnh khắc mấy giây từ khi nhìn thấy đôi giày tập bóng bàn trên nền bê tông đến lúc nhúu mày đã đủ để cậu *đoán vậy thôi?*

Đùa hả trời? Những lời giải thích của cậu rất hợp lý, chắc chắn không phải hiểu lầm như lúc nãy. Một ý nghĩ nảy ra trong tâm trí rồi ren của Yuno.

Người này giỏi thật.

“Dạ, em muốn nhờ anh Urazome giúp ạ!”

Yuno nhướn mình, khẩn khoản nhờ vả.

“Lúc nãy em cũng đã nói thế rồi. Anh thì có liên quan gì đến vụ án?”

“Anh có biết chị Sagawa, đội trưởng đội Bóng bàn không ạ?”

“À, nửa biết nửa không.”

Kaori giơ tay và nói chị có.

“Chị biết bạn ấy, còn chơi với nhau nữa cơ. Nao bị sao?”

“Chị ấy bị cảnh sát coi là thủ phạm ạ!”

“Hả? Gì vậy?”

“Em muốn ngăn cảnh sát lại nhưng chẳng biết làm sao. Chắc anh Urazome sẽ có cách...”

“Ấy, sao lại là anh?”

“Em nghe nói anh rất thông minh. Anh được điểm tuyệt đối trong kỳ thi mà...”

“Đấy cậu xem, thế này tớ mới ghét đấy!”

Urazome đau khổ quay sang nói với Kaori. Gì vậy chứ? Thôi, chẳng sao. Bất chấp thái độ cứng đầu cứng cổ, liên tiếp né tránh câu hỏi, cả việc cậu ta là kẻ kỳ quặc sống trong phòng sinh hoạt câu lạc bộ với sở thích lạ lùng, quan trọng là cái đầu của Urazome.

“Ngoài anh Urazome em chẳng nhờ được ai nữa. Nhờ anh giúp chị Sagawa ạ!”

“Không thích.”

Lời van nài khẩn thiết của Yuno bị hai chữ vồn vện dập tắt thành tro bụi. Giống như cô đang húc đầu vào núi DVD vậy.

“Tại sao ạ?”

“Đúng đấy, cậu giúp người ta đi.”

“Tại sao tớ phải giúp? Cảnh sát coi Sagawa là thủ phạm, không phải à?”

“Nhưng chị Sagawa không phải thủ phạm!”

“Đúng thế đúng thế. Nao nghiêm túc chĩnh chu lắm!”

“Thế thì hai người đi mà nhìn vào camera rồi nói ‘Bình thường bạn ấy là người tốt!’ đi nhé.”

Urazome buông một câu mỉa mai khắc nghiệt rồi dựng cuốn tạp chí lên tay.

“Thế nhé, về đi. Như hai người thấy đó, tớ đang bận. Tớ phải đọc xong *Thầy giáo tuyệt vọng*® số tuần này, yêu thương thuộc tính bằng bó của Abiru-chan rồi còn đi mua cơm tối nữa.”

“Anh nói gì vậy ạ?”

“Đúng đấy, Tenma. Tớ đã bảo cậu bao nhiêu lần rồi, Matoi-chan đáng yêu hơn nhiều.”

“Ấy, chị Kaori, ý em không phải...”

Làm sao đây làm sao đây? Cuộc tranh cãi chẳng đâu vào đâu khiến đầu Yuno xoay tròn tròn.

Đã êm đẹp tới được đây, tìm được người có vẻ đáng tin cậy, vậy mà hy vọng cuối cùng để cứu đội trưởng sắp tan thành mây khói rồi.

Nhờ vả thôi không được. Mình có điều kiện gì để trao đổi với anh ta không nhỉ? Hay mình thử dọa sẽ tiết lộ việc anh ta sống trong phòng cầu lạc bộ? Không ổn, đe dọa người ta nhưng chính cô sẽ không thoải mái. Với lại, Yuno đoán một khi bị ép buộc, anh chàng

này sẽ chỉ làm quấy quá cho xong. Cô phải tìm ra điều kiện nào có giá hơn, vừa làm sao để anh ta tự nguyện chấp thuận...

Một tia sáng chợt lóe lên trong tâm trí cô.

"Anh Urazome."

Yuno gọi nam sinh tên Urazome đang nằm lăn lóc trên giường lật tạp chí. "Gì?" Tiếng đáp ỉu xìu.

"Lúc này anh bảo phải đi mua cơm tối, vậy anh Urazome sống thế nào ạ?"

"... Thế nào là thế nào?"

"Anh sống trong trường một mình. Sinh hoạt phí anh kiếm từ đâu? Anh làm thêm ạ?"

"Không liên quan tới em."

Urazome dùng tạp chí che mặt rồi đáp. Trông cậu ta chẳng có vẻ gì là đang có việc làm.

"Bố mẹ cho anh tiền phải không ạ?"

"..."

"Chà, đúng thế đấy."

Kaori trả lời thay cho nhân vật bị hỏi đang im lìm.

"Nhưng chắc bố mẹ anh không đồng ý cho anh sống ở đây phải không?"

"..."

"Đúng rồi, bình thường có bố mẹ nào đồng ý đâu."

Kaori lại gật gù.

"Thế ạ? Vậy nghĩa là bố mẹ anh vẫn phải chu cấp tiền hàng tháng cho đứa con trai chẳng biết tại sao lại sống trong phòng câu lạc bộ trường, chưa được bố mẹ đồng ý mà đã tự tiện rời nhà phải không ạ?"

"Em muốn nói gì?"

Urazome nhấc cuốn tạp chí ra khỏi mặt, ánh mắt lạnh lẽo chĩa về phía Yuno. Có hy vọng rồi!?

“Anh Urazome này, anh không thấy khó chịu sao? Anh không thấy mình đang chán sao ạ? Chồng đối lại bố mẹ, thế mà vẫn phải phụ thuộc vào bố mẹ, anh nửa vời quá đấy. Anh nên tự kiếm tiền đi!”

Urazome vút cuốn tạp chí xuống gối rồi chậm chậm rời khỏi giường. Tay trái run run giữ chặt lấy bàn tay phải đã cuộn lại thành nắm đấm. Cậu ta đang kiểm chế kích động muốn đánh Yuno hả?

“Em...”

“Em sẽ trả anh tiền.”

“Hả?”

Động tác của thiếu niên độc lập nửa vời dừng khựng lại.

“Nếu anh giúp chị Sagawa, em sẽ trả tiền cho anh. Mọi người trong câu lạc bộ Bóng bàn cùng góp tiền, trả cho anh một trăm ngàn yên. Anh thấy thế nào ạ?”

“.....”

Vừa đấm vừa xoa quả thật là phương pháp hiệu quả.

Hai người mắt đối mắt. Có thể thấy trong đầu Urazome đang quay cuồng cân đo đong đếm chi phí sinh hoạt, lòng tự trọng và *Thầy giáo tuyệt vọng* tuần này.

Rốt cuộc, cậu ta thả nắm tay phải ra. Bàn tay từ từ hạ xuống, miệng thì thào như thể nghiến răng nghiến lợi mới thốt nên lời: “Một trăm ngàn yên hả?” Yuno sắp mặc cả thắng lợi rồi.

Urazome Tenma lại gần Yuno rồi ngồi xuống bên bàn.

Cậu ta *khụ* một tiếng, lấy lại uy nghiêm của chủ nhân căn phòng, hai bàn tay chậm chậm đan vào nhau.

“Nào, em kể anh nghe xem.”

Sau khi nghe Yuno kể hết những gì mình biết, Urazome phản ứng hời hợt.

“Nhưng mà, số em may mắn đấy. Nếu không phải anh trai em làm thám tử mà nghe lỏm thế là lớn chuyện rồi đấy.”

“Vâng. Nhưng bỏ qua vụ đó đi ạ. Anh thấy sao? Anh nghĩ ra gì chưa?”

Trong thời gian cô ở đây, biết đâu đội trưởng đã phải tra tay vào vòng rồi cũng nên. Yuno cần có kết luận thật nhanh.

Kaori nghe Yuno kể, ghi chép thông tin liên tục hết như anh trai cô. Lúc này cô nhỏ giọng nói:

“Thế thủ phạm không phải Nao à?”

“Ơ ơ? Chị nói thế...”

“Khu vực cánh gà là phòng kín còn gì. Chỉ có mình Nao ở đấy thôi.”

“Anh... anh Urazome thấy sao ạ?”

“Hửm? Ừm...”

Urazome vừa ngẫm nghĩ vừa gặm bánh gạo dùng cùng trà.

“Cho anh hỏi chút, em bảo trong nhà vệ sinh nam có một cái ô phải không? Cái ô bị ướt ấy.”

“Vâng ạ.”

Bây giờ, Yuno không còn tâm trạng kể lể ô iếc gì nữa. Cô chỉ muốn nói về đội trưởng Sagawa.

“Cái ô đó là loại nam giới dùng phải không? Nếu ô của nữ xuất hiện trong nhà vệ sinh nam thì chắc mọi người sẽ nghi ngờ nhiều hơn.”

“Đúng vậy ạ. Cái ô dài, màu đen. Không rõ là đồ của ai.”

Yuno nhớ lại lúc ở trong phòng học trống trước khi anh cô và chú đồng nghiệp đến. Một cảnh sát tên Shirato cho bọn cô xem ảnh chụp sợi ruy băng và chiếc ô, hỏi có ai nhớ gì về hai thứ đó không.

Những người liên quan tới vụ án đều ở trong phòng học trong nhưng không ai giờ tay.

“Vậy thời điểm giờ nghỉ trưa kết thúc, cái ô không có đó à?”

“Vâng ạ. Chú thám tử nói nhân viên dọn vệ sinh đã làm chứng thế.”

“Cái ô đó có hư hỏng gì không?”

“Không ạ, nó gần như mới tinh.”

“Hừm.”

Urazome lại gặm bánh gạo. Ăn xong, cậu gọi đội trưởng câu lạc bộ Báo chí “Kaori.”

“Để đến bù vụ quên khóa cửa, cậu đến văn phòng giáo viên giúp tớ được không? Tớ cần cậu xác minh một việc.”

“Việc gì?”

“Kiểm tra xem từ giờ nghỉ trưa trở đi, có học sinh nào vào muộn không.”

“Không phải sáng mà sau giờ nghỉ trưa á? Giờ đó làm gì có ai đến trường? Mưa to mà.”

“Tớ cũng nghĩ vậy, nhưng kiểm tra cho chắc. Có khi trong văn phòng vẫn còn giáo viên đấy, cậu đi hỏi thử đi.”

“Được thôi, nhưng... tớ vào văn phòng giáo viên, thế nào cũng bị mắng cho một trận cho xem.”

“Lúc đó thì trông cậy vào cậu thôi.”

“Khuyên nhủ kiểu gì chung chung quá vậy!... Thôi cũng được. Hiểu rồi hiểu rồi, tớ đi đây.”

Kaori nhét sổ tay vào túi áo ngực rồi rời khỏi phòng. Lần này, cô làm đúng theo quy định, sau khi đóng cửa có tiếng khóa vọng lại rõ ràng. Có vẻ cô luôn mang theo chìa khóa.

Chỉ còn lại hai người.

Urazome không vội vã gì mà uống nốt chén trà. Yuno ngồi bên cạnh, nghiêng đầu khó hiểu. Cái ô làm sao? Chỉ thị Urazome vừa đưa ra cho Kaori nghĩa là thế nào?

“... Ừm, thế anh hiểu ra điều gì chưa ạ?”

Cô nhỏ nhẹ hỏi lại. Cậu ta liền đứng dậy, nói vẻ ngán ngẩm:

“Không hẳn là hiểu, không hẳn là không hiểu, nhưng anh có thể nói một điều...”

Urazome kết luận.

“Mấy ông anh của em toàn là đồ ngốc.”

3. suy luận về chiếc ô màu đen

Yuno lập tức trông thấy căn phòng có anh trai cô và chú đồng nghiệp. Trước căn phòng bên cạnh phòng học giữ mấy nhân chứng như Yuno, một cảnh sát mặt mày nghiêm nghị đang đứng thẳng tắp.

Thấy Urazome chẳng hề ngần ngại mà nghênh ngang bước đến, anh cảnh sát bất ngờ đến mức biểu cảm cứng ngắc như nứt ra.

“Em... em làm gì đấy?”

“Hai thám tử tên Sendou và Hakamada ở trong này phải không anh?”

“Ờ, sao em biết tên thám tử...”

“Thế nào chẳng được, anh cho em vào được không? Em có chuyện cực kỳ quan trọng.”

“Không, không được đâu.”

Anh cảnh sát làm nhiệm vụ bảo vệ cố gắng ngăn cản. Chợt anh nhìn thấy Yuno.

“A, a! Em là nhân chứng... Em đi đâu thế hả? Em không được tự tiện đi lung tung đâu đấy!”

“Chuyện của em sao cũng được, anh cho bọn em vào nhanh đi ạ!”

“Ờ kìa? Không được, bây giờ bên trong đang lấy lời khai của nhân chứng rất quan trọng...”

Nhân chứng rất quan trọng. Yuno không cần nghĩ cũng đoán được ngay đó là đội trưởng Sagawa.

Cô không còn đủ kiên nhẫn để dây dưa thêm nữa. Cô nhào về phía cửa, xông vào trong phòng trước khi anh cảnh sát kịp ngăn lại.

Căn phòng vốn được dùng làm nơi tư vấn hướng nghiệp cho học sinh, có ghế sofa và bàn trà loại rẻ xếp mặt đối mặt vào nhau như

phòng tiếp khách. Vị trí nơi giáo viên thường ngồi giờ có hai thám tử, nhìn về phía một nữ sinh đang so vai, cúi mặt.

Nữ sinh đầy vẻ chật vật, sợ sệt khác hẳn mọi khi này chính là đội trưởng Sagawa.

“Yu... Yuno!”

Anh trai cô đứng phắt dậy.

“Làm gì đấy hả? Em không được phép vào đây!”

Nhưng Yuno chẳng thèm ngó ngang tới ông anh.

“Chị Sagawa, chị không sao chứ?”

“Hakamada... sao thế?”

Đội trưởng nhìn Yuno bằng cặp mắt trống rỗng. Thế là quá đủ để Yuno biết đội trưởng đã bị người ta đe dọa ác liệt. Bất giác, nước mắt cô lại chực trào ra.

“Anh xấu lắm, chuyện này mà cũng làm được! Anh thả chị Sagawa ngay đi!”

“Ấy, không được, chuyện đó...”

“Cháu Hakamada, cháu đừng quậy nữa.”

Sendou lên tiếng, có vẻ đã mất kiên nhẫn. Trong giọng nói ẩn chứa cơn giận dữ lạnh lẽo.

“Cô gái này, Sagawa Nao, hiện là nghi phạm phù hợp với tình hình vụ án nhất. Nếu cháu còn nói thêm lời không cần thiết, chú sẽ bắt cháu vì tội cản trở điều tra.”

“Nhưng...”

“Được rồi, bọn chú chỉ muốn tốt cho cháu thôi. Nào, cháu ra khỏi phòng ngay cho chú...”

“Lời đó bọn cháu nói mới phải.”

Từ sau lưng Yuno vọng đến giọng nói trầm tĩnh nhưng không kém phần cương quyết.

Urazome đang tựa vào khung cửa, chẳng biết đã thoát được anh cảnh sát bên ngoài bằng cách nào. Đương nhiên, phản ứng của hai thám tử là "Ai đây?"

"Chào hai người, cháu là Urazome Tenma ạ."

"Tên cậu sao cũng được. Nhưng tại sao người ngoài lại vào đây? Cậu ra ngay cho tôi!"

"Bọn cháu không ra thì bị cảnh cáo cản trở điều tra ạ? 'Vì muốn tốt cho cháu?' Buồn cười quá, quan điểm của chú lộn ngược rồi chú thám tử ạ. Bọn cháu mới là người nói 'vì muốn tốt cho chú' đây này."

"... Gì cơ?"

Thái độ không hề e dè của Urazome khiến Sendou nao núng.

"Được chưa ạ, chú thám tử?... Chà, cháu gọi chú là chú Sendou nhé. Nếu giờ hai người không nghe lời cháu nói thì hai người sẽ phạm phải sai lầm siêu to kể từ khi cục Cảnh sát tỉnh được thành lập đây ạ. Hai người định bắt một thiếu nữ vị thành niên vô tội, hủy hoại tương lai của cô ấy. Chuyện đó không tốt đâu. Không tốt cho bất cứ ai."

"... Nghĩa là sao?"

"Nghĩa là, Sagawa Nao không phải thủ phạm. Bạn ấy là người rõ ràng không phải thủ phạm nhất. Cháu có thể chứng minh điều đó."

"Bạn Urazome..."

Đội trưởng đội bóng bàn nữ khẽ khàng gọi tên nam sinh. Không biết trong mắt chị ấy, Urazome có giống chúa cứu thế không nhưng trong mắt Yuno chính là như vậy.

Tuy nhiên, vấn đề ở chỗ cảnh sát có chấp nhận những lời Urazome sắp nói hay không.

Lúc này, hai người rời phòng câu lạc bộ và đi đến đây luôn. Giữa đường, Urazome nhận được điện thoại từ Kaori. Hình như chị ấy nói

sau giờ nghỉ trưa, không ai vào lớp muộn... Yuno vẫn chưa hỏi lý do của việc xác nhận này. Có vẻ Urazome đã kiểm chứng được điều cậu ta muốn nhưng Yuno vẫn lo lắng.

“... Cậu đã chứng kiến điều gì liên quan đến vụ án à?”

“Không ạ. Thời điểm vụ án xảy ra, cháu đang nói chuyện với đội trưởng câu lạc bộ Báo chí về *Kỵ sĩ áo giáp VOTOMS*®. Không chỉ hoàn toàn không chứng kiến mà ngay cả chuyện gì đã xảy ra cháu cũng không biết. Cháu chỉ mới nghe em này kể lại thôi.”

Urazome chỉ Yuno. Anh trai lườm cô, ý bảo em đang làm cái trò gì đấy. Không biết bao biện làm sao nên Yuno vội vàng lảng tránh ánh mắt anh.

“Vậy là cháu chỉ nghe chuyện người khác kể rồi xác định cô này vô tội?”

“Ngược lại, các chú đã nghe toàn bộ câu chuyện, đã xem xét hiện trường, đã trao đổi cùng nhân chứng. Vậy mà còn không nhận ra bạn ấy vô tội?”

Sendou nói mỉa mai Urazome nhưng bị Urazome đáp trả còn nhói hơn. Đôi mày đội trưởng Hình sự nhíu lại.

“... Tôi hiểu rồi. Cậu đã nói đến mức đó thì chúng tôi sẽ nghe cậu xem thế nào. Hakamada, cậu ghi chép đi.”

“Ờ, anh Sendou nói thật đấy ạ?”

“Tôi nghe cũng chẳng thiệt cái gì. Nào, cậu là Urazome phải không. Cậu nói đi xem nào. Tại sao cậu nghĩ Sagawa không phải thủ phạm?”

Sendou gấp gáp nói đầy thách thức. Mắt chú sáng quắc, hệt như đang đối đầu với tội phạm chân chính, như thể muốn nói lý lẽ không xác đáng nào tôi đây cũng soi ra được, nhất định không bỏ qua.

Nhưng Urazome chẳng hề run sợ.

Cậu ngồi xuống bên cạnh đội trưởng Sagawa, ngang với tầm mắt hai thám tử. Thái độ bình tĩnh vững vàng.

“Lý do là trong nhà vệ sinh nam sau cánh gà có một chiếc ô.”

“Ô?”

Sendou hỏi lại, ánh mắt chuyển về góc phòng.

Nhìn theo hướng đó, Yuno trông thấy vật chứng thu thập tại hiện trường được đặt trên một chiếc bàn dài. Giữa những vật chứng kích thước nhỏ có một chiếc ô rất nổi bật.

“Cái ô đó thì sao?”

“Bản thân chiếc ô không có gì đặc biệt. Vấn đề là tại sao nó xuất hiện ở vị trí đó.”

“Chắc ai đó để quên thôi.”

“Thế nào nhỉ. Chắc các chú cảm thấy để quên ô trong nhà vệ sinh là việc rất bình thường. Tuy nhiên, địa điểm này không phải bến tàu, cũng không phải toilet trong nhà hàng mà là nhà vệ sinh trong nhà thể chất của trường học.”

“... Tôi không hiểu ý cậu muốn nói gì.”

Urazome khẽ thở dài.

“Vậy chúng ta thử giả định chiếc ô là đồ vật ai đó để quên nhé. Đầu tiên, thời điểm nhân vật đó sử dụng nhà vệ sinh nam là sau tiết năm. Nhân viên vệ sinh đã nói sau giờ nghỉ trưa không thấy có chiếc ô ở đó, cái này đã rất rõ ràng.”

“Ừ.”

“Như thế là sau tiết năm đã có ai đó sử dụng nhà vệ sinh. Cụ thể hơn, thời gian rơi vào khoảng từ khi tiết năm bắt đầu tới khi tiết sáu kết thúc vào lúc 3 giờ. Khi đó, Sagawa và thầy giáo đã có mặt ở nhà thể chất nên nếu có ai vào nhà vệ sinh thì họ phải nhìn thấy rồi.”

“Hừm... đúng.”

Ngoài cửa nối với lối thông từ khu nhà học sang, toàn bộ cửa ra vào đều bị khóa nên sau 3 giờ, nếu ai đó đi vệ sinh thì nhất định

phải bước qua trước mặt đội trưởng câu lạc bộ Bóng bàn và thầy giáo.

“Từ tiết năm đến khi kết thúc tiết sáu, trong khoảng thời gian đó đã có người vào nhà vệ sinh và bỏ quên chiếc ô. Đây là điều kiện tiên quyết. Nhưng ở đây xuất hiện một số tình tiết lạ lùng.”

“Tình tiết lạ lùng?”

“Đầu tiên là việc người đó mang theo ô.”

“... Lạ lùng gì ở đây? Trời mưa mà.”

“Không đâu, cực kỳ lạ lùng đấy ạ. Này, em gái Hakamada.”

Đột nhiên, Urazome quay sang Yuno. Không nghĩ mình sẽ bị gọi tới nên Yuno lắp bắp đáp “Vâng... vâng?”

“Từ trước đến giờ, có lần nào em ở trong trường, chưa đến giờ tan học mà cầm ô vào nhà vệ sinh không?”

“Ờ? Dạ thì...”

Dù trong lòng đang rối ren, chẳng hiểu việc đó liên quan gì đến chị Sagawa nhưng Yuno vẫn thành thật nghĩ lại.

Tiểu học, cấp hai, rồi cấp ba. Trong suốt quãng đời đi học khoảng chín năm hai tháng cô từng trải qua, giữa giờ học, cầm ô vào nhà vệ sinh...

“... Không có ạ. Vào trường rồi em đều cầm ô vào ống đựng ở trong lớp.”

“Chuẩn đấy.”

Urazome có vẻ hài lòng với câu trả lời này, sau đó quay về phía hai thám tử.

“Đúng như lời em này nói. Học sinh đã vào trường, nhất định sẽ phải cầm ô vào ống đựng ô và không có chuyện cầm ô đi lung tung đâu ạ. Sau giờ tan trường là chuyện khác nhưng giữa giờ học, hay nói cách khác là giữa khung giờ hoàn toàn không cần thiết phải ra ngoài thì hành động cầm ô đi vào nhà vệ sinh trong trường là không

thể hiểu được. Chưa cần nhắc đến chi tiết đó mà nhà thể chất nổi với tòa nhà học bằng lối thông có mái che nữa.”

“Đi qua lối thông đó không cần che ô...”

“Nghĩa là trong khoảng thời gian đó, một học sinh cầm ô đi vào nhà vệ sinh trong nhà thể chất là bất thường phải không?”

Hakamada khẽ nói rồi Sendou tổng kết lại bằng câu hỏi.

“Đúng vậy”, Urazome gật đầu.

“Tuy nhiên, không thể khẳng định chắc chắn toàn bộ học sinh đều ngồi ngoan ngoãn trong lớp. Có khả năng học sinh nào đó giữa giờ học đã mang ô đi lang thang trong trường. Chúng ta hãy thử suy nghĩ về trường hợp ngoại lệ này. Đối tượng phù hợp với trường hợp đó chính là những học sinh đi muộn hoặc về sớm. Nếu ra khỏi trường vào khoảng thời gian từ trưa đến khi tan tiết thì mang ô theo không phải hành động bất thường.”

“... Thời điểm ngay sau khi vào trường và ngay trước khi rời trường, chắc chắn phải mang ô theo rồi... Đúng thế thật.”

Anh trai Yuno lẩm nhẩm đồng tình.

“Tuy nhiên, cháu đã loại trừ được khả năng có người vào lớp muộn. Theo thông tin từ văn phòng giáo viên, sau giờ nghỉ trưa hôm nay không có học sinh nào vào muộn hết.

“Thật sao?”

“Nếu nghi ngờ, chú có thể tự mình kiểm tra.” và Urazome chỉ vào chiếc điện thoại nội bộ gắn trên tường. Hakamada dẫn đo một chút rồi đứng dậy, đi gọi điện cho văn phòng giáo viên. Kiểm tra thông tin xong rất nhanh, anh gật đầu với sếp.

“Sau giờ nghỉ trưa đúng là không có học sinh nào vào lớp muộn ạ.”

“Nhưng họ nói có chuyện kỳ lạ lắm ạ. ‘Lúc nãy có một học sinh cũng hỏi chuyện này’ gì đó...”

“Chúng ta quay lại câu chuyện đi ạ!”

Kẻ đã yêu cầu nữ sinh kia đi hỏi tin tức nói thật to.

“Không có học sinh nào vào lớp muộn. Như vậy, học sinh có khả năng mang ô đi bộ trong khoảng thời gian từ trưa đến khi hết tiết sáu chỉ có thể là người về sớm. Ngoài học sinh về sớm, chúng ta còn phải xét đến học sinh lớp D khối mười một được tan tiết sớm.”

Nghe nhắc đến lớp mình, đội trưởng Sagawa này giờ vẫn ngồi im lìm, lắng lẽ nghe mọi người nói chuyện chột run lên. Urazome ngồi bên cạnh không hề để tâm mà tiếp tục nói:

“Sau đó, còn những đối tượng không phải học sinh. Nói cách khác, đó có thể là giáo viên, nhân viên của trường hoặc người thuộc hội PTA... Hơn nữa, cũng có khả năng một người không có quan hệ gì với trường tự tiện vào sử dụng nhà vệ sinh trong nhà thể chất của trường.”

“Nghĩa là có kẻ khả nghi trà trộn vào nhà thể chất?”

“Nói một cách đơn giản thì đúng vậy.”

“... Chà, được rồi. Cậu nói tiếp đi.”

“Chúng ta tổng hợp lại nhé. Học sinh về sớm, học sinh lớp D khối mười một, giáo viên và nhân viên trong trường hoặc kẻ khả nghi từ ngoài vào. Chỉ người thuộc một trong bốn nhóm này có khả năng để quên ô trong nhà vệ sinh. Cháu nói thế đúng không ạ?”

“... Đúng vậy. Ngoài ra không còn khả năng nào khác.”

Sendou gật đầu. Lúc này chú đã lắng nghe phân tích của Urazome nghiêm túc hơn hẳn hồi đầu.

“Lấy điều kiện này làm nền tảng, chúng ta sẽ đi đến tình tiết lạ lùng tiếp theo. Địa điểm nhà vệ sinh.”

“Địa điểm?”

“Nhà vệ sinh trong nhà thể chất nằm ở một nơi khá phức tạp. Bắt buộc phải đi qua lối thông ở góc tòa nhà học, băng qua nhà thể chất, vào cánh gà, mở một cánh cửa, đi ngang qua hành lang mới tới. Đó không phải nơi một người đang vội vàng sẽ chọn để sử dụng. Đã vậy còn bẩn nữa chứ. Hiện tại, sàn nhà đang lênh láng

nước đây. Tất nhiên, những người có giờ học ở nhà thể chất vẫn thường dùng nhà vệ sinh này nhưng như cháu đã nói, những người này lại không cần phải cầm ô để đi vào. Đó. Như vậy... Trong khu nhà học còn rất nhiều nhà vệ sinh khác, tại sao nhân vật này phải mất công tới nhà vệ sinh trong nhà thể chất cũ?"

Urazome bỏ câu nói lại đó.

Sendou khoanh tay, tập trung ngẫm nghĩ về câu hỏi này rồi nói:

"Buồng cá nhân trong nhà vệ sinh mà người đó định vào thỉnh thoảng có thể bị chiếm hết. Vậy nên người đó mới đi đến nhà vệ sinh nằm ở vị trí bất tiện và ít người sử dụng."

"Đúng là thám tử có khác."

Urazome hơi mỉm cười, dường như đang chờ đợi câu trả lời đó.

"Vì người đó không thể sử dụng nhà vệ sinh khác. Ngoài ra không còn lý do nào khiến một người phải vất vả đến tận nhà vệ sinh trong nhà thể chất cũ. Tuy nhiên, theo suy luận lúc này, người đó chỉ thuộc một trong bốn nhóm là về sớm, lớp D khối mười một, giáo viên và nhân viên hoặc kẻ khả nghi. Cũng như rất nhiều trường cấp ba khác, trường này có khu vệ sinh riêng cho giáo viên, nhân viên và khách đến trường nên không thể xảy ra tình trạng hết chỗ được. Thêm nữa, thời điểm lớp D khối mười một hết tiết, các lớp khác vẫn đang học, khi đó các nhà vệ sinh đều vắng. Do vậy, không có khả năng giáo viên, nhân viên của trường và học sinh lớp D khối mười một sử dụng nhà vệ sinh trong nhà thể chất cũ."

"... Ừm."

"Tiếp theo đến học sinh về sớm, trường hợp giữa giờ xin về sớm tương tự với học sinh lớp D khối mười một. Giữa giờ học, nhà vệ sinh không thể đông được. Như vậy..."

"Giờ nghỉ giải lao."

Đội trưởng Hình sự cắt ngang lời Urazome.

"Dù chưa hết giờ nhưng đâu phải học sinh cứ ngồi học trong lớp liên tục không nghỉ. Giữa tiết năm và tiết sáu có giờ giải lao ngắn."

Nếu học sinh về sớm rời lớp vào thời điểm này thì nhà vệ sinh xung quanh đông người cũng không lạ.”

“Tuyệt vời.”

Urazome nhẹ nhàng khen.

“Tuy nhiên, phân tích giả thiết này, chúng ta thấy như sau: Tiết năm kết thúc, một học sinh về sớm. Học sinh này lấy đồ đạc, rút ô ra từ ống đựng ô, định rời trường nhưng giữa đường thì muốn đi vệ sinh. Người này đến mấy nhà vệ sinh gần mình nhưng đang giữa giờ nghỉ giải lao nên buồng cá nhân đều đã có người. Không còn cách nào khác, người này chạy đến nhà vệ sinh trong nhà thể chất cũ để giải quyết nỗi buồn. Xong xuôi nhẹ nhõm rồi, người đó bỏ quên chiếc ô trong nhà vệ sinh rồi đi về mất... Chú thám tử thấy thế nào ạ?”

“Đó là diễn biến tự nhiên thôi.”

“Thế ạ?”

Nghe Urazome hỏi thế, Sendou khó chịu cong môi lên.

“Có vấn đề gì?”

“Vấn đề rất to nữa là khác ạ. Thế **nhân vật đó về kiểu gì dưới trời mưa to ạ?**”

“... A!”

Hai thám tử nhìn nhau.

Urazome vui vẻ nhìn họ rồi gương mặt lại trở về vẻ bình thản, nói:

“Hai người hiểu rồi đấy nhỉ! Giả sử như tình huống chúng ta vừa nói, một học sinh vào nhà vệ sinh trong nhà thể chất rồi để quên ô ở đó. Tuy nhiên, khi tiết năm kết thúc, trời vẫn mưa rào rào nên không thể có chuyện người đó cứ thế đi ra ngoài mà quên luôn cái ô được. Thời điểm bước chân ra ngoài, học sinh đã nhớ ra việc để quên ô trong nhà thể chất cũ mới phải. Và người này đã lập tức quay lại lấy ô. Như vậy, dù giờ học kết thúc thì chiếc ô cũng không thể bị bỏ quên trong nhà vệ sinh được.”

Urazome chỉ vào chiếc ô nằm trên bàn dài.

“Thêm vào đó, cái ô này gần như mới tinh, không phải loại ô nhựa cũ người ta dễ dàng vứt đi được. Như thế, khả năng học sinh về sớm quên ô đã không còn. Khả năng còn lại...”

“Kẻ khả nghi!”

Đội trưởng Hình sự kêu lớn như muốn lấy lại vẻ uy nghiêm.

“Kẻ nào đó không liên quan đến trường đã tự tiện vào đây, tự tiện dùng nhà vệ sinh. Nếu dùng nhà vệ sinh trong khu nhà học sẽ dễ bị người nhìn thấy nên kẻ đó đến nhà vệ sinh trong nhà thể chất cũ là rất dễ hiểu.”

“Nhưng... nhưng, anh Sendou, camera ở cổng chính và cổng phía bắc không thu được hình ảnh kẻ nào đáng ngờ cả...”

“Kẻ đó vào bằng cổng sau chứ sao. Dấu chân chính là chứng cứ. Hoặc kẻ đó đã trèo qua hàng rào...”

“Vượt qua hàng rào thế nào nhỉ? Để ngăn bóng bay ra ngoài, trường cháu đã làm hàng rào khá cao đấy ạ. Cháu nghĩ không thể leo qua đâu. Tuy nhiên, quả thật là có thể đi qua cổng sau.”

Urazome chen lời như thể mình cũng là một thành viên trong đội điều tra. Rồi cậu nói với vẻ nhàm chán.

“Mà vào từ đâu cũng chẳng ảnh hưởng đến suy luận của cháu.”

“Gì cơ?”

“Chú thám tử này, án mạng xảy ra vào khoảng 3 giờ 15 phút phải không ạ? Sau đó, chưa đầy năm phút thì cảnh sát đã tới rồi. Có báo cáo về việc phát hiện ra kẻ khả nghi trong trường khi điều tra bước đầu không ạ?”

“Chà, không...”

“Vậy kẻ khả nghi rời trường sớm nhất là tầm 3 giờ 20 đến 3 giờ 30. **Trong khi đến hơn 4 giờ, mưa mới ngừng.**”

“.....”

Lần này, hai thám tử chẳng nhìn nổi mặt nhau.

“Suy luận tương tự trong trường hợp học sinh về sớm. Nhân vật đó là ai cũng vậy, họ không thể bỏ luôn cái ô tại vị trí đó, bước ra ngoài khi trời đang mưa được. Như vậy, khả năng cuối cùng – kẻ khả nghi vào nhà vệ sinh cũng không còn.”

Urazome nói đến đó rồi dừng lại một chút, rút chiếc bút từ ống cầm bút ra nghịch rồi lại tiếp tục:

“Trong số những người có khả năng cầm ô vào nhà vệ sinh, phân nửa không cần dùng nhà vệ sinh trong nhà thể chất, phân nửa dùng nhà vệ sinh này nhưng không thể bỏ ô ở đó được. Như vậy, chiếc ô này chắc chắn không đơn thuần là món đồ bị bỏ quên.”

Giả thuyết đầu tiên được đưa ra đã bị phủ định hoàn toàn.

Không phải đồ bỏ quên. Như vậy...

“Nói cách khác, có thể kết luận **chiếc ô đó được người ta cố ý bỏ lại**. Chúng ta chưa biết mục đích của hành động này là gì. Tuy nhiên, sau đó, án mạng xảy ra tại địa điểm này, toàn trường đã được thông báo có chuyện trong nhà thể chất cũ nhưng tới giờ, chủ nhân chiếc ô vẫn chưa đến báo tên. Do vậy, chúng ta có thể nghĩ đến khả năng người này có liên quan rất lớn đến vụ án và có lý do đen tối đằng sau nên không thể xuất đầu lộ diện... Nói cách khác, có thể xem chủ nhân chiếc ô là thủ phạm thực sự. Vậy, chủ nhân chiếc ô là nhân vật thể nào? Chúng ta chưa biết. Nhưng từ việc người này mang một chiếc ô kiểu dáng cho nam giới vào nhà vệ sinh nam thì ít nhất giới tính đã rõ ràng.”

“.....”

“Cháu có câu hỏi là người các chú đang thẩm vấn là nam hay nữ ạ?”

“Thì ra thế.”

Sau khi nghĩ ngợi rất lâu, Sendou nặng nề lên tiếng:

“Câu chuyện này rất thú vị. Có lẽ chúng tôi sẽ tập trung chú ý vào việc chiếc ô xuất hiện ở vị trí đó. Lúc đầu thấy trên ô không có dấu vân tay, tôi đã hơi nghi nghi rồi.”

“Cảm ơn chú.”

“Theo suy luận của cậu thì thủ phạm là nam. Do vậy, Sagawa là nữ nên không thể là hung thủ.”

“Đúng vậy ạ.”

“Tuy nhiên, chỉ thế thôi thì chưa đủ để chứng minh xong đâu đấy!”

Chiếc bút đang xoay vòng vòng trên đầu ngón tay của Urazome rơi xuống bàn.

“Tại sao vậy ạ?”

Urazome khẽ hỏi.

Sendou bảo “Đúng thế đấy...” ánh mắt chú chuyển qua chuyển lại, chắc trong đầu đang tập hợp lý lẽ phản biện.

“Đầu tiên, cậu bỏ qua quá nhiều yếu tố khác. Ví dụ, hiện trường là phòng kín. Nếu kẻ thứ ba đã để lại chiếc ô là thủ phạm thì làm cách nào hắn gây án được?”

“Cách phá vỡ phòng kín nhiều không đếm xuể chú ơi. Nhiều như cây rừng mọc trên đất vậy đó.”

“Né tránh câu hỏi là không hay đâu.”

Sendou lờm Urazome, thái độ hoàn toàn khác với khi lấy lời khai của Yuno và Sanae. Lời lẽ ôn hòa nhưng ẩn giấu gai nhọn bên trong.

“Tôi còn một lời phê bình nữa... Cậu giải thích việc để ô kiểu dáng cho nam giới trong nhà vệ sinh nam có nghĩa thủ phạm là nam, kết luận này quá vội vã. Từ góc nhìn của chuyên gia thì suy luận của cậu rất sơ sài, cầu thả.”

“Chú có cách giải thích khác sao?”

“Có chứ. Hơn nữa, tôi còn giải thích luôn được bí ẩn về hiện trường phòng kín đây này, tôi nói nhé?”

Cái gai trong lời nói của Sendou như thể đang lướt trên cổ họng Urazome. Cậu vừa đáp “Mời chứ,” đội trưởng Hình sự liền đưa ra cách lý giải của mình...

“Thủ phạm là nữ, cô ta cố tình bỏ chiếc ô của nam giới lại.”

“.....”

“Nói cách khác, từ đầu đã không có ai là nam nào đi vào đó cả. Chiếc ô do Sagawa cố tình để lại để đánh lạc hướng.”

“Hả???”

Yuno nhất thời chưa hiểu ý của câu nói này.

“Chẳng lẽ...”

“Đúng thế đấy. Vì muốn tạo dựng hiện trường trông như kẻ khác gây án nên Sagawa đã để chiếc ô trong nhà vệ sinh nam. Lúc đến nhà thể chất... Sagawa không mang theo đồ vật gì kích thước lớn à? Thế thì chắc sau giờ nghỉ trưa, cô ta đã mang chiếc ô đến giấu trước trong cánh gà. Nếu toàn bộ đều do cô ta dàn dựng thì hiện trường phòng kín không còn mâu thuẫn nữa. Đồng thời cũng rõ lý do tại sao trên ô không có dấu vân tay. Để chiếc ô trông như đồ cá nhân của ai đó thì tất nhiên cô ta không thể để lại dấu vân tay của mình.”

“Cháu... cháu không hề làm việc đó!”

“Nào, cậu Urazome thấy sao?”

Đội trưởng câu lạc bộ Bóng bàn mạnh mẽ phản đối nhưng đội trưởng Hình sự làm như không nghe không thấy. Vẻ mặt dương dương tự đắc của Urazome đã không còn mà thay bằng biểu cảm lạnh lùng.

Yuno hoảng rồi.

Tệ quá! Suy luận để cứu đội trưởng của cô hoàn toàn phản tác dụng. Theo suy luận Sendou vừa nói, bí ẩn về chiếc ô, bí ẩn về hiện

trường phòng kín đều được giải đáp hết. Và người ở trung tâm tất cả, không ai khác, chính là đội trưởng Sagawa...

Yuno nhìn sang đội trưởng. Vừa nhen nhóm một tia hy vọng lại bị giẫm đạp tan tác khiến Sagawa càng tuyệt vọng thê thảm hơn. Chắc vẻ mặt hiện tại của Yuno cũng không tươi sáng gì hơn. Tình hình thành thế này đều tại cô cả.

Đã ra nông nổi này thì chỉ còn cách khóc lóc cầu xin thôi. Yuno định mon men lại gần anh trai thì đúng lúc đó...

“Chú thám tử này.”

Urazome nãy giờ im lặng lại lên tiếng.

“Chú công nhận suy luận của cháu là đúng... Công nhận không thể nghĩ ra lý do hợp lý về việc tìm thấy chiếc ô trong nhà vệ sinh nam, khả năng cao chiếc ô do thủ phạm để lại... rồi suy luận chiếc ô đó do Sagawa mang tới để ngụy tạo hiện trường giả phải không ạ?”

“Ừ. Đúng thế đấy!”

Sendou đẩy vẻ ngạo nghễ. Chú nở nụ cười chiến thắng.

Tuy nhiên...

“Chính điều đó đã chứng minh Sagawa Nao không phải thủ phạm.”

“... Cái gì?”

Người đang nở nụ cười không chỉ có mình Sendou.

“Câu nói cái gì? Điều đó phải chứng minh Sagawa Nao là thủ phạm mới đúng chứ...”

“Không đâu, ngược lại đấy ạ. Điều đó chứng minh Sagawa không thể là thủ phạm.”

“Tại sao chứ!”

“Lý do tại sao chính là lời khai của bạn ấy rằng ‘Đã trông thấy nữ sinh đi vào trong cánh gà.’”

Một lúc khá lâu sau...

“... A!”

Hai thám tử lại đồng thanh kêu.

“Đúng vậy. Chú nghĩ kỹ lại xem. Có đúng thế không ạ? Để dàn dựng hiện trường trông như người khác là hung thủ, bạn Sagawa đã để chiếc ô trong nhà vệ sinh nam. Cứ coi đây là một khả năng đi. Tuy nhiên, có một vấn đề. Khi lấy lời khai, bạn ấy đã nói ‘Có một nữ sinh đi vào khu vực sau sân khấu.’ Các chú không kỳ quặc ạ? Nếu đã để chiếc ô đen trong nhà vệ sinh thì bạn ấy phải khai ‘Có nam sinh đi vào’ mới hợp lý chứ? Nếu không phải vậy, hành động ngụy tạo hiện trường mất đi tính thống nhất, kết quả là chúng cứ giả không còn ý nghĩa.”

“Không... không đúng, đấy là...”

Lần này tới lượt Sendou mất bình tĩnh.

“Chẳng có gì sai lệch ở đây cả chú ạ. Đặt chứng cứ giả để khiến mọi người lầm tưởng thủ phạm là nam rồi tự khai đã trông thấy nữ. Không thể có chuyện đó được. Tuyệt đối không thể có chuyện đó được. Như vậy, bạn ấy không phải kẻ đã bỏ chiếc ô lại. Kẻ bỏ lại là người khác, người này chính là thủ phạm. Còn Sagawa Nao không phải thủ phạm.”

Urazome kết thúc bằng câu “Cháu xin hết.” nhưng Sendou vẫn chưa chịu chấp nhận.

“Có khả năng cô ta cố tình làm thế! Cô ta là thủ phạm, cố tình đưa lời khai mâu thuẫn để gây rối loạn quá trình điều tra...”

“Thì ra thế. Ý chú là bạn ấy mặc kệ việc có thể phá hủy chứng cứ giả, cố tình khai đã trông thấy nữ sinh phải không ạ?”

“Đúng thế!

“Thế mà đến tận lúc bị dồn vào chân tường, sắp bị bắt đến nơi mà bạn ấy vẫn không chỉ ra chỗ mâu thuẫn đó. Một tên tội phạm thông minh làm sao mắc sai lầm kiểu này được nhỉ.”

“A...”

“Phải không ạ, thưa chú thám tử?”

Urazome nói bằng giọng như đang phân tích cho một đứa trẻ ngang bướng không chịu nghe lời.

“Cháu đã suy luận, chỉ ra điểm bất thường trong việc chiếc ô bị bỏ quên tại nhà vệ sinh của nhà thể chất. Chú đã công nhận điều này. Sau đó, **chính chú** đã nói khả năng cao chiếc ô là bằng chứng giả của hung thủ. Cháu đồng tình với ý kiến của chú. Để giải thích cho điểm bất thường, chúng ta chỉ có thể đi theo hướng này. Nếu coi chiếc ô là chứng cứ giả để ngụy tạo hiện trường thì nghĩ kiểu gì Sagawa Nao vẫn không thể là thủ phạm được. Ai nhìn vào cũng thấy đây là sự thật rõ ràng rành rành. Đúng không anh trai?”

“Hả, a... à thì...”

Hakamada vừa đáp vừa nghiêng đầu khó hiểu. Chắc anh đang không hiểu vì sao tên nhóc này lại gọi mình là *anh trai*.

“Đúng vậy, theo dự đoán của cháu, việc bạn Sagawa nhìn thấy một nữ sinh là thật. Chiếc ô là bằng chứng giả do nữ sinh này để lại. Như vậy, mọi chuyện đã thông suốt. Tuy cháu chưa hiểu cô gái này biến mất khỏi hiện trường phòng kín bằng cách nào...”

“Đúng, đúng rồi, phòng kín!”

Sendou hét to, trán mướt mát mồ hôi đầu.

“Suy luận của cậu không hề giải thích gì về hiện trường phòng kín. Không ai có khả năng bước ra khỏi hiện trường. Do vậy, ngoài cô ta ra không ai có thể gây án được!”

“Chính xác thì chú đang lấy hiện trường phòng kín làm cơ sở cho kết luận hiện tại của mình phải không?”

Cái... cái gì?”

“Nếu Sagawa là thủ phạm thì **tại sao hiện trường vẫn là phòng kín?**”

“.....”

Đôi mắt Sendou đã mất đi vẻ sắc bén như dao, giờ đang mở lớn. Yuno đang đứng bên cạnh nghe cũng khẽ buột miệng kêu “A.”

Đúng thế. Tại sao mình không để ý đến điều này nhỉ?

Nếu đội trưởng giết Asajima Tomoki và khu vực sau cánh gà hết như một căn phòng kín thì ngoài chị ấy ra, không còn ai có cơ hội thực hiện hành vi phạm tội. Vậy chẳng khác nào chị ấy đang tự tố cáo chính mình. Bình thường, để khiến vụ án trông như do kẻ khác gây ra, đương nhiên phải mở khóa cánh cửa nào đó từ bên trong hoặc khai 'đã trông thấy một kẻ chạy đi' mới đúng..

Tuy nhiên, đội trưởng không làm bất cứ việc gì như thế. Vì chị ấy không phải thủ phạm.

Mâu thuẫn cũ rích, quá đỗi bình thường này là quá đủ để tung cú đòn quyết định. Về mặt của đội trưởng Hình sự như vừa bước ra khỏi mê cung liền đụng ngay làn đạn súng máy. Còn anh thám tử Hakamada tay cũng cứng đờ chẳng viết nổi nữa, cứ ngơ ngẩn cả người.

“Như vậy, theo cách nói của chú... cháu đã giải thích xong.”

Urazome tựa vào ghế, hoàn toàn thả lỏng thân mình rồi thẳng thừng nói.

4. trả một lần là một trăm ngàn, kéo dài thời hạn thêm năm mươi ngàn

Mưa tạnh, tầng mây đen tan rã. Ánh hoàng hôn nhàn nhạt rọi qua cửa sổ, bầu trời lộ ra màu xanh thẫm. Mùa hè ngày dài, giờ đã hơn 7 giờ tối rồi mà mặt trời mới xế bóng.

Trong phòng tư vấn hướng nghiệp chỉ còn ba người Yuno, Urazome và đội trưởng Sagawa. Hai thám tử đang họp khẩn trong một căn phòng khác. Nội dung buổi họp đương nhiên là về việc *Sagawa Nao vô tội*.

Lúc này, đang cảm ơn Urazome mà đột nhiên đội trưởng đưa hai tay ôm mặt, khóc òa lên như sợi dây bị kéo quá căng đã đứt phụt. Đến giờ, chị ấy vẫn ngồi trên ghế, sứt sà sứt sứt. Dù biết đội trưởng khóc vì vui mừng nhưng hình ảnh này khác quá xa so với ấn tượng từ trước đến giờ của Yuno về chị ấy nên cô có cảm giác hơi khó mà nhìn thẳng.

Urazome – người đã cứu đội trưởng câu lạc bộ Bóng bàn nữ, đang đứng cạnh cửa sổ, hướng ra khung trời đang dần chuyển sang sắc tối. Yuno đang ngồi bên đội trưởng, lơ đãng nhìn sang thiếu niên.

Bóng hình cậu phản chiếu trên mặt kính. Bàn tay phải chạm vào khung cửa sổ, tay trái đút vào túi. Sơ-mi mở đến cúc thứ hai, vạt áo cắm thùng, lộ rõ thân hình mảnh dẻ. Nhìn biểu cảm không rõ tâm trạng cậu thế nào, đôi đồng tử còn đen hơn cả sắc trời bên ngoài.

Thiếu niên này đã đối đầu với cảnh sát, chứng minh đội trưởng đội Bóng bàn nữ vô tội... Dù chính Yuno đã nhờ vả cậu ta nhưng cô vẫn không có cảm giác chân thật.

“Anh Urazome... Em cảm ơn anh.”

Yuno bước đến gần Urazome, tự nói lời cảm ơn.

“Đừng quên một trăm ngàn yên đấy.”

Urazome vẫn nhìn chăm chú ra ngoài và đáp. A, Yuno đã hứa như thế với cậu ta.

Yuno nhắm tính sơ sơ trong đầu. Câu lạc bộ Bóng bàn nữ hiện tại có mười sáu thành viên, mỗi người tầm bảy ngàn yên nhĩ.

“Anh không thể bỏ qua chuyện đó được ạ?”

“Không.”

“Vâng... vâng ạ. Em sẽ tìm cách xoay sở.”

“Nhanh nhanh lên đây. Anh muốn mua bộ tranh gốc *Mado Magi*◎.”

“... Tranh gốc ấy ạ?”

“Đúng. Cuốn tranh gốc nào giá cũng cao ngất ngưỡng, anh cứ tưởng không mua nổi nhưng đúng lúc này lại gặp cơ hội tốt. Có một trăm ngàn yên rồi, anh thừa sức mua. Còn mua được cả staff book của Comiket◎.”

Yuno không biết Urazome đang nhắc đến cái gì nhưng cô hiểu cậu không định dùng số tiền đó vào mục đích nghiêm túc.

“Anh không dùng số tiền đó chi trả sinh hoạt phí ạ?”

“Đây là sinh hoạt phí còn gì.”

... Định nghĩa về sinh hoạt phí của hai người khác nhau quá xa.

Con người này vừa tuyệt vời lại vừa tệ hại... Ấn tượng về Urazome ban nãy tan vỡ loảng xoảng trong lòng Yuno.

“Vâng... vâng, được rồi ạ. Em thật sự cảm ơn anh.”

“Không có gì. Suy luận kiểu đó chỉ là diễn xuất thôi mà.”

“Diễn xuất ấy ạ?”

Chuẩn bị sẵn lý lẽ dự phòng, để đối phương nắm quyền chủ động, khơi gợi cho đối phương suy nghĩ theo cách tự nhiên nhất. Lợi dụng phương pháp này để đảo ngược tình thế, liên kết trực tiếp với kết luận của bản thân.

Dùng miệng lưỡi khéo léo lừa hai thám tử vào trông quả thật là một màn diễn xuất khiến người ta mở mang tầm mắt.

“Họ chịu chấp nhận là do anh may mắn thôi. Suy luận của anh vốn có một lỗ hổng.”

“Dạ? Chỗ nào ạ?”

“Đoạn học sinh về sớm, khi ra ngoài nhất định phải quay lại lấy ô. Trong trường này chỉ có một học sinh không làm theo thường thức này. Nhà học sinh này ở trong khuôn viên trường, không che ô ra ngoài cũng có thể quay về phòng của mình mà không bị ướt.”

“Người đó, chẳng lẽ...”

“Là anh.”

Urazome nói, mặt không biểu cảm.

“Chà, tất nhiên anh chẳng bao giờ về sớm.”

“... Anh Urazome, anh không phải thủ phạm phải không ạ?”

“Xui cho cô em, anh có chứng cứ ngoại phạm rồi.”

Urazome chỉ ra sự thật khách quan. Tuy việc cậu không thẳng thừng phủ định “Anh không phải thủ phạm!” khiến Yunō hơi lẩn cẩn.

“Gì... gì chứ. Em phải trả một trăm ngàn yên, hết như đồ ngốc ấy.”

“Đừng nói thế. Nếu xem anh như ngoại lệ thì suy luận đâu có sai sót chỗ nào nữa? Trên thực tế, anh nghĩ cái ô đúng là do thủ phạm ngụy tạo hiện trường...”

Urazome gãi gãi đầu, mắt nhìn về những vật chứng đặt ở góc phòng.

“Hửm?” Cậu lẩm bẩm.

“... Sao thế ạ?”

Yunō lên tiếng nhưng Urazome lại bất động. Cậu nhìn chăm chăm bàn đặt vật chứng, đôi mày hơi nhíu.

Lát sau, cậu khẽ nói:

“Lạ thật.”

“Lạ ấy ạ? Cái gì lạ hả anh?”

Yuno nhìn theo. Mỗi vật chứng đều được bỏ vào túi nhựa, dán một mẫu giấy ghi địa điểm phát hiện.

Gói khăn giấy được ghi TÚI QUẦN TRÁI CỦA NẠN NHÂN. Cuốn sổ tay học sinh là TÚI NGỰC PHẢI CỦA NẠN NHÂN. Chùm chìa khóa, điện thoại di động và ví là TÚI QUẦN PHẢI, chiếc đĩa trông giống DVD-R là TÚI MÔNG PHẢI. Tất cả thứ đó đều là đồ vật của nạn nhân Asajima Tomoki. Ngoài ra còn một sợi ruy băng đỏ của nữ sinh và chiếc ô họ đã nói khi nãy. Sợi ruy băng được ghi CÁNH GÀ BÊN KAMITE, DƯỚI CHÂN CẦU THANG, chiếc ô tất nhiên là CÁNH GÀ BÊN SHIMOTE, NHÀ VỆ SINH NAM.

Trong số những thứ này có cái gì kỳ lạ?

“Sợi ruy băng phải không ạ?”

Yuno thử nói suy đoán của mình. Nếu việc chiếc ô xuất hiện trong nhà vệ sinh là kỳ quặc thì cô cảm thấy dải ruy băng rơi sau cánh gà cũng lạ lùng như thế dù chẳng có căn cứ gì.

“Không, không phải vậy. Không cần đối.”

“Không cần đối là sao ạ?”

Urazome bước thẳng tới bên chiếc bàn dài, nhắm mắt, nghi ngờ xem xét các vật chứng như đang ngắm soi hàng hóa ở sạp vỉa hè.

“Túi quần trái chỉ có mỗi gói khăn giấy, bên phải lại để cả chìa khóa cả điện thoại cả ví? Ạ thật. Mất cân đối cũng vừa vừa phải phải thôi chứ.”

“À, anh nói thế... có lẽ đúng đấy ạ.”

Quả thật, túi phải nhét quá nhiều đồ vật nhỏ, căng phồng như thế chắc cử động cũng khó.

“Tại sao nhỉ?”

Urazome vừa lẩm bẩm vừa dò ngón trở, xem xét từng đồ vật một. Bàn tay cậu dừng lại trên gói khăn giấy.

“Gói khăn giấy này dính máu.”

“Đúng vậy ạ. Sổ tay học sinh cũng dính.”

“Nhìn là biết rồi.”

“... Em xin lỗi ạ.”

“Không cần xin lỗi. Nhưng mà, máu... Em nói có dấu vết cho thấy thi thể Asajima bị dịch chuyển đúng không?”

“Vâng ạ. Vì thế mọi người mới nghĩ đây không phải tự sát mà là án mạng.”

“Dấu vết đó cụ thể kéo dài từ đâu tới đâu?”

“Dạ?”

Yuno nhớ lại cuộc trao đổi giữa hai thám tử mà cô nghe lỏm được. Nhưng câu trả lời không nằm trong đó. Anh cô chỉ nói thi thể đã bị kéo đi.

“Em, em xin lỗi. Em chưa kịp nghe đến đoạn đó...”

“Từ góc cánh gà bên kamite tới trung tâm sân khấu.” Giọng nói trầm tĩnh vọng tới từ phía sau hai người.

Hai người quay lại thì thấy đội trưởng Sagawa đã ngừng khóc và lau sạch nước mắt. Lưng cô thẳng tắp. Gương mặt đầy vẻ nghiêm túc và sắc sảo hệt như giữa một trận đấu.

Đây là đội trưởng mà Yuno quen thuộc.

“Lúc này khi tớ bị nghi ngờ và tra hỏi, chú thám tử đã nói thế.”

Urazome gãi cằm, không để tâm đến Yuno đang mừng rỡ vì đội trưởng hồi phục tinh thần.

“Thú vị đấy.”

Cậu khẽ nói.

“Thú vị? Anh lại hiểu ra chỗ nào ạ?”

“Anh chưa hiểu. Anh mới nghĩ ra một chút thôi.”

“Gì vậy ạ? Anh nói cho em đi.”

“Tại sao anh phải nói cho em? Hợp đồng giữa chúng ta kết thúc rồi cơ mà.”

“.....”

Nghe Urazome tỉnh bơ nói vậy, Yuno mím môi lại. Đúng rồi, cô lại quên mất. Cô đã dùng tiền thuê nam sinh này.

“Nội dung hợp đồng như thế này: Anh chứng minh Sagawa vô tội. Em trả một trăm ngàn yên.”

“Hả, một trăm ngàn? Hakamada, em hứa với cậu ấy như thế à?”

Đội trưởng ngỡ ngàng, nhưng giờ không phải lúc để Yuno giải thích chuyện này. Dù cách Urazome nói chuyện rất khó chịu nhưng cô vẫn phải nín nhịn.

“Đây, anh đã hoàn thành mục đích rồi. Nếu em muốn anh tiếp tục làm thêm ngoài nội dung kia thì cần gia hạn hợp đồng. Ở tiệm cho thuê băng video, quán karaoke hay chơi giải đố, kéo dài thời gian đều phải mất tiền mà.”

Thái độ Urazome cao ngạo, còn Yuno lại không thể phản đối. Thật buồn...

“... Nghĩa là anh bảo em phải trả thêm tiền đúng không? Bao nhiêu ạ?”

Urazome xòe bàn tay phải, chìa ra trước mặt Yuno như thể đang vẫy chào.

“Năm ngàn yên ạ?”

“Sai một con số không rồi em.”

“Năm trăm yên ạ?”

“Em đừng cố tình nhầm lẫn nữa, là năm mươi ngàn yên. Em chịu trả thêm năm mươi ngàn yên, anh sẽ làm việc cho em tới khi giải quyết xong vụ án luôn.”

“Năm mươi ngàn... Hà?”

Thứ khiến Yuno chú ý là câu nói đằng sau số tiền.

“Anh sẽ giải... giải quyết ạ? Anh có thể giải quyết được vụ án này ạ?”

“Dào ôi~”

Urazome nhún vai, miệng nở nụ cười nham hiểm.

“Anh thử xem sao thôi. Nghĩ đi nghĩ lại, nếu cảnh sát cứ ngồi chết dí mãi ở đây thì cuộc sống của anh sẽ bị cản trở.”

“... Anh nhận làm vì lý do đó ạ?”

Nói cách khác, Urazome sợ bị lộ việc mình đang sống trong phòng câu lạc bộ nên muốn cảnh sát rời đi thật nhanh.

“Lý do nào chẳng thế. Chỉ cần giải quyết xong vụ án, anh sẽ được năm mươi ngàn yên. Em thấy sao?”

“Nhờ cậu đấy!”

Người vừa kêu lên là đội trưởng Sagawa...

“Cậu làm đi, Urazome. Tiền bạc tứ sẽ cố xoay xở với câu lạc bộ. Cậu bắt thủ phạm đi! Anh Asajima bị giết, tứ suýt bị cảnh sát bắt. Tứ bức mình lắm rồi!”

“Cả... cả em cũng nhờ anh ạ!”

Đội trưởng đã nói thế, Yuno chẳng có lý do gì để phản đối nên cũng gật đầu.

Mỗi người bỏ ra chín ngàn ba trăm bảy mươi lăm yên để bắt được hung thủ giết người. Giá này quá rẻ... Nếu Urazome bắt được hung thủ thì rẻ thật.

Khi Urazome thỏa mãn gật đầu.

“Tốt. Tứ hiểu rồi, đồng ý gia hạn.”

Cậu vỗ tay một phát kết thúc cuộc trao đổi rồi quay ra nhìn chăm chăm các vật chứng.

Bộ dáng đó trông hết một thám tử tư mẫn cán, đáng tin cậy. Nhưng lời cậu đang lăm bắm vọng tới bên tai Yuno:

“Có chỗ tiền này, mình sẽ mua được cả *Cencoroll*®, cả *Thời gian của Eve*®.”

... Ài. Chắc người này không ổn rồi.

Hakamada Yuusaku – anh trai Yuno, quay lại ngay sau cuộc nói chuyện này.

“Sagawa Nao đã được loại khỏi danh sách tình nghi.”

Anh lập tức thông báo với vẻ mặt mọi bơ phờ.

“Bọn anh sẽ đổi hướng điều tra... Anh xin lỗi vì đã nghi ngờ em.”

Lời xin lỗi khá hơi hợt đối với một người đã khổ sở vì bị nghi ngờ khiến Yuno bức bối.

Cô đang định phê phán ông anh thì Urazome đã lên tiếng trước:

“Anh trai này, em hỏi chút được không?”

“... Từ nãy anh đã để ý rồi, sao em cứ gọi anh là *anh trai* vậy?”

“Em phải phân biệt anh với em gái anh mà. Nếu anh muốn, em gọi tên anh cũng được.”

“Ài... Thôi được rồi. Em muốn hỏi gì?”

“Đây là chùm chìa khóa của Asajima đúng không anh? Chìa này là chìa phòng phát thanh ạ?”

“Ừ.”

“Chìa khóa phòng phát thanh trong nhà thể chất cũ cũng trong đây ạ?”

“Đúng rồi. Ừm, chắc là chìa con khỉ *Không nghe* đấy... Này!”

Anh trai Yuno vội vàng kêu lên. Vừa nghe câu trả lời xong, Urazome liền bọc khăn vào tay, lấy chùm chìa khóa từ trong túi ra.

“Em làm gì thế hả? Em không được tự tiện động chạm vào vật chứng. Em bỏ nó lại chỗ cũ đi!”

“Em có để lại dấu vân tay đâu.”

“Vấn đề không nằm ở chỗ đó... Này, em định đi đâu?”

Trông Urazome chẳng có vẻ gì là mờ ám, lén lút. Cậu đi thẳng qua trước mặt anh trai Yuno, đặt tay lên cánh cửa. Ngay trước khi Urazome bước ra hành lang, anh Hakamada đã giữ lấy vai cậu.

“Em không được tự ý mang vật chứng ra ngoài! Em làm gì thế hả?”

“Em không được tự ý cầm thì anh cho phép em đi. Còn nữa, anh trai đi cùng không ạ?”

“Đi đâu mới được chứ...”

“Đi đâu ấy ạ? Em cầm chìa khóa phòng phát thanh, rõ ràng là đi phòng phát thanh rồi. Ở trong nhà thể chất cũ ấy.”

“Phòng phát thanh? Đến đấy làm gì?”

“Đi thôi chứ?”

“Hả?”

Urazome buông lời đáp cực kỳ mơ hồ rồi tách vai, thoát khỏi bàn tay đang giữ và bước ra khỏi phòng. Không còn cách nào khác, anh trai Yuno vừa nói lời vô ích “Này, chờ đã!” vừa đuổi theo sau.

“Urazome đỉnh thật đấy! Đối mặt với cảnh sát mà chẳng sợ sệt gì.”

Đội trưởng Sagawa vừa ngưỡng mộ nhìn theo vừa nói nhỏ. “Vâng ạ,” Yuno khẽ đáp.

“Thế, thế nào nhỉ... Đúng là anh ấy rất đỉnh.”

Cô vừa có cảm giác Urazome đáng kính trọng lại vừa không phải. Chà, nhưng chẳng mấy chốc, Urazome sẽ chẳng ngại ngần gì mà phá vỡ hình tượng hiệp sĩ cứu đội trưởng nên giờ cô cứ im lặng đã.

“A, em cũng đi. Em đi cùng sẽ dễ xử lý anh trai em hơn.”

“Ừ, đúng vậy. Nhờ em đấy! Mọi người cùng giải quyết vụ án này nhé!”

“A... vâng ạ.”

Yuno đáp lại đội trưởng với khuôn mặt tươi cười, tràn ngập niềm tin rồi cũng chạy khỏi phòng.

Thực tế sẽ thế nào đây?

Anh Urazome... cả anh trai cô nữa, liệu có giải quyết được vụ án thật không đây?

5. điều tra phòng phát thanh

Yuno mạnh mẽ bước ra hành lang, chưa cần chạy đã đuổi kịp anh trai và Urazome. Phòng học trống ngay bên cạnh... Urazome và anh trai Yuno đang đứng trước căn phòng mà lúc nãy cô được yêu cầu chờ bên trong.

Thấy em gái chạy tới, vẻ mặt anh cảnh sát hơi khó chịu. Nhưng anh trai cô thở dài tránh rồi qua một bên, xem chừng đã bỏ cuộc. Yuno chen vào khoảng trống. Nhìn thấy cô làm thế, anh cảnh sát chẳng nói gì. Có thể vì anh là anh trai cô, cũng có thể vì cậu nam sinh cấp ba vô lý đã làm anh khó chịu hết nỗi rồi.

Nam sinh cấp ba vô lý Urazome đang quan sát căn phòng của mở toang bằng cặp mắt hết như lúc xem xét vật chứng. Những người có mặt trong phòng hầu như không thay đổi so với lúc Yuno ở đây.

Đầu tiên là Masumura – giáo viên duy nhất trong số các nhân chứng liên quan. Sanae mặc đồng phục luyện tập. Hai nam sinh câu lạc bộ Cầu lông. Bốn thành viên câu lạc bộ Kịch, trong đó có Kajiwara, đang ngồi thành vòng tròn. Nữ sinh tóc vàng mà đội trưởng Sagawa gọi là Harimiya đang ngồi chán nản trong góc phòng. Bên cạnh hội trưởng Hội học sinh Masaki xuất hiện một gương mặt mới. Đó là Yatsunashi Chizuru, người bạn nãy vừa động viên Yuno. Chắc cô được chỉ dẫn tới đây để làm chứng cho Masaki.

Thấy Urazome đột nhiên xuất hiện và Yuno đi một lúc lâu mới quay lại, mọi người đều có vẻ bất ngờ. Chỉ riêng Chizuru đã biết sự tình nên bình thản. Ánh mắt hội phó bắt gặp ánh mắt Yuno. Đoán rằng họ đã thành công cứu được đội trưởng câu lạc bộ Bóng bàn nữ nên cô nở một nụ cười nhẹ nhàng.

“Hakamada, em đã đi đâu? Còn em nữa, em là Urazome lớp mười một đúng không?”

“Yuno, cậu về muộn thế! Làm tớ lo quá!”

“Urazome, cậu làm gì ở đây vậy?”

“Urazome đây à? Cậu cũng là nhân chứng hả?”

Masumura, Sanae, hội trưởng Hội học sinh và Kajiwara cùng lên tiếng. Urazome chẳng trả lời ai mà tự mình hỏi:

“Trong số mọi người, ai biết rõ phòng phát thanh trong nhà thể chất cũ?”

Trước câu hỏi khó hiểu của Urazome, cả phòng thoáng im lặng.

Sau đó, sáu người rụt rè giơ tay. Bốn người câu lạc bộ Kịch, Masaki Akihiro và Yatsunashi Chizuru.

“Hội học sinh và câu lạc bộ Kịch à? Đúng là mọi người thường sử dụng phòng đó thật.”

“Đúng vậy. Lúc mọi người tập hợp trong nhà thể chất cũ, tớ hay dùng phòng đó. Có lúc phải điều chỉnh âm lượng micro mà.”

“Bọn tớ thì phải chỉnh hiệu ứng âm thanh cho sân khấu nên dùng thường xuyên.”

Tuy vẻ mặt Masaki và Kajiwara không hiểu tại sao Urazome lại hỏi câu đó nhưng vẫn trả lời.

“Ngoài ra còn xem được video, DVD nữa...”

“Hả?”

Thông tin Kajiwara vừa cung cấp khiến Urazome chú ý.

“Phòng phát thanh trong nhà thể chất xem được cả băng đĩa ấy hả?”

“Ừ, có tivi với đầu đọc băng đĩa mà. Hôm qua, sau khi tập trên sân khấu xong, bọn tớ đã xem băng buổi diễn của đàn anh... A!”

“Sao thế?”

“Không, nhắc đến chuyện đó tớ mới nhớ, hình như bọn tớ bỏ quên băng video trong đầu đọc rồi.”

“... Hóa ra là thế.”

Urazome nhăn mặt vì lo lắng thừa.

“Thế Kajiwara là được rồi. Cậu đi với tớ chút... A, chờ đã!”

Urazome tự nói tự dừng rồi quay về phía anh trai Yuno. Hai người nhỏ giọng trao đổi gì đó. Anh ấy có vẻ bất mãn mở sổ tay, xong lại nói hai, ba câu. Yuno đứng ngay bên cạnh cũng không nghe thấy hai người nói gì.

Quay về phía mọi người trong phòng, lần này, Urazome chỉ đích danh Kajiwara.

“Cậu đi cùng tớ chút. Tớ có nhiều chuyện muốn hỏi cậu đây.”

“Ờ, đi đâu cơ?”

“Đi hàng bán rau được không? Tất nhiên là đi phòng phát thanh rồi.”

“... Thôi, cậu bảo đi thì tớ đi.”

“Chờ chút đã.”

Kajiwara vừa đứng dậy lại bị bảo dừng. Lần này là hội trưởng Hội học sinh Masaki.

“Anh thám tử... Anh Hakamada phải không ạ? Em không hiểu tình hình lúc này ra sao nữa. Tại sao Urazome lại đến đây, lại còn làm việc cùng thám tử nữa? Nếu không phiền thì anh có thể giải thích cho em được không ạ?”

Câu hỏi này là đương nhiên. Vị trí vốn thuộc về thám tử Sendou có ánh mắt sắc sảo chẳng biết từ khi nào đã chuyển qua cho một học sinh cùng khối. Thậm chí chưa nhắc đến việc này, riêng chuyện Yuno đứng bên ngoài căn phòng này đã đủ kỳ lạ rồi.

“A, chuyện đó thì...”

“Urazome do tớ gọi đến đây.”

Yatsunashi Chizuru điềm đạm trả lời thay cho anh Hakamada đang ngắc ngứ.

“Cậu ấy là thám tử tư mà.”

“Thám tử tư á?”

“Đúng vậy. Cậu ấy sẽ giải quyết vụ án này. Đúng không Urazome?”

“Tớ muốn có sinh hoạt phí.”

Thám tử đáp chẳng liên quan.

“Chuyện là thế đấy. Kajiwarara, cậu sang đây.”

Urazome nhanh nhẩu gọi Kajiwarara rồi đóng cửa để tránh bị hỏi han thêm. Đằng sau cánh cửa vừa đóng, Masaki ngơ ngác không hiểu, còn Chizuru ngồi bên cạnh cười khúc khích.

“Được rồi, chúng ta đến nhà thể chất... A, đúng rồi!”

Urazome lại bảo dừng lần nữa rồi quay về phòng hướng nghiệp, xong lại trở ra rất nhanh. Tay phải cậu cầm hộp đĩa DVD mỏng, mới tinh.

“A, đây là đồ của nạn nhân... Sao em còn lấy cả cái này nữa hả!”

“Thì em nghe nói là xem được băng đĩa mà.”

“Đấy đâu phải câu trả lời.”

“Urazome, cậu là thám tử tư thật hả? Ngầu thế!”

Đám người vừa ồn ào vừa đi đến nhà thể chất cũ. Ba trong số bốn người chẳng hiểu họ đến đó vì lý do gì.

“Anh ơi, lúc nãy anh Urazome nói gì với anh thế?”

Yuno hỏi nhỏ anh trai khi đang đi trên hành lang.

“Chà, cậu ta nói một chút thôi nhưng quan trọng đấy. Cậu ta có ý đồ gì vậy nhỉ...”

“Liên quan đến phòng phát thanh ạ?”

“Không phải vậy, nhưng...”

Nhìn theo Kajiwarara đang mài *thám tử tư* với *không thám tử tư* và *thám tử công* Urazome, Hakamada hạ giọng:

“Cậu ta hỏi, đội trưởng câu lạc bộ Kịch... Kajiwarara có chứng cứ ngoại phạm không.”

Ra đến bên ngoài, mặt trời đã lặn. Sau cơn mưa, trời có gió se se, đôi tay lộ ra dưới ống tay áo đồng phục luyện tập thấy lạnh lạnh. Giữa khung cảnh mờ tối, nhà thể chất cũ kỹ, nặng nề đổ bóng, tạo cảm giác bức bối hơn so với bình thường. Tất nhiên, vụ án mạng càng làm tăng thêm sự ảm đạm.

Cửa mở. Trên sân khấu vẫn còn vài điều tra viên, chắc để bảo vệ hiện trường. Mấy điều tra viên nhìn nhóm người mới vào nhà thể chất đầy vẻ nghi ngờ, nhưng thấy anh trai Yuno, họ liền mặc nhiên coi nhóm cô như những người có liên quan đến điều tra rồi quay lại với công việc đang làm.

Urazome chẳng để tâm đến mấy điều tra viên mà đi thẳng tới của thông vào cánh gà bên shimote. Nhóm Yuno theo sau. Vào trong cánh gà, Urazome leo cầu thang dẫn lên tầng hai.

Bốn người cùng leo lên cầu thang kim loại tạo thành tiếng động lạnh lạnh ồn ào. Lên đến nơi, phòng phát thanh ngay bên trái. Tuy biết căn phòng này nằm ở đó nhưng đây là lần đầu Yuno đặt chân vào.

“Nào.”

Trên hành lang vừa hẹp vừa tối mờ mờ, Urazome quay lại nhìn cậu bạn cùng khối.

“Kajiwara hay dùng phòng này, cậu có mang theo chìa khóa không?”

“Ấy, tớ hay dùng nhưng chỉ trước lúc có vở diễn mới dùng. Bình thường mang chìa khóa theo làm gì. Lúc dùng thì mượn ở văn phòng giáo viên được mà.”

“Hừm. Hội học sinh cũng thế à?”

“Đúng rồi... Giờ làm sao đây?”

“Không sao đâu. Không có chìa khác, mình đành dùng chìa này vậy.”

Urazome cắm chìa khóa của Asajima vào ổ, mở cửa.

Đèn chiếu rọi căn phòng nhỏ, diện tích sàn khoảng bốn chiếu tatami☉.

Đối diện cửa ra vào có hai chiếc bàn áp vào tường, đặt dàn chỉnh hiệu ứng âm thanh. Xung quanh có mấy chiếc tai nghe và cáp RCA, cả loa và đầu đọc CD cỡ lớn đặt khắp bàn khiến căn phòng nom càng chật chội.

Tường hướng đối diện và bên phải có cửa sổ nhỏ hình vuông. Cửa sổ hướng chính diện nhìn ra sân khấu, cửa sổ bên phải trông ra nhà thể chất, hiện giờ hai cửa đều kéo rèm.

Trung tâm căn phòng kê một chiếc bàn dài, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến không gian thêm tù túng. Mặt bàn để các loại thiết bị cỡ nhỏ như micro và chân giá, máy ghi âm bằng băng kiểu cũ, một mớ băng cát-sét, đèn chiếu sáng phủ bụi,...

Ở tường bên trái đặt một giá cao đã rỉ sét. Trên giá tầng cao nhất có một chiếc tivi CRT☉. Tầng dưới có đầu đọc DVD đã cũ, dưới nữa là đầu đọc băng video cũng cỡ không kém.

“Toàn đồ khảo cổ.”

Nhìn chiếc tivi và hai đầu đọc, Urazome lẩm bẩm. “Đúng thế đấy,” Kajiwara đồng tình.

“Mấy thứ này hồi trước đều đặt trong phòng phát thanh ở tòa nhà chính. Nhưng năm nay nhà trường mua thiết bị mới thay rồi. Đồ cũ vứt thì phí nên chuyển hết vào đây.”

“Năm nay... Thế trước đó ở đây không có thiết bị gì hết sao?”

“Ừ. Mới chuyển đồ vào cách đây độ hai tháng thôi. Nhưng mấy thứ này có ích lắm. Bọn tớ xem được đoạn phim quay trên sân khấu ngay, cả các vở diễn của anh chị khóa trên... A, đúng rồi, băng video!”

“Cái đó để sau đi. Việc này cần làm trước.”

Urazome nhẹ nhàng lách qua đội trưởng câu lạc bộ Kịch, tiến lên một bước lại gần giá thép.

Đầu tiên cậu bật điện tivi. Góc màn hình tối om hiện lên dòng chữ THAY ĐỔI CỔNG CẮM 1. Rồi cậu đưa tay xuống đầu đọc DVD.

“Này, em đừng tay không sờ đủ thứ thế.”

Anh trai Yuno mắng.

“Các anh lấy dấu vân tay xong rồi mà?”

“Đúng vậy... nhưng em định làm gì ở đây?”

“Đột trước có giải phim phải không?”

Urazome đưa ra một câu hỏi hoàn toàn không liên quan rồi nhấn nút đầu DVD.

Nhưng đầu DVD không khởi động.

“... Hửm?”

“Hay tại không cắm điện?”

Kajiwara chỉ xuống chân Yuno. Giắc cắm và dây cáp nối dài đang buộc thành một bó bên tường.

“Máy móc mới chuyển tới gần đây nên ổ cắm dùng được ít lắm. Đầu đọc băng video và đầu DVD phải dùng chung.”

“A, đây phải không ạ?”

Yuno ngồi xổm xuống tìm ổ chia liên trông thấy giắc cắm dán chữ DVD và giắc cắm dán chữ BĂNG VIDEO. Thảo nào, giắc BĂNG VIDEO đang cắm vào ổ. Yuno rút giắc đó ra và thay bằng giắc DVD.

Urazome bấm nút lần nữa, đầu đọc DVD phát ra âm thanh rì rì khe khẽ, báo hiệu điện vào, máy khởi động.

“Tốt rồi tốt rồi.”

Cảm ơn Yuno nhanh mắt nhanh tay nhưng Urazome chẳng buồn nhìn cô, tiếp tục thao tác. Cậu lấy đĩa CD vật chứng ra khỏi túi đựng rồi cho nó vào đầu đọc, sau đó nhấn nút chạy... Nhưng lại gặp vấn đề.

“Này, lại tới nút chạy đĩa không hoạt động.”

“A, đúng rồi đúng rồi. Nút chạy và nút tạm dừng dở hơi lắm. Phải dùng điều khiển mới được.”

“Chán thế. Điều khiển... ở đâu? Này em gái Hakamada, điều khiển đâu?”

“Anh hỏi em cũng có biết ở đâu đâu...”

Yuno chưa cần di chuyển thì Kajiwarra đã lấy ra một chiếc hộp chữ nhật từ đồng đồ chất đồng như ngọn núi nhỏ trên bàn. Mặt hộp màu xanh lục đậm đẹp dễ, in dòng chữ ĐỒ NGỌT CAO CẤP — YOKAN[©] HOA ANH ĐÀO. Mở nắp hộp, bên trong không có bánh yokan mà là bốn chiếc điều khiển to nhỏ khác nhau.

“Đồ đặc ở đây rơi rụng lung tung lắm, không giống bên nhà thể chất mới đâu. Bọn tớ đã gom hết điều khiển máy móc để trong cái hộp này.”

Nói đoạn, Fujiwara lấy một chiếc điều khiển trong hộp quảng cho Urazome. Urazome đáp *thank you* rồi bấm nút trên điều khiển.

Rốt cuộc đầu đĩa cũng chạy.

Tèn ten ten ten ten~ Tèn ten ten~

GIỚI THIỆU VỀ TRƯỜNG TRUNG HỌC PHỔ THÔNG CÔNG LẬP TỈNH KAZEGAOKA.

"Xin chào mọi người! Cảm ơn mọi người đã ghé qua buổi giới thiệu về trường Trung học phổ thông Kazegaoka hôm nay. Mình là Morinaga, đội phó câu lạc bộ Phát thanh. Bây giờ mình sẽ giới thiệu về ngôi trường này nhé!"

Trên màn hình xuất hiện một thiếu nữ tươi cười, tóc mái dùng bờm cài gọn, để lộ vầng trán, khung cảnh phía sau là khu vườn trước trường và tòa nhà học.

Theo lời video vừa phát, đội phó câu lạc bộ Phát thanh Morinaga Yuuko tự giới thiệu. Đội phó đóng vai chính, vậy chắc đội trưởng Asajima đảm nhận quay phim.

"Trường Trung học phổ thông Kazegaoka là ngôi trường vừa có lịch sử lâu đời, vừa có đầy tinh thần tự do. Lịch sử của trường bắt đầu cách đây một trăm mười năm..."

Morinaga nói một tràng. Đoạn giới thiệu về trường bắt đầu, video liền chạy sang cảnh tiếp theo. Bức ảnh đen trắng cổ xưa, ảnh trường hiện nay, khung cảnh nhà trường trong tiết học bình thường. Trong phần giới thiệu về hoạt động các câu lạc bộ có hình ảnh câu lạc bộ Điền kinh và câu lạc bộ Nhạc cụ hơi, lễ hội văn hóa, chuyến tham quan ngoại khóa của khối mười một. Chắc đoạn phỏng vấn học sinh của trường mới được quay gần đây. Yuno thấy có một học sinh lớp mười mà cô biết mặt, tươi cười bảo "Trường này thú vị lắm, toàn người kỳ quặc," chẳng hiểu mục đích để quảng cáo cho trường hay gì.

"Đoạn phim này dùng cho buổi giới thiệu về trường phải không ạ?"

"Đúng rồi. Trong kỳ nghỉ hè, nhà trường sẽ tổ chức buổi giới thiệu cho các em học sinh muốn thi vào trường mình mà."

Nghe Yuno hỏi nhỏ, Kajiwarra liền đáp.

"Thì ra câu lạc bộ Phát thanh làm mấy việc kiểu này."

Urazome – kẻ hoàn toàn không liên quan đến hoạt động câu lạc bộ, khoanh tay, tỏ vẻ bất ngờ.

"Thay vì nói câu lạc bộ Phát thanh thì bảo Asajima lo liệu hết còn đúng hơn. Anh ấy *siêu dữ dội*. Nghe đâu anh ấy còn đang tham gia cuộc thi làm phim nữa đấy!"

"Bây giờ thành *đã tham gia* rồi."

"....."

"Chị... chị Morinaga nói chuyện trơn tru thật đấy ạ! Cứ như phát thanh viên ấy."

Yuno miễn cưỡng thay đổi chủ đề, cố gắng xoa dịu bầu không khí chột trở nên căng thẳng.

"Ừ, đúng thế. Câu lạc bộ của anh cũng mong được chị ấy tham gia. Giọng chị ấy hay lắm."

"Đúng là hay thật. Nghe giống Matsuoka Yuki."

“... Đây là ai ạ?”

“Người lồng tiếng cho Senoo Aiko☺.”

Nghe Urazome trả lời nhưng Yuno vẫn chẳng biết là ai.

Trên nền bài hát của trường do câu lạc bộ Hợp xướng thể hiện, Morinaga Yuuko vẫy tay, đoạn phim dừng.

“... Rồi sao?”

Một câu của anh Hakamada đã tóm gọn lại tình hình.

Bọn họ đi đến phòng phát thanh. Xem đoạn phim. Để làm gì?

“Việc này liên quan gì đến vụ án hả?”

“Chẳng liên quan gì cả anh ạ.”

Urazome lấy đĩa ra khỏi đầu đọc rồi tuyên bố thẳng thừng. Yuno và anh trai, kẻ tám lạng người nửa cân, hết như vừa bị người ta biến thành đồ ngốc.

“Thế... thế thì tại sao lại làm mấy việc này...”

“Anh đừng hiểu lầm. Không phải hoàn toàn không liên quan gì mà là có liên quan kiểu không liên quan. Đây là manh mối rất quan trọng đấy.”

“Cậu nói cái gì?”

“Thôi thôi. Chúng ta tìm hiểu mấy thứ khác đi nào.”

Urazome nói một câu mơ hồ không rõ nghĩa rồi rời khỏi tivi, bắt đầu thực sự xem xét phòng phát thanh.

Thò mặt ra sau mấy loại máy móc, phui phui bụi, kéo rèm che ô cửa sổ nhỏ, nhìn chằm chằm sân khấu, quan sát kỹ càng đồ đạc trên mặt bàn. Cuối cùng, cậu còn gõ *cồng cọc* lên mặt tường cách âm, vẻ như kiểm tra xem có cửa ẩn hay không. Ba người Yuno ngơ ngác nhìn Urazome.

“A, băng video... Urazome, bây giờ tớ lấy băng được chưa?”

Một lúc lâu sau, Kajiware sức nhớ ra và cất tiếng hỏi. Urazome đang tựa lưng vào tường ngẫm nghĩ gì đó rồi gật đầu dứt khoát.

Kajiware cúi xuống bên Yuno, đổi giắc cắm đầu DVD bằng giắc BĂNG VIDEO rồi bấm nút đầu đọc bằng đế điện vào. Cậu cầm chiếc điều khiển lúc này Urazome sử dụng, quen thuộc nhấn nút hai lần. Đầu đọc nhả ra băng video dán nhãn VỞ KỊCH MÙA HÈ KHÓA 98.

“Trời ạ, lại bị Matsue mắng mất...”

Đội trưởng câu lạc bộ Kịch cầm lấy băng, tỏ vẻ sợ sệt trước đàn em lớp mười đây uy lực. Đúng lúc đó...

“Chờ chút.”

Urazome lên tiếng.

Giọng cậu sắc bén. Kajiware giật nảy, co rúm người lại.

“Gì... gì đấy? Cái băng này á? Không có gì đáng ngờ đâu. Bây giờ tớ bật cho cậu xem...”

“Không, không phải việc đó. Cái điều khiển. Điều khiển này dùng chung cho cả đầu băng video và đầu DVD à?”

“Hử?”

Kajiware nhìn xuống tay phải đang cầm điều khiển.

“Ừ. Hai loại đầu khác nhau nhưng cùng nhà sản xuất. Bấm nút thay đổi chế độ là được thôi.”

“Chế độ á...”

“Bấm nút chế độ DVD thì điều khiển được đầu DVD, bấm nút chế độ video thì điều khiển được đầu video. Tsudanuma ở câu lạc bộ Phát thanh bảo ngày xưa mỗi đầu có điều khiển riêng nhưng cả hai cái đều hỏng, nút bấm trên đầu cũng không dùng được nên cậu ấy tới tiệm đồ cũ tìm mua điều khiển dùng được cho cả hai đầu.”

“Hừm.”

Urazome nghĩ ngợi một chút rồi khước miệng cậu giãn ra.

Lần đầu tiên từ khi đặt chân vào phòng phát thanh, cậu mỉm cười.

“Tớ hỏi một câu nữa được không? Hôm qua, sau khi tập kịch xong, các cậu đã xem băng ở đây phải không?”

“Đúng, đúng thế.”

“Rồi các cậu ra về mà quên lấy băng ra. Tại sao các cậu lại quên?”

“Tại sao à... Vì sắp đến giờ phải rời trường rồi. Cổng trường sắp khóa nên bọn tớ vội vàng rút quân, thế là quên mất.”

“Ra thế. Cảm ơn cậu.”

“.....?”

Kajiwara có cảm giác đang bị điều tra thông tin nên đề cao cảnh giác, còn Urazome thì ngược lại, cười rạng rỡ. Cậu rời lưng khỏi bức tường, cặp mắt buồn ngủ híp vào. Lần này, Urazome quay sang anh thám tử Hakamada.

“Anh trai ơi, đương nhiên cảnh sát phải kiểm tra căn phòng này rồi phải không ạ?”

“Ừ. Mà anh đã bảo rồi, em gọi thế...”

“Cảnh sát kiểm tra đến mức nào ạ? Có kiểm tra kỹ càng từng góc ngách không ạ?”

“Chà, chuyện đó thì anh phải hỏi chú Shirato...”

“A, tôi tới rồi đây. Chúng tôi tìm kỹ lắm đấy!”

Một giọng nói khàn khàn vọng tới. Người lộ mặt vào rất đúng lúc chính là thám tử của sở Cảnh sát Hodogaya vừa được nhắc tới.

“Chú Shirato...”

“Cậu Hakamada, cậu đang làm gì đấy? Đội trưởng câu rồi đấy nhé! Cậu dám tự ý mang nhân chứng đi.”

“Ơ, đâu ạ, cháu đâu có mang nhân chứng đi...”

“Chú Shirato. Chú là chú Shirato ạ?”

Urazome tiến về phía thám tử, thái độ vững vàng chẳng hề suy sụp.

“Ờ kìa? Cháu là Urazome đấy à?”

“Chú biết cháu ạ? Cháu là Urazome Tenma. Mong chú giúp đỡ ạ.”

“Ừ, đúng rồi. Cháu đã chứng minh người bị tình nghi vô tội phải không. Chà, thẳng nhóc này thú vị đấy! Ha ha ha!”

Shirato có vẻ là một cảnh sát hiệu kỳ. Chú vừa cười vui vẻ vừa vỗ vai Urazome *bồm bộp*.

“Chú Shirato này, cháu có chút chuyện muốn hỏi chú được không ạ?”

“Được chứ, xin mời cháu.”

“Chú còn nói *xin mời* nữa hả chú Shirato...”

“Cháu chắc là các chú đã kiểm tra phòng phát thanh rồi. Các chú kiểm tra đến mức độ nào ạ?”

Urazome không nhìn anh trai Yuno đang ôm đầu mà cứ đặt câu hỏi. Khuôn mặt tròn trịa của Shirato nghiêng nghiêng.

“Bọn chú chỉ tập trung xác định có người có thể nấp trong này được hay không nên không kiểm tra chi tiết lắm. Tuy nhiên có thu được dấu vân tay ở một số chỗ.”

“Các chú có động đến tivi và đầu đọc băng đĩa không ạ?”

“Tivi á? Không, bọn chú không động vào. DVD vật chứng bọn chú cũng xem ở phòng học khác.”

“Đĩa này đúng không ạ?”

“A, đúng nó đấy! Sao cháu lại mang theo thế? Chú chịu cháu rồi đây!”

Urazome chìa chiếc đĩa ra, Shirato càng cười hơn. Bên cạnh Yuno, anh trai cô thở dài thườn thượt..

“Chúng ta quay lại thôi ạ.”

Urazome nói với anh Yuno.

“Ờ, đã quay lại rồi á?”

“Anh không muốn thì mình ở đây cũng được.”

“Không không, quay lại đi. Nhất định phải quay lại. Nhưng... tóm lại, em đã hiểu ra gì chưa?”

“Thật ra em đã hiểu được một chuyện rất quan trọng rồi anh ạ.”

Urazome vừa nói một câu hàm ý sâu xa vừa lách qua Shirato, bước ra khỏi phòng với tâm trạng phoir phoir.

“Hở~? Thằng nhóc đó phát hiện ra gì mới thế?”

Đội trưởng đội Tuần tra mắt sáng rỡ hỏi anh trai Yuno, chưa biết sự tình ra sao.

Hakamada chỉ có thể nhún vai, mặt nhăn nhó như vừa phải ăn thuốc đắng.

Sendou đã chờ sẵn ở cửa nhà thể chất. Chú bực dọc phẩy lên phẩy xuống điều thuốc đang ngậm trên môi. Là thành viên đội Bóng bàn nữ, Yuno phân vân không biết có nên nhắc chú ấy trong nhà thể chất cấm hút thuốc hay không nhưng thấy người ta đang gườm gườm nhìn qua phía này nên cô từ bỏ luôn ý định.

“Hakamada! Cậu làm cái gì thế hả!”

Đội trưởng Hình sự quát ầm lên, vang vọng khắp nhà thể chất rộng lớn.

“Cậu không được tự ý đưa học sinh đi như thế! Cậu đùa tôi hả! Hử?”

“Em... em xin lỗi ạ, em muốn ngăn cậu ấy lại nhưng...”

Chàng thám tử trẻ cúi đầu thật thấp. Thấy người nhà bị mắng ngay trước mắt, tâm trạng Yuno không tốt chút nào. Nhưng rất

nhANH sau đó, một người khác đã thu hút sự chú ý của Sendou.

“Urazome – Tenma!”

Yuno thoáng nghĩ Sendou đâu cần quát tháo to tiếng như thế nhưng cô hiểu ra nguyên nhân ngay. Urazome không đứng bên cạnh Yuno. Cô quay đầu tìm xem thì thấy cậu ta đã leo lên sân khấu từ lúc nào.

“Cậu thôi ngay cho tôi! Cậu xuống đây ngay! Tôi sẽ bắt cậu vì tội cản trở điều traaa!!!”

“Có gì mà chú giận ghê thế chú thám tử!”

Từ trên sân khấu, Urazome cũng lớn tiếng đáp lại. Xem ra cậu chẳng hề có ý định đi xuống.

“Chú quát thành âm ngân dài rồi đấy ạ! Ấy không đúng! Sau âm ngân không có dấu chấm than đâu. Chú biết không ạ?”

“Cậu nói cái gì vậy hả?”

“Không có gì đâu ạ. Nhân tiện, thi thể nghiêng về bên trái chú nhỉ!”

“... A?”

Sendou hỏi ngược lại. Nghe vậy, rốt cuộc Urazome cũng chịu xuống khỏi sân khấu.

“Bằng dích chỉ vị trí thi thể ấy ạ. Phần thân trên tiếp xúc với kệ hơi nghiêng về bên trái. Trước khi thi thể bị kéo đi, nạn nhân bị đâm rồi ngã về bên trái. Vì vậy, máu chỉ chảy xuống nửa trái thi thể.”

“Thế thì sao?”

“Thế thì sao ấy ạ? Chú nói hay nhỉ. Đây là điểm khởi đầu cho mọi suy luận đấy ạ. Cụ thể hơn, việc này giải thích điều đã xảy ra với di vật của anh Asajima.”

Nói mỗi một từ, Urazome lại tiến đến gần Sendou một bước. Khi Urazome đến bên cạnh Yuno, khí thế của đội trưởng Hình sự đã tụt hẳn như thể sự tự tin của chú đã bị Urazome áp đảo.

“... Dừng diễn trò đóng vai thám tử tư đi. Cậu không liên quan gì đến vụ án hết.”

“Cháu chẳng phải thám tử tư gì cả chú ạ. Cháu chỉ đang kiểm tiền trang trải chi phí sinh hoạt thôi.”

“Im đi! Cậu về nhà ngay cho tôi. Nào, cả hai cô cậu này nữa. Hôm nay thế là đủ lắm rồi!”

Sendou dí đầu mẫu thuốc vào cánh cửa sắt rồi thúc giục ba người Yuno. Được giải phóng bọn cháu chẳng quá hoan nghênh ấy chứ. Ba học sinh chào hỏi nhẹ nhàng chúng cháu xin phép rồi ra khỏi nhà thể chất. Nói đúng hơn là bị đuổi ra.

Cứ thế đi về là được rồi nhưng Urazome còn ngoan cố đứng giữa lối thông, ngó lại hai thám tử.

“Thế các chú điều tra nhà anh Asajima chưa ạ?”

“... Tôi không cần trả lời cậu.”

Sendou gằn giọng đáp, ánh mắt như nhìn kẻ thù. Nhưng đội trưởng đội Tuần tra tò mò bên cạnh lại đáp:

“Chưa đâu cháu. Sao thế?”

“Này này, anh Shirato!”

“Anh Asajima rất thích phim ảnh. Chắc trong phòng anh ấy có nhiều DVD lắm. Các chú hãy chú ý kiểm tra xem trong số đó có đĩa nào bị mất không ạ.”

“Cái gì?”

Lời của Urazome khiến Sendou không thể không phản ứng lại.

“Tại sao?”

“Vì chắc thủ phạm đã lấy cắp một cái đĩa của anh ấy ạ.”

“Tại sao cậu biết chuyện đó?”

“Kết quả việc diễn trò đóng vai thám tử tư đấy ạ!”

Urazome nhếch mép cười mỉa mai.

Hai thám tử im lặng. Urazome kết thúc câu chuyện tại đó và tiếp tục bước đi. Cậu vào tòa nhà học sau Yuno và Kajiwara một chút.

Rồi như sức nhớ ra gì đó, cậu lại quay mặt về phía nhà thể chất.

“A, chú thám tử, cháu quên không nói với chú.”

“... Lại gì nữa?”

“Nhà thể chất cấm hút thuốc ạ. Lần sau chú để ý nhé. Hẹn mai gặp lại chú!”

3.
XÁC
ĐỊNH
ĐỐI
TƯỢNG
TÌNH
NGHI

1. em gái bất công, khổ quá

Hakamada Yuusaku bị kéo tuột khỏi thế giới trong mơ bởi âm thanh điện tử phiền nhiễu liên miên không dứt.

“Ưm...”

Anh xem đồng hồ, đã 6 giờ 30 sáng rồi. Lê lết về đến nhà, ngã xuống giường lúc 3 giờ đêm. Anh còn chưa ngủ nổi bốn tiếng đồng hồ. Sức lực cạn kiệt, mới đứng dậy mà chân đã lão đảo.

Tuy hay ử rữ nhưng anh vẫn là thám tử đội Hình sự số một. Mắt lơ lơ thay áo sơ-mi trắng, tình tiết điều tra hôm qua cứ quay mòng mòng trong đầu anh.

Sau khi học sinh tên Urazome Tenma với thái độ nham hiểm ra về (dù bị Sendou quát không được tự tiện làm bừa), nhóm Hakamada vẫn đến nhà Asajima Tomoki.

Sau khi giải thích cho gia đình nạn nhân đang phải chịu cú sốc và được họ chấp thuận, đội của anh kiểm tra một lượt căn phòng của Asajima nhưng không tìm ra manh mối gì đặc biệt. Thư tuyệt mệnh đương nhiên không có, cũng không thấy có chi tiết gì gợi ý Asajima đang mâu thuẫn với ai. Đúng như lời khai của em gái anh và mấy học sinh, Asajima là một học sinh nghiêm túc, gương mẫu.

Vừa giữ chức đội trưởng câu lạc bộ Phát thanh, niềm đam mê của Asajima với phim ảnh cũng khá cuồng nhiệt. Tủ trong phòng không chứa sách mà để vài trăm đĩa DVD, khoảng hai phần ba trong số đó là phim lẻ và phim bộ bán trên thị trường, một phần ba còn lại là phim cậu tự quay. Gia đình kể đi đâu cậu cũng mang theo máy quay video, thấy thứ gì thú vị đều quay lại. Trên thực tế, trong đồ đạc Asajima để tại phòng học, ngoài vật dụng như ô còn có một chiếc camera loại dành cho dân nghiệp dư nhưng tính năng, chất lượng

đều chuẩn chỉnh. Camera nằm trong hộp đựng màu đen, được bảo dưỡng rất chu đáo.

Không biết có nên làm theo lời khuyên của Urazome không nhưng rốt cuộc, đội Hình sự vẫn tập trung vào số đĩa DVD trên tủ. Rất may cho họ, tính tình Asajima cẩn thận, có ghi danh sách toàn bộ DVD đã mua và các tác phẩm tự quay nên nhóm điều tra kiểm tra rất dễ dàng, chỉ cần chút thời gian. Sendou vừa lật cuốn sổ ghi chép vừa đưa ra thông báo không vui vẻ gì "Làm điều tra viên, phải thức nguyên đêm là bình thường."

Thời điểm đó, việc điều tra hầu như không tiến triển gì. Chưa nói đến thủ phạm và động cơ, lý do Asajima có mặt trong nhà thể chất cũ, bí ẩn về hiện trường phòng kín, tất cả đều mờ mịt.

Đến khi quay lại sở Cảnh sát Hodogaya, họ mới phát hiện ra chứng cứ cực kỳ quan trọng.

Hakamada nhăn nhó mặt mày, mặc áo vest rồi lấy cuốn sổ tay trong túi áo ngực ra. Anh mở trang mới nhất, đọc thành tiếng những ghi chép đêm qua.

Ngày hai mươi bảy, 3 giờ 10 phút, nhà thể chất cũ. Về việc rèm sân khấu hạ, khóa cửa cánh gà bên kamite mở...

Sau khi quay về trụ sở.

Nhóm của Sendou nghỉ giải lao chút xíu rồi tập hợp tổ pháp y và thám tử địa phương, họp về tiến độ điều tra. Mọi người vây quanh bàn, báo cáo tình hình sơ bộ.

"Chúng ta lấy được số lượng lớn dấu vân tay trong nhà thể chất nhưng khu vực này luôn có học sinh nên điều này là đương nhiên. Rất khó xác định dấu vân tay của thủ phạm trong số này."

"Trên con dao không có dấu vân tay, khả năng cao là hung thủ đeo găng tay."

Cấp dưới của Shirato nhanh nhẹn báo cáo với giọng điệu cứng nhắc, phong cách hoàn toàn khác ông sếp từng từng của mình.

“Mẫu máu thì sao?”

“Máu trên hiện trường và máu dính vào vật chứng chắc chắn đều là máu của nạn nhân Asajima. Ngoài ra không phát hiện dấu vết máu bị lau đi trong hiện trường.”

“Xuất xứ của hung khí thế nào?”

“Chưa rõ con dao được mua từ cửa hàng nào. Chúng tôi cũng chưa tìm được manh mối gì về sợi ruy băng ở cánh gà. Cả chiếc ô cũng vậy.”

Nghe lời này, lông mày Sendou nhú chặt. Chắc chú nhớ đến ký ức không hay nào đó.

“Nhắc đến ô, ghi chép trong sổ điểm danh thế nào?”

“Hôm nay, trường Kazegaoka không có học sinh nào về sớm. Có một số học sinh đi muộn nhưng đều đến trường trong buổi sáng.”

Thông tin này trùng khớp với suy luận của Urazome.

“Camera giám sát thế nào? Có quay được hình ảnh chủ nhân chiếc ô không?”

“Thời điểm học sinh đến trường có mấy người che ô màu đen giống vật chứng. Toàn bộ đều là nam. Nhưng hình ảnh từ camera không rõ nét lắm nên chúng tôi không thể xác định chắc chắn đâu là chiếc ô ở hiện trường. Thêm vào đó, mặt các học sinh đều bị ô che khuất...”

“... Thôi, chúng ta vốn cũng không hy vọng gì nhiều.”

Ngay đến đội trưởng Hình sự kiên cường cũng rũ vai vì thất vọng.

“Còn ai báo cáo gì khác không? Camera giám sát có tin gì tốt không?”

“Nguyên ngày camera không quay được nhân vật khả nghi nào đi vào trường. Về ô tô, xe máy, ngoài phương tiện cá nhân của giáo viên, nhân viên trong trường và xe tuần tra của chúng tôi thì không có xe nào đi vào trong trường.”

“Thế thôi à?”

“... Chúng tôi xin lỗi ạ.”

“Không phải lỗi của các anh. Tôi hiểu rồi. Tiếp theo thì sao?”

Sendou xúc tiến cuộc họp, các điều tra viên thuộc tổ pháp y bắt đầu báo cáo về những đồ vật mà Asajima mang theo.

Trong ví có khoảng tám ngàn yên tiền mặt, vé tháng, vài tấm thẻ tích điểm, không có dấu hiệu cho thấy đã bị lấy mất thứ gì. Trong điện thoại không phát hiện tin nhắn nào đáng ngờ, chùm chìa khóa và gói khăn giấy chỉ có dấu vân tay của Asajima. Ngoài ra...

“Chúng tôi đã thử tẩy bớt máu dính trên cuốn sổ tay học sinh trong túi áo ngực nạn nhân...”

Nói rồi, tổ pháp y đưa cuốn sổ tay của Asajima ra. Do hóa chất mà màu đỏ đã nhạt đi không ít. Trong cuốn sổ có viết một dòng bằng bút bi, nét chữ ngay ngắn.

Ngày hai mươi bảy, 3 giờ 10 phút. Nhà thể chất cũ. Hạ rèm. Mở khóa cửa cánh gà bên kamite.

Ngày hai mươi bảy là hôm nay, chính là ngày xảy ra vụ án. 3 giờ 10 phút rõ ràng là giờ buổi chiều. Và nhà thể chất cũ...

“Asajima đến đó là có dự định từ trước.”

Sendou rên rỉ nói. Điều tra viên mang cuốn sổ tới cũng gật đầu đáp phải.

“Ngoài dòng chữ này, không còn ghi chép nào khác về ngày hôm nay. Thêm vào đó, chữ viết chắc chắn là của nạn nhân.”

“Dòng này được viết...”

“Xét từ ghi chép sau và trước dòng này, chúng tôi suy đoán cách đây khoảng năm hôm.”

“... Hừm.”

“Thứ tôi chú ý là phần *mở khóa cửa cánh gà bên kamite.*”

“Cửa bị khóa ở cánh gà bên kamite tất nhiên là cánh cửa dẫn ra bên ngoài, khu vực không có nhà vệ sinh. Asajima đã tự mở cánh cửa đó ra, như vậy...”

“Với thông tin này, chúng ta đã giải được một nửa câu đố hiện trường phòng kín rồi.”

Sendou nhìn xuống cuốn sổ tay và tiếp tục:

“Asajima đã mở khóa cửa khu vực cánh gà từ bên trong. Đứng trước sân khấu có rất nhiều nhân chứng quan sát, kẻ giết người có thể đã vào từ cửa sau... Tuy nhiên, chúng ta chưa hiểu kẻ đó rời khỏi khu vực bị khóa bằng cách nào.”

Với phát hiện này, đúng như lời Sendou, họ đã giải được một nửa bí ẩn về hiện trường phòng kín và bắt đầu hiểu ra bối cảnh vụ án mạng của Asajima.

Nam sinh đã hẹn gặp một người tại vị trí này. Việc rèm bị hạ nhiều khả năng để tránh bị người khác nhìn thấy. Kết quả, nam sinh đã bị giết hại.

Vấn đề ở chỗ *người nào*.

Hệ quả của phát hiện mới là phần lớn những người không có chứng cứ ngoại phạm trong khoảng thời gian từ 3 giờ 03 phút tới 3 giờ 15 phút đều trở thành kẻ bị tình nghi. Vì bất cứ ai đều có thể vào nhà thể chất từ khu vực cánh gà.

Trong nhóm không có chứng cứ ngoại phạm rõ ràng, người duy nhất được loại khỏi diện tình nghi là Sagawa Nao đã được Urazome minh oan triệt để.

“... Chết tiệt.”

Sendou bức dọc, tắc lưỡi vì rơi vào tình cảnh mâu thuẫn hết như bị Urazome gài bẫy.

Sau khi cạo râu, rửa mặt xong xuôi, Hakamada vào bếp. Em gái anh đã ngồi bên bàn ăn. Cô đang ăn bánh mì nướng, trên người vẫn

mặc nguyên pyjama.

“Chào anh.”

“Chào em. Em dậy sớm thật đấy. Em đi tập buổi sáng... không có buổi tập nhỉ, nhà thể chất vẫn đang bị niêm phong mà. Có chuyện gì à?”

“Không ạ, không có gì đâu anh. Em nướng bánh mì rồi đấy. Anh ăn nhé?”

“Ừ...”

Bình thường, em gái luôn ngủ dậy muộn đến sát giờ. Hakamada vừa ngồi xuống ghế vừa nghĩ hôm nay em mình dậy sớm lạ thế. Bố mẹ chưa dậy nên bữa sáng chỉ có hai anh em.

“Chắc hôm qua bị sốc nên em không ngủ được phải không?”

“Không phải vậy đâu anh. Thỉnh thoảng em bị tỉnh sớm ấy mà.”

“Thế thì tốt... Hôm nay em đi học bình thường à?”

“ình ường ạ. ỉ uối áng ôi.”

“Đừng vừa nhai vừa nói thế.”

Yuno nuốt ực miếng bánh mì xuống...

“Em đi học ạ, nhưng chỉ đi buổi sáng thôi. Trường tổ chức buổi gặp mặt khẩn cấp. Chắc là định giải thích về vụ việc.”

“Ừm, vì nhiều học sinh vẫn chưa biết tình hình thế nào mà. Nhà trường làm vậy là đương nhiên. Có nhà trường, cảnh sát đỡ việc.

“Tại sao thế ạ?”

“Học sinh tập trung cả một chỗ sẽ dễ truyền đạt hơn.”

“A, đúng thế thật nhỉ.”

Yuno im lặng nhai một lát rồi lại hỏi Hakamada:

“Thế hôm nay anh cũng đến trường em ạ?”

“Đương nhiên rồi. Anh còn cả núi việc phải làm đây. Tại cuốn sổ tay học sinh nên số người bị tình nghi... A, không, không có gì.”

Hakamada lập tức ngậm chặt miệng. Hôm qua cũng tại anh cứ nói thông tin ra ào ào nên sự thể mới thành ra như thế. Từ đầu, anh nói về vụ án giết người với em gái bên bàn ăn đã đủ ngốc lắm rồi.

May mắn cho anh, Yuno có vẻ đang chăm chú ăn sáng nên không để tâm nghe anh nói. Chà, tuy em gái như thế khiến anh hơi bị tổn thương nhưng còn tốt hơn. Hakamada ăn bánh mì nướng phết bơ, uống sữa rồi vội vàng đứng dậy.

“Em không cần quan tâm đến vụ án nữa đâu. Cứ để đó anh lo.”

“Em hiểu rồi.”

“...?”

Yuno tỉnh bơ trả lời, thái độ thay đổi 180 độ so với hôm qua.

“Thế, được rồi... Em bảo cả cái cậu Urazome nữa nhé. Dặn cậu ấy đừng can dự vào vụ án này thêm nữa... Nhắc đến chuyện đó, cậu ấy là thế nào? Sao lại đột nhiên xuất hiện?”

“Thế nào là thế nào ạ?”

“Cái cậu trong Hội học sinh bảo Urazome là thám tử tư, là đùa phải không?”

“Ừm, thế nào nhỉ...”

Yuno nghiêng đầu nghĩ ngợi một thoáng rồi đáp. Câu trả lời khiến Hakamada không hề lưỡng lự.

“Anh ấy không phải thám tử tư đâu ạ, anh ấy là Otaku nghiện anime vô dụng suốt ngày ru rú trong phòng mới đúng ấy.”

“Em gái Hakamada làm tốt lắm.”

Otaku nghiện anime vô dụng suốt ngày ru rú trong phòng hài lòng gật đầu.

“Anh không nghĩ em làm được thật đâu.”

“Thế a, cảm ơn anh!”

“Thực ra, tỉ lệ thành công khá thấp đấy. Phải đặt cược việc anh trai em sẽ về nhà thay vì ép mình làm việc, đánh cược việc em tìm được cuốn sổ tay hay không, rồi đánh cược thời điểm lên vào phòng em không bị phát hiện, nguy cơ hỏng việc cao lắm.”

Thái độ Urazome vẫn dừng dừng lãnh đạm nên Yuno chẳng có cảm giác mình đang được khen ngợi gì hết.

“Tìm cuốn sổ tay khá vất vả đấy ạ. Em không nghĩ anh ấy bỏ cuốn sổ trong túi áo vest nên cứ tìm mấy chỗ như ngăn kéo bàn...”

“Tại suy nghĩ của em nông cạn quá đấy. Thứ thường xuyên sử dụng đương nhiên người ta sẽ không di chuyển nó khỏi vị trí cố định rồi. Đã vậy, anh ấy rất khuya mới về nhà, sau đó đi ngủ ngay nên em phải biết ngay anh ấy không có thời gian bỏ cuốn sổ ra, nó vẫn nằm trong túi áo khoác treo trên mắc mới đúng.”

“Anh đã đoán được đến mức đó rồi thì sao không nói trước cho em biết.”

“Anh đâu đoán nổi em suy nghĩ nông toẹt thế.”

Quả nhiên, Urazome đâu có khen ngợi gì cô.

Cộc, cộc cộc cộc, tiếng gõ cửa đầy nhịp điệu vang lên như thể đó là tín hiệu chuyên dụng nào đó, Urazome đáp “Cậu vào được rồi đấy.” Ngay lập tức, cánh cửa mở toang. Mới sáng bảnh mắt chưa đến 8 giờ, giọng nói lạnh lút của đội trưởng câu lạc bộ Báo chí đã vang vọng.

“Chào buổi sáng hô hô~!”

“... Cậu nói kiểu *KochiKame*☺ đấy à? Chẳng ai hiểu đâu.”

“Làm gì có kiểu nói đấy, tớ đang chào hỏi theo kiểu nhà cung cấp Murakami Ryu☺. Thế vụ kia sao rồi?”

Ánh mắt đảo qua đảo lại của Kaori dừng lại ở chiếc máy ảnh kỹ thuật số trên bàn trà.

“Ô, thành công rồi à! Siêu vậy!”

Kaori vỗ tay ầm ỉ. Cuối cùng, Yuno cũng cảm thấy nỗ lực của mình được báo đáp.

“Ghi chép về vụ án ở trong này hả? Ừ~, phần khích quá đi mất! Nếu được đăng hết lên báo thì...”

“Có chết cậu cũng phải giữ kín chuyện này, nghe chưa. Với lại, đừng phần khích quá nữa đi.”

“Đúng, đúng thế đấy ạ, chị Kaori. Anh em sẽ bắt giam em mất.”

“Tớ hiểu mà. Nhưng vụ này hay thật đấy. Chúng mình như kiểu nhóm thám tử thiếu niên ấy nhỉ.”

“Lợi dụng em gái thám tử làm gián điệp, nghe giống việc mà kẻ xấu hay làm hơn đấy.”

Urazome ngáp dài, lặn nửa chỗi bỏ vai trò của mình.

“... Cuốn sổ tay của anh trai em chắc chắn ghi chép các thông tin về quá trình điều tra. Ban đêm, em hãy chụp ảnh lại hết rồi mang tới đây.”

Đây là nhiệm vụ mà Urazome đã giao cho Yuno khi hai người rời trường hôm qua.

Ăn trộm thông tin từ cảnh sát rõ ràng là hành vi phạm pháp. Yuno không muốn làm nhưng để giải quyết vụ án này, quả thật họ cần làm cách nào đó để lấy được manh mối mà cảnh sát đã thu thập được. Yuno từng thực hiện hành vi tương tự trên lỗi thông với nhà thể chất nên lần này cô chần chừ, do dự rồi mới đồng ý.

5 giờ sáng cô dậy, rón rén vào phòng anh trai, dùng máy ảnh kỹ thuật số chụp từng trang trong cuốn sổ tay, rốt cuộc đã hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc. Anh trai cô về đến nhà đã mệt lử, ngủ say như chết nên không hề phát hiện ra... chắc vậy. Sau đó, hai người gặp nhau trong phòng ăn, anh ấy cũng không nói gì cô cả.

Tuy cảm thấy mình hơi bất công với anh trai nhưng nếu Yuno trực tiếp nhờ vả thì chắc chắn anh sẽ không đồng ý. Thế nên cô chẳng còn cách nào.

“... Vậy chúng ta in ảnh này ở đâu ạ? Phòng này hình như không có máy in.”

Yuno nhìn quanh phòng Urazome. Hai cái máy tính, một cái tivi, có cả tủ lạnh cỡ nhỏ nhưng chẳng thấy bóng dáng máy in đâu. Hay nó đang bị chôn vùi trong núi tạp chí?

“Chị biết phòng in, để chị in cho. Chị sửa ảnh giỏi lắm, cứ giao cho chị.”

Kaori giơ tay.

“Phòng in ở ngay cạnh văn phòng giáo viên phải không ạ? Có ổn không chị?”

“Không sao, không lộ đâu không lộ đâu. Lúc cả trường tập hợp thì chị sẽ lén vào.”

“Ờ, chị không dự buổi gặp mặt ạ?”

“Dự để làm gì?”

Urazome lấy bánh mì kẹp thịt nguội từ tủ lạnh ra và hỏi. Đây là bữa sáng của cậu ta à?

“Anh bảo dự làm gì ấy ạ, thì học sinh nghe nhà trường nói chuyện...”

“Chuyện nhà trường nói chắc chắn là về vụ án. Kaori, in xong cậu mang tới đây nhé. Còn tớ đi ngủ.”

“Trời đất thiên địa ơi!”

“Cậu cổ lỗ sĩ quá đấy!”

“Thế anh Urazome cũng không dự gặp mặt luôn ạ?”

Yuno ngơ ngác lên tiếng. Cô cũng để ý, dù sống ngay trong trường nhưng Urazome thường hay bỏ tiết và né tránh các hoạt động.

“Anh biết hết nội dung câu chuyện rồi. Với lại, nghe thông báo về vụ án, bầu không khí sẽ trở nên kỳ dị lắm. Anh không muốn thấy. Nhất là anh đang rất buồn ngủ. Ai cũng không được ngáng đường anh đi ngủ.”

“Anh buồn ngủ ạ?”

“Hôm qua anh thức suốt.”

Nghe Urazome nói vậy, Yuno mới để ý thấy cặp mắt hai mí của cậu nom có vẻ lơ đãng hơn hôm qua.

“A, chẳng lẽ cả đêm qua anh suy nghĩ về vụ án ạ?”

“Không, anh thức trắng đêm xem lại OVA của IS và mùa hai DTB.”

“... Anh nói tiếng Nhật được không ạ?”

“Toàn cầu hóa mới là xu thế thời đại.”

Urazome phòng mồm ăn bữa sáng... Không đúng, cậu không ngủ nên đây là bữa khuya mới đúng. Yuno không hiểu Urazome nói gì nhưng trông cậu chẳng có vẻ gì là đã suy nghĩ về vụ án cả. Yuno thở dài.

“Anh thế này có ổn không ạ? Nếu anh không giải quyết được vụ án thì bọn em không trả năm mươi ngàn yên đâu nhé.”

“Ông ao ầu.”

“Anh đừng vừa ăn vừa nói thế... Ờ, câu này nghe quen quen.”

Urazome nuốt ực miếng bánh sandwich.

“Anh bảo không sao đâu. Thôi, buổi gặp mặt kết thúc thì em lại đến đây đi. Thế nhé, ngủ ngon.”

Ăn bữa khuya xong, Urazome nhanh chóng nằm vật xuống giường. Yuno và Kaori sắp sửa ra đến cửa đã nghe thấy tiếng ngáy từ dưới chăn vọng đến.

“Đúng là đồ vô dụng...”

Kaori khóa cửa, Yuno bên cạnh khẽ lẩm bầm một mình.

2. câu lạc bộ kịch hai mươi tiếng trước

Đúng như dự đoán, trong buổi gặp mặt, nhà trường giải thích về vụ việc. Đám học sinh thích nghe ngóng tin tức đã đồn nhau nhà thể chất cũ có án mạng, hình như người bị giết là Asajima Tomoki nhưng khi nghe thông báo chính thức, ai cũng không khỏi bàng hoàng. Đúng như Urazome đã nói, nhà thể chất mới chìm trong *bầu không khí kỳ dị*.

Mồ hôi lấm tấm trên vầng trán rộng của thầy hiệu trưởng, cứ nói mấy từ là thầy lại *ờm, à*. Phải mất mười phút thầy mới trúc trắc giải thích xong. Người tiếp theo lên thế chỗ của ông là một nhân vật bất ngờ.

Một người đàn ông trung niên mặc bộ vest đen, dáng vóc cao lớn, ánh mắt sắc bén. "Tôi là Sendou công tác tại đội Hình sự số một thuộc cục Cảnh sát tỉnh."

Đội trưởng Hình sự lấy chiếc micro khỏi giá đỡ và tự giới thiệu. Ngay lập tức, tiếng xì xầm trong đám học sinh râm ran hẳn lên.

"Đúng như thầy hiệu trưởng vừa giải thích. Ngày hôm qua, tại nhà thể chất cũ của ngôi trường này đã xảy ra một sự việc đau lòng. Chúng tôi nhận định đây là một vụ giết người và đang tiến hành điều tra."

Rì rầm rì rầm.

"Chúng tôi chưa có đủ chứng cứ để bắt thủ phạm. Sự việc xảy ra trong khuôn viên trường, vào thời điểm giờ học vừa kết thúc. Tất nhiên, chúng tôi cần nói chuyện chi tiết với tất cả các cháu, những người đã có mặt tại trường vào thời điểm đó."

Lao xao lao xao lao xao.

"Các cháu đừng hiểu lầm. Việc này không có nghĩa là chúng tôi đang nghi ngờ các cháu. Chúng tôi chỉ muốn thu thập thông tin để tìm ra hung thủ. Vì vậy, sau đây, nhờ các cháu..."

Láo nháo láo nháo láo nháo.

“Trật tự!!!”

Tất cả im re.

“... Vì vậy, sau đây, nhờ các cháu chờ ở phòng câu lạc bộ của mình. Chúng tôi nghĩ thời điểm xảy ra vụ án, phần đông các cháu đang sinh hoạt ngoại khóa với câu lạc bộ. Các học sinh không sinh hoạt câu lạc bộ mà về nhà thì đợi ở phòng họp lớn. Điều tra viên sẽ lần lượt tới hỏi chuyện với các cháu. Lúc đó, dù chi tiết nhỏ nhất đến mức nào cũng tốt, nhớ được gì các cháu hãy nói ra... Phải nói sự thật nhé.”

Sendou dừng lại ở đó và nói “Tôi xin hết.” Chú làm như không nhìn thấy đám đông đang xôn xao mà nhanh nhẹn bước xuống khỏi sân khấu.

Chiếc micro không được đặt lại lên giá đỡ mà nằm lăn lóc trên bục phát biểu.

Yuno cảm thấy may mắn vì nhà trường chỉ gọi học sinh tới gặp mặt rồi cho giải tán. Nếu bây giờ mà đi về phòng học, hai người có liên quan đến vụ án là cô và Sanae sẽ bị mọi người xúm vào hỏi han mất.

Sanae rủ cô cùng đi đến phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Bóng bàn nữ. Yuno bịa lý do đỡ tệ “Nhớ lại việc đẩy làm tớ thấy trong người không khỏe.” để từ chối, ra về đi đến phòng y tế rồi chuyển hướng tới dãy nhà câu lạc bộ văn hóa.

Thành viên các câu lạc bộ được yêu cầu di chuyển cùng lúc nên khu vực này tập trung rất đông người. Yuno lo bị ai đó trông thấy mình vào phòng Hội nghiên cứu Hyakunin Isshu thì phiền phức to nên đành đứng chờ trong chỗ khuất. Đến lúc vắng người, cô đi đến căn phòng cuối dãy và gõ cửa. Cô báo “Em Hakamada đây ạ,” Kaori liền mở cửa.

“Em về rồi à? Buổi gặp mặt thế nào?”

“Khá kích thích đấy. Thám tử ra mặt, phát biểu các thứ.”

“Oa, thế cơ á? Giá mà mình cũng đi. Thế thám tử nói gì?”

“Chắc kiểu ‘Các cháu về phòng câu lạc bộ của mình chờ’ chứ gì.”

Urazome đang ngồi khoanh chân trước bàn trà, chăm chú xem mấy tờ giấy. Nếu đó là lịch chiếu anime hay mấy thứ tương tự thì chắc Yuno sẽ đánh cậu ta mất. May mà thứ cậu ta đang xem là ảnh chụp sổ tay của anh trai cô mà Kaori đã in ra. Kaori tuyên bố mình sửa ảnh rất giỏi. Đúng thế thật, ảnh rất rõ nét, đọc được chữ một cách dễ dàng.

“Anh hiểu những việc các thám tử nói rồi phải không? Anh đã suy nghĩ mạch điều tra chưa ạ?”

“Xung quanh ồn ào quá. Bình thường, khi hoạt động câu lạc bộ bị dừng hết thì làm gì có ai đến đây nhà này.”

“A, đúng vậy...”

“Nhưng không ngờ anh trai em giỏi vậy đấy!”

Chẳng biết đã đọc xong hết chưa mà Urazome ném tập ảnh xuống mặt bàn và lên tiếng.

“Anh ấy viết cực kỳ chi tiết mọi thông tin đã tìm hiểu được, kể cả tình trạng hiện trường, các câu trả lời của nhân chứng khi lấy lời khai. Nhờ vậy, anh đã hiểu khá khá nội dung điều tra rồi.”

“Anh có phát hiện gì mới không ạ?”

“Nhiều lắm. Thông tin cuối cùng đặc biệt thú vị.”

“Cuối cùng ấy ạ?”

Yuno và Kaori cùng nhìn tấm ảnh. Lúc chụp ảnh, Yuno không để ý đọc nội dung nên không phát hiện ra. Dòng cuối cùng đó là về cuộc hẹn mà Asajima viết trong cuốn sổ tay học sinh.

“Sau khi vào cánh gà, Asajima đã hạ rèm sân khấu và mở khóa cửa ở cánh gà bên kamite. Thế này là có căn cứ rồi.”

“Anh bảo căn cứ là căn cứ cho cái gì ạ?”

“Nhiều thứ lắm, động cơ khiến Asajima bị giết chẳng hạn. Anh ấy đã hẹn gặp một người ở đó. Có khả năng người này là thủ phạm, đã vào khu vực sau sân khấu từ cánh gà bên kamite sau khi cửa được mở khóa. Hôm qua anh nói rồi, giả thuyết nữ sinh mà Sagawa trông thấy là thủ phạm đã được loại bỏ. Tuy nhiên, có lẽ nữ sinh đó cũng ra ngoài từ cánh gà bên kamite rồi sau đó thủ phạm đã khóa cửa lại.”

“Hả? Hả?”

Yuno còn chưa kịp hiểu thì Urazome đã lồm cồm đứng dậy, bộ dạng như một ông bố uể oải.

“Đi thôi.”

“... Đi đâu ạ?”

“Câu lạc bộ Kịch chứ đâu nữa. A, nhưng trước đây phải mặc đồng phục đã.

Urazome vừa ngủ dậy, vẫn đang mặc áo phông, quần ngắn. Cậu chẳng hề e ngại trước hai cô gái mà cứ ở đó thay đồ luôn. Bảo thôi thì chắc Urazome cũng chẳng dừng nên Yuno đành nhìn sang chỗ khác.

“Chúng ta đến câu lạc bộ Kịch làm gì ạ?”

“Điều tra chứng cứ ngoại phạm. Phiền phức thật, nhưng phải đi.”

“Chứng cứ ngoại phạm...”

Càng lúc Urazome càng giống thám tử hơn.

“Điều tra chứng cứ ngoại phạm à~ Thú vị thật thú vị thật! A a, máu trong người tớ sôi sục cả lên đây này!”

Lần này Kaori cũng đi cùng. Hai tay cô nắm chặt cuốn sổ, miệng nở nụ cười mãn nguyện, cả người run run vì sung sướng.

Phòng sinh hoạt câu lạc bộ Kịch nằm ở tầng một khu câu lạc bộ văn hóa. Rất gần căn cứ của Urazome. Chính xác là cách ba căn

phòng.

Ba người gõ rồi mở cửa. Chắc tưởng thám tử tới nên đội trưởng Kajiwara ngạc nhiên tròn mắt.

“Ồ, Urazome à? Hôm nay cậu thế nào? Vẫn làm thám tử tư hả?”

“Làm thêm kiếm năm mươi ngàn yên đây.”

Urazome trả lời một cách lạnh lẽo rồi bước vào phòng. Yuno và Kaori theo sau, cúi đầu nói “Làm phiền mọi người nhé.” thay cho Urazome.

Căn phòng đầy cảm giác không hài hòa.

Rất nhiều tấm phong nền dùng trong các vở kịch dựng áp vào tường. Xung quanh là đủ loại đạo cụ. Không chỉ có hộp đựng dụng cụ cỡ nhỏ, bàn, ghế bành mà còn thấy bình phong, hai tấm fusuma ㊦ đặt nằm ngang. Bảng điều khiển phong cách khoa học viễn tưởng giống như được chế tạo từ bảng mạch linh kiện bỏ đi, bàn kiểu công sở, ba cái ghế xoay. Nhìn qua cửa sổ lớn có thể thấy chiếc xe kéo dùng để chuyển đạo cụ tới sân khấu. Bên cạnh xe, tấm bạt nhựa màu xanh dương chắc hôm qua đã dùng để che chắn đồ đạc dưới cơn mưa đang được mắc lên thanh phơi để hong khô.

Trang phục cực kỳ nhiều, nhờ câu lạc bộ gặp khó khăn về kinh phí thì chắc mở dịch vụ cho thuê quần áo để kiếm tiền cũng được. Thành viên đội Kịch ngồi lệt thòm giữa bao nhiêu đồ đạc, mỗi người một vẻ, không ai giống ai.

Kajiwara mặc sơ-mi trắng rất đổi bình thường. Vấn đề nằm ở ba người còn lại. Sanjou Manami mặc bộ đồ bó sát toàn thân màu xanh dương như thợ lặn. Shiga Keisuke mặc bộ kimono ống tay áo dài, đội bộ tóc giả cắt kiểu đầu bob Nhật. Mastue Tsubaki trong chiếc váy màu đỏ son nhún bèo.

“Chà chà, chào bạn Kaji. Chào bạn Mana. Shiga, Matsue, khỏe không hai đứa?”

Đội trưởng câu lạc bộ Báo chí quen nhiều biết rộng, lần lượt chào hỏi từng người không hề gượng gạo. Từ bốn người trở thành bảy

người khiến không gian trong phòng càng chật chội hơn.

“Hở, hôm nay có cả Sakisaka nữa à?”

“Ừ. Tớ sẽ ghi chép thông tin thật xuất sắc.”

“Xuất sắc là thừa rồi. Tớ không cần nhờ đến mức đấy đâu.”

Kaori giơ cuốn sổ tay ra, Urazome nhìn không có chút hào hứng nào.

“Phong cách của mọi người kỳ khôi thật đấy.”

“Không phải cosplay đâu, bọn tớ mặc thử trang phục cho vở hài kịch *Hôm nay cũng rơi từ trên trời xuống*. Chắc chắn nó sẽ khiến khán giả cười như nắc nẻ. Cốt truyện kể về một ma vương, một người đến từ tương lai, một tọa phụ đồng tử☉ rơi xuống nhà tác giả tiểu thuyết trinh thám ế ẩm...”

“Bỏ qua đi, tớ có mấy câu muốn hỏi các cậu đây.”

Urazome đột ngột thay đổi chủ đề để cắt ngang câu chuyện.

“Đầu tiên, về hai ngày trước, tất cả các cậu diễn tập trong nhà thể chất cũ. Sau đó, các cậu đi đến phòng phát thanh trong cánh gà, xem băng ghi hình buổi diễn của các anh chị OB☉. Không sai chứ?”

“À, ừ. Không sai gì đâu. Hôm qua tớ cũng bảo cậu rồi mà. Phải không mọi người?”

Đội trưởng lên tiếng, mấy thành viên trong trang phục kỳ quái đều gật gù.

“Các cậu chỉ xem mỗi băng hôm qua cậu đi lấy thôi à?”

“Đúng thế.”

“Được rồi, tốt lắm.”

Chẳng hiểu cái gì tốt lắm nhưng Urazome có vẻ hài lòng.

“Rồi, tiếp theo. Câu hỏi về hai mươi tiếng trước. Đầu tiên, khoảng 3 giờ 03 phút, Kajiwara và học sinh tên Matsue Tsubaki đến đây. Matsue là ai?”

“... Em ạ.”

Tsubaki đang mặc váy giơ tay lên. Gương mặt bình thường đem đến cảm giác lãnh đạm của cô hơi nhẫn nại như đang đặt câu hỏi về việc Urazome đột nhiên xuất hiện đây.

“Em đến cùng Kajiwara là tình cờ à?”

“Vâng ạ. Bình thường, lúc nào em cũng đến vào giờ đó. Hôm qua hiếm lắm mới thấy đội trưởng đến sớm. Em gặp anh ấy ở hành lang tầng một rồi cùng đi.”

“Rồi hai người ở đây tới khi thành viên khác đến à?”

“Vâng ạ.”

“Được rồi. Hai người tạm thời được loại ra.”

“Loại ra?”

Kajiwara hỏi lại.

“Urazome, hình như cậu đang tìm hiểu chứng cứ ngoại phạm của bọn tớ đấy à?”

“Hình như đúng thế đấy.”

Urazome xác nhận với thái độ *thế thì đã sao*. “Hả hả hả,” tiếng phản đối vang lên.

“Bỏ qua cho bọn tớ đi. Bọn tớ không làm chuyện đó đâu.”

“Tớ cũng muốn nhờ cậu bỏ qua cho đây. Thế, tiếp theo đến Shiga Keisuke.”

Bằng thái độ lạnh lùng đến Sendou cũng phải chào thua... nói đúng hơn là bằng sự dửng dưng khiến người khác chào thua... Urazome tiếp tục đặt câu hỏi. Bị gọi tên, Shiga Keisuke – nam sinh mặt lấm đốm tàn nhang, giật giọng đáp “A, vâng ạ.”

“Khoảng 3 giờ 05 phút, em đến phòng câu lạc bộ đúng không?”

“Đúng thế ạ?”

“Không sai đâu.”

Kajiwara thêm vào.

“Nhưng từ phòng học đến đây không tốn đến năm phút. Em làm việc gì khác à?”

“Việc gì ấy ạ, không có gì... em chỉ nói chuyện với bạn trong lớp một tẹo.”

“Nói chuyện với bạn hả?”

“Tầm hai, ba người ạ.”

“Anh hiểu rồi. Em cũng loại.”

Urazome kết luận gọn gàng. Đến lúc này, ngay cả Yuno cũng hiểu ý đồ các câu hỏi của cậu ta...

Điều tra chứng cứ ngoại phạm... Asajima Tomoki bị giết vào khoảng từ 3 giờ 03 phút đến hơn 3 giờ 15 phút. Urazome đang tìm kiếm người không thể chứng minh bản thân không có mặt tại hiện trường vào thời điểm đó.

Kajiwara và Matsue Tsubaki vào phòng này lúc 3 giờ 03 phút nên được loại trừ. Shiga đến lúc 3 giờ 05 phút, hai phút đủ thời gian giết Asajima nhưng không đủ để giết người rồi đi từ nhà thể chất sang đây, cậu ta còn nói chuyện với mấy người trong lớp nên cũng được loại trừ. Tạm thời như vậy.

“Nào, tiếp theo đến Sanjou Manami... Cậu đấy.”

Mũi giáo của Urazome chỉ sang đội phó – nhân vật cuối cùng còn lại.

“Cậu đến phòng câu lạc bộ lúc 3 giờ 10 phút. Không sai chứ?”

“... Đúng vậy.”

Rơi vào tình thế chịu áp lực, Manami nắm đuôi lợn tóc dài thẳng, ngập ngừng đáp.

“Trước khi đến phòng câu lạc bộ, cậu đã làm gì?”

“Tớ vào nhà vệ sinh...”

“Cậu có thể chứng minh chuyện đó không?”

“Không... Tôi không nói chuyện với ai cả.”

“Thế à? Thế thì, Kajiwara.”

“Ờ, cái gì?”

“Khoảng 3 giờ 15 phút, các cậu kéo xe tới nhà thể chất cũ. Rồi Sanjou rời khỏi nhóm, đi về phía sân khấu. Sau đó cậu đi theo. Không sai chứ?”

“Ừ.”

“Sau khi xác nhận rèm sân khấu đang hạ xuống, cậu lộ mặt ra khỏi cánh gà, gặp mấy thành viên câu lạc bộ thể thao, rồi cậu nói chuyện với Sagawa.”

“Ừ... Cậu biết rõ thế.”

“Ồi dào. Tiếp theo đến câu hỏi cực kỳ quan trọng đây.”

Urazome nhìn Manami và Kajiwara và nói:

“Cậu lộ mặt ra khỏi khu vực cánh gà trong chính xác mấy giây?”

“Hả? Ừm...”

Câu hỏi yêu cầu độ chính xác khiến Kajiwara ngẫm nghĩ một lát.

“Hình như tầm mười giây.”

“Thế à? Trong khoảng thời gian đó, Sanjou đứng bên cạnh cậu, hai em lớp mười ở cửa ra vào cánh gà bên shimote đúng không?”

“... Ừ.”

“Được rồi, tôi đã hỏi xong. Cảm ơn nhé.”

Kết thúc bất ngờ hết như lúc bắt đầu. Urazome quay ra. Kaori đang ghi chép và Yuno vội vàng theo sau.

Sanjou Manami bị *treo* lơ lửng rồi bỏ lại nên khi Urazome vừa đặt chân ra khỏi phòng, cô liền gọi giật lại “Cậu chờ chút.” Ngón tay cô vẫn cuộn xoắn chân tóc, lọn tóc dài rối bời.

“Thì, Urazome này... Hình như cậu xem tớ là kẻ tình nghi thì phải?”

“Hình như cậu là kẻ tình nghi, hơn nữa...”

Urazome đáp trả hệt như lúc nãy.

“Có thể còn là thủ phạm nữa đấy.”

Urazome thẳng thừng nói, biểu cảm không nhìn ra là đang đùa hay thật.

Cậu liếc một cái về phía các thành viên câu lạc bộ Kịch đang ngồi cứng ngắc giữa đồng đạo cụ rồi đóng cửa phòng.

3. lãnh đạo hội học sinh

“Không không không không, không có chuyện đó đâu!”

Trên đường đi từ dãy phòng câu lạc bộ về tòa nhà chính, Kaori lắc đầu *quầy quậy* đến mức cặp kính tưởng chừng sắp bay mất.

“Bạn Mana là thủ phạm á? Không đâu không đâu! Mana tính tình trong sáng tươi vui lắm. Làm sao giết người được.”

“Đây người bề ngoài ra vẻ trong sáng nhưng lòng dạ lại đen tối. Kawashima Ami trong *Toradora!*☺ chẳng hạn.”

“Ừm, đúng thế nhưng...”

“Chị Sanjou là thủ phạm thật à?”

Yuno hỏi.

“Anh chưa quyết định được nhưng ở thời điểm hiện tại, cậu ấy là nghi phạm số một. Tất nhiên cũng có khả năng từ lúc này trở đi sẽ còn xảy ra những sự kiện khác.”

Câu trả lời của Urazome nghiêm túc ngoài dự đoán.

“Nhưng tại sao lại là chị Sanjou à?”

“Tính tới thời điểm hiện tại, người có thể tạo ra phòng kín chỉ có cậu ấy thôi.”

“... Phòng kín à?”

Chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao nên Yuno lặp lại từ đó. Cô và Kaori nhìn nhau, Kaori cũng đang ngơ ngác.

Urazome nói vậy, chẳng lẽ... chẳng lẽ, bí ẩn về hiện trường phòng kín đã được giải rồi?

Urazome bước qua cửa, không giải thích gì thêm. Yuno và Kaori vẫn theo sau cậu, thay giày rồi bước vào tòa nhà học. Chắc Urazome đang đi tìm hiểu có *sự kiện khác* như lúc nãy cậu nói hay không. Tuy nhiên, hai cô gái chẳng hiểu họ đang đi đến chỗ nào.

“Rốt cuộc mình đi đâu đây ạ?”

“Nơi không có duyên với anh nhất.”

“...?”

“A, tớ biết rồi.”

Kaori quen biết Urazome đã lâu nên giơ tay giải đáp.

“Văn phòng Hội học sinh chứ gì.”

“Cứ tưởng thám tử đến chứ, hóa ra là cậu.”

Hội trưởng Hội học sinh Masaki Akihiro kéo ghế, mời các vị khách ngồi.

“Urazome, bây giờ tất cả mọi người đều phải chờ trong phòng sinh hoạt câu lạc bộ. Tự ý đi lung tung là bị mấy chú thám tử bắt đấy nhé!”

“Xui xẻo quá, tớ không thuộc câu lạc bộ nào, cũng chẳng tham gia ban bộ nào.”

“Không tham gia câu lạc bộ thì chờ trong phòng họp lớn. Cậu không dự buổi gặp mặt phải không? Bó tay với cậu luôn.”

Ngược lại với lời nói, biểu cảm của Masaki khá sáng sủa, hình như đang vui vẻ trước hoàn cảnh này. Hội phó Yatsunashi Chizuru ngồi bên cạnh nhìn Yuno, mỉm cười giống hôm qua.

Văn phòng Hội học sinh được sắp xếp, dọn dẹp rất cẩn thận. Tài liệu được chia thành các tệp, đặt gọn gàng trong tủ. Giấy tờ đang viết dở được phân loại, để vào hộp ba ngăn ba màu ở góc bàn. Bút ở ống cầm bút, kẹp trong hộp đựng kẹp. Sàn nhà không một hạt bụi. Nãy giờ ở trong phòng Urazome và phòng câu lạc bộ Kịch đều theo phong cách avant-grade khác biệt rõ ràng, vào đây làm Yuno mừng quá.

“Mời mọi người...”

Dù không mời mà đến nhưng ba người vẫn được mời uống nước với ba cốc giấy bốc hơi nghi ngút. Pha trà cho họ là người hôm qua đã muốn đi cùng Chizuru nhưng bị từ chối – thư ký Hội học sinh Hibiya Yukiko, học cùng lớp Yuno.

“Anh là thám tử tư ă? Thì ra trường mình cũng có nhân vật như vậy. Chà chà, em ngưỡng mộ anh quá đi!”

Yukiko mừng rỡ, mái tóc ngắn khẽ lay động. Cô gái tò mò này thích hợp làm trong Hội học sinh không đây?

“Thế mọi người có việc gì ă?”

Người duy nhất có cả ngoại hình và tính tình trông đều có vẻ nghiêm túc – thủ quỹ Shiina Ryouitarou lên tiếng. Cái đầu cắt ngắn, cả người cao lớn đến mức khó mà tin được rằng cậu là học sinh lớp mười, lại thêm thân thể rắn rỏi trông giống như một thiếu sinh quân xuyên thời gian tới hiện đại vậy.

Nơi này toàn những nhân vật nắm quyền lực trong trường nên Urazome đi thẳng vào vấn đề ngay.

“Tớ đến điều tra chứng cứ ngoại phạm của tất cả các cậu.”

“Tất cả bọn tớ á?”

Masaki hỏi lại.

“Tớ ở gần hiện trường nên bị nghi ngờ cũng dễ hiểu, nhưng tất cả thành viên Hội học sinh thì lạ đấy. Sao lại phải thế?”

“Thì thế thôi.”

Câu hỏi trúng trọng tâm bị thái độ chẳng màng lý lẽ của Urazome đánh bay. Hội trưởng Hội học sinh nhìn sang hội phó ngồi bên cạnh rồi so vai:

“Chứng cứ ngoại phạm... Làm thế nào đây?”

“Được thôi mà. Có vẻ thú vị đấy. Urazome, cậu sẽ hỏi xong ngay phải không?”

“Tớ đang muốn nhờ mọi người hợp tác để xong nhanh đấy.”

Nhân vật thám tử tư buồn ngủ, uể oải đứng dậy khỏi ghế.

“Vậy tớ sẽ bắt đầu từ Masaki. Cậu học lớp D khối mười một, được tan tiết sớm. Nhưng hôm qua cậu không tới văn phòng Hội học sinh mà đến phòng chứa đồ dùng của Hội. Thời điểm vào khoảng 2 giờ 15 phút. Không sai chứ?”

“Thì chỉ có thể thôi. Cậu biết rõ rồi. Cậu điều tra bằng cách nào đây?”

“Biết vậy thôi. Sau đó, khoảng 3 giờ 15 phút, cậu nghe thấy tiếng hét. Cậu nhìn vào nhà thể chất, Asajima đã bị giết.”

“Đúng vậy. Cậu nhớ hết tất cả à?”

“Thì thế thôi.”

Urazome né tránh mọi câu hỏi một cách cục súc. Cái câu “Thì thế thôi.” tiện lợi thật.

“Tóm lại, cậu không có chứng cứ ngoại phạm trong khoảng hai mươi phút.”

“Nhưng lúc 3 giờ 10, cậu ấy đã gọi điện cho tớ.”

Chizuru lên tiếng.

“Cậu ấy có thể gọi từ hiện trường án mạng mà?”

“Ừ, nếu muốn thì gọi được đấy. Hình như bộ phim truyền hình nào đấy cũng có cảnh hung thủ vừa gọi điện thoại vừa giết người.”

Masaki cười nhè nhẹ, tự tay cắt đứt sợi dây cứu mạng của mình.

“Tóm lại, chứng cứ ngoại phạm của tớ không thể chứng minh được. Tớ tốn hai mươi phút để chuẩn bị tài liệu dùng cho cuộc họp thật kỹ càng. Tuy nhiên, tài liệu có thể chuẩn bị từ trước, hơn nữa, tớ còn nhìn thấy rõ Harimiya đứng ở trước nhà thể chất nhưng bạn ấy lại không thấy tớ.”

“Cậu biết rõ đấy chứ.”

Khóe miệng Urazome khẽ cong lên, thái độ nhàn nhạt, xa cách. Masaki đáp “Cảm ơn”.

Hội trưởng bị xem như kẻ tình nghi, không khí trong văn phòng Hội liền trở nên nặng nề.

“Nhưng cậu cứ yên tâm. Vì một số lý do nên khả năng cậu là thủ phạm rất thấp. Không phải kiểu trắng tinh không tì vết nhưng mức độ nghi ngờ chỉ tầm phớt hồng nhàn nhạt thôi.”

“Ví dụ kiểu gì mà nghe như người say nói nhảm vậy. Bình thường người ta nói màu xám chứ?”

Hai học sinh đứng thứ nhất và thứ hai trong kỳ thi cùng cười phá lên, thối bay bầu không khí u ám. Họ đang nói về án mạng vậy mà giờ Yuno chẳng hiểu đầu với đầu nữa.

Rồi ánh mắt của Urazome chuyển sang hội phó Hội học sinh, đứng thứ ba trong kỳ thi.

“Tiếp theo đến cậu. Ừm, tên cậu là...”

“Chizuru. Tổ là Yatsunashi Chizuru, lớp C, khối mười một.”

“À, ra thế. Yatsunashi. Từ 3 giờ 03 phút tới 3 giờ 15 phút, cậu đã ở đâu?”

“3 giờ hết tiết, tổ ra khỏi lớp... Khoảng mấy giờ thì tới đây nhỉ?”

Chizuru đặt ngón tay lên khóe miệng, ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời.

“A, đúng rồi, khoảng trước 3 giờ 10 một chút. Tổ vừa vào phòng thì hội trưởng gọi điện đến, em nhỉ?”

Là Chizuru hỏi Yukiko. Yukiko gật gật.

“3 giờ 10. Từ khi tan học tới lúc đến đây, cậu đã làm gì?”

“Tổ mua nước ở máy bán tự động trong căn-tin.”

“Cậu chứng minh được chuyện đó không?”

“Tổ không gặp ai cả nên không chứng minh được.”

“Hừm.”

“... Tổ cũng bị nghi ngờ à?”

“Cậu đáng nghi đấy. Đáng nghi gấp đôi Masaki...”

“Anh... anh Urazome, anh nói thế...”

Yuno ngáp ngừng lên tiếng phản đối. Chizuru chính là người đã khởi xướng ý tưởng cứu đội trưởng Sagawa. Bị đưa vào diện tình nghi chắc chị ấy đang kinh ngạc lắm.

Yuno nghĩ vậy nhưng ngược lại...

“Gấp đôi. Nếu thế, tớ là màu hồng chóa đấy nhỉ.”

Nói rồi, Chizuru cười khúc khích. Bầu không khí cực kỳ thư thái... Chắc vì trong lòng chị ấy biết rõ mình không phải thủ phạm?

“Nào, tiếp theo đến hai người ở kia... Bạn kia tên gì nhỉ?”

“Em Hibiya Yukiko đấy.”

Kaori nói thầm vào tai Urazome với vẻ mặt chán nản.

“Thế à. Hibiya, hôm qua, sau khi tiết học kết thúc, em đã làm gì, ở đâu? Theo Chizuru vừa nói, lúc hội phó đến đây, em đã ở trong phòng rồi.”

“Vâng ạ. Khoảng 3 giờ 03, 04 phút, em đã đến đây rồi ạ. Sau đó em ở đây suốt.”

Hibiya Yukiko vóc dáng nhỏ nhắn, bình thản nhìn Urazome và đáp.

“Em đã ở đây cùng thầy cố vấn Higuchi khoảng bảy phút nên em có thể chứng minh chứng cứ ngoại phạm của mình.”

“Thế được rồi. Em được loại. Thế, tiếp theo tới bộ đội đặc chủng.”

“Em không phải bộ đội đặc chủng ạ. Em là Shiina Ryoutarou, thủ quỹ ạ.”

Bộ đội đặc chủng – Thiếu sinh quân – Shiina lạnh lùng đáp.

“Shiina? Shiina thủ quỹ Hội học sinh? Đáng tiếc ghê, sao tên em lại là Ryoutarou chứ!”

“Dù anh nói gì thì tên em vẫn vậy.”

“Thôi cho qua. Hôm qua sau khi tan học, em đã làm gì?”

“Hôm qua sau giờ học, em đến thẳng thư viện để trả sách và tìm sách mới để mượn. Sau đó không mượn được cuốn nào nên em đến văn phòng Hội học sinh. Hibiya và hội phó đã ở trong phòng từ trước rồi ạ.”

Shiina bình tĩnh đáp, tư thế và biểu cảm vững vàng.

“Em vào phòng một chút thì nhà trường phát loa thông báo nhà thể chất có chuyện. Em phân vân không biết có nên về luôn như trường yêu cầu hay không. Nhưng không thấy anh Masaki tới, chúng em rất lo nên cả ba cùng chờ cho tới khi biết được tình hình.”

“Thế em vào phòng lúc mấy giờ?”

“Khoảng 3 giờ 20 phút ạ. Nhưng mà em không chạm mặt ai trong thư viện nên không thể chứng minh chứng cứ ngoại phạm. Thủ thư đã vào kho sách nên em để sách vào thùng sách trả.”

“Hừm...”

Urazome im lặng.

Hội học sinh có bốn thành viên. Một có chứng cứ ngoại phạm, ba không.

Thêm vào đó, cả bốn đều giải thích hoàn cảnh của mình một cách chính xác, khách quan.

“Ra vậy.”

Urazome uống trà trong cốc giấy, mắt không rời khỏi bốn người đối diện. Rồi cậu nói:

“Các cậu đáng gờm đấy!”

“Cảm ơn nhé.”

Thái độ hòa nhã của hội trưởng không thay đổi tí gì.

4. tiếp tục điều tra phòng phát thanh

Bỏ văn phòng Hội học sinh lại phía sau, Urazome đưa tay cào cào tóc mái.

“Anh bức chuyện gì ạ?”

“Không có gì... Nhưng Hội học sinh khó thật đấy. Mấy tên đó, đứa nào cũng mang bộ mặt *tôi đây chẳng liên quan gì hết*. Khó chịu thế không biết!”

“Thế này không phải là đang bức bội ạ?”

“Anh vừa bảo khó chịu còn gì.”

Khác biệt chỗ nào?

“Đặc biệt là Masaki và Yatsunashi đều đáng nghi. Lúc đầu, anh nghĩ vụ này do một thủ phạm đơn độc gây án nhưng nếu là hai tên đó thì có thể đã bắt tay cùng nhau cũng nên.”

“Ừ, hai người đó thân thiết lắm. Từ hồi bầu cử, giành được chức vụ xong là lúc nào cũng như hình với bóng. Có câu gì ấy nhỉ, *kẻ thù hôm qua là bạn hôm nay* thì phải.”

“Ấy, chỉ vì họ thân nhau mà bảo là đồng phạm thì...”

Yuno chỉ trích Kaori. Hội phó bị nghi ngờ khiến Yuno cảm giác mọi chuyện bị đảo lộn cả. Chính chị ấy đã động viên cô đi hỏi Urazome mà.

“Chưa biết được. Ví dụ, cú điện thoại của Masaki. Có thể Masaki không nói gì, còn Yatsunashi thấy có điện thoại rồi nhận vậy thôi.”

“Nhưng chuyện đó... Người đáng nghi nhất không phải chị Sanjou ạ?”

Urazome lập tức xác nhận “Ừ, đúng thế.”

“Thực ra, anh thấy Masaki khó là thủ phạm lắm. Thủ phạm để lại chiếc ô trong nhà vệ sinh để tạo chứng cứ giả. Chiếc ô của nam nên khả năng cao thủ phạm thật sự là nữ. Như thế, Yatsunashi đáng

ngghi hơn. Nhưng anh không nghĩ ra làm sao cậu ấy tạo được hiện trường phòng kín trong nhà thể chất.”

“Thế cả hai anh chị đó đều không phải thủ phạm không đúng ả? Sao anh còn nghi ngờ người ta?”

“Anh không thích thái độ của hai đứa nó nên nghi ngờ cho bõ ghét.”

“Anh là học sinh tiểu học ả...”

“Rồi, tiếp theo làm sao đây?”

Sau khi đọc lại cuốn sổ tay xong, Kaori đóng sổ lại và hỏi Urazome.

Đúng vậy, họ chưa kết thúc ở đây được. Họ cần tiếp tục điều tra chứng cứ ngoại phạm... nhưng điều tra đến bao giờ? Cứ mất công đến từng phòng sinh hoạt câu lạc bộ để hỏi từng người một thế thì phải hỏi đến lúc trời tối mất.

“Chẳng lẽ anh định đi quanh tất cả các câu lạc bộ để hỏi thế này ả?”

Yuno thử hỏi. Urazome lắc đầu.

“Làm gì có chuyện đó. Chỗ tiếp theo nữa là hết.”

“Ờ, tiếp theo ấy ả? Đi hỏi hết em cũng ngại lắm nhưng khoảng ba chỗ nữa cũng không sao đâu ả...”

“Được rồi, chỉ cần thế thôi.”

Urazome nói, vẻ khó chịu vì bị làm phiền. Thôi, anh ấy đã nói được thì chắc là được.

“Thế tóm lại mình đi đâu ả?”

“Em đang trông thấy chỗ đó rồi đấy. Ở đằng đó... Trời ả!”

Urazome đang chỉ về hướng đằng trước thì cả người chợt hóa đá.

Ở đó có tấm biển PHÒNG PHÁT THANH. Ra vậy, phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Phát thanh, địa điểm mà Asajima Tomoki rất quen thuộc. Đúng là họ cần điều tra chỗ này.

Tuy nhiên, lý do khiến Urazome hóa đá không phải căn phòng đó.

Đối diện họ, hai người đàn ông vừa rẽ vào hành lang, đang định nhanh chóng đi vào phòng phát thanh. Một người quay mặt ra và trông thấy nhóm Yuno.

Hệt như hôm qua, anh Hakamada đau khổ kêu:

“Yu... Yuno, em, em lại làm cái gì thế hả?”

“Chào hai chú thám tử, một ngày không gặp hai người rồi ạ. Tình hình hai người thế nào ạ?”

“Tôi tệ. Tại cậu đấy.”

Trái ngược với Urazome nhớn nhạo, đội trưởng lập tức bật tình trạng báo động.

“Tôi đã nói toàn bộ học sinh chờ trong phòng câu lạc bộ mình rồi cơ mà. Tại sao cô cậu lại đi ra đây?”

“Chờ ấy ạ? À đúng thế, cháu quên khuấy mất. Nhưng bọn cháu đều có chứng cứ ngoại phạm rõ ràng vào thời điểm xảy ra vụ án, thông tin có thể báo cáo cho chú thám tử đều nói hết hôm qua rồi. Có nghĩa là việc điều tra bọn cháu là không cần thiết nữa. Vì vậy, bọn cháu có đi ra ngoài cũng không sao mà?”

“Vấn đề không phải thế. Tôi bảo toàn bộ tức là toàn bộ.”

“Viên chức quan liêu.”

“Im đi!”

Sendou lờm Urazome. Yuno để ý thấy Sendou đang cầm chiếc ô đen mà cô từng trông thấy.

“Ờ, chiếc ô đó...”

“Hả? À, bọn chú đang tìm chủ nhân của chiếc ô này.”

“Cháu nghĩ chủ nhân của nó sẽ không xuất hiện đâu ạ. Vì nó là vật mà thủ phạm để lại. Hôm qua cháu nói với chú rồi còn gì.”

“Thì chúng tôi đang kiểm tra việc đó đây.”

Sendou nghiêng răng nghiêng lợi nói rồi quay sang Yuno.

“Nhưng em gái của Hakamada đang làm gì ở đây... Còn cháu nữa, hôm qua cháu đã gây phiền phức lớn cho cảnh sát bảo vệ hiện trường phải không...”

“Cháu là Sakisaka Kaori, đội trưởng câu lạc bộ Báo chí, lớp A khối mười một ạ!”

Hết như lúc vừa mới gặp Yuno, Kaori nở nụ cười vô tư và đưa danh thiếp. Hết Urazome lại đến chị này, họ chẳng biết sợ cảnh sát hay sao ấy.

“A, nhân tiện, bạn ấy là người làm chứng cho chứng cứ ngoại phạm hôm qua của cháu.”

“Vâng vâng, cháu làm chứng cho bạn này ạ. Hôm qua, từ khi hết tiết học tới khoảng 3 giờ 15 phút, cháu và cậu ấy ngồi trong lớp nói chuyện về *turn pick* được kị sĩ áo giáp Votoms sử dụng khi *roller dash*. Tenma bảo cái đó là bộ phận mang tính cách mạng nhưng cháu không thấy thế, quan điểm hai đứa khác nhau...”

“Thôi đủ rồi.”

Sendou ngăn Kaori lại. Mà danh thiếp chú cũng không nhận.

“Tóm lại, ba đứa ngoan ngoãn quay về vị trí mình nên ở đi. Bây giờ, nếu mấy đứa đi ngay thì chú sẽ bỏ qua cho.”

“Bọn cháu không đi được đâu ạ. Bây giờ, bọn cháu phải điều tra chứng cứ ngoại phạm của các thành viên câu lạc bộ Phát thanh.”

“Ô, trùng hợp nhỉ. Bọn chú cũng thế đấy!”

Sendou nói với vẻ khôi hài nhưng trán chú đã nầy nẩy gân xanh.

“Hay cháu đi cùng bọn chú nhé? Thế nào?”

“Chú thám tử mà cũng đưa ra được phương án mang tính xây dựng thế này á? Chúng ta nhất định phải đi cùng nhau nhé!”

“Đừng đùa!”

Cơn giận của Sendou đã vượt quá giới hạn có thể nín nhịn được. Ngay cả anh trai Yuno đứng đằng sau cũng run lên.

“Tôi bảo cậu về, cậu phải về! Đây là mệnh lệnh!”

Nhưng nếu thằng nhóc này chịu nghe lời thì Sendou đã không phải khổ. Urazome nhìn qua cửa vào câu lạc bộ Phát thanh.

“Vào trong phòng này rồi, bọn cháu sẽ vui vẻ đi về ngay. Nhưng trước đó thì không thể. Kiểu gì cháu cũng phải hỏi chuyện trực tiếp từng người trong câu lạc bộ Phát thanh. Việc điều tra câu lạc bộ này quan hệ rất lớn tới việc có phá được vụ án hay không đấy chú ạ.”

“Cậu nói đúng. Đây là câu lạc bộ của nạn nhân. Nhưng điều tra là công việc của chúng tôi.”

“Phá án thành công được thù lao năm mươi ngàn, đây cũng là công việc của cháu.”

“Liên quan gì đến tôi?”

“Thế ạ? Đáng tiếc thật, nếu được nói chuyện với câu lạc bộ Phát thanh thì cháu sẽ có thể thu hẹp số kẻ bị tình nghi xuống nhiều nhất năm người đấy chứ.”

“... Cái gì?”

Sendou nổi hứng thú nhưng đồng thời lại nổi giận với chính bản thân mình vì không thể không thấy hứng thú. Miệng chú méo xẹo.

“Cậu nói nhăng nói cuội.”

“Cháu nói sự thật mà.”

“... Nhưng cậu sai rồi. Không chỉ những người có liên quan hôm qua thuộc về diện tình nghi. Chắc cậu không biết đêm hôm qua chúng tôi đã phát hiện việc gì.”

“Nếu là việc trong cuốn sổ tay của anh Asajima có dòng chữ thú vị thì cháu biết rồi.”

“Tại sao cậu biết!!!”

Sendou gầm rú. Anh trai Yuno cũng ngớ người. Cảm giác mình đang bị anh trai soi bằng ánh mắt kết tội “Do em phải không?” nên Yuno vô thức lảng tránh, nhìn sang chỗ khác.

“Chú ơi, tại sao cháu biết là vấn đề nhỏ nhặt thôi. Không được ạ, chú cảnh sát? Dựa vào dòng chữ đó, cháu có thể thu hẹp phạm vi tình nghi xuống vài cái tên. Cháu không bối lông tìm vết tỉ mỉ được như các chú nhưng cũng thu được vài lời khai ạ.”

“Nhưng... nhưng... Tại sao lại thế?”

“Cháu mà đứng đây giải thích thì hết ngày mất chú ạ. Để phát huy hết hiệu quả phương pháp điều tra của cháu và phương pháp điều tra của hai thám tử, chúng ta cùng vào câu lạc bộ Phát thanh là tốt nhất đấy ạ.”

Urazome miệng lưỡi trơn tru. Có vẻ đội trưởng Hình sự đang lung lay.

Nhưng ý chí của chú rất cứng rắn. Sendou điều chỉnh khóe miệng méo xệch mím thành một đường thẳng như cũ.

“Không được. Từ đầu đã chẳng có căn cứ gì cho thấy cậu luôn đúng hết... Nhắc đến chuyện này, hôm qua cậu bảo chúng tôi kiểm tra DVD của Asajima. Cậu còn bảo chắc có một đĩa bị mất cắp. Điều tra viên đã so sánh số ghi danh sách với toàn bộ số đĩa thực tế nhưng không thiếu cái nào hết. Đáng tiếc thật.”

“Thế ạ, đấy là tin tốt mà.”

“Tốt... Hà, cái gì?”

“Tin tốt đấy chú. DVD bị đánh cắp không được ghi vào danh sách. Điều này có nghĩa, **chiếc đĩa đó là vật mà Asajima không muốn ghi lại.** Hơn nữa, anh ấy còn bí mật hẹn gặp một người chưa rõ danh tính. Chiếc đĩa bí mật, cuộc hẹn bí mật. Đấy, liên kết với nhau mà chú.”

“.....”

Hai mắt Sendou mở to một lát, dường như chưa hề nghĩ tới chuyện đó.

“Không không, nhưng... chưa thể khẳng định DVD đó bị đánh cắp được.”

“Nó bị đánh cắp đấy ạ. Cháu chắc chắn 100% ạ. Căn cứ cho kết luận này, chờ điều tra phòng phát thanh xong cháu sẽ nói cho chú nhé. Nào, chúng ta vào thôi chứ nhỉ!”

“Chờ... chờ, chờ đã!”

Sendou cố gắng ngăn Urazome đang định gõ cửa lại nhưng không biết làm thế nào nên quay sang cầu cứu cấp dưới. “Làm thế nào bây giờ?” Chú hỏi nhỏ.

Bỗng được trao quyền quyết định, anh Hakamada thoáng bối rối. Nhưng lần nữa ngẩng mặt lên và bắt gặp ánh mắt của Yuno, anh thở dài, chấp nhận bỏ cuộc.

“Thôi, cậu ấy không có ý định náo loạn hiện trường như hôm qua, chỉ đi điều tra cùng thôi chắc không sao đâu... Hơn nữa, dù chúng ta có đuổi thì lát nữa thế nào chúng nó cũng tự tiện quay lại. Chắc chắn mấy đứa này sẽ làm thế đấy ạ.”

“... Đúng là cho chúng theo cùng thì hơn.”

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, rốt cuộc, Sendou đã chịu thua. Tuy cách thức khiến chú chịu thua không vẻ vang gì.

Chú hất cằm ý bảo nhóm Yuno đi theo.

“Nhưng cấm mấy đứa làm chuyện dư thừa đấy nhé!”

“Cháu có làm chuyện dư thừa bao giờ đâu chú. Lúc nào cháu cũng làm chuyện có ý nghĩa hết.”

Urazome trả lời như không rồi hướng về phía chú thám tử và mỉm cười.

Phòng phát thanh trong tòa nhà học chính rộng gấp đôi phòng trong nhà thể chất cũ.

Máy móc, máy móc, rồi lại máy móc xếp chồng chất lấp kín bức tường. Dây cáp các màu bò ngoằn ngoèo trên sàn; đủ loại dụng cụ nhỏ như tai nghe chồng chất như núi trên mặt bàn. Tuy nhiên, do sử dụng hàng ngày nên các thứ được sắp xếp gọn gàng hơn ở nhà thể chất cũ. Góc phòng có một tấm bình phong, đằng sau là không gian như studio, có camera chuyên dụng cỡ lớn, micro cán dài. Trên giá xếp bằng video, DVD, CD dùng trong buổi phát thanh trưa,... Có mấy chiếc máy tính xách tay, khung cảnh giống giống phòng Urazome.

Bốn học sinh đang ngồi ghế gấp quanh bàn. Hai nữ, hai nam.

Biểu cảm cả bốn người đều u ám.

“Các cháu là thành viên câu lạc bộ Phát thanh phải không?”

Vào trong phòng, Sendou giơ phù hiệu cảnh sát của mình lên.

“Chú là Sendou, đội Hình sự số một thuộc cục Cảnh sát tỉnh. Đây là anh Hakamada, nhân viên của chú. Và thêm mấy người nữa... nhưng thôi, các cháu đừng để ý.”

“Sakisaka à? Cậu làm gì ở đây?”

Nữ sinh đeo kính với mái tóc xoắn xù nhìn Kaori, lên tiếng hỏi.

“Xin chào~, bạn China.”

“Hai đứa biết nhau à?”

“Vâng. Bạn này là Makita Chinatsu lớp D khối mười một. Đồng bọn đeo kính với cháu.”

“A, dạ... Cháu là Makita ạ.”

Tiếp lời Kaori, nữ sinh tự giới thiệu bản thân.

“Cậu làm gì ở đây thế? Cậu lấy tin cho câu lạc bộ Báo chí à?”

“Không không. Tổ đi theo Tenma thôi.”

“Tenma... A, Urazome ấy hả?”

Lúc đó, Chinatsu mới để ý thấy Urazome đứng dựa vào tường, bị che khuất sau lưng thám tử.

“Thế lời đồn đó là thật rồi...”

“Lời đồn nào?”

“A, không ạ, không có gì đâu ạ!”

Nhìn thấy Sendou nhú mày, Chinatsu vội vàng né tránh câu hỏi. Yuno đoán được đôi chút rồi.

Chinatsu học lớp D, khối mười một. Cùng lớp với đội trưởng Sagawa. Chắc đội trưởng đã kể việc nhờ Urazome phá án với vài người bạn thân thiết.

“... Được rồi. Các cháu còn lại cho chú biết tên được không?”

Lo lại bị Urazome lấn lướt nên Sendou thúc đẩy câu chuyện ngay...

Nghe Sendou nói vậy, nữ sinh còn lại đứng dậy. Yuno biết cô gái này. Cô đã diễn xuất trong VTR[®] giới thiệu trường hôm qua mà Yuno xem. Thiếu nữ cài bím màu xanh tím than cho gọn tóc, để lộ vầng trán.

“Cháu là Morinaga Yuuko, đội phó ạ. Cháu học lớp A, khối mười hai.”

Thiếu nữ nói bằng chất giọng rõ ràng, rành rọt như phát thanh viên, giống hệt trong đoạn phim mà Yuno xem.

“Lớp mười hai à? Asajima cũng học lớp mười hai nhỉ. Các cháu chưa nghỉ hoạt động câu lạc bộ à?”

“Vâng ạ. Đội trưởng bảo muốn chúng cháu cố gắng hoạt động với câu lạc bộ tới lúc nghỉ hè...”

Giờ đội trưởng đã không còn.

Bầu không khí lại trầm xuống. Lần này đến lượt Sendou vội vàng nói:

“Thế à thế à, cảm ơn cháu. Đến bạn tiếp theo đi. Cháu tên gì?”

“Cháu ạ? Cháu là Tsudanuma Kanji, lớp B khối mười một ạ.”

Nam sinh dong dong cao ngời bên cạnh Morinaga Yuuko trả lời. Yuno nhớ đã nghe thấy cái tên Tsudanuma rồi. Hình như Kajiwara câu lạc bộ Kịch từng nhắc tới thì phải.

“... Cháu là Sugamo Kouhei, lớp F khối mười ạ.”

Đến lượt thành viên cuối cùng của câu lạc bộ Phát thanh tự giới thiệu. Tóc dài, mắt hẹp, cảm giác khá u ám.

Cậu ta học khối mười nhưng Yuno không biết người này.

Sau khi nắm được hết danh tính các thành viên, Sendou lấy tập giấy đóng ghim từ chiếc túi rộng ra, đọc qua một chút rồi hỏi Morinaga Yuuko:

“Theo danh sách thành viên câu lạc bộ, trừ Asajima thì vẫn thiếu một người nhĩ. Học sinh tên Akizuki Miho, lớp C khối mười một. Bạn ấy đâu rồi cháu?”

“A, em ấy bị cảm nên hôm nay nghỉ học ạ. Hôm qua em ấy cũng không đến sinh hoạt câu lạc bộ.”

“Bạn này bị ốm từ hôm qua à?”

“Dạ, hôm qua em ấy không đến câu lạc bộ mà cũng không xin phép, bọn cháu nhắn tin, em ấy cũng không trả lời. Hôm nay cháu hỏi lớp trưởng lớp C thì nghe bảo em ấy bị cảm nên chắc bị từ hôm qua rồi ạ.”

“Vậy à. Vậy thì không làm sao được.”

Tuy nói vậy nhưng mắt đội trưởng Hình sự lóe lên. Chắc chú đang định điều tra ở trường xong sẽ tới nhà nữ sinh đó.

Chú cất danh sách vào túi rồi bắt đầu chính thức lấy lời khai.

“Các cháu biết vụ việc hôm qua rồi phải không. Đội trưởng của các cháu đã bị ai đó sát hại.”

“Vâng ạ.”

“Chú thấy Asajima có vẻ không mắc vấn đề gì đặc biệt cả ở trường và ở nhà. Bạn ấy ở câu lạc bộ thể nào?”

“Ở đây bạn ấy cũng không có vấn đề gì đâu ạ. Asajima làm đội trưởng rất tốt. Vừa đầy tinh thần trách nhiệm, vừa hiền lành lại làm phim rất giỏi nữa... Mọi người đều yêu mến cậu ấy.”

Morinaga Yuuko đáp, các thành viên còn lại đều đồng tình.

Sendou đáp “Vậy à.” về đồng ý. Nhưng dù Asajima có vấn đề gì thì những thành viên có mặt ở đây cũng không dễ nói ra. Chú đã hỏi các câu lạc bộ khác về câu lạc bộ Phát thanh và biết Asajima không có vấn đề gì nên mới chấp nhận câu trả lời đó.

“Trước khi bị giết, cậu ấy có hành vi gì bất thường không? Gì cũng được.”

“Chà... không có ạ. Cậu ấy vẫn sinh hoạt câu lạc bộ như bình thường.”

“Việc Asajima tới nhà thể chất cũ hôm qua, các cháu không biết à?”

“Vâng ạ. Cháu cứ tưởng cậu ấy sẽ tới đây như bình thường nhưng mãi không thấy đâu nên cháu rất lo không biết cậu ấy có bị sao không. Sau đó, các thầy cô vào đây, đọc loa thông báo toàn trường về việc nhà thể chất cũ có chuyện... Tưởng Asajima không liên quan gì nên chúng cháu về nhà luôn nhưng...”

“Thì ra thế. Vậy các cháu cho chú biết, hôm qua, sau khi hết giờ học, các cháu đã làm gì và ở đâu được không?”

“Chú hỏi chúng cứ ngoại phạm ạ?”

Đương nhiên, sắc mặt Yuuko không tươi sáng gì.

“Chú đã giải thích trong buổi gặp mặt rồi, chú chỉ hỏi cho chắc thôi. Morinaga, cháu đã ở đâu?”

“Hôm qua... giờ học vừa kết thúc là cháu tới đây luôn. Cháu định check lần cuối DVD giới thiệu trường Asajima mang tới.”

“Cháu nói tới đây ngay là lúc mấy giờ?”

“Khoảng 3 giờ 03 phút ạ. Cháu gặp Tsudanuma trên hành lang rồi cùng đến đây, chắc em ấy cũng nhớ đấy ạ.”

Đội trưởng Hình sự hỏi Tsudanuma có phải vậy không, cậu đáp không sai. Sau đó, Yuuko và Tsudanuma luôn ở trong phòng phát thanh. Giống cặp Kajiwara – Tsubaki câu lạc bộ Kịch.

“Thế cháu có nhớ mấy giờ các thành viên khác đến không?”

“Có ạ. Sau 3 giờ 15, khoảng 3 giờ 17 phút thì Sugamo tới, Makita muộn hơn, khoảng 3 giờ 20 phút. Ngay sau đó là các thầy cô vào ạ.”

Yuuko lưu loát trả lời. Yuno nhận ra không phải Yuuko không biết thời điểm Asajima bị giết. Chắc đây cũng là ý đồ của chú đội trưởng Hình sự.

“Sugamo này, trước 3 giờ 10 phút cháu đã làm gì?”

“Sau khi hết tiết, cháu tới cửa hàng gần trường mua bánh ngọt vì cháu đói. Rồi cháu quay về trường và đến phòng phát thanh.”

“Cửa hàng à? Cửa hàng tên gì vậy cháu?”

“Cửa hàng Kasugaya ạ. Đi từ cổng phía bắc ra là thấy ngay.”

“Bánh mua ở nhà ăn trong trường cũng được mà. Sao cháu phải ra ngoài?”

“Mỗi cửa hàng đó là có loại cháu thích thôi ạ.”

“Mưa to như thế, cháu ra tận đó mua bánh à?”

“... Vâng ạ.”

Sugamo khẳng định mình nói thật, cậu nhất định phải đi mua bánh. Các câu hỏi tiếp tục. Khi đến phòng câu lạc bộ, Sugamo cầm theo bánh thật nhưng cậu nói đã vứt hóa đơn đi.

Sendou nói sẽ kiểm tra với cửa hàng sau nhưng Kasugaya là cửa hàng của tư nhân, bà cụ thu ngân ở đó quên khuấy rồi cũng nên. Yuno thầm nghĩ vụ này khó chứng minh đây.

“Cuối cùng là Makita. Cháu đến đây lúc 3 giờ 20 phút phải không? Cháu học lớp D, khối mười một, được tan học sớm. Vậy trong ba mươi phút cháu đã làm gì?”

“... Cháu đến phòng y tế một lát ạ.”

“Phòng y tế à. Tại sao thế?”

“Cháu bị đau bụng đến kỳ... Cháu nằm nghỉ trên giường ạ.”

Chinatsu giải thích mà mặt đỏ bừng. Ưu tiên hiệu quả công việc hơn là để ý những chi tiết nhỏ nên chú đội trưởng nhàn nhạt xin lỗi.

“Theo những gì bọn chú điều tra được hôm qua thì vào thời gian đó, giáo viên phụ trách phòng y tế đang ở trong văn phòng giáo viên.”

“Vâng ạ. Trong phòng y tế không có ai hết nhưng cửa không khóa. Cháu uống thuốc giảm đau rồi tự nằm nghỉ. Nằm khoảng hai mươi phút sau, thấy đỡ đỡ nên cháu tới phòng câu lạc bộ ạ.”

“Vậy rất khó chứng minh chứng cứ ngoại phạm của cháu.”

“Tại không có ai tới đó cả nên...”

“Vậy à? Thôi không sao đâu cháu. Thông tin chỉ để tham khảo thôi mà.”

Anh trai Yuno đứng đằng sau Sendou ghi chép cẩn thận. Vừa viết lại lời khai, cây bút của anh lại chuyển động như thể đang khoanh tròn vài chỗ.

Trong bốn người, hai người không có chứng cứ ngoại phạm. Hơn nữa, thời điểm còn rơi trúng khoảng từ 3 giờ 03 phút tới 3 giờ 15 phút.

“Thì ra thế...”

Tiếp theo, Sendou một tay cầm chiếc ô, tay còn lại đưa dải ruy băng ra.

“Bọn chú tìm thấy hai thứ này trong khu vực cánh gà của nhà thể chất cũ. Có ai nhận ra không?”

Chú cho từng học sinh xem hai vật chứng, nhưng tất cả đều lắc đầu.

“Hừm.”

Sendou dứt dải ruy băng vào túi, rời mắt khỏi các thành viên câu lạc bộ Phát thanh. Ánh mắt chú lướt qua Urazome đang ngoan ngoãn đứng tựa vào tường, dừng lại trên chiếc tủ DVD và băng video.

“Asajima rất thích làm phim phải không?”

“Vâng ạ. Bạn ấy là đội trưởng câu lạc bộ Phát thanh mà.”

“Lúc nào cậu ấy cũng mang camera theo, cái gì cũng quay chụp lại phải không?”

“Đúng vậy ạ. Lúc chúng cháu ở cùng nhau, thời gian bạn ấy nhìn qua ống kính còn nhiều hơn nhìn trực tiếp bằng mắt ấy.”

“Về chuyện đó, cháu không nghe cậu ấy nhắc tới vấn đề gì à?”

“... Chú hỏi vậy là sao ạ?”

Yuuko vẻ mờ mịt không hiểu.

“À, thông tin này chưa được xác minh nhưng có khả năng DVD mà Asajima mang theo đã bị lấy ra khỏi hiện trường...”

“DVD? DVD giới thiệu trường ạ?”

“Không, DVD đó còn. Nhưng bọn chú nghĩ vẫn còn một chiếc đĩa khác...”

Chú dần trở nên ngắc ngứ. Sendou ngoảnh cổ, nhìn Urazome một cách oán hận vì cung cấp thông tin linh tinh. Nhưng cậu lại tỏ vẻ ngây thơ không biết gì và nghịch cuộn băng dính trên bàn.

Tuy nhiên, đúng lúc đó, Tsudanuma lẩm bẩm.

“Chẳng lẽ là cái đó.”

“Ờ, Tsudanuma biết gì à?”

“À, chuyện năm ngoái ấy ạ. Của bạn Akizuki.”

“À...”

Có vẻ đội phó cũng nhớ ra gì đó. Sendou lập tức hỏi ngay.

“Năm ngoái có việc gì?”

“Dạ, thì... có chút...”

Câu chuyện có vẻ khó nói nên Yuuko ấp úng và nhìn xuống đất.

Dù vậy, dưới áp lực từ thám tử đứng trước mặt, cô ngập ngừng kể:

“Năm ngoái, khoảng tầm tháng Chín... Akizuki ở câu lạc bộ chúng cháu bị bắt nạt.”

“Bị bắt nạt à?”

“Cháu không biết nên nói Akizuki bị bắt nạt hay bị đe dọa nữa... Hình như cứ đến một khoảng thời gian, em ấy lại bị bạn cùng lớp gọi ra đòi nộp tiền.”

Sendou thở dài một tiếng. Yuno cũng mang tâm trạng tương tự. Dù cấp ba là môi trường tương đối yên bình những nơi đó vẫn tập trung gần một ngàn con người với những tính cách và suy nghĩ khác biệt, đương nhiên sẽ xảy ra những trường hợp như vậy.

“Rồi một hôm, em ấy không chịu đựng nổi nữa nên đã tâm sự với bọn cháu. Đầu tiên, bọn cháu nghĩ em ấy nên báo với thầy cô hoặc cảnh sát nhưng Asajima nói không được, làm thế không thể giải quyết triệt để vấn đề. Cậu ấy bảo người lớn chỉ giúp yên chuyện được một thời gian thôi. Cậu ấy còn nói đã từng trải qua trường hợp kiểu này ở đâu đó rồi.”

“Anh ấy kể hồi cấp hai từng có chuyện tương tự nên anh ấy biết ạ.”

Chinatsu bổ sung.

“Thật tiếc vì các cháu không nhờ cậy cảnh sát bọn chú. Nhưng thôi không sao. Thế cậu ấy làm thế nào? Đi đánh nhau với kẻ đe dọa Akizuki sao?”

“Không ạ. Asajima không giỏi vận động. Dù đối phương là con gái nhưng chưa chắc cậu ấy đã thắng nổi. Vì thế, thay vì đánh nhau, cậu ấy dùng vũ khí của riêng mình.”

“Camera à?”

Lần đầu tiên từ khi vào trong phòng, Urazome mở miệng.

“Đúng vậy, là camera. Lần nào Akizuki cũng bị gọi đến cùng một chỗ nên Asajima nấp vào chỗ kín, quay lại cảnh em ấy bị đe dọa. Rồi hôm sau, cậu ấy gặp thủ phạm, nói đã ghi hình vào DVD, nếu còn tiếp tục dọa nạt Akizuki thì cậu ấy sẽ gửi đĩa cho cảnh sát...”

“Thì ra thế. Một khi đĩa DVD đó đã lộ ra, chắc chắn cảnh sát các chú sẽ có biện pháp xử lý ngay. Trường hợp xấu là học sinh đó có thể bị ghi tiền án, không thì cũng bị đình chỉ học.”

“Vâng ạ. Có vẻ bạn đó cũng biết thế nên từ đó về sau, Akizuki không còn bị đe dọa nữa.”

Nói xong, Morinaga Yuuko lại cụp mắt xuống. Cảm giác không thoải mái khi bí mật bị lộ lan tỏa, lảng lảng tan ra, ngấm vào bức tường cách âm.

Tuy nhiên, đó là cách xử trí rất chủ động. Nam sinh Asajima Tomoki không chỉ nghiêm túc đúng đắn mà còn có tinh thần chính nghĩa mạnh mẽ, làm cho ra làm. Biết cách sử dụng triệt để loại *vũ khí* mình có.

Yuno trầm nghĩ.

Asajima đã quay cảnh Akizuki bị đe dọa vào đĩa DVD nhưng theo những gì chú đội trưởng Hình sự nói, trong phòng anh ấy không có đoạn phim nào đáng ngờ cả. Câu chuyện xảy ra từ gần một năm trước, chẳng lẽ anh ấy đã hủy đĩa rồi? Hay là...

“Các cháu có biết kẻ đe dọa Akizuki là ai không?”

Sendou nói như khuyến nhủ.

Có lẽ cảm thấy tội lỗi khi chỉ điểm người khác nên các thành viên trong câu lạc bộ đều im lìm như thể đang kiềm chế lẫn nhau dù đối tượng là kẻ bắt nạt.

“... Đây là bạn Harimiya, cùng học lớp với cháu.”

Makita Chinatsu khai.

Harimiya. Nữ sinh đứng đợi bạn cạnh nhà thể chất giữa cơn mưa lớn. Cô gái mặc đồng phục không chần chu, tóc nhuộm vàng, trông có vẻ bất hảo.

“A, thế...”

Anh trai Yuno lên tiếng như thể nắm bắt được chi tiết nào hữu ích.

“Chuyện gì vậy anh?”

“Chà, hôm qua, trong khi lấy lời khai, nữ sinh tên Harimiya nói đã quen biết Asajima từ xưa. Anh cứ thấy là lạ.”

“Chắc hai đứa biết nhau từ xưa thật đấy. Từ góc nhìn của cô gái này, Asajima chính là nguyên nhân của rắc rối mà.”

Sendou khoanh tay nói giống như khi nghi ngờ đội trưởng Sagawa. Mắt chú đầy vẻ mạnh mẽ, quyết liệt như thú dữ tóm được con mồi.

“Cảm ơn các cháu. Đây là thông tin cực kỳ quan trọng, có thể giúp ích cho bọn chú bắt được thủ phạm.”

“Vâng ạ, chúng cháu cảm ơn chú...”

“Được rồi, bọn chú đi trước đây. Các cháu về được rồi. Chắc chú không cần nói nhưng các cháu phải tuyệt đối giữ bí mật chuyện ở đây...”

“Chú đợi chút được không ạ?”

Một giọng nói vọng tới từ sau lưng đội trưởng.

Là Urazome. Cậu đã rời lưng khỏi bức tường, tiến vài bước lên trước. Đầu ngón tay còn đang vướng mảnh băng dính xé ra lúc nãy.

“Cháu có vài câu hỏi ạ.”

“Này, tôi đã bảo cậu không được làm chuyện dư thừa cơ mà...”

“Chuyện này cần thiết ạ.”

“.....”

Thái độ cương quyết của Urazome khiến Sendou lùi bước. Có lẽ là do cậu ngoan ngoãn này giờ nên tiêu chuẩn cho phép của chú đã giảm nhẹ đi.

“Phòng đẹp thật đấy.”

“... Cảm ơn.”

Yuuko ừ xịu đáp.

“Ước gì phòng em cũng có nhiều thiết bị thế này. Không chỉ phần cứng mà cả phần mềm cũng đầy đủ luôn, chuẩn thật. Lần sau cho em mượn đồ nhé. Cả tivi cũng mới tinh. Chắc mới đổi hai tháng trước ạ?”

“Đúng vậy. Tivi cũ hỏng hóc quá rồi.”

“Tivi với đầu đọc mà câu lạc bộ chị dùng ngày xưa, giờ chuyển sang nhà thể chất cũ rồi nhỉ.”

“Em biết rõ đấy.”

“Em nghe đội trưởng câu lạc bộ Kịch bảo thế.”

“A, Kajiwara phải không? Đúng rồi, mấy bạn câu lạc bộ Kịch đã giúp bọn chị chuyển đồ.”

“Câu lạc bộ Kịch cũng hay dùng phòng phát thanh ạ?”

“Đúng thế.”

“Đúng vậy nhỉ.”

Urazome vui vẻ, nhưng các thành viên câu lạc bộ Phát thanh và hai thám tử lại đang lúng túng bởi những câu hỏi chẳng liên quan gì.

“Ngoài ra còn hội nhóm nào hay dùng phòng phát thanh trong nhà thể chất cũ không chị?”

“Hờ? Ừm... có bọn chị, câu lạc bộ Kịch với Hội học sinh thôi.”

“Ừ. Nếu câu lạc bộ Hợp xưởng, câu lạc bộ Nhạc cụ hơi hay chỗ nào khác cần phát thông báo thì đều dùng phòng phát thanh bên nhà thể chất mới cả.”

“Giáo viên trong trường thì sao ạ? Có thầy cô nào hay dùng phòng phát thanh ở nhà thể chất cũ không ạ?”

“... Chị nghĩ chỉ có giáo viên cố vấn cho câu lạc bộ chị hoặc Hội học sinh thôi.”

“Thế ngoài những đối tượng đó ra, liệu còn ai dùng phòng phát thanh trong nhà thể chất cũ không chị?”

“Chị nghĩ là không. Vì phòng đó lúc nào cũng khóa. Chắc chìa khóa trong văn phòng giáo viên cũng không có ai mượn ngoài câu lạc bộ Kịch, Hội học sinh và câu lạc bộ chị đâu.”

Đội phó hỏi gì đáp nấy. Mỗi lần nhận được câu trả lời, Urazome lại vui vẻ gật đầu.

“Nhắc đến chìa khóa, anh Asajima có ba chìa ở các phòng phát thanh đấy. Phòng này, phòng trong nhà thể chất cũ và nhà thể chất mới.”

“Đúng vậy. Bọn chị chỉ có bản sao chìa khóa của phòng này thôi, nhưng đội trưởng có cả ba chìa.”

“Như vậy nghĩa là mọi người không có chìa khóa phòng phát thanh trong nhà thể chất cũ. Thật đáng tiếc.”

“Ờ, tại sao lại thế?”

“Không có gì. Thế mọi người có biết anh Asajima mang theo chìa khóa như nào không?”

“Như nào à... Chắc cậu ấy bỏ vào túi quần thôi.”

“Túi quần bên phải ạ? Hay bên trái?”

“Chà, chuyện đó thì...”

“A, lại đáng tiếc nữa. Thôi được rồi. Vậy DVD thì sao? Bình thường, tất nhiên là anh ấy để đĩa trong cặp rồi. Ví dụ lúc đi quay phim ngoài trời, phải bỏ đĩa ra để cầm theo, anh ấy cất vào đâu ạ?”

“A, cái đó chị nhớ. Cậu ấy để trong túi quần sau. Túi bên phải. Nhỉ?”

Có lẽ các thành viên đều có ấn tượng sâu sắc với hình ảnh vỏ đĩa lộ ra từ túi mỏng quần đội trưởng đang miệt mài quay phim nên khi Yuuko vừa hỏi, mọi người đều gật đầu thật mạnh.

“Lúc nào cậu ấy cũng để ở túi đó hết. Chị hỏi không thấy vướng à thì cậu ấy bảo quen rồi. DVD đang làm dở cậu ấy hay để vào túi quần hơn là trong cặp.”

“Thế ạ? Thế chị có biết đĩa nào là DVD giới thiệu trường không ạ? Phân biệt theo màu sắc vỏ đĩa chẳng hạn.”

“Không, chị không biết đâu. Đội trưởng tự biên tập nội dung và làm đĩa. Vốn hôm qua cậu ấy định cho bọn chị xem nhưng...”

“Ý định đó không thể thực hiện được rồi. Thì ra là thế, thì ra là thế.”

“... Chuyện này có liên quan gì à?”

“Tất nhiên rồi. Còn liên quan hơn chuyện đe dọa lấy tiền lúc nãy đấy ạ.”

Urazome mỉm cười rồi cúi đầu cảm ơn. Đối phương học khối mười hai nên cậu rất lịch sự từ nãy đến giờ.

“Chú cảnh sát ơi, chúng ta đi thôi ạ.”

Urazome thúc giục hai vị cảnh sát như thế chính cậu mới là người nắm quyền chủ động từ đầu. Dù có rất nhiều điều muốn nói nhưng vốn cũng đã định đi nên Sendou và Hakamada đành chấp nhận. Nhóm Yuno theo ra hành lang.

Sau khi bị những câu hỏi đánh trúng trọng tâm của Sendou và không rõ mục đích của Urazome làm cho quay cuồng, các thành viên câu lạc bộ Phát thanh đều nhẹ nhõm cả người.

“A, đúng rồi. Hôm qua em xem VTR giới thiệu trường, mọi người làm tốt lắm! Em cảm động luôn đấy ạ!”

Urazome bỏ lại câu cuối cùng rồi đóng cửa.

Cậu chàng này không biết nịnh nọt người khác nên đây hẳn là lời thật lòng.

5. căn phòng khóa chặt không ngừng phát ra âm thanh

“Harimiya Rieko từng có mâu thuẫn với Asajima.”

Sau khi ra khỏi phòng, Sendou tổng kết nội dung điều tra được.

“Hành vi đe dọa cướp tiền của cô ta đã bị Asajima quay phim lại. Đối với cô ta, đĩa DVD đó là vấn đề mang tính sống còn.”

“Vì vậy, nữ sinh này đã hẹn Asajima ạ? Cô ta gọi Asajima đến nhà thể chất, sát hại, cướp đĩa DVD rồi bỏ trốn...”

“Đúng vậy. Động cơ rất rõ ràng. Chúng ta khẳng định được rồi.”

Sendou dấm nắm tay trái vào lòng bàn tay phải. Tiếng *chát* vang vọng giữa hành lang dài.

“Nhưng Harimiya Rieko đã bị nhiều người đi vào nhà thể chất trông thấy. Masaki ngồi trong phòng đồ dùng cũng nhìn được chỗ cô gái này đứng. Liệu cô ta có thời gian giết người không ạ...”

“Không phải lúc nào cô ta cũng bị người khác quan sát. Chỉ cần khoảng ba phút là đủ để cô ta vào nhà thể chất từ cửa ở cánh gà bên kamite, giết người rồi quay ra.”

“Bí ẩn hiện trường phòng kín thì sao ạ?”

“Tôi chưa giải thích được điểm đó...”

Hakamada đưa ra vấn đề khó nhằn nhất khiến sự hưng phấn của đội trưởng Hình sự sụt hẳn.

“Tuy nhiên, chắc chắn cô ta là đối tượng tình nghi quan trọng. Việc cô ta đứng ở vị trí đó đã rất đáng ngờ rồi.”

“Chính xác ạ. Chiếc đĩa lưu lại hành vi đe dọa chiếm tiền của cô gái này không có trong đồ đạc của Asajima. Nhất định là nó đã bị lấy đi.”

Cuối cùng, lại một lần nữa, Urazome suy luận chính xác. Không hiểu cậu điều tra thông tin bằng cách nào mà biết cả việc Asajima mang DVD đi, xác định...

Nghĩ tới đó, Hakamada chợt để ý đến tình hình bên cạnh.

“Ấy? Mấy đứa Urazome đâu rồi...”

“Hừm?”

Sendou cũng quay về thế giới thực sau một hồi suy nghĩ miên man và nhìn xung quanh.

Nhóm Urazome đã biến mất.

“Gì chứ đám nhóc này, đã hẹn ra khỏi phòng phát thanh sẽ nói chuyện...”

“Này Hakamada, cậu bị dính gì kia!”

“Dạ?”

Hakamada cảm giác Sendou chạm vào lưng mình. Tiếng *roẹt* nhỏ vang lên. Sendou vừa giật thứ gì đang dán vào lưng Hakamada ra.

Đó là một tờ trong cuốn sổ tay mà đội trưởng câu lạc bộ Báo chí Sakisaka mang theo.

“Cậu bị dán tờ này từ khi nào?”

“Chà... Em không để ý ạ.”

“Hừm... Mấy đứa này đúng là...”

Lời nhảu gửi hết như từ một đứa nhóc nghịch ngợm. Đọc xong, ngay đến đội trưởng cũng chẳng tức giận nổi mà chỉ có thể cười khỏ.

Trên tờ giấy viết ngắn gọn vài dòng.

Bạn Harimiya không phải thủ phạm. Các anh chú ý. Suy nghĩ miên man quá là sinh bệnh đấy ạ.

“Tại sao Harimiya không phải hung thủ? Có một số lý do như sau.”

Cùng lúc đó, Urazome vừa nhanh chân bước về dãy phòng câu lạc bộ văn hóa vừa bắt đầu giải thích nội dung lời nhắn. Không phải với hai thám tử mà với Yuno và Kaori.

“Một là, đã có nhiều người trông thấy Harimiya đứng bên ngoài nhà thể chất, kết nối lại thì chứng cứ ngoại phạm gần như hoàn hảo.”

Masaki nhìn thấy, đội trưởng Sagawa nhìn thấy, Masumura chạy về văn phòng giáo viên nhìn thấy, Yuno và Sanae nhìn thấy, mấy nam sinh câu lạc bộ Cầu lông nhìn thấy, đội Kịch nhìn thấy... Quả thực, Harimiya Rieko khó có thể di chuyển tới vị trí khác.

“Nhưng bạn ấy đứng ngay cạnh nhà thể chất, hai, ba phút là đủ gây án rồi mà?”

Kaori phản biện.

“Ba phút không thể gây án được. Ít nhất cần năm, sáu phút.”

“Tại sao?”

“Phiền phức lắm, không nói đâu.”

Urazome né tránh câu hỏi mà chẳng để tâm đến người khác.

“Thứ hai, Harimiya không thể tạo ra hiện trường phòng kín được. Có một căn cứ mang tính quyết định nhưng thôi, cho qua đi.”

“Ấy, anh nói cho bọn em đi ạ.”

“Phiền phức lắm, không nói đâu.”

Urazome lặp lại.

Yuno thất vọng rũ vai. Vì phiền phức nên không giải thích, vậy anh đóng vai người giải đáp bí ẩn làm gì? Ít nhất cũng nên nói “Chưa đủ thông tin.” hoặc “Gợi ý là thế này thế kia, tự nghĩ đi.” hoặc mấy câu kiểu như mang tính kiến thức một chút chứ.

Ba người đến trước phòng Hội nghiên cứu Hyakunin Isshu. Mở khóa xong, trước khi vào phòng, Urazome còn đuổi người một cái.

“Mệt quá. Một ngày nói chuyện hết người này đến người khác, thật chịu không nổi. Ba người là quá lắm rồi!”

“Anh lại nói chuyện kỳ cục...”

Tuy nhiên, đúng như Urazome nói thì mệt thật. Đi quanh ba phòng sinh hoạt câu lạc bộ, Yuno chỉ đứng xem thôi nhưng việc điều tra chứng cứ ngoại phạm khiến tinh thần người ta thật mệt nhọc.

Về phòng, mỗi người ngồi vào chỗ của mình. Kaori lấy chai nhựa từ trong tủ lạnh ra, rót trà lúa mạch cho hai người. Yuno cảm kích nhận lấy. Hương vị bình thường nhưng nước lạnh khiến cổ họng như được hồi sinh.

“Thế kết luận lại là có bao nhiêu kẻ tình nghi vậy ạ?”

“À thì...”

Kaori lật giở sổ tay rồi nói thay cho Urazome đang vừa uống trà lúa mạch vừa suy nghĩ mông lung.

“Trong số các học sinh mà chúng ta điều tra hôm nay, những người không có chứng cứ ngoại phạm là Mana câu lạc bộ Kịch, Masaki, Yatsunashi và Shiina Hội học sinh, China và em Sugamo câu lạc bộ Phát thanh... thế là sáu người nhĩ. Thêm Shiga câu lạc bộ Kịch nữa thành bảy.”

“Còn một người nữa đấy.”

Urazome rời cốc khỏi miệng rồi lên tiếng.

“Thành viên câu lạc bộ Phát thanh tên Akizuki. Cả hôm qua và hôm nay đều không đến sinh hoạt câu lạc bộ.”

“A, đúng. Thế là tám người.”

Tuy không giảm xuống *còn chưa tới năm người* như khi ăn to nói lớn với cảnh sát những con số còn lại đã khá ít.

Nếu hung thủ thật sự là một trong những người hôm nay họ điều tra thì đúng là thế.

“Ừm, nhưng Miho chắc chẳng liên quan gì đâu. Cậu ấy tốt tính lắm.”

“Chị Kaori ơi, chị biết người tên Akizuki ạ?”

“Tất nhiên chỉ biết chứ, chị biết mặt hết bạn cùng khối đó.”

Đúng là đội trưởng câu lạc bộ Báo chí có khác, hiểu nhiều biết rộng.

“Miho hiền lành, nhã nhặn cực kỳ, dễ thương như búp bê ấy.”

“Đúng là kiểu người như thế dễ thành đối tượng bị đe dọa cướp tiền.”

“Thì đó, cậu ấy không thể giết người được đâu. Hơn nữa, anh Asajima có ơn với Miho. Tại sao cậu ấy lại giết người đã giúp đỡ mình chứ.”

“Tớ không nói Akizuki là thủ phạm. Tớ chỉ nói cậu ấy không có chứng cứ ngoại phạm.”

Urazome vừa nhìn Kaori vừa làu bàu.

“Thủ phạm là Sanjou Manami. Khá chắc chắn đấy.”

“Ờ, thế hả?”

“Thật ạ!?”

Hai nữ sinh cùng kêu lên. Urazome đặt cốc lên bàn trà rồi nằm lăn ra giường.

“Nhưng... nhưng lúc này cậu bảo đó chỉ là nhận định tạm thời, sẽ còn có chi tiết khác.”

“Chưa có chi tiết gì khác nên chắc là đúng rồi.”

“A...”

“Hỏi chuyện câu lạc bộ Phát thanh xong là rồi. Người hội tụ đầy đủ các điều kiện chỉ có cậu ấy. Tuy chưa rõ cậu ấy và Asajima có mâu thuẫn gì.”

“Anh xác định bằng cách nào thế? Do hiện trường phòng kín ạ?”

“Đúng chỗ đó đây.”

Lần này, Urazome không kêu *phiền phức* để né tránh nữa mà bắt đầu giải thích...

“Theo dòng ghi chú trong cuốn sổ tay học sinh, Asajima đã mở khóa cửa ở cánh gà bên kamite của nhà thể chất ra từ trước, hung thủ có thể vào bằng lối đó. Cửa ở cánh gà bên shimote có Harimiya, ở hướng chính diện sân khấu có mấy người Sagawa, cánh gà bên kamite lại không có ai quan sát. Nói cách khác, chỉ cần có thể khóa cánh cửa cánh gà bên kamite là có thể tạo ra hiện trường phòng kín ở khu vực sau sân khấu.”

“Đúng vậy thật.”

“Nhưng chìa khóa đều đang ở trong tay người khác, không thể dùng được. Như vậy chỉ còn cách khóa từ bên trong. Trường hợp trên cánh cửa có khe hở để luồn kim chỉ qua lại là chuyện khác. Nhưng chắc không có khả năng này. Nếu có, anh trai em với mấy ông đồng nghiệp dù ngốc nghếch cỡ nào cũng phải phát hiện ra rồi.”

“... Anh có thể ngừng nói xấu anh của em được không ạ?”

“Vâng vâng. Để khóa cửa từ bên trong thì phải vào trong. Sau khi Asajima bị giết, người vào khu vực cánh gà của nhà thể chất là...”

“Chỉ có câu lạc bộ Kịch thôi nhỉ. Nhưng kể cả thế thì tại sao lại là Manami?”

Kaori vẫn còn bất mãn.

“Vì chỉ mình Sanjou có thể hành động mà không bị ai nhìn thấy. Được chưa. Đầu tiên, vừa vào nhà thể chất, Sanjou liền tách khỏi nhóm ba người đang mắc kẹt ở cửa ra vào cánh gà bên shimote. Thời điểm này là một cơ hội. Sau đó, Kajiwara đi đến chỗ Sanjou nhưng cậu ấy đã ló mặt ra khỏi cánh gà, nhìn về phía hai câu lạc bộ thể thao và nói chuyện hai ba câu với Sagawa. Trong khoảng thời gian đó, không ai quan sát Sanjou. Đây là cơ hội thứ hai.”

“A...”

“Đương nhiên là không thể đi qua sân khấu để khóa cửa cánh gà bên kamite rồi quay lại trong khoảng thời gian ngắn như vậy. Nhưng như lúc nãy tớ nói, trên đời có một loại vật dụng vừa nguyên thủy vừa cổ xưa, có thể sử dụng vào đủ loại mục đích, tiện lợi vô cùng gọi là sợi chỉ. Có thể cậu ấy đã buộc chỉ vào núm chốt cửa ở cánh gà bên trái từ trước, kéo sợi chỉ tới cánh gà bên phải, thao tác chốt khóa cửa trong khoảnh khắc không ai quan sát, thu hồi sợi chỉ gấp đôi, vo tròn lại rồi bỏ vào túi. Tiêu hủy chứng cứ. Thế là tạo thành hiện trường phòng kín.”

“.....”

Cả Yuno và Kaori đều sửng sờ.

Câu đố về hiện trường phòng kín vốn tưởng khó khăn, phức tạp đã được lý giải một cách đơn giản như thế.

Sau khi uống trà lúa mạch làm nguội cái đầu, Yuno thử tự mình ngẫm nghĩ. Thủ phạm có thể ra vào cánh gà bên kamite. Cửa cánh gà bên kamite chỉ có thể khóa từ bên trong. Có cơ hội làm việc đó chỉ có mình Sanjou Manami – người đã đơn độc đi vào khu vực sau sân khấu... Sau khi nghe người khác giải thích, quả thật rất dễ hiểu.

“Thì... thì ra là thế! Đúng thật đấy! Tớ được mở mang tầm mắt rồi!”

Chẳng hiểu sự dịu dàng quan tâm mới nãy khi bảo vệ Manami biến đâu mất mà giờ, Kaori bùng bùng ngọn lửa nhiệt huyết của một nhà báo, cầm bút viết xoành xoạch vào sổ tay với tốc độ kinh hoàng.

Thủ phạm là Sanjou Manami.

Yuno mới nói chuyện cùng nữ sinh này hai, ba lần nhưng đúng như Kaori đã nói, ấn tượng lưu lại trong cô là một cô gái có tính cách trong sáng, vô tư, không phải kiểu người hai mặt. Sanjou Manami là một đàn chị mà Yuno có cảm tình giống như với đội trưởng Sagawa và anh Asajima Tomoki.

Cô gái đó chính là kẻ đã giết Asajima Tomoki...

“Em không thể tin được!”

“Em nghĩ sao thì tùy. Đó là sự thật.”

Giống như hồi sáng, Urazome vừa ngáp vừa nói.

“Thôi, hôm nay chúng mình giải tán đi. Mai khoảng 7 giờ 30 tập hợp để kiểm tra xem trong nhà thể chất có dàn dựng được thủ thuật nào không. Nhờ Kaori chuẩn bị chỉ nhé. Nếu thành công, vụ án kết thúc.”

“Nhà thể chất cũ đang bị phong tỏa mà?”

“Ồ thế à! Thế em gái Hakamada, em gọi ông anh của em đi cùng đi. Em cứ bảo biết ai là thủ phạm rồi, thế nào ông ấy cũng chạy như bay tới.”

“Vâng. Em sẽ cố hết sức ạ.”

“Nhờ em đấy. Được rồi, đi đi đi đi. Anh mệt rồi, ngủ... đây...”

Yuno không nghe rõ câu cuối. Tiếng ngáy đã vang lên. Có vẻ Urazome thật sự rất mệt.

Chủ nhân căn phòng đã ngủ gục. Không còn cách nào khác nên Yuno và Kaori ra ngoài.

Chắc phần lớn học sinh vẫn đang chờ thám tử qua hỏi chuyện nên vườn hoa trước trường không có bóng dáng ai. Trời quang đãng, không mưa như hôm qua, cơn gió dễ chịu, lao xao lùa qua hàng cây.

Khi đi qua tòa nhà học số một, Yuno nhìn cửa ra vào liền trông thấy bảng thông báo bên tủ giày. Kết quả đợt thi giữa kỳ vẫn đang dán ở đó.

“Anh Urazome lúc nào cũng đạt thành tích như thế ạ?”

“Bình thường không cao ngất ngưỡng đến thế đâu.”

Yuno băng quơ hỏi Kaori nhưng lại nhận được một câu trả lời bất ngờ.

“Cậu ấy chỉ vào tốp mười người đứng đầu thôi. Nhưng chắc giấu tài chứ Urazome mà muốn là được điểm tuyệt đối ngay. Lần này cũng chẳng thấy cậu ấy học hành gì.”

“Nghĩa là lần này anh ấy muốn thi được điểm cao ă?”

“Có mấy nguyên nhân thế này này. Em có biết thầy Okabiki dạy Toán không?”

“Em chỉ biết tên thầy thôi ă. Mọi người đồn thầy nghiêm khắc lắm.”

“Chuẩn đấy chuẩn đấy. Thầy ấy phụ trách dạy toán bậc II[◎] cho bọn chị. Tenma chuyên môn ngữ gặt trong lớp nên có một hôm thầy nổi điên lên. Thầy mắng cậu ấy một trận tơi tả giữa lớp, còn dọa ‘Thi không được điểm tuyệt đối thì không cho qua môn’ nữa.”

“... Thế nên anh ấy mới giành điểm tuyệt đối ă?”

“Không phải mỗi môn toán thôi đâu, cậu ta còn bày đặt đạt điểm tuyệt đối tất cả các môn nữa. Có kết quả rồi, cậu ấy còn bảo ‘Thế này tha hồ ngữ được rồi.’ nữa cơ!”

... Yuno đừng hỏi thì tốt hơn.

“Bản thân cậu ấy lại chẳng muốn thi điểm cao thế đâu.”

“Chị nói vậy nghe như kiểu anh ấy không thích được điểm cao...”

“Urazome ghét bị người khác chú ý.”

“Anh ấy khiêm tốn ă?”

“Cậu ta trầm tính ấy. Với lại, bị nhiều người để ý quá sẽ lộ chuyện cậu ấy sống trong phòng câu lạc bộ mất.”

... Đúng vậy, đừng hỏi thì tốt hơn.

“Nhắc đến chuyện đó, tại sao anh ấy lại sống ở đó ă?”

“Nhiều lý do lắm em.”

Câu trả lời giống như khi Yuno hỏi Urazome. Nhiều lý do, là lý do gì?

Yuno đi theo con dốc xuống cổng chính rồi ngoái lại, nhìn về phía dãy phòng các câu lạc bộ. Dù không thể trông thấy khu nhà đó nhưng cô vẫn dễ dàng hình dung ra bóng dáng con người vô dụng kia đang ngáy khò khò trong căn phòng xa nhất dãy.

Một anh chàng khó hiểu. Hết ngủ lại ngủ, không chịu giải thích, chỉ làm theo ý mình, sống trong phòng câu lạc bộ. Trông cậy vào cậu ta có ổn không đây...

“Ổn mà.”

Kaori lên tiếng như thể nhìn thấy nỗi lo của Yuno.

“Tenma là đồ vô dụng nhưng đầu óc thông minh lắm. Thông minh đến phát ngố lên ấy.”

“Thông minh đến phát ngố, em không hiểu thế nghĩa là tốt hay không chị ạ.”

“... Em đừng để tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt làm gì. Tóm lại, Tenma đã nói thì tuyệt đối không sai đâu. Sẽ ổn cả thôi. Chị quen cậu ấy mười năm rồi, chị làm chứng cho.”

“Đúng là vậy nhỉ. Ổn thật nhỉ...”

Yuno nhớ lại chuyện hôm qua.

Chỉ nhìn đôi giày mà Urazome đã hiểu hết tình huống. Cậu ta suy luận từ một chiếc ô để minh oan cho đội trưởng một cách thần kỳ.

Hôm nay cũng vậy. Urazome đã phá giải phương pháp tạo nên hiện trường phòng kín một cách đơn giản. Tuy rất sốc vì Sanjou Manami là thủ phạm nhưng Yuno đã hiểu nguyên nhân dẫn đến kết luận này.

Dù là đồ vô dụng hay cái gì đi chăng nữa nhưng hết lần này đến lần khác, suy luận của Urazome đều chính xác tuyệt đối.

“Em lo thừa rồi.”

Nói rồi, Yuno mỉm cười.

Chia tay Kaori ở bảng hiệu trạm tàu, nỗi lo lắng của cô chuyển sang việc làm thế nào để kiếm đủ một trăm năm mươi ngàn yên trả

thù lao phá án.

Hôm sau.

8 giờ 30 phút sáng. Tại nhà thể chất cũ.

Sau sân khấu, ở cánh gà bên phải.

Yuno, Kaori, Hakamada Yuusaku miễn cưỡng đi theo, làm nhiệm vụ mở khóa và bảo vệ, còn Urazome vẻ mặt tuyệt vọng thì thầm:

“Đùa hả!”

4.
TOÀN
BỘ
MANH
MỐI
TẬP
HỢP

1. thay đổi như chong chóng

“Ơ kìa anh trai, sao mặt anh tái xanh tái xám thế!”

Một tiếng đồng hồ trước, khoảng 7 giờ 30 phút sáng, trước cổng trường cấp ba Kazegaoka.

Trông thấy anh trai đang bị Yuno kéo tới, Urazome là người đầu tiên mở miệng.

“Em để ý lắm thứ thế nhỉ!”

Mặt anh trai Yuno tái xanh tái xám thật. Điều tra tới tận khuya, về đến nhà đã gần sáng. Vừa tắm rửa xong, sắp sửa ngã xuống giường thì bị cưỡng ép bắt đi cùng tới đây.

“Điều tra không tiến triển lắm phải không anh?”

“Không những không tiến triển lắm mà phải nói là đi ba lùi bốn mới đúng... Mà em bảo đã phá giải được bí mật hiện trường phòng kín là thật hả? Nghĩa là em biết ai là thủ phạm rồi à?”

“Đương nhiên rồi ạ.”

Urazome gật đầu thật mạnh. Vào thời điểm này, sự tự tin của cậu đang cực kỳ kiên cố, không gì lay chuyển được.

“Giờ em sẽ làm một thử nghiệm nhỏ. Nếu thử nghiệm này chứng minh có thể thực hiện thủ thuật tạo thành hiện trường phòng kín thì mọi việc sẽ chắc chắn.”

“Anh cầu mong em chứng minh được đấy. Nếu sai, anh Sendou nhai đầu anh mất.”

“Anh cứ yên tâm. Em chắc thử nghiệm sẽ thành công mà.”

Urazome nói “Chúng ta đi thôi.” rồi dẫn đầu, bước dọc hành lang.

Trên đường, Urazome đưa dây mà Kaori đã chuẩn bị ra cho mọi người xem. Nào dây thả điều, dây nhựa, dây bện từ sợi gai, từ dây câu tới sợi kim loại, đủ mọi chủng loại.

“Không biết thủ phạm sử dụng loại nào nên tớ đã mua tất ở trung tâm đồ gia dụng.”

“Cậu cẩn thận thật đấy.”

“Tớ giỏi thu thập các thứ mà.”

Đội trưởng câu lạc bộ Báo chí tự hào nâng mắt kính.

Giữa đường, cả nhóm rẽ qua văn phòng giáo viên mượn chìa khóa nhà thể chất cũ. Mới có vài thầy cô đến. Yuno trông thấy thầy Masumura bước vào từ cánh cửa thông với phòng in. Thầy có liên quan đến vụ án, chắc sẽ hiểu cho bọn họ nên cô tới nhờ thầy việc mượn chìa.

“Chìa khóa nhà thể chất cũ hả em? Nhưng chỗ đó vẫn niêm phong mà...”

“Như thầy đang thấy, cảnh sát cho phép bọn em rồi ạ. Thầy giúp bọn em đi thầy.”

“Ừm, nếu vậy thì...”

Nhờ có ông anh trai mà vấn đề khó khăn nhất đã được hóa giải. Mọi công đoạn chuẩn bị đều đã hoàn thành.

“Nhanh thôi mọi người. Xong nhanh còn ngủ.”

Hôm nay, Urazome cũng đây về lò đờ thiếu ngủ nên thúc giục tiến độ.

“Em cũng không ngủ à?”

“Vâng.”

“Hơ, học sinh cấp ba kiêm thám tử tư cũng không nhàn nhã nhỉ. Ban đêm em ngẫm nghĩ suy luận à?”

“Không ạ, hôm qua em tìm *Sách cấm SS*® trên mạng rồi đọc xuyên đêm anh ạ.”

“Hả?”

“Anh à, nghĩ ngợi về mỗi điều người này nói chỉ tổ phí sức mình thôi.”

Yuno khuyên đúng đắn.

“Anh trai này, hôm qua các anh đã tìm chủ nhân của chiếc ô phải không? Đã tìm ra chưa ạ?”

“... Chưa. Bọn anh đã hỏi toàn bộ giáo viên, nhân viên và các học sinh nghỉ học nhưng chưa tìm được.”

Anh trai Yuno lăm bằm, dường như cơn mệt mỏi đã quay trở lại.

“Không những không tìm được mà chẳng có ai khai đã nhìn thấy người nào sử dụng chiếc ô đó nữa kia.”

“Chà, nhìn qua nó chỉ là một chiếc ô đen bình thường. Dù thấy ai đó sử dụng thì khả năng cao cũng không lưu lại ấn tượng gì. Các anh đưa cái ô cho nhân viên dọn vệ sinh xem chưa ạ? Chắc chú ấy biết rõ những đồ bị bỏ quên hoặc đánh mất trong trường đấy.”

“Bọn anh hỏi rồi. Chú ấy nói ‘Không nhớ từng thấy cái ô này.’”

“Như vậy, suy luận chiếc ô đó do thủ phạm để lại là không sai rồi.”

“Anh không muốn công nhận đâu nhưng có vẻ thế thật.”

Cuộc hội thoại không có gì sôi nổi tiếp tục trong khi cả nhóm vội vã đi nhanh trên hành lang cuối trường rất quen thuộc với thành viên câu lạc bộ Bóng bàn.

Khi nhóm Yuno đi qua trước phòng đồ dùng Hội học sinh thì cánh cửa mở ra.

Một thiếu nữ xinh đẹp, thanh tú kiểu cổ điển và một thiếu niên mặt mũi hồng hào trông như binh lính bước ra. Yatsunashi Chizuru và Shiina Ryouutarou. Mỗi người đều ôm một thùng các-tông chất đầy giấy tờ.

“Chào buổi sáng. Mọi người đến sớm thế!”

Chizuru nhẹ nhàng chào hỏi. Urazome đáp một cách nhặt nhẻo.

“Mọi người có việc gì ở nhà thể chất cũ à?”

“Tái hiện thủ thuật tạo thành hiện trường phòng kín.”

“Ờ, tốt quá. Vậy cậu sắp phá được vụ án rồi phải không?”

“Sắp.”

“Cậu biết ai là thủ phạm rồi à?”

“Biết.”

“Thế thì tốt quá!”

Mọi người đều dễ dàng hình dung được thủ phạm là một học sinh... Nghe Urazome nói đã biết là ai, mặt Shiina cứng nhắc nhưng biểu cảm của Chizuru lại không thay đổi gì. Theo cách nói chuyện của Chizuru, dường như dù không thể hiện bằng lời nhưng trong lòng cô đã nghĩ nếu là Urazome thì nhất định sẽ giải quyết được.

“Chị Yatsunashi bận việc Hội học sinh ạ?”

Yuno hỏi.

“Ừ. Để khi soạn tài liệu đỡ mất công, bọn chị định sắp xếp lại giấy tờ một chút. Các thứ phủ bụi cả rồi, chị muốn sáng nay dọn cho xong. Ấy, trời mưa thì không mở cửa sổ ra được mất.”

“Ờ, hôm nay mưa ạ?”

“Chắc vậy. Mây đen đầy trời mà.”

Nói rồi, Chizuru nhìn vào trong phòng đồ dùng. Có một chiếc bàn nhỏ và tủ tài liệu chắc trước đây từng đặt trong văn phòng Hội học sinh, phần còn lại của căn phòng phần lớn bị đồng bàn ghế đủ kích thước, chổi, găng tay, sách giáo khoa cũ, giày thể thao dự phòng, ô nhựa và rất nhiều thùng các-tông để lộn xộn chiếm cứ. Cửa sổ ở góc phòng có thể nhìn được cả nhà thể chất và khoảng trời.

Bầu trời quả thật đang u ám nặng nề. Yuno chỉ mãi lôi kéo anh trai đi cùng nên không xem dự báo thời tiết hôm nay.

“Chắc trưa nay trời sẽ bắt đầu mưa nên bọn chị mới phải dọn dẹp nhanh nhanh.”

“Hai cậu đến sớm thế này để dọn dẹp à. Vất vả thật đấy!”

Urazome nhận xét kiểu không liên quan. Chizuru cười khúc khích.

“Cậu mới đang làm việc vất vả ấy. Mới sáng sớm đã cất công tới nhà thể chất để phá giải thủ thuật phòng kín còn gì.”

Bỏ câu nói lại đó, mắt cô chuyển tới nhà thể chất cũ đằng sau ô cửa sổ phòng đồ dùng.

“... Nhưng thú vị thật đấy. Án mạng phòng kín lại xảy ra ở nơi đó.”

“Dạ?”

Yuno bối rối trước lời nhận xét không hợp hoàn cảnh nên hỏi lại.

“Nếu đặt tên thì đây là *Án mạng trong nhà thể chất* đấy nhỉ. Hihi, cứ như đùa ấy.”

Hội phó Hội học sinh cười cười, bỏ lại một câu kỳ quặc rồi giục Shiina, hai người cùng chuyển thùng tới tòa nhà học số một.

Urazome nhìn theo bóng dáng hai người rồi nói thay cho tiếng lòng của Yuno.

“Đây có phải chuyện đáng cười đâu.”

Án mạng trong nhà thể chất.

Câu chuyện nghe như đùa.

Nhà thể chất cũ trong trường Trung học phổ thông Kazegaoka công lập của tỉnh Kanagawa. Nhà thể chất hoàn toàn không có bất kỳ điểm dị thường, điên cuồng, quái gở hoặc hung tợn nào có thể gây liên tưởng tới một vụ giết người. Bố trí phòng ốc và dụng cụ, trang bị cho căn nhà này hoàn toàn không có gì đặc biệt, cực kỳ mộc mạc, giản đơn.

Dù có sự việc gì xảy ra ở nơi này thì cũng không thể là một vụ án mạng bí ẩn được. Trên thực tế, ngay giờ phút này, bí ẩn của vụ án sắp được phá giải.

... Chắc vậy.

“Đùa hả?”

Urazome lại lẩm bẩm.

Trong vòng năm mươi phút sau khi bước vào nhà thể chất cũ, Urazome đã dùng toàn bộ các loại dây Kaori chuẩn bị, thử tất cả các phương pháp có thể nghĩ ra để khóa cửa cánh gà bên kamite từ cánh gà bên shimote.

Nào là cuộn dây thành vòng, mắc vào núm chốt, ròng qua đăng sau sân khấu, tạo thành góc để kéo; nào là mắc dây theo đường vải của tấm rèm, điều khiển động cơ nâng rèm để đồng thời kéo chốt cửa.

Nhưng mọi cách đều thất bại.

Kết luận, do nhà thể chất quá rộng. Vượt qua sân khấu, khoảng cách từ cửa bên kamite đến cánh gà bên shimote hơn mười mét. Giăng dây qua khoảng cách rất dài đó, khéo léo tỉ mỉ xếp đặt làm sao để chốt khóa được cửa. Dù tốn bao nhiêu thời gian thì việc này vẫn bất khả thi. Lực kéo không truyền qua trơn tru được. Hơn nữa, nút khóa cũ kỹ khá cứng, nếu không trực tiếp chạm vào thì rất khó để khóa cửa thành công.

Hiện trường phòng kín chưa được phá giải.

Vẫn chưa rõ hung thủ là ai.

Nhà thể chất – sân khấu của vụ án mạng, nhẹ nhàng với thám tử tư.

“Nói thế nào nhỉ... ngạc nhiên thật đấy!”

Nhìn quanh phòng Hội nghiên cứu Hyakunin Isshu, anh trai Yuno ngó người.

“Em sống trong đây thật à? Gia đình em sao? Nhà trường có cho phép không? Còn nữa, mấy tấm poster này là cái gì?”

Đúng là anh nào em nấy, anh cảnh sát Hakamada hỏi liên hồi giống hệt em gái. Nhưng chủ nhân căn phòng chẳng có vẻ gì là muốn trả lời. Cậu nằm ườn ra giường, chẳng biết đã ngủ hay còn thức.

Nhưng chỉ riêng việc để một thám tử bước vào căn phòng TOP SECRET này cũng đủ cho thấy Urazome đang bàng hoàng dữ dội đến mức nào.

Tiếng chuông vọng tới từ phía tòa nhà học. Hôm nay, các tiết học diễn ra bình thường, tiết một sắp bắt đầu. Tuy nhiên, nhóm Yuno không ai đến lớp mà đều ngồi trong phòng Urazome.

Mọi người đang suy ngẫm về thử nghiệm tái hiện thủ thuật trong bầu không khí ảm đạm.

“Làm thế nào bây giờ nhi...”

Kaori vừa pha cà phê cho mọi người vừa nghiêng đầu.

“Tưởng phải đúng rồi chứ. Lời Tenma nói hoàn toàn không sai mà? Cách duy nhất là phải khóa cửa cánh gà phía kamite từ bên trong, chỉ mình Manami có thể thực hiện việc đó thôi.”

“Nhưng trên thực tế, việc đó không thể làm được...”

“Đấy, Manami làm sao dàn dựng hiện trường phòng kín được. Nhưng nếu thế thì chẳng ai làm được...”

“Không nổi rồi.”

Urazome ghen ghen nói, mặt vẫn vùi vào gối. Hình như nãy giờ cậu vẫn thức.

“Không nổi rồi. Chắc chắn không nổi rồi. Không nổi nữa rồi. Tổ chết đây.”

“Chuyện... chuyện đó... anh tỉnh táo lại đi. Nếu đầu óc anh mà không ổn nữa thì anh sẽ thành kẻ vô dụng thật đấy ạ.”

“A a, muốn chết quá! Muốn được một đoàn em gái thay nhau vả mặt đến chết...”

Yuno và Kaori nhìn nhau.

Cách chết thật đáng xấu hổ nhưng đúng là không ổn. Bệnh nặng lắm rồi.

“Thôi, những chuyện thế này hay xảy ra mà. Em không cần suy sụp đến mức đó đâu.”

Anh trai Yuno uống một ngụm cà phê đen không cho thêm gì rồi động viên Urazome.

“Nghĩ ra được thủ thuật đã là một thành công lớn rồi. Anh với anh Sendou nghĩ mãi còn chẳng ra cái gì đây này.”

“Nhưng em đoán có đúng đâu anh. Điều tra vòng vèo lại quay về điểm xuất phát. Không nổi nữa rồi anh ạ.”

“Ấy, việc đó...”

Anh trai Yuno thở dài.

“Điều tra bên bọn anh cũng đang bế tắc mà.”

“Lúc này anh có nói, tình hình kiểu tiến ba bước lùi bốn bước.”

“Chà... Em nghe anh lái nhai chút được không.”

Anh Hakamada uể oải lắc lắc chiếc cốc sứ rồi ngập ngừng nói:

“Hôm qua, sau khi ra khỏi phòng phát thanh, anh Sendou và anh liền đến chỗ Harimiya. Bọn anh định thăm vấn cô bé về việc đe dọa cướp tiền của bạn học.”

“Ờ, Tenma đã giải thích rồi, các anh lại vẫn nghi ngờ bạn ấy ạ?”

“Dù cậu ấy giải thích rồi nhưng động cơ của cô bé Harimiya này rất rõ ràng. Dù bọn anh không nghi ngờ nhưng vẫn cần xác minh lời khai. Cô bé không thuộc câu lạc bộ nào nên bọn anh đến phòng họp lớn, gọi riêng cô bé ra để hỏi. Harimiya thừa nhận đã đe dọa chiếm

tiền, cũng thừa nhận đã bị Asajima ngăn cản. Tuy vậy, cô bé nói mình không giết người."

"Đấy, em đã bảo mà!"

"Nhưng chị Kaori ơi, bình thường, thủ phạm đều phủ nhận mình phạm tội mà..."

"Tất nhiên, lúc đầu anh Sendou nghi Harimiya nói dối. Vì vậy, sau đó anh ấy đã hỏi về đĩa DVD có vấn đề: 'Bọn chú không tìm thấy đoạn phim ghi lại hiện trường cháu dọa nạt bạn học ở xung quanh hay trên người Asajima. Cháu không trộm cái đĩa rồi giấu đi đấy chứ?' Mắt anh ấy sáng quắc lên. Thế là Harimiya..."

"Đương nhiên cậu ấy không nhận phải không anh?"

"Em ấy nhận rồi. Em ấy nói 'Cháu đang cầm chiếc đĩa đó. Nó ở trong phòng cháu.' Khai nhận một cách rất đơn giản."

Cả Yuno và Kaori đều suýt phun cà phê trong miệng ra.

"Nhận... nhận rồi ấy à? Nghĩa là chị Harimiya đang giữ đoạn phim đó à?"

"Đúng thế. Nhưng không phải Harimiya đánh cắp mà Asajima đã đưa cho cô bé. Khi bọn anh hỏi cụ thể đã có chuyện gì thì Harimiya kể thế này:

"Sau khi bị Asajima ngăn chặn hành vi đe dọa cướp tiền của người khác, Harimiya Rieko chợt nhận ra hành động của mình ngốc nghếch đến mức nào. Asajima sử dụng cách mà mình có thể để bảo vệ đàn em lớp dưới trong khi Harimiya lại dọa dẫm, chiếm tiền từ bạn cùng lớp. Nghĩ vậy, cô bé cảm thấy xấu hổ, không muốn lặp lại hành vi dọa nạt cướp tiền nữa. Về cơ bản là cô đã hối cải.

"Rồi một hôm, Harimiya gọi Asajima và Akizuki ra, trả lại tiền và nói cho họ biết mình đã hối hận. Cô bé xin lỗi, hứa sẽ không làm thế nữa. Hôm sau, Asajima liền đem DVD chứng cứ tới, đưa cho Harimiya và bảo thế này 'Em đã cho anh thấy thành ý của em, vậy anh cũng thể hiện thành ý của anh. Ngoài đĩa gốc này, anh không lưu bản sao nào khác. Em muốn rút nó đi hay làm gì tùy ý.'"

“Ờ, thế chẳng phải anh ấy cho cái đĩa mà mình vất vả lắm mới quay được hay sao? Ôi trời, chẳng biết nên nói anh này là người chính trực hay...”

“Nghe quá giống nói dối nhưng ngược lại cũng không giống nói dối...”

“Đúng thế. Anh Sendou cũng lúng túng. Nhưng khi bọn anh cử điều tra viên tới nhà Harimiya kiểm tra thì đã phát hiện ra DVD đó thật. Nếu chỉ vậy thì có thể đoán Harimiya lấy chiếc đĩa rồi nói dối. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ vị trí của DVD. Chiếc đĩa nằm trên giá sách, phủ một lớp bụi dày. Chắc chắn ít cũng phải tầm mấy tháng không ai đụng chạm tới nó rồi.”

“Vậy là cậu ấy nói thật rồi.”

“Ừ. Có vẻ việc cô bé đã hối lỗi cũng là sự thật. Hành động giữ lại chiếc đĩa mà không vứt đi chính là chứng cứ. Có lẽ cô bé đó đứng đắn hơn vẻ bề ngoài... Vì vậy, tuy chưa thể khẳng định chắc chắn cô bé không phải thủ phạm nhưng động cơ đã không còn.”

Anh trai Yuno uống nốt chỗ cà phê còn lại trong cốc với vẻ rữ rượi như đang nốc rượu.

“Ờ? Thế chị ấy khai đứng chờ bạn trước nhà thể chất cũng là sự thật à?”

Yuno hỏi vì chợt nhớ ra.

“Chính xác thì không phải. Harimiya đang bí mật hẹn hò với nam sinh lớp mười Saotome. Vì không muốn bị các học sinh khác phát hiện ra nên đã hẹn gặp nhau ở nhà thể chất cũ vắng người.”

“Chị ấy bảo vắng người nhưng bọn em thường xuyên qua lại chỗ đó mà.”

“Chà, vì Harimiya không tham gia câu lạc bộ nào mà. Chắc là cô bé không ngờ nhà thể chất cũ lại có nhiều người ra vào thế. Bọn anh đã xác nhận với cậu bạn trai và đúng là hai đứa hẹn gặp nhau ở đó.”

Một cuộc hẹn bí mật với bạn trai. Khi đã hiểu chuyện thì đây quả là lý do đơn thuần đúng kiểu học sinh cấp ba.

“Vì vậy, Harimiya được loại khỏi danh sách đặc biệt tình nghi. Ngoài ra còn nhiều học sinh không có chứng cứ ngoại phạm nhưng không người nào đặc biệt đáng nghi ngờ. Ngoài thầy Masumura đang ở trong vùng xám, các giáo viên, nhân viên còn lại đều có chứng cứ ngoại phạm. Bọn anh chưa có thêm lời khai mới từ nhân chứng... Việc điều tra vẫn đang giậm chân tại chỗ như tờ giấy trắng.”

Nguyên một ngày làm việc vất vả của anh trai Yuno và sắp hóa ra công cốc nên thở ngắn than dài cũng không có gì khó hiểu.

Kể xong câu chuyện, anh trai Yuno quay sang Urazome đang nằm thõng thượt trên giường.

“Tên hung thủ này khôn ngoan đấy. Hắn giết người trong nhà thể chất của trường học nhưng tìm kiếm bao nhiêu cũng không thấy manh mối gì. Thế nên, Urazome này, đừng chán nản, rồi em sẽ nghĩ ra gì đó thôi. Về hiện trường phòng kín, cả anh và anh Sendou đều đầu hàng rồi...”

“Chứng cứ ngoại phạm của Sugamo thì sao anh?”

“Hả?”

“Sugamo, học sinh lớp mười trông có vẻ âm trầm ở câu lạc bộ Phát thanh ấy. Khai đi mua bánh mì của cửa hàng ngoài trường nên đến câu lạc bộ muộn. Các anh đã kiểm tra chưa ạ?”

“À...”

Dù bối rối trước câu hỏi bất ngờ nhưng anh trai Yuno vẫn nói kết quả điều tra. Câu trả lời giống với dự đoán của Yuno.

“Chủ cửa hàng Kasugaya hơi đáng trí một chút, khai rằng không nhớ rõ.”

“Vậy ạ? Cảm ơn anh.”

“Sugamo thì sao?”

“Không sao ạ, em chỉ muốn xác nhận thôi.”

“A, thế à... Nói về câu lạc bộ Phát thanh, học sinh tên Akizuki còn đáng nghi hơn đấy.”

“Chị Akizuki ấy ạ?”

Yuno nhíu mày. Tuy Akizuki Miho không đến sinh hoạt câu lạc bộ, cũng không có chứng cứ ngoại phạm nhưng Asajima là người có ơn rất lớn với cô. Nếu Harimiya Rieko có động cơ lớn nhất thì Akizuki – người bị hại, phải được đặt ở vị trí ngược lại mới đúng.

“Sau khi lấy lời khai ở trường xong, bọn anh đã đến nhà Akizuki. Theo lời khai của mẹ cô bé, Akizuki bị cảm phải nghỉ học là thật. Từ hôm qua, lúc tan học về nhà đến giờ, cô bé vẫn bị cảm nhưng không đến nỗi không thể nói chuyện được nên bọn anh xin gặp... Tuy nhiên, cô bé nói không biết gì hết và từ chối. Kết cục, bọn anh không thể trực tiếp gặp mặt cô bé. Bọn anh hỏi về dải ruy băng và chiếc ô qua điện thoại nội bộ trong nhà, cô bé vẫn khẳng định không biết.”

“Hả?”

Nếu Yuno rơi vào trường hợp đó, đàn anh hoặc đàn chị trong câu lạc bộ bị sát hại thì dù bị cảm lạnh hay không biết gì hết, cô cũng phải nói chuyện với cảnh sát, hỏi cho rõ sự tình. Có thể do tính tình Akizuki hiền lành nhút nhát như Kaori đã nói nhưng kể cả vậy...

“A, mưa rồi.”

Kaori chột nhỏ giọng nói.

Yuno nhìn ra cửa sổ, đúng là mặt kính vương nước. Nước chảy thành nhiều dòng mỏng mảnh, có tiếng mưa yên ả vọng vào. Không phải trận mưa như trút nước giống hôm qua mà mưa rả rích, chắc phải một lúc lâu mới tạnh.

“Gì thế~, sớm hơn dự báo thời tiết bao nhiêu.”

“Không ổn rồi, em không mang ô... Anh ơi, lúc về anh cho em đi nhờ ô tô với.”

“Làm sao được, anh phải về sở đây. Không mang ô thì em mượn ai đó đi.”

“Ờ, nhưng thế không hay...”

“Ô!”

Cuộc hội thoại giữa hai anh em bị cắt ngang bởi một tiếng đột ngột từ Urazome.

“Cái ô... Mưa...”

“Anh Urazome? Anh sao thế ạ?”

“Cái ô... Mưa... Cái ô...”

“... Anh Urazome?”

“U a a a a a !!!”

Urazome hét thất thanh rồi dựng người dậy đến bay cả gối. Cặp mắt hai mí mở lớn đến cực hạn.

“Anh... anh Urazome? Anh có sao không?”

“Mình là đồ ngốc.”

“Dạ?”

“Cái ô! Chính cái ô!”

“Cái ô? Nó bị bỏ lại trong nhà vệ sinh nam...”

Anh trai Yuno đang nói dở thì chợt túi áo rung rung. Anh rút điện thoại di động ra kiểm tra. Có cuộc gọi đến.

“Oa, anh Sendou gọi. Anh xin lỗi chút nhé!”

Anh vội vàng mở cửa và bước ra ngoài. Trong lúc đó, Urazome vẫn đang kêu toáng lên những từ rời rạc.

“Cái ô! Cái ô! Ô ô ô! Mình ngốc quá! Siêu ngốc! Ngốc như cô con gái thứ hai nhà Minami☺ vậy! Ngốc nghếch hết Toudai Tooru☺! Mình đã bị hiểu lầm! Đúng là hoa trong gương, trăng trong nước! Aaa trời ạ, aaa trời ạ!”

“Te... Tenma, cậu bình tĩnh lại chút đi. Cậu làm sao đấy?”

Cô bạn từ nhỏ tóm lấy vai anh chàng đang vừa vò đầu bứt tóc vừa quàng quàng đi vòng quanh phòng và cố ngăn cậu lại. Tuy vẫn

đang thờ hồn hển hển nhưng Urazome đã ngừng la hét.

“Cậu hiểu ra việc gì à?”

“Không hiểu ra gì cả. Tổ nhận ra một việc khủng khiếp.”

“Việc thế... thế nào...?”

“Chờ chút để tổ tổng hợp suy nghĩ lại đã.”

Urazome vừa giơ bàn tay ra trước mặt Kaori vừa cúi đầu, lẩm bà lẩm bẩm.

Lát sau, như thể bị giật mình nên cậu ngẩng đầu lên.

Trong đôi mắt ánh lên những tia mãnh liệt.

Cậu nhảy tới bên cửa sổ, mặc trời mưa mà mở cửa, thò mặt ra ngoài. Rồi cậu gào tướng lên:

“Đúng rồi!!!”

“Giờ... giờ lại chuyện gì thế ạ?”

“Phòng kín!”

“Phòng kín?”

“Đúng vậy! Tại sao đơn giản thế mà tới giờ này vẫn không hiểu ra chứ! Không được rồi, chờ đã, có mấy việc phải xác minh ngay lập tức. Hai thứ có thể không khiến người ta chú ý nhưng cũng không thể bỏ qua khả năng khác nếu không kiểm tra chỗ đó ngay...”

“Chị Ka... Kaori ơi~”

Một mình không sao xử lý được nên Yuno gọi Kaori cứu viện. Kaori khuyên nhủ nhẹ nhàng để Urazome bình tĩnh lại. Đúng lúc đó, anh trai Yuno hấp tấp chạy vào khiến tình hình trong phòng càng thêm hỗn loạn...

“Chuyện lớn quá Urazome ơi!”

“Đúng như anh nói, chuyện lớn thật rồi anh trai ơi! Chúng ta đúng là có mắt như mù phải đeo kính hết cả! Phải chọn mấy cặp đít chai dày cộp như bé Arale☺ hay Himemiya Anthy☺ mới xong!”

“Hả? Ấy, anh không hiểu em nói gì nhưng em nghe anh nói đấy!”

Hakamada nói mà không hề suy suyển trước một Urazome đang nói loăng ngoăng tràng giang đại hải.

“Nhân chứng xuất hiện! Nhân chứng khai đã trông thấy Akizuki Miho đi ra từ cửa cánh gà bên trái nhà thể chất cũ sau giờ học ngày hôm đó!”

2. thông tin bí mật từ saotome

Chiếc xe tuần tra bề ngoài hết như xe bình thường vừa dừng ở khu vườn trước trường cấp ba Kazegaoka, Sendou liền nhảy ra khỏi xe, bước tới cửa dành riêng cho nhân viên. Shirato ngồi ghế lái chậm hơn một bước, hồi hải đuổi theo.

Nhân chứng tên là Saotome Yasuhito, lớp A khối mười.

Sendou nhớ rõ học sinh này. Đó là tên cậu bạn trai của Harimiya Rieko mà lần đầu cô tiết lộ trong cuộc nói chuyện gần đây nhất.

Hôm qua khi chú hỏi, Saotome nói có hẹn gặp bạn gái nhưng không biết gì về vụ án... Tuy nhiên, sáng nay, dường như cậu đã nhớ ra gì đó. Vừa kết thúc giờ họp lớp buổi sáng của giáo viên chủ nhiệm, Saotome liền chạy tới văn phòng giáo viên nhờ gọi cảnh sát.

Saotome nói đã trông thấy Akizuki Miho bước ra từ nhà thể chất cũ.

Tóm tắt lời khai qua điện thoại của nhân chứng là vậy.

Theo những câu chuyện nghe từ người khác, không thể nghĩ Akizuki Miho có mâu thuẫn gì với Asajima. Việc cô bị cảm rồi nghỉ học cũng có vẻ là thật. Tuy nhiên, cô đi ra từ hiện trường án mạng nhưng không khai báo về việc đó và nêu lý do, điểm này rất đáng chú ý. Là điểm đáng chú ý nhất từ khi quá trình điều tra vụ án này bắt đầu.

Trong đường hướng điều tra của đội trưởng Hình sự, đối tượng Akizuki Miho vừa xuất hiện đã trở nên nổi bật thay cho Sagawa Nao và Harimiya Rieko đã chìm ngấm.

Con đường dành riêng cho nhân viên trong trường dẫn tới phòng tư vấn hướng nghiệp, nơi đã diễn ra buổi thẩm vấn Sagawa Nao. Địa điểm lưu lại ký ức không tốt đẹp gì. Dự cảm không lành gặm nhấm trái tim.

Sendou mở cửa, trong phòng đang có bốn người. Ngồi hướng mặt về phía Sendou là đương sự Saotome Yasuhito và Harimiya Rieko chẳng hiểu sao cũng tới. Còn hai người đang ngồi quay lưng lại là...

"Hakamada à?"

"A, anh Sendou. Anh vất vả rồi ạ."

"Cậu tới sớm thế. Tôi cứ tưởng cậu đi từ nhà thì phải muộn hơn."

"Không ạ, từ sáng em đã tới trường rồi anh..."

"Từ sáng à? Để làm gì?"

Nhìn sang nhân vật ngồi bên cạnh Hakamada, Sendou vỗ lể.

"... Lại cậu à."

"Cháu chào chú thám tử ạ."

Urazome Tenma ngồi lún mông xuống ghế sofa, chân vắt chéo, nhàn nhã vẩy vẩy tay.

"Để cháu đoán chú định nói gì nhé. 'Cậu đi ra ngay!' chứ gì!"

"Nếu đã biết thì cậu thực hiện nhanh đi."

"Không được đâu chú. Cháu còn một bước nữa là giải quyết được rồi."

"... Giải quyết? Vụ án á?"

"Tất nhiên rồi ạ. Nghe chuyện từ cậu này xong, cháu sẽ tiến rất gần tới chân tướng vụ án."

"Nói nhảm."

"Bất ngờ đấy ạ. Cháu không phải loại người lảng nhảng, vừa nhồm nhoàm ăn kim chi ở nhà ăn trường đại học vừa lảm bảm đủ chuyện nguy hiểm đâu."

"Hả?"

"Dạ, anh Sendou, em xin phép nói một lời."

Hakamada nhỏ nhẹ chen lời.

“Em nghĩ để Urazome tham gia cũng không hại gì cho chúng ta. Có vẻ cậu ấy đã phát hiện ra điểm nào đó rất quan trọng. Với lại, suy luận hôm qua của cậu nhóc này đều không sai. Cậu ấy nói Harimiya không phải thủ phạm và thực tế là đúng như vậy ạ.”

“Nhưng...”

“Tôi cũng không phiền đâu.”

Shirato ở sau lưng Sendou cũng đồng tình.

Nghe hai đồng nghiệp nói thẳng trước mặt như vậy nên Sendou đành chấp nhận. Dù có tranh luận thêm nữa cũng chẳng đi đến đâu. Sendou miễn cưỡng gật đầu, nói “Tôi hiểu rồi.”

“Tùy cậu. Nhưng giống như hôm qua, cậu không được nói mấy lời thừa thãi đâu đấy.”

“Chắc chắn rồi chú. Mời mọi người ngồi ạ.”

Urazome tỏ vẻ nhã nhặn lịch sự và đứng lên nhường chỗ. Sendou ngồi xuống chỗ đó. Chú tập trung đầu óc, cố chống chọi lại cảm giác bồn chồn muốn hút thuốc lá.

“... Saotome. Một ngày không gặp cháu rồi nhỉ.”

Sendou nhìn nam sinh trước mặt. Cậu khẽ đáp “Vâng ạ.”

Đôi mắt trong veo như trẻ con, chiều cao khiêm tốn, má đỏ hồng như trái táo. Đường nét khuôn mặt cậu thanh tú như con gái, có vẻ vừa ngoan ngoãn vừa ngây thơ, kiêu như động vật ăn cỏ. Hôm qua Sendou đã nghĩ vậy đấy. Nhưng không thể tin thiếu niên này lại là bạn trai của Harimiya Rieko. Tuy nhiên, hai đứa có vẻ rất thân thiết, giờ đang tựa vai vào vai, nắm tay như để động viên nhau. Có lẽ sự bất hảo của thiếu nữ này chỉ dừng lại ở vẻ bề ngoài.

“Cháu có chuyện muốn nói với bọn chú phải không?”

“Vâng ạ.”

“Hôm qua cháu nói không biết gì cả... Nhưng hôm nay cháu nhớ ra việc gì à?”

“Không ạ. Thật ra hôm qua cháu có nhớ chuyện đó, nhưng hơi khó nói... Sáng nay cháu tâm sự với Harimiya, cậu ấy bảo cháu nên nói cho các chú thì hơn.”

Thì ra, bởi vậy nên Harimiya mới đi cùng. Dù thế, bình thường là bạn trai động viên, khuyến khích bạn gái chứ nhỉ. Về mặt cân bằng giới tính, chắc hai đứa này có thể coi là một cặp đôi chuẩn mực.

“Vậy là tốt rồi. Thế cháu đã nhìn thấy những gì? Cháu kể theo thứ tự từ đầu giúp chú được không?”

“Vâng ạ...”

Nhân chứng ngập ngừng nói từng lời.

“Hôm kia, cháu định đi về cùng Harimiya nên hẹn gặp nhau trước nhà thể chất cũ. Nhưng có một bạn cùng lớp lại rủ cháu về cùng. Nhà bạn đó ngay gần trường nên cháu nghĩ hay mình rời trường, đi cùng về đến nhà bạn đó rồi quay lại.”

Hôm qua, Saotome khai có bạn rủ về cùng nên bỏ cuộc hẹn với Harimiya rồi về thẳng nhà là nói dối.

“Cháu phải giữ bí mật mối quan hệ với Harimiya tới mức đó cơ à?”

“Nếu lộ ra thì bố mẹ cháu sẽ làm ầm ĩ lên mất...”

Má Saotome đỏ bừng. Sendou suýt cười. Nhưng giờ không phải lúc nói chuyện phiếm.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, cháu đi cùng bạn kia về nhà rồi quay lại trường. Nhưng sợ đi qua cổng chính hoặc cổng phía bắc, nhỡ gặp người quen thì sẽ bị nghĩ này nọ nên cháu vào từ cổng sau. Cổng sau ở ngay gần nhà thể chất cũ.”

Giữ bí mật quan hệ bạn trai bạn gái công phu thật đấy. Tuy nhiên, nói đến đây, Saotome liền có vẻ hơi sợ sệt.

“Nhưng lúc cháu đang đi theo hàng rào từ cổng chính tới cổng sau... thì thấy một nữ sinh đi ra từ nhà thể chất cũ.”

“Nữ sinh đó đi ra từ cửa nào?”

“Dạ, thì... cửa ở khu vực cánh gà sau sân khấu, bên không đối diện với tòa nhà học... nói thế nào nhỉ...”

“Cửa ở cánh gà bên kamite đúng không? Bên không có nhà vệ sinh ấy?”

“A, đúng thế ạ. Đúng ạ.”

“Cháu biết nữ sinh đó là ai à?”

“Thì... vâng ạ.”

Saotome nắm chặt tay bạn gái ngồi bên cạnh, khó khăn nói ra.

“Đây là chị Akizuki, thành viên câu lạc bộ Phát thanh, học lớp mười một ạ.”

“Cháu chắc chắn không nhầm chứ?”

“Vâng ạ. Cháu ở câu lạc bộ Nhạc cụ hơi. Trước đây, khi có buổi trình diễn, chị Akizuki đã giúp bọn cháu việc hậu trường nên cháu biết chị ấy rõ lắm.”

“Vậy à. Thế thì...”

“Em có nhớ lúc đó chính xác là mấy giờ không?”

Đội trưởng Hình sự định hỏi tình trạng Akizuki Miho lúc đó nhưng Urazome đã giành lại trước.

“Này, cậu tự ý hỏi nhân chứng...”

“Sớm muộn gì chú chẳng hỏi ạ. Thế nào Saotome, khoảng mấy giờ?”

“Ừm... em xin lỗi, thời gian chính xác thì... Em nghĩ chắc khoảng 3 giờ 15 phút ạ.”

“Em còn trông thấy gì khác nữa không? Ví dụ như mấy người câu lạc bộ Kịch đang đi đến nhà thể chất chẳng hạn.”

“À, em có thấy họ ạ.”

Có vẻ ví dụ của Urazome hoàn toàn chính xác nên Saotome gật đầu thật mạnh.

“Sau khi trông thấy chị Akizuki đi ra, em tới gần cổng sau, nhìn qua hàng rào thì thấy câu lạc bộ Kịch. Mọi người đang kéo xe, em còn nhớ lúc đó mình đã nghĩ trời đang mưa, câu lạc bộ Kịch vất vả quá.”

“Mấy người đó tới nhà thể chất lúc 3 giờ 15 phút nên thời điểm em tới sẽ rơi vào trước đó một chút. Chắc tầm 3 giờ 14 phút nhỉ. Cảm ơn nhé.”

“Vâng ạ. Cảm ơn anh...”

“E hèm. Ừm, đúng vậy.”

Sendou tăng hăng thật to khiến nhân chứng vừa bị câu hỏi từ người chẳng liên quan làm phân tâm vội quay lại chú ý vào mình.

“Lúc đó, tình trạng Akizuki thế nào? Có chỗ nào kỳ lạ không cháu?”

“Nhiều chỗ kỳ lạ lắm ạ. Lạ nhất là chị ấy không che ô. Không phải, không phải chị ấy không che mà là không mang ô mới đúng. Chị ấy đi tay không. Hành động của chị ấy cũng lạ nữa ạ.”

“Lạ thế nào cháu?”

Chị ấy vội vàng ra khỏi nhà thể chất... rồi quay lại, đánh vào cửa. Gõ *thùng, thùng* hai tiếng. Sau đó chị ấy tựa vào cửa như kiểu đang lấy lại hơi ấy ạ.”

Sendou quay sang cấp dưới. Hai người khẽ gật đầu với nhau. Âm thanh *thùng*. Rõ ràng đó chính là âm thanh như tiếng trống mà nhóm Sagawa Nao đã nghe thấy. Nhưng không phải tiếng trống mà là tiếng đập vào cánh cửa kim loại nặng nề. Masumura khai *nghe thấy vào khoảng 3 giờ 15 phút* nhưng trên thực tế, chắc âm thanh này đã vang lên trước đó một chút.

“Chị ấy đứng đó khoảng năm giây rồi hấp tấp chạy đi. Chị ấy mở cổng sau, chạy theo hướng ngược lại với cháu. Sau đó, cháu không nhìn thấy chị ấy nữa.”

“Cô ấy không che ô mà cứ thế chạy đi à?”

“Vâng ạ. Chị ấy ướt sũng luôn.”

“Hừm. Chuyện này đúng là kỳ lạ thật... Cháu còn để ý thấy gì nữa không?”

“Dạ thì, chị ấy đi nguyên giày trong lớp... với lại, cháu nhớ chị ấy không thắt ruy băng thì phải. Ruy băng đồng phục trường ấy ạ.”

Vừa nói, Saotome vừa chỉ vào ngực mình.

“Ruy băng. Thì ra thế.”

Với lời khai này, một bí ẩn nữa đã được giải đáp. Dải ruy băng rơi trong cánh gà bên kamite. Đã chắc tới tám, chín phần mười đó là đồ của Akizuki Miho.

“Đó là tất cả những gì cháu nhìn thấy à?”

“Vâng ạ.”

“Sau đó cháu đã làm gì?”

“Cháu qua cổng sau, đi tới nhà thể chất cũ...”

“Em có thấy dấu chân không?”

Đúng lúc đó, Urazome hỏi.

“Nhớ được chi tiết giày đi trong lớp và dải ruy băng, em quan sát tốt đấy. Khi đi qua cổng sau, em có để ý thấy dấu chân trên đất không? Chỉ khu đó có nền đất thôi nên rất dễ lưu lại dấu chân.”

“Dấu chân ấy ạ?”

Khuôn mặt trẻ con của Saotome nhăn nhó, ngẫm nghĩ. Rồi cậu A một tiếng, mặt mày giãn ra.

“Em nhớ ra rồi. Mặt đất rất ướt, em nghĩ nếu đất khô thì đúng là có dấu chân ạ.”

“Tốt lắm. Ở cổng sau có mấy dấu chân?”

“Trước khi em vào thì chỉ có một thôi ạ.”

“Chỉ một dấu. Ngoài ra, có dấu vết nào trông như bị giẫm đạp không? Ví dụ như dấu chân đã bị mưa làm mờ đi chẳng hạn?”

“Hoàn toàn không có ạ. Xung quanh đều không có dấu vết gì.”

“May mà bạn gái em đang ngồi đây đấy. Nếu không chắc anh đã ôm nhầm lấy em rồi.”

Urazome nói với vẻ hưng phấn bưng bưng. Saotome khó xử đáp “Cảm... cảm ơn anh.” Rieko ngồi bên cạnh vẻ mặt kỳ quái.

Sendou lại tăng hăng, lần này là cố tình để thay đổi chủ đề.

“Cháu vào từ cổng sau, đi tới nhà thể chất cũ rồi sao nữa?”

“Vâng, vâng ạ. Cháu vào thì không thấy Harimiya ở đó. Hai học sinh câu lạc bộ Cầu lông hoảng hốt chạy về phía tòa nhà học, lại thêm chuyện chị Akizuki trước đó nên cháu đoán đã xảy ra chuyện gì đó...”

“Rồi cháu cứ thế về nhà à?”

“Vâng ạ... Cháu xin lỗi, lúc đó cháu sợ quá.”

“Không sao đâu. Cháu kể tốt lắm.”

Tóm lại, thời điểm Saotome đến nhà thể chất cũ là ngay sau khi Masumura gọi Harimiya và Masaki vào trong nhà thể chất và cử hai thành viên câu lạc bộ Cầu lông chạy đi báo tin.

Masumura đã tập hợp toàn bộ các học sinh liên quan đến vụ việc, riêng Saotome lọt lưới. Tuy nhiên, cậu chàng cũng không nhìn thẳng vào nhà thể chất nên thầy giáo không để ý là đương nhiên.

“Cảm ơn cháu nhé. Thông tin mà cháu cung cấp rất hữu ích.”

Nghe Sendou nói lời cảm ơn, Saotome liền sụp mắt xuống.

“Chú ơi... Chị Akizuki thành kẻ bị tình nghi rồi ạ?”

“Hửm? Đúng vậy đấy.”

Bước ra từ hiện trường án mạng, đập cửa, lấy lại hơi rồi chạy trốn, mặc kệ cơn mưa lớn làm cho ướt hết. Hơn nữa, hôm qua Akizuki còn từ chối gặp cảnh sát.

Nếu không phải kẻ tình nghi thì chẳng biết dùng từ gì để gọi.

“Bọn chú chưa chắc chắn Akizuki là thủ phạm nhưng nghi ngờ thì có.”

Sendou nói giảm nói tránh.

“Thế... thế ạ... Nhưng cháu nghĩ chị Akizuki không liên quan gì tới vụ án đầu chú.”

“Tại sao?”

“Chị Akizuki hiền lành, còn thân thiết với đội trưởng câu lạc bộ Phát thanh nữa... nên việc giết người...”

Saotome ghen lời.

Giờ đã rõ nguyên nhân vì sao hôm qua Saotome không khai mình đã chứng kiến cảnh tượng gì.

Cậu tin tưởng Akizuki Miho. Vì vậy, cậu không muốn cô bị nghi ngờ.

Dù trông thấy hành động đáng ngờ nhưng lòng Saotome nghiêng hẳn về *mặt tốt* của đàn chị. Giống hệt em gái của Hakamada. Học sinh cấp ba thật đơn thuần...

“Ai chẳng giả bộ làm người tốt được.”

Lời nhận xét lạnh lùng mà ngay cả Sendou còn khó nói đến từ một học sinh cấp ba khác.

Sendou quay lại, nhìn thấy Urazome vẽ mặt thờ ơ đang dựa vào tường nghịch diện thoại.

“Nếu thật sự tin tưởng Akizuki Miho thì em phải khai rõ mọi việc sớm hơn mới phải. Nếu vậy, biết đâu vụ án đã được phá giải từ hôm qua rồi.”

“... Em xin lỗi.”

“Không sao. Rồi, mời em đi. Đang giữa giờ học. Học sinh cấp ba phải đi học đầy đủ.”

Chẳng hiểu đặt mình ở vị trí nào mà Urazome nói rồi mở cửa phòng tư vấn hướng nghiệp. Sendou muốn quát Urazome vì tội dám tự ý cho nhân chứng ra về nhưng đằng nào chú cũng đã hỏi hết những việc cần hỏi nên đành im lặng.

Saotome lịch sự cúi đầu, nói "Xin phép mọi người ạ." còn Harimiya Rieko chỉ nhặt nhẹo gật đầu. Cặp đôi có vẻ lo lắng rời khỏi phòng.

Cánh cửa vừa khép lại, Urazome đóng mạnh chiếc điện thoại gấp.

"Chú thám tử này, bây giờ chú nên gọi ngay Sagawa Nao tới, cho cậu ấy xem ảnh của bạn Akizuki. Có lẽ cô gái mà Sagawa đã thấy chính là Akizuki Miho đấy ạ."

"Chuyện đó tôi thừa biết."

Nghe chi tiết Akizuki Miho đi tay không, Sendou đã liên kết các tình tiết lại trong đầu. Nữ sinh đi vào khu vực cánh gà Sagawa Nao đã nhìn thấy chắc cũng không cầm gì hết.

"Thêm vào đó, chạy đi tay không nghĩa là đồ đạc của Akizuki Miho vẫn còn lại trong trường. Chú hãy kiểm tra lớp của bạn ấy đi ạ."

"Tôi bảo tôi biết rồi còn gì. Anh Shirato, việc này nhờ anh được không?"

Sau khi đáp "Được chứ, được chứ," đội trưởng đội Tuần tra rời phòng.

"Hakamada, cậu gọi người hỗ trợ lấy lời khai. Chắc phải có nhân chứng trông thấy một nữ sinh không che ô chạy ra từ cổng sau. Các cậu vào lớp hỏi cho tôi, kể cả đang giữa tiết học cũng vào."

Sendou không muốn bị hốt tay trên nửa nên ra chỉ thị vèo vèo. Hakamada chịu áp lực, đang định vội vàng hành động ngay thì bị Urazome gọi giật lại "Anh trai ơi."

"Trước khi anh đi điều tra, em có một việc muốn nhờ anh. Cực kỳ, cực kỳ quan trọng đây ạ."

"... Việc gì?"

“Anh xem lại video của camera giám sát ở cổng chính và cổng phía bắc ngày xảy ra vụ án, kiểm tra xem có học sinh nào cầm hai chiếc ô trở lên không ạ. Không phải mỗi giờ đến trường đâu mà phải xem từ sáng sớm tới sau khi giờ học kết thúc. Nhờ anh báo kết quả cho em qua điện thoại của em gái anh ạ.”

“...?”

Sendou và Hakamada nhìn nhau. Học sinh mang hai chiếc ô trở lên? Tại sao phải kiểm tra chuyện đó?

“Cậu bảo đã hiểu ra việc gì quan trọng lắm mà. Việc gì vậy...”

“Cậu bảo đã hiểu ra việc gì quan trọng lắm mà. Đó là...”

Sendou định hỏi việc gì vậy nhưng rời mắt khỏi cặp dưới, chú liên tắt tiếng.

Hết như hôm qua, Urazome chỉ nói những điều cậu ta muốn nói rồi rời phòng luôn.

Quá trình điều tra diễn ra thuận lợi tới giữa trưa.

Nhìn ảnh Akizuki Miho một lần, Sagawa Nao liền lập tức khẳng định đó là cô gái mình đã thấy.

“Thế à, là Akizuki à... Thảo nào cứ mang máng.”

Shirato kiểm tra lớp C khối mười một liền tìm thấy đồ dùng của Miho ngay. Chiếc cặp đi học chất liệu ni-lông nằm lẻ loi trong học tủ như thể đang chờ đợi chủ nhân. Trong ống cầm ô trước lớp vẫn còn chiếc ô chấm bi có thêu chữ cái đầu trong tên cô.

Hơn nữa còn lời khai từ nhân chứng. Sau khi cảnh sát lần lượt qua từng lớp, làm gián đoạn tiết học để hỏi xem có ai nhìn thấy nữ sinh nào chạy mà không che ô không, kết quả, một số nhân chứng đã lên tiếng. Một trong số đó khẳng định đã trông thấy Akizuki Miho.

Thông tin này trở thành căn cứ vững chắc cho lời khai của Saotome Yasuhito.

Khoảng 3 giờ 08 phút ngày hôm đó, Akizuki Miho, thành viên câu lạc bộ Phát thanh đã từ lối thông vào nhà thể chất, đi qua trước mặt Sagawa Nao rồi biến mất vào khu vực cánh gà. Khoảng sáu phút sau đó, cô bước ra từ cửa ở cánh gà bên kamite, có hành động đáng ngờ như không che ô, đi dưới mưa như thể đang chạy trốn.

Cùng thời gian đó, Asajima bị giết trong cánh gà.

Chính xác rồi. Lần này không trật đi đâu được nữa.

Sendou cực kỳ tin tưởng.

Tuy bí ẩn hiện trường phòng kín chưa được giải đáp nhưng hành động của Akizuki Miho có thể liên quan đến thủ thuật nào đó mà cô ta đã làm. Chú nhớ lại lời Urazome nói hai hôm trước. Cô gái mà Sagawa Nao nhìn thấy rất đáng nghi. Suy luận của thằng nhóc này lại đúng lần nữa...

Thật khiến người ta khó chịu, nhưng thôi, bỏ đi, dù sao thì Urazome cũng chưa tóm được hung thủ.

Chiếc xe tuần tra nguyệt trang như xe thường chạy như xé qua làn mưa.

Trên đường, Sendou không nói gì, Hakamada ngồi ghế lái cũng không lên tiếng. Mỗi lần cấp dưới dừng xe chờ đèn đỏ, Hakamada lại dụi mắt, vẻ rất mệt mỏi. Có vẻ anh đã đi xem lại video của các camera giám sát đúng như Urazome nhờ vả. Anh báo kết quả cho em gái qua tin nhắn. Hakamada chẳng cần thiết phải làm như vậy. Sendou thầm nghĩ, quá thành thật chính là nhược điểm của nhân viên cấp dưới này.

Đích đến của họ là nhà Akizuki Miho – nằm ở tầng một thuộc khu căn hộ phổ bên cạnh. Dừng tại bãi đỗ xe nổi bật với bức tranh cổ tích, Sendou và Hakamada đi về phía tòa nhà.

Hai người nhấn nút chuông rồi báo danh qua intercom©. Mẹ Miho lập tức mở cửa. Có lẽ, năm mơ người mẹ này cũng không nghĩ con gái mình là đối tượng bị tình nghi.

“Chúng tôi có thể gặp cháu Miho được không ạ? Có một số chuyện chúng tôi muốn hỏi cháu.”

“À, vâng. Nhưng...”

“Chúng tôi hiểu cháu đang ốm mệt nhưng dù thế nào, chúng tôi cũng xin gặp cháu. Xin chị giúp cho.”

“A, hai người chờ đã. Ờ...”

Sendou bước vào nhà. Trước ánh mắt bối rối của người mẹ, chú tìm phòng của cô con gái. Cánh cửa ở ngay bên phải. Cửa không khóa, dễ dàng mở được ngay.

Sendou đã đoán đúng. Không nhầm lẫn gì nữa, đây chính là phòng riêng của Akizuki Miho. Chiếc giường đầy thú nhồi bông, phong cách dễ thương, đậm chất nữ tính, bên cạnh đặt chiếc khay có thuốc, nước và cặp nhiệt độ.

Tuy nhiên...

“... Hà?”

Akizuki Miho không có trong phòng.

“Ừm, con gái chị đâu...? Cô bé vào nhà vệ sinh rồi à?”

“Không ạ. Chuyện đó... con bé đi ra ngoài rồi ạ.”

“Gì?”

“Khoảng ba mươi phút trước ạ. Con bé nghe điện thoại của bạn rồi vội vàng ra ngoài ngay. Trời thì mưa, con bé ốm chưa khỏi, tôi định ngăn nhưng...”

“.....”

Không hiểu được.

Ra ngoài? Trong khi vẫn đang cảm lạnh? Cô ta giả bệnh? Nhưng tại sao lại vào thời điểm này?

“... Chị nói cô bé đã ra ngoài, vậy là đi đâu?”

“Chuyện đó tôi không biết. Con bé chẳng nói gì với tôi đã chạy đi rồi. Bình thường con bé không xử sự vậy bao giờ.”

Người mẹ đã bối rối, hai thám tử còn lúng túng hơn. Hai người im lặng, nhìn chiếc giường trống, chăn gối lộn xộn.

Cuộc điều tra đã diễn ra thuận lợi.

Nhưng chỉ đến buổi trưa thôi.

Cùng lúc đó. Trong trường cấp ba Kazegaoka, tiếng chuông báo bắt đầu giờ nghỉ trưa reo vang..

Học sinh đẩy bàn loạch xoạch rồi âm thanh mở hộp cơm. Tiếng trò chuyện râm ran, nội dung chủ yếu về các câu hỏi của thám tử cách đó mấy tiếng.

“Nữ sinh chạy dưới mưa, không che ô.”

Sanae vừa đưa miếng bắp cải cuộn vào miệng vừa nói.

“Chắc người đó có liên quan đến vụ án nhỉ?”

“Ừ, ừm... thế nào nhỉ?”

Yuno uống trà. Chắc người mà cảnh sát đang tìm kiếm là Akizuki Miho, nhưng cô không thể tiết lộ thông tin này. Trên thực tế, cô cũng không nghe trực tiếp lời khai từ nhân chứng Saotome Yasuhito.

“Này này, nói thật đi. Yuno nghi ai?”

“Ờ? Ấy, tớ có biết gì đâu...”

Nếu là hôm qua, cô đã có thể tự tin trả lời người mình nghi ngờ là Sanjou Manami.

“Tớ thì nghĩ là cái chị Harimiya đấy. Hình như chị ta từng làm việc gì xấu rồi ấy.”

“Thế à? Tớ lại nghĩ chị ấy là người tốt.”

“Tại sao?”

“Thì... thì...”

Việc Harimiya đã hối hận, không còn đe dọa chiếm đoạt tiền từ bạn học và có người bạn trai học khối mười, Yuno không thể nói tất cả những điều ấy ra.

Nói về vấn đề này đã đủ bút rút, Yuno còn cảm nhận mình đang bị không ít ánh mắt tò mò, soi vào chỉ vì cô đã có mặt tại hiện trường vụ án. Yuno cúi gằm mặt xem điện thoại dưới bàn như thể muốn trốn tránh.

Khoảng giữa tiết bốn, có tin nhắn đến. Anh cô gửi. Yuno mở ra thì thấy một câu ngắn gọn: “Em bảo Urazome, anh không thấy học sinh như thế đâu.”

... Học sinh như thế... là học sinh như nào?

“Tớ đi phòng y tế chút nhé.”

“Ờ, sao vậy, cậu lại không khỏe à? Sáng cậu cũng tới trễ nữa. Tớ đi cùng nhé?”

“Ấy, thôi, tớ đi một mình được mà. Cảm ơn cậu.”

Tuy thấy có lỗi với Sanae nhưng Yuno quyết định rời xa *chiến tuyến*. Cô vội vàng rời lớp học, tới dãy phòng các câu lạc bộ văn hóa.

Cô cần truyền đạt nội dung tin nhắn cho Urazome, đồng thời cũng muốn hỏi đã có lời khai thế nào về Akizuki Miho. Hơn nữa, Yuno nhớ rõ thái độ hưng phấn sáng nay của Urazome. Có vẻ cậu đã nghĩ ra lời giải cho bí ẩn hiện trường phòng kín, có phải thế thật không? Urazome cứ hét liên hồi *cái ô cái ô*. Cái ô thì liên quan gì?

Cô chạy qua làn mưa rả rích, tìm đến phòng hội nghiên cứu Hyakunin Isshu chẳng chút khó khăn.

Yuno gõ cửa. Như mọi khi, Kaori ra mở.

“Chà chà, bé Yuno.”

“Em chào chị. Chị Kaori ở đây suốt ạ?”

“Đâu mà. Chị có ra ngoài chút đấy.”

“Ra ngoài? Chị không đi học ă?”

“Chị được giao một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng mà.”

“Em gái Hakamada hả? Anh trai em báo tin gì à?”

Tiếng Urazome từ trong phòng vọng ra.

“Anh em nhắn ‘Không thấy học sinh như thế.’ Học sinh thế nào vậy ă?”

“Học sinh mang hai cái ô đi qua cổng.”

“.....?”

Nghe Urazome trả lời, Yuno vẫn chẳng hiểu gì. Cô vừa nghiêng đầu khó hiểu vừa bước vào phòng. Đúng lúc đó...

Yuno hóa đá.

Khung cảnh chẳng khác gì sáng nay, căn phòng tràn ngập hình ảnh về sở thích kỳ quặc của Urazome... Chỉ một thứ duy nhất khác lạ. Không, phải nói là một người mới đúng.

Trước bàn trà có một thiếu nữ đang ngồi, vai phủ chần. Mái tóc ngắn uốn cúp tô điểm cho dáng vóc nhỏ nhắn của cô.

Yuno đột nhiên bước vào phòng khiến thiếu nữ co mình sợ sệt và uống cacao đang tỏa hơi nóng trong cốc. Đôi mắt tròn xoe. Gương mặt như búp bê, vừa dễ thương vừa hiền hòa. Hai má cô đỏ bừng, trông như đang sốt. Bộ quần áo lộ ra dưới tấm chần không phải đồng phục mà là đồ thường.

Kích thước của cô gái này quá lớn để có thể là figure, lại quá 3D nên không thể là poster. Đây là một thiếu nữ xinh đẹp người thật.

“Ơ ơ, đây là...”

“Để anh giới thiệu nhé.”

Urazome đang nằm ườn trên giường, nói với cô gái.

“Bạn này là Akizuki Miho khối mười một, thành viên câu lạc bộ Phát thanh.”

“Chào em,” thiếu nữ lịch sự lên tiếng..

3. câu chuyện bạn không biết

“Tại sao chị Akizuki lại ở đây ạ?”

“Anh gọi bạn ấy đến.”

Yuno hỏi, Urazome liền đáp một cách hời hợt.

“Không, nói chính xác thì anh nhờ Kaori. Kaori gọi rồi tới đón bạn ấy đến đây.”

“Ấy, nhưng tại sao...”

“Miho đang bị cảnh sát truy đuổi.”

“À, thì ra thế... dạ?”

Kaori nói một câu nhẹ bẫng như dễ hiểu lắm nhưng Yuno cảm giác mình vừa bị lừa.

“Chị nói bị cảnh sát truy đuổi, nghĩa là chị ấy là nghi phạm ạ?”

“Đã bị cảnh sát truy đuổi thì thường là nghi phạm em ạ.”

“Thế... thế thì không ổn rồi! Chúng ta ở cùng chỗ với nghi phạm đang lẩn trốn...”

“Ừm, này!”

Nhân vật trung tâm của vấn đề – Miho, đưa cánh tay mảnh khảnh lên.

“Chị không phải thủ phạm đâu em. Chị không làm gì hết.”

“... Vậy ạ?”

“Vậy đấy.”

“Việc đó tớ biết rồi.”

Urazome xuống giường, tới ngồi đối diện Miho bên bàn trà.

“Tớ cũng biết rõ cảnh sát không biết cậu không phải là hung thủ. Thời điểm nghe lời khai từ Saotome Yasuhito, chuyện này đã rõ ràng

rồi.”

“Vì thế nên anh cứu chị ấy khỏi tay cảnh sát ạ?”

“Không phải cứu mà nâng tay trên mới đúng.”

“Dạ?”

“Anh có nhiều chuyện muốn hỏi. Bạn ấy mà bị cảnh sát tóm thì phiền phức lắm.”

“Chuyện muốn hỏi...”

Yuno đã phần nào hiểu ra tình hình.

Không biết vì lý do gì mà Urazome không coi Miho là thủ phạm. Tuy nhiên, chắc chắn Miho đã đi từ hiện trường án mạng ra. Nhân vật không phải thủ phạm tại sao lại có mặt ở hiện trường? Đằng sau hành động kỳ lạ của Miho chắc chắn phải có một lý do lạ lùng không kém.

Đó chính là thứ mà Urazome muốn biết câu chuyện chỉ mình Miho – người đã có mặt ở hiện trường vụ án – biết.

“Xin lỗi vì bắt cậu đến đây khi đang bị cảm. Cậu nói chuyện với tớ chút nhé. Tại sao cậu lại có mặt ở hiện trường vụ án giết người? Tại sao cậu lại chạy khỏi đó?”

“Việc đó...”

Miho quần xắn quanh ngực và thì thầm. Lát sau, cô vẫn không lên tiếng.

Trông Miho như thể đang lo sợ.

“Cậu đừng lo.”

Urazome cất lời.

“Nói hết những gì mình biết tại đây, cậu tuyệt đối chẳng có gì phải sợ hãi cả. Trước khi hung thủ tóm được cậu thì cảnh sát đã đánh tên đó rồi. Tớ hứa đấy.”

“Nhưng, tớ...”

“Cậu muốn kẻ đã giết Asajima bị bắt phải không?”

“.....”

“Tớ cũng vậy.”

Urazome nhỏ giọng nói thêm.

Urazome nhìn ngang tầm mắt Miho, không hề động đậy. Cặp mắt bình thường luôn đầy vẻ buồn ngủ giờ đây ngập tràn mạnh mẽ, đôi đồng tử đen nhánh chăm chú hướng thẳng vào Miho.

Yuno thầm nghĩ, hóa ra Urazome còn có biểu cảm thế này. Dù người bị nhìn không phải mình nhưng cô vẫn cảm giác như đang bị hút vào cặp mắt không chứa một tia sáng đó. Đôi mắt lạnh lẽo như muốn xuyên qua Miho, chiếu vào kẻ giết người trong lời khai của cô.

Sau đó, Miho vẫn túm chặt chiếc chăn, bối rối nghĩ ngợi một lúc. Rồi cô nhìn Urazome đang chờ đợi câu trả lời, nhìn Yuno và Kaori bên cạnh đang nhìn mình như cổ vũ. Miho thở ra một hơi như thể đã quyết tâm. Cô gật đầu một cái thật nhẹ, cực kỳ nhẹ.

Rồi cô ngập ngừng kể.

Akizuki Miho nhận được điện thoại từ Asajima Tomoki cách đây một tuần, vào tối ngày hai mươi hai tháng Sáu.

“Thật ra, đầu tháng này, anh đã quay lại việc xấu của một học sinh.”

Vừa chào hỏi xong, Asajima vào thẳng việc chính ngay. Giọng cậu rất nghiêm túc.

“Anh đã nói với học sinh này về đoạn phim, đối phương liên bảo sẽ không làm vậy nữa và muốn anh giao lại bằng chứng. Thứ Tư tuần sau, giờ học kết thúc, anh sẽ đưa đĩa DVD cho người đó ở nhà thể chất cũ.”

“Ờ, nhà thể chất cũ ấy ạ? Tại sao lại ở đó ạ?”

“Để cho công bằng em ạ. Đối phương là kẻ không thể tin cậy. Nếu tên đó đợi sẵn ở chỗ vắng người thì anh không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng nếu gặp ở trên sân khấu trong nhà thể chất cũ, hạ rèm xuống rồi sẽ không ai thấy bọn anh, nhờ có chuyện gì, anh hét to rồi chạy ra sẽ có người để ý thấy ngay. Đặc biệt là Sagawa đội trưởng câu lạc bộ Bóng bàn nữ. Hôm nào em ấy cũng đến nhà thể chất sớm nhất. Vậy là anh yên tâm rồi.”

“À, em hiểu rồi ạ... Dạ, nhưng anh gọi em có việc gì ạ?”

“Tuy đã sắp xếp như vậy nhưng anh vẫn hơi lo. Anh muốn Akizuki đến địa điểm trao đổi.”

“Ờ, em nữa ạ?”

“Em chỉ cần nấp ở gần đó là được rồi. Không được sao?”

“Không ạ, đội trưởng đã nhờ thì em làm...”

“Anh định chiều thứ Tư tuần sau, lúc 3 giờ 10 phút sẽ gặp đối phương, hai bên đều đi một mình. Trước đó, anh sẽ hạ rèm xuống rồi mở khóa cửa cánh gà bên kamite. Em vào từ đường đó, đừng để bị ai trông thấy. Rồi em đến sau sân khấu, lặng lẽ nấp đi. Nếu anh gặp chuyện gì thì nhờ em gọi người tới giúp anh.”

“Gọi người tới giúp ấy ạ?”

“Đối phương nguy hiểm hơn Harimiya rất nhiều. Có lẽ, để bảo vệ bản thân, việc gì tên đó cũng dám làm. Anh không nghĩ tên đó sẽ làm thật nhưng vẫn có cảm giác không yên. Vậy nên anh phải cẩn tắc vô ưu.”

Giọng Asajima thật nặng nề. Có vẻ cậu thật sự lo sợ trước kẻ sắp gặp mặt.

“Em... em hiểu rồi ạ. Nhưng em yếu lắm, không biết có giúp được gì cho anh không...”

“Anh biết. Nhưng anh chỉ nhờ được mỗi Akizuki việc này thôi. Các thành viên khác trong câu lạc bộ không biết anh đã đưa đoạn phim chứng cứ cho Harimiya.”

“A, đúng vậy nhỉ... Em hiểu rồi ạ. Em sẽ tới đó. Chiều thứ Tư, lúc 3 giờ 10 phút phải không ạ?”

“Đúng rồi. Không sao đâu, em sẽ không gặp nguy hiểm đâu. Nhớ có chuyện gì, em chỉ cần chạy khỏi đó và kêu người tới là được. Em không cần cố quá, làm những việc mình có thể là được. Tốt rồi.”

“Vâng ạ...”

Asajima nói “Cảm ơn em, chào em nhé.” rồi dập máy. Trước lời đề nghị bất ngờ, Miho ngơ ngác nhìn vào điện thoại.

Chẳng biết lúc nào, đội trưởng đã quay được hành vi xấu xa của một kẻ nào đó. Và cũng giống như chuyện của mình, đội trưởng chấp nhận lời xin lỗi từ đối phương và giao đoạn phim chứng cứ ra...

Không, chuyện này khác chuyện của mình một chút. Lần này, đội trưởng cảnh giác đến mức dường như có phần hơi quá.

Chắc anh ấy không dám chắc đối phương đã thật sự hối hận. Kẻ đó là người thế nào nhỉ? Việc xấu bị đội trưởng quay lại là việc gì?

Giờ Miho mới nhận ra, từ đầu tới cuối, Asajima không hề nói kẻ đó là ai.

Ngày hai mươi bảy tháng Sáu, 3 giờ 05 phút chiều.

Miho chờ trong phòng học. Tới giờ, cô liền đi tới nhà thể chất cũ.

Cô để đồ đạc và ô lại trong lớp. Chắc mọi chuyện sẽ diễn ra như Asajima đã nói, chẳng có rắc rối gì xảy ra, hai người đó trao đổi xong xuôi, cô có thể quay lại lớp ngay. Mất công mang cặp theo cũng chẳng để làm gì.

Miho bước qua lối thông tới nhà thể chất cũ.

Cô trông thấy Harimiya Rieko đang che ô đứng dưới mưa. Dù Harimiya đã xin lỗi và trả lại tiền nhưng Miho vẫn sợ cô gái đó. Cô chạy nhanh qua lối thông vì không muốn bị Harimiya để ý.

Vào nhà thể chất, Miho thấy đội trưởng câu lạc bộ Bóng bàn nữ Sagawa Nao đang giãn cơ một mình. Sagawa có mặt đúng theo lời đàn anh, cậu ấy hết như người đứng đầu nhà thể chất cũ vậy. Nhờ có chuyện gì, Miho có thể gọi cậu ấy. Miho chạy bước nhỏ ngang qua Sagawa vào khu vực cánh gà từ cửa bên shimote.

Miho nhìn đồng hồ trong bóng tối mờ mờ, 3 giờ 08 phút. Rèm sân khấu đã hạ, chắc đội trưởng tới rồi.

Miho nhìn sân khấu qua khe rèm cánh gà nhưng chẳng thấy ai. Không hiểu tại sao, Miho tiến vài bước lên trung tâm sân khấu. Cô trông thấy một đôi chân sẫm soài bên bục phát biểu, rồi...

“Hả...”

Miho đông cứng.

Asajima Tomoki, đã chết.

Miho không hiểu gì cả.

Tại sao anh Asajima lại chết? Tại sao đội trưởng lại chết? Đã xảy ra chuyện gì? Con dao. Máu, máu chảy nhiều quá. Đội trưởng bị đâm. Kẻ sát nhân thì sao? Ai đã...

Miho hoàn hồn.

Trước mắt cô là xác đội trưởng. Asajima tựa lưng vào bục phát biểu, khuôn mặt bình thản, đôi mắt nhắm nghiền. Nhưng anh ấy im lìm bất động. Nửa trái thân trên hơi nghiêng nhuộm màu đỏ tươi.

Miho vô cùng hoảng loạn nhưng cô không cảm thấy buồn nôn. Cô không nói nổi thành tiếng mà chỉ có thể đứng ngây ra đó, không cách nào cử động.

“Người đứng đầu được tận 900 điểm.”

“... 900 điểm. Môn nào cũng được điểm tuyệt đối hết á?”

Miho nghe thấy tiếng hai nữ sinh vui vẻ trò chuyện đằng sau tấm rèm, chắc họ là thành viên câu lạc bộ Bóng bàn. Chỉ cách vài mét nhưng Miho cảm tưởng như hai người đó đang tiến lại từ tận phía chân trời xa tít tắp.

Đúng lúc đó.

Cạch một tiếng.

Âm thanh nhỏ bé nhưng rất rõ ràng. Âm thanh đó không vang tới từ phía ngoài tấm rèm mà từ trong này, nói chính xác hơn là từ cánh gà bên shimote.

Cạch, cạch, cạch...

Ai đó đang xuống cầu thang. Miho nghe thấy tiếng bước chân từ phòng phát thanh xuống cầu thang kim loại ở cánh gà bên shimote.

Ai?

Chắc chắn là hung thủ.

Nhận ra điều đó, Miho liền bước về phía ngược lại – cánh gà bên kamite. Chẳng hiểu vì sao, cô quên bằng chuyện chỉ cần ló mặt khỏi rèm sẽ có người trông thấy mình. Giờ đầu óc cô chỉ còn nghĩ tới làm sao để tránh xa kẻ giết người.

Miho vào cánh gà bên kamite. Trông thấy vết máu khiến cô cảm thấy muồn ngất. Sau khi tránh vũng máu, nhảy hai bước qua cầu thang ngăn, được bóng tối mờ mờ che phủ, Miho thở phào một hơi. Cô nhìn ra sân khấu. Vì có tấm rèm nên Miho không trông thấy tình hình bên bục phát biểu. Nhưng nghe âm thanh, cảm nhận bầu không khí, cô biết hung thủ đang di chuyển thế nào. Từ cánh gà bên shimote, kẻ đó đi tới trung tâm sân khấu nơi có bục phát biểu, dừng lại đó một chút. Có tiếng vải đồng phục sột soạt. Có vẻ kẻ đó chưa để ý thấy cô.

Làm thế nào đây?

Miho nắm chặt bàn tay túa mồ hôi và tự hỏi..

Dù thế nào, cô chỉ còn cách chạy đi thôi. Nếu bị kẻ đó bắt gặp, chính cô cũng bị giết mất. Anh Asajima nói rồi. Nhỡ có chuyện gì, cô chỉ cần chạy ngay đi và gọi người tới. *Chuyện gì* đã thật sự xảy ra rồi. Cô chỉ cần chạy qua cánh cửa ở ngay đó ra trước mặt nhóm Sagawa rồi nhờ họ giúp. Đơn giản thôi mà. Làm thế, mình sẽ được cứu.

Nhưng thân thể cô không chịu cử động.

Không phải cô sợ đến mức cứng cả người mà bởi một câu hỏi đang quay cuồng trong tâm trí.

Nếu mình chạy ra... liệu hung thủ có chạy mất không?

Miho bước từ cánh gà ra. Nhóm Sagawa chưa biết sự thể ra sao hẳn sẽ nhốn nháo lên. Như vậy, thủ phạm sẽ biết có biến ngay. Trong khi nhóm Sagawa nhìn vào sau tấm rèm, kẻ đó có thể nhanh chân chạy thoát từ cửa ở cánh gà bên kamite. Có thể mãi mãi sẽ không ai tóm được hắn.

Mình không thể chạy được.

Thế làm sao bây giờ? Chỉ thò mỗi mặt ra gọi nhóm Sagawa? Nhỡ thủ phạm chạy qua đây, mình sẽ lấy thân cản nó lại... Không được, đáng sợ quá! Gan mình đâu có to đến mức ấy.

Vậy việc mình làm được là...

Miho nhận ra người trên sân khấu đang di chuyển. Có tiếng bước chân lại gần. Sau khi xong xuôi mọi việc, thủ phạm định ra ngoài bằng cánh cửa đã dùng để vào, là cánh cửa dẫn ra ngoài đằng sau lưng Miho.

Miho hoảng hốt muốn điên lên, hấp tấp nhìn xung quanh. Cô chợt thấy tấm poster lễ hội văn hóa trải rộng dưới bóng tối chân cầu thang. Chắc trong buổi họp nào đó, ban điều hành lễ hội đã dùng tấm poster này rồi bỏ quên ở đây.

Trên tấm poster đặt một chiếc ô dài màu đen. Bên cạnh có một bao ni-lông. Trong túi đựng vật gì trông như đôi giày thể thao.

Ngoài một kẻ, không còn ai đặt giày và ô ở đây hết. Mấy đồ vật này chính là của hung thủ.

Sau đó, Miho hành động hoàn toàn theo cảm tính. Cô cởi sợi ruy băng trên ngực áo, thả xuống chiếc ô sao cho dễ nhìn thấy nhất rồi cô mở khóa, chạy ra ngoài.

Thời điểm hung thủ bước vào cánh gà và thời điểm Miho nhẹ nhàng đóng cửa gần như trùng khớp.

Được hít thở bầu không khí tự do ngoài trời, Miho vừa cầu nguyện vừa chịu mưa bắn.

Thủ phạm tới lấy đồ chắc chắn sẽ để ý thấy dải ruy băng của cô và việc cánh cửa đã đóng khi hấn vào giờ lại bị mở. Kẻ đó sẽ nhận ra có một người khác đã xuất hiện. Hấn sẽ cảnh giác và không thể đi ra từ cửa này. Cửa bên phải có Harimiya Rieko, bên ngoài lại có nhóm Sagawa, hấn sẽ không thể chạy đi đâu được. Thế này rồi...

Những lời cầu nguyện của Miho không được đáp lại.

Khoảnh khắc ngay sau đó, nắm cửa xoay tròn.

Thứ hung thủ đã lựa chọn là chắc chắn thay vì cảnh giác. Ai đã bỏ dải ruy băng lên trên chiếc ô? Người đó có phải đang ở đằng sau cánh cửa này? Kẻ đó định kiểm tra chuyện đó.

Miho cực kỳ hoảng hốt. Ngay bây giờ, tên giết người đang định đi ra từ cửa này. Hấn sẽ chạm mặt mình. Liệu mình có bị giết không? Hay hấn chỉ muốn chạy trốn thôi?

Không đâu, hấn đã dám giết anh Asajima thì cả mình, hấn cũng...

Hấn đã giết anh Asajima.

Thùng! Thùng!

Sực nhớ ra điều gì đó, Miho đánh mạnh vào cánh cửa kim loại. Thay cho tiếng thét "Tên giết người kia, đừng tới đây! Đừng tới đây! Đừng đi ra từ cánh cửa này!"

Mình sẽ không chạy.

Chợt có tiếng *lạch cạch*.

Âm thanh ai đó đang vặn khóa từ bên kia cánh cửa.

"... hà... hà..."

Miho tựa lưng vào cửa thở hỗn hển.

Mấy phút sau, vẫn không có gì khác xảy ra. Có lẽ hung thủ đã từ bỏ ý định ra từ cửa này. Hẳn không còn đường nào chạy thoát. Trong cánh gà, hẳn đang như chim trong lồng, cá trong chậu... có lẽ vậy.

“Mình làm được rồi...”

Miho khẽ thì thào. Nỗi sợ hãi liên ập tới tựa như phản xạ ngược.

Hung thủ thật sự không trông thấy mình sao? Liệu hẳn đã thật sự từ bỏ ý định chạy trốn từ cửa này chưa?

Liệu lúc này, ở bên kia cánh cửa, hẳn có như con hổ rình mồi, chờ bắt mình không...

Nhớ lại bộ dạng Asajima đã bị sát hại khiến Miho hết chịu nổi.

Cô vội vàng rời khỏi cánh cửa, không hề ngoảnh lại mà chạy một mạch tới cổng sau gần đó. Không có ô, quần áo ướt sũng, vẫn đi nguyên giày trong lớp, đồ đạc đều không mang nhưng Miho không quan tâm đến mấy thứ đó.

Cô chạy rồi chạy. Đến khi chạy tới trước nhà ga, cô mới để ý tới ngoại hình của mình. Chiếc áo ướt dính chặt vào da, nhìn thấu cả nội y. Ví còn trong túi, Miho vào siêu thị mua ô và giày. Cô vút đôi giày trong lớp vào sọt rác.

Cả người ướt nhẹp, lạnh cóng. Vừa về đến nhà, cô liền sốt hầm hập. Miho vốn không khỏe mạnh cường tráng gì.

Cô bị cảm.

“Thì ra thế.”

Miho kể xong, Urazome liền buông đôi tay vẫn khoanh chặt ra.

“Quả nhiên cậu đã gặp hung thủ. Không phải gặp trực tiếp nhưng hai bên đều nhận ra sự có mặt của nhau. Vì vậy, cậu không dám kể

cho ai.”

“Đúng thế. Tớ nghĩ nếu khai ra sẽ bị kẻ đó trả thù. Tớ sợ lắm...”

Miho nhìn xuống chiếc cốc đã vỡ. Hơi nóng không còn bốc ra từ cacao trong cốc.

“Tớ xin lỗi. Nếu tớ can đảm hơn thì đã...”

“Không đâu, cậu đã làm quá đủ rồi. Thông tin cậu vừa nói đã thành cơ sở cho rất nhiều điều.”

“Nhưng... nhưng...”

Miho nhú mày.

“Nếu tớ dám chặn hung thủ lại đó, nhìn rõ mặt kẻ đó, nếu ra khỏi nhà thể chất rồi, tớ không chạy đi ngay mà ở lại... thì biết đâu đã bắt được hắn ngay rồi.”

“Ấy không, chuyện đó...”

“Đúng vậy ạ!”

Trước khi Yuno kịp phủ nhận thì Miho bật nói. Yuno không hiểu đàn chị đang dùng kính ngữ với ai.

“Thủ phạm vẫn chưa bị bắt phải không? Chắc lúc tớ không có ở đây, hắn đã chạy thoát từ cửa bên kamite rồi. Tại tớ nhát gan, rốt cuộc thủ phạm đã trốn...”

“Nhưng cửa cánh gà bên kamite cũng khóa mà?”

Kaori chu đáo, vừa rót thêm cacao vào cốc vừa lên tiếng.

“Thì đó, hiện trường phòng kín mà. Cửa nào cũng khóa, chẳng hiểu thủ phạm bốc hơi đi đâu mất nên Miho không có lỗi gì đâu...”

“Phòng... phòng kín? Tại sao lại thế?”

Miho kêu lên, vẻ vô cùng kinh ngạc. Có lẽ do cảnh sát hạn chế thông tin nên giới truyền thông chưa đưa tin về vụ việc. Miho nghỉ học, cũng không nói chuyện với cảnh sát nên đương nhiên không biết sự tình.

“Ừm thế này ạ...”

“Không liên quan. Cậu không liên quan đến tình hình bây giờ.”

Yuno định giải thích cho Miho nhưng bị ngắt lời. Lần này là Urazome.

Urazome đang ngẫm nghĩ gì đó, gõ *cộc cọc* đầu ngón tay xuống bàn trà.

“Không được chạy trốn à. Nghe như câu danh ngôn ấy nhỉ. Không được chạy trốn. Ừ. Mang tính giáo dục đấy.”

Urazome tự nói một mình rồi đứng dậy.

“Akizuki, cậu cho tớ xác nhận ba việc này nhé. Thời điểm cậu quan sát tình hình hung thủ ở cánh gà bên kamite, cậu nói đã nghe thấy tiếng quần áo sột soạt, ngoài ra, cậu có nghe thấy âm thanh nào giống như ni-lông cọ xát vào nhau không?”

“... Không. Tớ không nghe thấy tiếng nào như thế.”

Tại sao Urazome hỏi vậy? Miho rất băn khoăn vấn đề này nhưng vẫn trả lời.

“Tiếp theo, đôi giày đặt cùng chỗ với chiếc ô. Đôi giày đó thế nào, nhớ được bao nhiêu cậu hãy kể chi tiết đi.”

“Đó là giày thể thao, trông bình thường, hơi cũ, màu trắng... Xin lỗi, ngoài ra tớ không rõ lắm vì tớ không lấy nó ra khỏi túi.”

“Thế chiếc ô thì sao? Cậu đã thả dải ruy băng lên chiếc ô, chắc ít nhiều cũng có thời gian nhìn nó chứ?”

“Ừm, chiếc ô khá to, dài... A, đúng rồi! Mặt vải có logo mờ mờ.”

“Chiếc ô không có vết xước gì à?”

“Đúng vậy. Trông nó như mới tinh ấy... Nhưng, trên cán cầm hình như có vết xước. Dài khoảng hai xăng-ti-mét, trông giống vết cào.”

Urazome gật gù có vẻ hài lòng với các câu trả lời của Miho rồi di chuyển tới bên bàn. Dù sách truyện đã rải rác khắp phòng nhưng cậu lại lôi thêm một đồng truyện tranh ra.

“Akizuki, cậu đã làm rất tốt. Hệt như Asajima. Dù không đối đầu trực tiếp nhưng vẫn dùng mọi phương thức có thể để tấn công đối thủ theo cách của riêng mình.”

“Nhưng... nhưng, kết cục, tớ vẫn chẳng giúp được gì để bắt được thủ phạm...”

“Chẳng giúp được gì á? Ngược lại mới đúng chứ!”

Urazome kêu to lên. Cùng lúc đó, cậu tìm được gì đó từ đồng truyện tranh rồi cầm lên.

Đó là tập ảnh mà Yuno đã chụp hôm qua... hình chụp cuốn sổ tay của anh trai cô.

“Nếu cậu chạy ngay khỏi chỗ đó thì chắc việc bắt được thủ phạm là bất khả thi. Nhưng cậu đã không làm thế. Cậu đã chống cự một chút. Đó là điểm quyết định. Hành động của cậu vây hãm tên ngốc đã giết Asajima.”

“Ừm... thì... chờ chút, tớ không hiểu cậu đang nói gì...”

Urazome không trả lời Miho mà im lặng nhìn qua tập ảnh. Bàn tay cậu dừng lại ở một tấm ảnh.

“Ừ, đúng rồi. Không sai vào đâu được.”

“Sao rồi Tenma?”

“Anh hiểu ra điều gì vậy ạ?”

Kaori và Yuno cùng ôm hy vọng hỏi.

Urazome quay lại nhìn hai cô, cậu không la hét làm nhảm như hồi sáng nữa.

“Em gái Hakamada, em biết số điện thoại anh trai chứ?”

“Biết ạ.”

“Giờ này chắc anh ấy đang túi bụi vì không gặp được Akizuki. Em gọi điện, bảo anh ấy quay lại trường đi. Còn nữa, bảo anh ấy tập hợp tất cả những người có liên quan.”

“Vâng... ầy, thế chẳng lẽ...”

“Ừ.”

Nhân vật vô dụng, Otaku nghiện anime, suốt ngày ru rú trong phòng, đóng vai thám tử tư nhẹ nhàng thông báo.

“Anh biết hung thủ là ai rồi.”

NGHĨ GIỮA GIỜ

– thử thách dành cho độc giả

Trong thời đại này, giữa một cuốn tiểu thuyết trinh thám lại xuất hiện phần THỬ THÁCH DÀNH CHO ĐỘC GIẢ, tôi không chắc có độc giả nào sẽ thực hiện thử thách, đọc lại toàn bộ phần trước, kỳ công suy luận tìm ra thủ phạm và thủ

thuật gây án hay không. Chính bản thân tôi là tác giả cũng từng nghĩ đưa phần này vào có phải tốn giấy, phí thời gian, đỉnh cao của sự ngốc nghếch hay không nhưng nghĩ lại thì có lẽ trên thế giới này có những con người thông minh, tò mò hoặc rảnh rỗi vượt quá sức tưởng tượng của chúng ta, hơn nữa, bỏ qua một phát minh đầy tính trí tuệ, thanh lịch và tuyệt vời mới thực sự là đại dột. Thế nên, theo đúng truyền thống, tôi đưa phần THỬ THÁCH DÀNH CHO ĐỘC GIẢ, vào đây.

Theo đúng tiêu đề chương 4 các bạn đã đọc, tại thời điểm này, mọi thông tin cần thiết để giải được câu đố đều đã tập hợp đầy đủ. Các bạn không cần để ý đến việc *trong cuộc hội thoại không có gì đặc biệt này liệu có ẩn giấu gợi ý gì không hay cảnh tượng tưởng chừng không liên quan này liệu có báo trước điều gì không*. Mọi thông tin tôi đều đã viết rõ ràng từ điểm khởi đầu chương 1 tới điểm cuối cùng chương 4. Mọi người không cần đưa trí tưởng tượng bay cao bay xa quá làm gì. Nếu các bạn chịu khó phân tích mỗi chi tiết theo cách bình thường nhất rồi suy luận thì chắc mọi người có thể tự mình tìm ra câu trả lời.

Tác giả đang thử thách độc giả. Tôi muốn các bạn đi theo hướng suy luận của nhân vật vô dụng sống trong trường mà tôi đã xây dựng rồi tìm ra chân tướng sự việc trước khi cậu ta suy luận, nói cách khác là biết hung thủ đã giết Asajima Tomoki là ai và phá giải sự thật về bí mật hiện trường phòng kín. Chắc chắn các bạn đủ khả năng đạt được kết quả đó.

Cuối cùng, để việc giải đố được công bằng hơn, tôi xin viết ra 3 điểm cần chú ý:

1. Các bạn nên nhớ cuốn sổ tay của thám tử Hakamada ghi chép cực kỳ cẩn thận, chi tiết. Tất cả lời khai của nhân chứng, tình trạng hiện trường đều viết trong đó. Nói cách khác, thời điểm một ngày – sau vụ án mạng, Urazome Tenma đã biết toàn bộ thông tin Hakamada nhìn và nghe được.
2. Ở đầu chương 4, Urazome đã nhận ra chiếc ô có khả năng liên quan tới hiện trường phòng kín nhưng đúng như những gì cậu nói, thời điểm đó Urazome chỉ nắm bắt gợi ý rồi xây dựng giả thuyết, không hơn. Cậu chỉ xác định được giả thuyết đó là thật sau khi nghe lời khai của Akizuki Miho.
3. Suy luận của Urazome Tenma đều dựa trên thực tế khách quan. Vì vậy, các bạn không nên tìm hung thủ theo hướng suy luận từ động cơ gây án.

Tôi mong các bạn sẽ gặp may mắn trong quá trình thực hiện thử thách này.

YUGO AOSAKI

5.
PHÁ
ÁN

1. chú ý!

Buổi chiều, tại phòng họp lớn, khoảng hai mươi người đang ngồi trên ghế gấp.

Đội trưởng Sagawa – con át chủ bài của câu lạc bộ Bóng bàn nữ, từng bị cho là thủ phạm. Nominami Sanae – bạn của Yuno. Masumura – thầy giáo trẻ, cố vấn của câu lạc bộ Bóng bàn nữ. Hai nam sinh câu lạc bộ Cầu lông đã có mặt tại hiện trường. Thêm nữa là bốn thành viên đội Kịch, bốn thành viên Hội học sinh. Ngoài những thành viên có mặt hôm qua, đội Phát thanh có thêm Akizuki Miho (vẫn mặc đồ thường) là năm người. Harimiya Rieko và Saotome Yasuhito ngồi cạnh nhau nhưng để tránh bị mọi người để ý, cả hai đều ra vẻ không có quan hệ gì.

Chiếc bàn dài trong phòng ban đầu được kê để người dự họp ngồi đối diện, quay mặt vào nhau giờ đã được chuyển tới cuối phòng, toàn bộ ghế đều được đặt trước bàn giáo viên. Nhóm người đang ngồi chờ đợi chuyện sắp xảy ra giống như khán giả đang chờ vở diễn mở màn.

Yuno và Kaori ngồi bên cửa sổ, tách biệt khỏi nhóm người liên quan tới vụ án. Đứng bên cạnh hai cô là anh trai của Yuno đang ngáp ngắn ngáp dài vì thiếu ngủ và đội trưởng Hình sự Sendou đang khoanh tay, vẻ mặt u ám.

Bên ngoài, trời đang từ mưa nhỏ rả rích chuyển thành mưa lớn.

“Này, cậu ta biết ai là thủ phạm thật hả?”

Anh trai nhỏ giọng ghé mặt lại hỏi. Yuno chỉ biết nhún vai.

“Em không biết đâu. Anh ấy bảo bọn em tới đây chờ thôi.”

“Em không hỏi gì cả à?”

“Vâng... Trông anh ấy có vẻ tự tin lắm.”

“Có ổn không đây~”

Chắc anh Hakamada đang nhớ lại cảnh tượng sáng nay thử nghiệm tái hiện thủ thuật thất bại. Thật lòng, Yuno bảo không lo là nói dối. Urazome nói đã biết thủ phạm là ai nhưng làm sao để biết được như vậy...

“Ổn mà. Chúng ta cứ tin tưởng Tenma đi.”

Kaori bên cạnh lên tiếng.

“Em có căn cứ gì để tin cậu ta?”

“Em chẳng có gì cả.

“Không có à...”

Lời nói thật lạc quan, ánh mắt đằng sau cặp kính gọng đỏ cũng vô cùng nghiêm túc. Lòng tin của Kaori từ hôm qua đến giờ vẫn không hề lung lay. Kaori quen biết Urazome đã mười năm, mối quan hệ thân thiết khiến Yuno không hiểu sao thấy hơi ghen tị.

“Nhưng, đúng thế đấy ạ...”

Giờ, họ chỉ có thể làm thế thôi. Tin tưởng, và chờ đợi.

Đúng lúc Yuno quyết định trong lòng như vậy...

King koong king koong...

Tiếng chuông từ loa phát ra.

Ngoài những người có liên quan đã được tập hợp lại, các học sinh khác đều đang trong giờ học. Tiếng chuông báo hiệu tiết sáu bắt đầu.

Đồng thời, cửa phòng họp mở ra, Urazome Tenma xuất hiện.

Khác với phong cách làng nhàng thường ngày, giờ cậu mặc áo khoác đồng phục mùa đông màu tím than, thắt cà vạt màu xanh lá cây thẫm, toàn bộ trang phục đều toát lên vẻ *chính thống* của trường Trung học phổ thông Kazegaoka. Một tay cậu cầm chai nhựa đựng nước uống.

Mặt cậu không biểu cảm, bước tới trước bảng đen rồi quay về phía mọi người.

Mọi người hít vào, chỉnh đốn tư thế, trang phục phát ra những âm thanh sột soạt khe khẽ. Ngoài ra đều im phăng phắc. Bầu không khí thật căng thẳng. Có lẽ mọi người đã hiểu ra lý do mình bị gọi tới đây.

“Cảm ơn mọi người đã đến đây.”

Urazome nói như một giáo viên sắp bắt đầu bài giảng.

“Không còn lý do nào khác, tôi nhờ mọi người cất công tới đây để nói về vụ án. Vụ án mạng xảy ra cách đây hai ngày tại nhà thể chất. Nội dung vụ án này rất đơn giản. Một học sinh bị giết bằng dao. Thời gian là ngay sau giờ học buổi chiều, địa điểm là nhà thể chất cũ xung quanh có nhiều người. Nghe có vẻ đây là một hành vi phạm tội rất nông cạn. Tuy nhiên, điều tra sâu vào mới rõ. Hiện trường là phòng kín, lời khai từ các nhân chứng không thống nhất, manh mối hầu như không có. Một vụ án rất khó giải quyết. Thủ phạm là một kẻ cực kỳ cẩn trọng và thông minh.”

Cậu nhìn lướt qua những người có liên quan như thể đang tuyên chiến với hung thủ chân chính nằm trong số những người này.

“Nhưng, mọi việc đã kết thúc rồi. Lúc này, cuối cùng tôi đã có thể đưa ra kết luận. Tôi đã biết bộ mặt thật của thủ phạm. Hẳn là một trong số những người đang có mặt tại đây.”

“Cậu biết thật sao?”

“Tất nhiên rồi ạ. Nếu không, cháu bắt mọi người tới đây làm gì ạ.”

“Đùa hả!”

Đội trưởng Hình sự lờm Urazome, vẫn không có chút tin tưởng nào. Nhưng đối phương đã quá quen với thái độ thù địch này của chú.

“Chú nói thế chắc chú nghĩ độ chính xác của cháu chỉ khoảng 1% phải không? Nhưng thật đáng tiếc, độ chính xác của cháu là 100% luôn nhé. Suy luận mà cháu sắp trình bày không hề đến từ suy nghĩ

tưởng tượng vẫn vợ. Tất cả đều là sự thật, có căn cứ vững chắc. Cháu chơi công bằng lắm chú thám tử ạ.”

“Cậu toàn nguy biện.”

“Mời chú cứ nghe đã rồi nhận định có phải nguy biện không ạ.”

“.....”

Urazome đã nói đến vậy, Sendou chẳng còn cách nào khác đành phải chịu nhường. Vì biết Urazome đang che chở cho Miho nên chú còn cau bẳn hơn mọi khi. Anh trai Yuno đã ngả về phía bọn cô từ sáng, phải nói “Thôi anh ạ, thôi anh ạ!” để xoa dịu cấp trên của mình.

Đúng lúc đó, cửa phòng họp lại mở ra.

Người bước vào là Shirato – đội trưởng đội Tuần tra sở Hodogaya. Không hiểu vì sao mà bộ vest của ông bị ướt.

Shirato tiến đến bên Urazome, thì thầm gì đó vào tai cậu. Urazome mỉm cười, nói cảm ơn chú. Shirato lấy khăn tay lau mái đầu lơ thơ tóc rồi đi đến chỗ anh trai Yuno.

“Gì thế nhỉ?” Kaori hỏi bằng ánh mắt. Giống như Yuno vừa làm với anh trai, Kaori làm cử chỉ “Thế nào?”

“Nào, mọi bước chuẩn bị đã hoàn tất. Dạo đầu thế là đủ rồi, chúng ta vào nội dung chính thôi.”

“... Nội dung chính?”

Makita Chinatsu câu lạc bộ Phát thanh hỏi bằng giọng khàn khàn. Dù hiểu ý câu nói của Urazome nhưng cô cảm thấy vẫn cần phải hỏi lại.

“Đúng vậy, nội dung chính. Câu tôi hỏi mọi người chỉ có một thôi. Đó chính là ‘Ai đã giết Asajima Tomoki?’”

Urazome đưa ra chủ đề đầy tính thách thức rồi.

Bắt đầu giải đố.

2. án mạng trong nhà thể chất

“Trong vụ án này có bốn điều kiện lớn để xác định hung thủ.”

Urazome giơ bốn ngón tay lên, ngoại trừ ngón cái.

“Thủ phạm là người thế nào? Số người có khả năng gây án nhiều không đếm xuể. Ngay sau giờ tan lớp, học sinh tản mát, cũng không có căn cứ gì khẳng định thủ phạm nằm trong số những người có liên quan tới trường học. Số người bị tình nghi quá nhiều nên đầu tiên, chúng ta hãy thu hẹp phạm vi tình nghi đã.”

ĐIỀU KIỆN THỨ NHẤT

Dòng chữ được viết ở bên phải tấm bảng đen. Chắc với suy luận tiếp theo của Urazome thì phần bên trái bảng sẽ nhanh chóng được viết kín. Đây là lần đầu tiên Yuno nhìn thấy chữ viết của Urazome. Trái ngược với lối sống luộm thuộm, nét chữ của cậu rất ngay ngắn, đẹp đẽ. Có lẽ vì Urazome còn có mặt tính cách nghiêm nghị này.

Đặt viên phấn xuống, cậu bắt đầu giải thích về ĐIỀU KIỆN THỨ NHẤT.

“Manh mối trước nhất nằm trong những món đồ mà anh Asajima mang theo. Ngày án mạng xảy ra, tôi đã xem toàn bộ vật chứng thu thập được tại hiện trường và được bảo quản tại phòng tư vấn hướng nghiệp. Hiện trường vụ án nằm tại khu vực cánh gà ít đồ đạc, phần lớn trong số đó đều là đồ của nạn nhân. Chắc có người không biết vật chứng gồm những gì. Anh trai ơi, nhờ anh giải thích giúp em chút ạ.”

Bị chỉ đích danh khiến Hakamada ngạc nhiên “Hả?” một tiếng rồi ngoan ngoãn lấy sổ tay ra, đọc lại danh sách các vật chứng. Yuno thầm nghĩ, Urazome gọi anh trai cô như thế khéo mọi người lại lầm tưởng cậu mới là em của anh mình cũng nên, nhưng thôi kệ đi.

“Ừm, đồ vật Asajima mang theo gồm có: đầu tiên là gói khăn giấy nằm trong túi quần trái. Chìa khóa phòng phát thanh, ví, điện

thoại di động nằm trong túi quần phải. Sổ tay học sinh trong túi ngực áo sơ-mi, đĩa DVD trong túi quần sau. Tiếp theo đến vật chứng thu được tại hiện trường: một chiếc ô đen trong buồng riêng ở nhà vệ sinh nam. Một dải ruy băng ở trên tấm poster ở cánh gà bên trái... Đã hết.”

“Em cảm ơn anh. Nào mọi người, những đồ vật anh Asajima mang theo thật ra có một điểm kỳ lạ. Đó là số lượng đồ giữa túi quần trái và túi quần phải không cân đối. Túi trái chỉ có mỗi gói khăn giấy, trong khi túi phải đựng cả ví, điện thoại và chùm chìa khóa. Dù có quen đựng nhiều đồ hơn vào túi ở bên tay thuận thì cũng khó giải thích cho trường hợp này.”

“A, đúng vậy...”

Yuno đã nghe đoạn suy luận này trong phòng tư vấn hướng nghiệp nhưng anh cô và Shirato chưa biết nên vẽ mặt cả hai đều bất ngờ.

“Có kỳ quặc đến thế thật không?”

Một giọng nói cất lên từ giữa nhóm học sinh. Đó là Shiina – thành viên Hội học sinh, đầu húi cua.

“Có vài người quen nhét đồ vào một bên túi đến nỗi riêng bên đó cũng chật mà.”

“Đúng như em nói. Chuyện này không thể khẳng định rõ ràng là kỳ quặc hay không. Mỗi người đều có cách cất đồ vào túi khác nhau. Có lẽ anh Asajima chỉ đơn giản là có thói quen khác người thôi. Tuy nhiên, giả sử, chỉ giả sử thôi nhé, bình thường anh Asajima không nhồi nhét nhiều đồ vào túi như vậy, chỉ có thời điểm anh ấy bị giết mới xảy ra tình trạng đặc biệt khác lạ thì sao? Kết hợp với tính cách đòi hỏi sự chính xác, cẩn chu của anh Asajima, tôi nghĩ giả thuyết này xứng đáng để chúng ta suy nghĩ một chút. Thế nên tôi đã vận dụng trí tưởng tượng của mình.”

Theo mạch suy nghĩ, Urazome rời bàn giáo viên, đi tới trước tấm bảng đen.

“Túi trái có một thứ. Túi phải có ba thứ. Nếu chuyển một thứ từ túi phải sang túi trái thì mỗi bên sẽ có hai thứ, rất cân bằng. Tuy nhiên lại chỉ mỗi túi phải nhét đầy đồ. Tại sao?... Ý tưởng tôi nghĩ đến là, có khả năng thủ phạm đã chuyển vị trí những thứ này. Nói cách khác, vốn dĩ mỗi bên túi có hai món đồ. Sau khi giết anh Asajima, vì một lý do nào đó mà thủ phạm đã lấy một thứ ra khỏi túi trái rồi bỏ vào túi phải. Kết quả là sinh ra tình trạng mất cân bằng như vậy.”

“Tại sao thủ phạm lại làm thế?”

Matsue Tsubaki câu lạc bộ Kịch nghiêng đầu khó hiểu.

“Tại sao à? Đương nhiên vì trong số những món đồ anh Asajima mang theo có thứ mà thủ phạm cần rồi. Ngay sau khi giết người, thủ phạm cần một trong ba thứ: ví, điện thoại, chùm chìa khóa. Tiền không bị lấy đi nên không phải ví. Hay thủ phạm muốn xóa thứ gì đó trong điện thoại di động? Nhưng công ty điện thoại có lưu giữ lịch sử cuộc gọi, tin nhắn, nếu cảnh sát điều tra tới sẽ lộ ngay. Tôi nghĩ, khả năng cao nhất chính là chùm chìa khóa.

“Đó là chùm chìa khóa các phòng phát thanh. Ở khu vực cánh gà của nhà thể chất cũ – hiện trường vụ án, có một phòng phát thanh. Chẳng lẽ thủ phạm đã dùng chùm chìa khóa lấy từ anh Asajima để lén vào phòng phát thanh...”

Nghe tới đây, rốt cuộc Yuno đã hiểu lý do cách đây hai hôm Urazome đột ngột bảo “Đi tới phòng phát thanh.”

“Câu chuyện này không ổn.”

Trái ngược với Yuno đang đồng tình, Sendou nhận xét rất nghiêm khắc.

“Tất cả mọi điều cậu vừa nói đều là đoán mò hết. Cậu toàn đưa ra những chuyện tưởng tượng.”

Urazome lại đáp “Đúng như chú nói.”

“Suy luận của cháu mới đang dừng lại ở mức độ giả thuyết, quá thật rất khó để khẳng định cháu nói đúng tuyệt đối... tại thời điểm

này.”

“Cái gì?”

“Thôi, mọi người chịu khó nghe đoán mò thêm chút nữa nhé. Ừm, tôi nói tới đâu rồi nhỉ, đúng rồi đúng rồi, thủ phạm đã dùng chìa khóa để vào phòng phát thanh. Hẳn có gì cần làm trong phòng phát thanh à? Chưa rõ đó là chuyện gì nên tôi đã đến phòng phát thanh xem thử.”

“A, vì thế nên lúc đó cậu đã gọi tớ...”

Kajiwara câu lạc bộ Kịch kể nói.

“Đúng vậy. Tôi đã nhờ bạn Kajiwara, người vừa có chứng cứ ngoại phạm rõ ràng vừa biết rõ phòng phát thanh, hợp tác cùng. Rồi bạn ấy đã ngẫu nhiên chỉ cho tôi một điều rất đáng chú ý.”

“Ờ, tớ đã nói gì nhỉ?”

“Một câu nói vô tình thôi. Bạn ấy đã nói, **có thể xem băng đĩa trong phòng phát thanh của nhà thể chất cũ.**”

Kajiwara quả thật đã nói vậy.

Trong căn phòng chật hẹp, Kajiwara bảo có thể xem băng ghi hình buổi biểu diễn của anh chị khóa trước. Urazome liền hỏi có thể xem băng đĩa à.

“Một ý nghĩ bật lên trong đầu tôi. Băng đĩa. Trong số đồ đạc mà anh Asajima mang theo có một chiếc đĩa DVD. Chiếc đĩa đó ẩn giấu bí mật gì? Nghĩ vậy, tôi đã xin phép anh trai, mượn chùm chìa khóa và đĩa DVD rồi tới phòng phát thanh trong nhà thể chất cũ.”

“Chờ chút, anh không nhớ là có cho phép em nhé.”

“Em nhớ anh có cho phép.”

“Ấy, thật sự anh không có cho...”

“Nào, chúng ta tiếp tục thôi.”

Urazome ngó lơ lời phủ nhận của anh trai Yuno. Dù trang phục có đứng đắn, lời lẽ có nghiêm túc thế nào thì Urazome vẫn là Urazome

thôi.

“Tôi xin nhắc lại, tất cả những gì tôi nói từ nãy tới giờ đều chỉ là suy đoán. Tôi không có căn cứ khẳng định chắc chắn thủ phạm đã lấy chìa khóa của anh Asajima rồi vào phòng phát thanh. Tuy nhiên, tổng hợp các thông tin lại, giả thuyết này... ít ra là phần về việc thủ phạm đã lục lọi đồ nạn nhân mang theo, khả năng chính xác khá cao. Lý do là thi thể của anh Asajima đã bị di chuyển từ khu vực cánh gà tới giữa sân khấu. Có thể giải thích hành động kéo xác nạn nhân này vì thủ phạm muốn tìm gì đó trong đồng hồ đặc của nạn nhân nên đã chuyển thi thể từ khu vực cánh gà mờ tối sang vị trí được chiếu đèn sáng sủa. Thêm vào đó, hắn lấy chùm chìa khóa ra từ túi trái rồi nhét lại vào túi phải. Lý do rất đơn giản. Là do nửa bên trái thi thể đã thấm máu chảy ra.

“Thời điểm thủ phạm lấy chùm chìa khóa từ túi quần trái ra, máu chưa chảy xuống thân dưới nạn nhân. Tuy nhiên, trong thời gian thi thể dựa vào bức diễn thuyết, máu dần chảy xuống phần thân dưới, thấm vào túi quần nạn nhân. Lúc đó, gói khăn giấy đã dính máu. Nếu để máu dây vào tay có thể sẽ lưu lại bằng chứng. Để tránh chuyện đó, thủ phạm bắt buộc phải nhét chùm chìa khóa vào túi phải không bị dính máu.”

Hô! Shirato thở ra một tiếng như cảm động.

“Đồng thời, điều này có nghĩa thủ phạm đã tốn một khoảng thời gian từ khi lấy đồ của nạn nhân tới khi trả đồ vật đó vào túi. Nếu hắn lấy chiếc điện thoại thì có lẽ không tốn tới mấy phút như vậy, thế nên vật bị lấy hắn là chùm chìa khóa và khả năng cao thủ phạm đã làm gì đó trong phòng phát thanh.”

Theo lời giải thích khá dài, suy đoán của Urazome càng lúc càng gần với hiện thực. Tuy nhiên, Sendou vẫn không chịu nhường.

“Đó chỉ là khả năng có thể xảy ra thôi. Cậu chỉ diễn giải cho các thứ có vẻ thống nhất với nhau thôi.”

“Chú nói không sai chút nào ạ.”

“... Cậu đã biết thế rồi sao còn nói?”

“Nguyên nhân cháu nói vì kết quả kiểm tra phòng phát thanh đã chứng minh tất cả đều là sự thật.”

Khơi gợi rồi nhử mồi, hiệu quả diễn xuất thật ghê gớm. Nhóm học sinh ồ lên lần nữa. Hai khóe miệng Sendou trễ xuống.

“Sự thật à?”

“Đúng thế ạ. Suy luận của cháu là chính xác. Thủ phạm đã trộm chìa khóa từ anh Asajima, đột nhập vào phòng phát thanh rồi xem đĩa DVD.”

“Đừng... đừng đùa. Tại sao...”

“Chú định hỏi tại sao cháu biết phải không? Cháu sắp giải thích ngay đây ạ.”

Urazome ngừng đi qua đi lại, quay lại sau bàn giáo viên rồi nở nụ cười với tất cả khán giả.

“Trong phòng phát thanh có tivi, đầu đọc đĩa DVD, đầu đọc băng video.”

Urazome bình thản tiếp tục giải thích.

Yuno đi cùng với Urazome tới phòng phát thanh hôm đó cảm thấy không thể tin được. Qua lần điều tra đó, Urazome đã hiểu mọi việc đều là sự thật á? Lúc đó, họ chỉ xem đoạn phim giới thiệu trường thôi mà? Chẳng lẽ...

“Tivi và đầu đọc đều là đồ cũ, được chuyển tới nhà thể chất cũ khi phòng phát thanh trong tòa nhà học thay thiết bị mới. Để xem DVD, tôi đã bật đầu đọc đĩa lên nhưng...”

“Đầu không chạy, đúng không nhỉ?”

Kajiwara nhớ lại rồi nói.

“Đúng vậy. Điện không vào. Ổ đang cắm phích là của đầu đọc băng video. Có phải vậy không, em gái Hakamada?”

“A, đúng ạ.”

Yuno đáp.

“Phích của đầu đọc DVD không cắm vào ổ nên em đã đổi hai phích.”

Mà chẳng ai cảm ơn em cả. Lòng Yuno chán nản tự thêm vào.

“Tôi bấm nút đầu đọc đĩa lần nữa thì điện vào bình thường. Nhưng nút chạy đĩa không bấm được. Theo lời Kajiwara, do bị ấn nhiều quá nên nút này đã hỏng. Đầu đọc đĩa bắt buộc phải dùng điều khiển từ xa. Cái điều khiển từ xa này không nằm ở vị trí thấy được ngay, điều này là đương nhiên. Nó được bỏ trong hộp đựng bánh. Khác với nhà thể chất mới, phòng phát thanh trong nhà thể chất cũ rất lộn xộn, các loại điều khiển của tất cả thiết bị đều bỏ chung trong một chiếc hộp. Nếu không có Kajiwara, chắc tôi phải tìm không biết bao nhiêu thời gian. Sau khi nhận điều khiển từ bạn ấy, tôi ấn nút chạy đĩa. Ngay lập tức, tivi bắt đầu chiếu đoạn phim. Mọi người hiểu không ạ, **đoạn phim bắt đầu ngay lập tức.**”

“... Thế thì sao?”

Ngay cả người đã có mặt tại phòng phát thanh cùng Urazome là Kajiwara cũng chưa hiểu ra sao nên lên tiếng hỏi.

“Chi tiết này rất quan trọng. Tuy nhiên, tại thời điểm đó, chính tôi cũng chưa để ý. Sau khi xem xong đoạn phim, tôi mới nhận ra. DVD là đoạn phim giới thiệu trường, làm rất hay, thể hiện các sự kiện rất liên mạch. Tôi chưa rõ thủ phạm có xem đoạn phim này không nhưng tôi nghĩ có thể còn dấu vết gì khác nên đã kiểm tra các chỗ... Kết quả, tôi không tìm thấy gì. Tuy nhiên, đúng lúc tôi đang bế tắc thì Kajiwara đã lên tiếng. Cậu ấy nói hôm qua bỏ quên băng video trong đầu đọc và phải lấy cuốn băng đó ra. Hiển nhiên, chẳng có lý do gì để từ chối việc này nên tôi đã OK. Cậu ấy rút phích đầu DVD, cắm phích đầu video vào, lại gần đầu đọc băng rồi lấy chiếc điều khiển tôi đã để sang một bên và bấm nút. Cậu ấy vừa làm vậy, đầu video liền khởi động!”

Urazome khoa tay thể hiện nỗi kinh ngạc nhưng chẳng có ai đồng tình.

“Cậu đang nói cái gì vậy?”

Sendou hỏi.

“Chú không hiểu ạ, chú thám tử? Chiếc điều khiển từ xa đó dùng chung cho cả băng video và đĩa DVD, Kajiware đã nói chiếc điều khiển này phải bấm nút để chuyển đổi giữa chế độ đọc băng video và DVD. Điều khiển đang ở chế độ video thì chỉ tác dụng với đầu đọc băng video, ở chế độ DVD thì chỉ tác dụng với đầu đọc đĩa DVD.”

“Thì làm sao? Chuyện đó đâu có hiếm lạ gì...”

“Chú thám tử, không, tất cả mọi người, mọi người thử nghĩ xem. Một ngày trước vụ án, câu lạc bộ Kịch, trong đó có Kajiware đã xem băng video trong phòng phát thanh nhà thể chất cũ tới chiều muộn. Lúc xem xong đã sắp tới giờ đóng cổng trường nên họ vội vã ra về. Họ quên cả lấy băng ra nên chắc là rất vội.”

Các thành viên đội Kịch nhìn nhau, gật gù phải phải. Nhưng mọi người vẫn ngơ ngác.

“Rồi đến ngày xảy ra vụ án. Trong giờ học, không có ai sử dụng phòng phát thanh của nhà thể chất cũ cả. Ổ điện vẫn cắm phích đầu video. Băng vẫn nằm trong đầu đọc. Mọi thứ đều y nguyên như hôm trước. Nhưng khi tôi bấm nút trên điều khiển, đĩa DVD lại chạy. **Nói cách khác, từ đâu, điều khiển đã được để ở chế độ DVD.**”

“Thế thì đã sao...”

Giữa lúc nói dang dở lời giận dữ, Sendou chợt nhận ra sự thật. Khuôn mặt đang đỏ bừng vì cáu bẳn trở nên xanh mét.

Yuno cũng thót tim. Anh trai cô và Kajiware đều đã hiểu ra.

“Trước khi đưa điều khiển cho tôi, Kajiware không bấm nút nào trên đó cả. Tôi, anh em Hakamada đều đứng đó nên tôi có thể tự tin khẳng định điều này. Chúng ta sắp xếp lại thông tin một lần nữa nhé. Một ngày trước khi vụ án xảy ra, câu lạc bộ Kịch xem băng video rồi vội vàng ra về. Bản thân Kajiware đã nói nút bấm trên đầu đọc băng video bị hỏng. Lời nói của cậu ấy đã chứng tỏ việc để lấy

băng video ra, dù đứng ngay gần đầu đọc thì vẫn phải dùng điều khiển. Có phải vậy không, Kajiwara?”

“A, ừ ừ.”

“Ngày hôm trước, khi xem băng video, cậu cũng thao tác bằng điều khiển đúng không?”

“Tất nhiên là thế rồi.”

“Câu lạc bộ Kịch dùng điều khiển để xem băng video. Nghĩa là, thời điểm đó, điều khiển đang được để ở chế độ video. Sau đó, câu lạc bộ Kịch vội vàng rời khỏi phòng Băng video bị bỏ quên trong đầu đọc, phích cắm đầu video vẫn cắm vào ổ điện. Mọi người hiểu chứ, các thành viên đội Kịch hẳn là **không cố tình thay đổi chế độ trên điều khiển** làm gì.”

A! Hội trưởng Hội học sinh Masaki kêu lên. Những người khác không biết sự tình trong phòng phát thanh rồi cuộc đã hiểu ra tầm quan trọng của vấn đề.

“Tuy nhiên, khi tôi nhận điều khiển thì nó lại đang ở chế độ DVD. Thật lạ lùng! Lý do chỉ có thể bởi trước tôi, đã có ai đó sử dụng đầu DVD. Nút bấm nhận, nhả đĩa của đầu DVD hoạt động bình thường. Bởi vậy, sử dụng điều khiển từ xa là để chạy đĩa. Người nào đó đã xem DVD tại phòng phát thanh của nhà thể chất cũ.”

Urazome nhướn mình lên bàn như thể đang kêu gọi.

“Vậy nhân vật này là ai? Người thường xuyên mang chìa khóa phòng phát thanh trong nhà thể chất chỉ có anh Asajima. Nói cách khác, chỉ mình anh ấy có khả năng ra vào căn phòng đó mà không bị ai nghi ngờ. Khoảng 3 giờ 03 phút, anh Asajima đã vào trong cánh gà. Trước khi bị giết, có thể anh ấy đã đến phòng phát thanh để xem đĩa DVD. Tình huống đó có thể xảy ra... Tuy nhiên, lại phát sinh một câu hỏi. Đó là, trên thực tế, ổ điện lại đang cắm phích đầu video. Người xem đĩa DVD đã đổi phích cắm đầu đọc DVD, sau đó rút nó ra, trả phích đầu video về chỗ cũ. Hành động này rõ ràng ẩn chứa ý đồ nào đó. Kẻ đã xem đĩa DVD muốn xóa dấu vết chứng tỏ mình đã vào phòng phát thanh. Như thế, kẻ này không phải anh

Asajima thường xuyên ra vào khu vực cánh gà mà là thủ phạm đã giết anh ấy. Suy luận này mang tính thực tế cao hơn nhiều phải không ạ?

“Từ những điều tôi vừa nói, chúng ta đã chứng minh được việc sau khi sát hại anh Asajima, hung thủ đã lấy chìa khóa từ anh ấy rồi xem DVD trong phòng phát thanh.”

Tạm dừng câu chuyện tại đó, Urazome mở chai nhựa rồi uống nước.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra. Kajiwara há hốc mồm. Ngay cả Sendou cũng chôn chân tại chỗ, không thể phản bác nổi.

“... Thủ phạm đã không chuyển chế độ của điều khiển từ xa về như cũ. Đây là sơ hở duy nhất trong chuỗi hành động cực kỳ kín kẽ của hắn.”

Urazome rời chai nước khỏi miệng rồi tiếp tục trình bày.

“Nếu thủ phạm không mắc lỗi nhỏ này thì suy luận của tôi đã đâm phải bức tường rồi. Ngược lại, điểm này đã trở thành manh mối quan trọng giúp tôi giới hạn phạm vi tình nghi. Chúng ta tiếp tục suy luận nào.

“Sau khi sát hại nạn nhân, thủ phạm đã nán lại hiện trường để xem đĩa DVD. Hắn đã xem đoạn phim thế nào? Tại sao hắn không tới địa điểm khác mà nhất thiết phải xem ngay tại hiện trường án mạng? Tôi lại xây dựng một giả thuyết. Đầu tiên, anh Asajima mang theo đĩa DVD này bên mình. Vì vậy, trước khi giết anh ấy và đoạt lấy chiếc đĩa, thủ phạm không thể xem nó được.

“Thêm vào đó, thủ phạm cần kiểm tra nội dung chiếc đĩa ngay. Thay vì lấy trộm, trốn tới một nơi an toàn rồi hẵng bật đĩa, hắn phải kiểm tra nội dung ngay tại hiện trường... Vì sao thế?

“Câu trả lời rất đơn giản. Thời điểm bị sát hại, anh Asajima mang theo hai đĩa DVD. Một cái là đoạn phim giới thiệu trường dùng cho hoạt động của câu lạc bộ. Một cái chứa nội dung gì đó rất quan trọng với hung thủ. Và có lẽ cả hai chiếc đĩa đều không ghi tiêu đề.”

Yuno nhớ lại. Quả đúng là vỏ chiếc DVD giới thiệu trường không ghi tiêu đề gì cả.

“Thủ phạm không thể phân biệt đâu là chiếc đĩa mình cần. Hẳn có thể mang cả hai đi nhưng khả năng cao chiếc đĩa hẳn không cần sẽ chứa nội dung liên quan tới câu lạc bộ Phát thanh. Nếu nó biến mất thì nhất định ai đó sẽ phát hiện ra ngay. Trong trường hợp đó, rất có thể hướng điều tra sẽ tập trung vào đoạn phim trong chiếc đĩa và dẫn tới thủ phạm.

“Nghĩ thế nên hẳn quyết định mạo hiểm, xem cả hai đĩa ngay tại hiện trường để chọn đúng một trong hai. Kẻ đó chấp nhận hy sinh vài phút, vào phòng phát thanh ở tầng hai, chạy đầu DVD, chọn lấy chiếc đĩa mình cần rồi quay xuống lần nữa, trả đĩa giới thiệu trường về túi của nạn nhân.”

“Thì ra thế...”

Anh trai Yuno nói mà như rên lên. Nhưng Urazome lại lắc đầu, chẳng hiểu để tỏ ra khác người hay làm sao.

“Tuy nhiên, giả thuyết này cũng chưa vượt ra khỏi ngưỡng suy đoán được. Sau khi điều tra vài việc, tôi đã tìm ra căn cứ cho giả thuyết này nhưng tạm thời, chúng ta cứ để vấn đề này lại đây đi. Thay vào đó, qua hành động xem đĩa tại phòng phát thanh, chúng ta đã xác định được gì về đặc điểm của thủ phạm? Điểm đáng chú ý nhất trong điều kiện thứ nhất nằm ở đây.”

À, ra vậy, Yuno thầm nghĩ. Suy luận của Urazome xoay quanh vấn đề thủ phạm có đặc điểm gì chứ không dừng lại ở việc chỉ ra hành động của thủ phạm.

“Một điều cần lưu ý ở đây là, phòng phát thanh trong nhà thể chất cũ vốn không có tivi hay đầu đọc đĩa. Lúc này tôi có nói qua, khoảng hai tháng trước, thiết bị cũ từng được sử dụng tại tòa nhà học đã được chuyển tới nhà thể chất cũ, nghĩa là trước đó không thể xem băng đĩa ở đây. Tuy nhiên, thủ phạm đã đi đến phòng phát thanh ở nhà thể chất cũ một cách rất tự nhiên rồi bật DVD. Cậu ta hoặc cô ta, biết rõ có thể xem đĩa trong phòng ấy. Từ đó, tôi biết được thủ phạm là người nắm được tình hình trong phòng phát

thanh. Nói rõ ràng hơn thì hẳn là người thường xuyên sử dụng phòng phát thanh trong nhà thể chất cũ.”

Những người đang nghe Urazome nói phần lớn đều là học sinh có sử dụng phòng phát thanh này, đồng loạt cứng ngắc cả người.

“Số người thường xuyên sử dụng phòng phát thanh trong nhà thể chất cũ không nhiều lắm, chỉ có vài nhóm và các giáo viên cố vấn cho nhóm đó thôi. Tivi mới được chuyển tới cách đây hai tháng nên học sinh đã tốt nghiệp không thể biết được. Hơn nữa, ngoại trừ thầy Masumura, toàn bộ giáo viên đều có chứng cứ ngoại phạm. Như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, học sinh thuộc một trong các nhóm mà tôi vừa nói đã làm việc đó. Nghĩa là một trong số các bạn đang có mặt tại đây, thành viên câu lạc bộ Kịch, thành viên Hội học sinh hoặc thành viên câu lạc bộ Phát thanh...”

“Anh chờ đã ạ.”

Một cánh tay giơ lên. Sugamo – học sinh khối mười đây về u ám, thành viên câu lạc bộ Phát thanh lên tiếng.

“Em nghĩ anh không thể xem bọn em là đối tượng tình nghi chỉ vì có thể xem bằng đĩa được. Việc trong phòng phát thanh có tivi đâu phải bí mật gì, người thỉnh thoảng nói chuyện với bọn em cũng có thể biết được thông tin đó. Trên thực tế, chính em cũng từng phàn nàn với vài người bạn về chuyện phải chuyển tivi vất vả thế nào mà.”

“Thế à thế à!”

Có vẻ Urazome thừa lý do để chứng minh vấn đề này.

“Thế em có nói cho các bạn ấy biết chỗ cất điều khiển không?”

“Dạ!”

“Điều khiển ấy. Nó được cất trong cái hộp Sakura youkan trống ấy.”

“Không ạ, chuyện đó thì em không...”

“Mọi người đã hiểu chưa ạ?”

Ánh mắt của Urazome chuyển từ Sugamo sang nhìn đám đông.

“Đây là điều cần lưu ý thứ hai. Cái hộp bánh rỗng. Bình thường, điều khiển được để trong đó. Dù vội vàng ra về nhưng câu lạc bộ Kịch vẫn không quên trả điều khiển vào chỗ cũ. Nếu điều khiển để không đúng vị trí thì Kajiware hẳn sẽ phát hiện ra ngay nên rõ ràng – đối với những người hay sử dụng phòng phát thanh trong nhà thể chất cũ, chiếc hộp này là nơi cất điều khiển theo thói quen, đã trở thành một việc hiển nhiên.

“Tuy nhiên, người mới vào đó lần đầu tiên sẽ không thể tìm ra chỗ cất đồ phức tạp như thế. Ngay cả những người hay sử dụng phòng phát thanh trong nhà thể chất mới còn không biết cơ mà. Phòng phát thanh trong nhà thể chất cũ rất bừa bộn nên việc để tất cả điều khiển vào hộp bánh đã trở thành quy ước. Việc chiếc điều khiển bình thường hay được đặt tại vị trí dễ nhìn thấy lại nằm trong chiếc hộp đó, dù thám tử nổi danh cỡ nào cũng không đoán ra được. Để tìm ra chiếc điều khiển giữa căn phòng lộn xộn đó chắc phải mất tầm mười phút.”

“Như vậy, quả thật hơi bất ngờ rồi.”

Anh trai Yuno nhớ lại hoàn cảnh trong phòng phát thanh và đồng tình. Lần này, Urazome gật đầu rất mạnh.

“Đúng vậy phải không ạ? Như tôi đã nói mấy lần, để bật DVD nhất định phải có điều khiển mới được..

“Giả sử thủ phạm không phải người thường xuyên sử dụng phòng phát thanh mà chỉ là một học sinh bình thường thì bằng cách nào đó, cậu ta hoặc cô ta biết ở phòng phát thanh có tivi và đầu đọc đĩa hoặc chưa biết trước gì cả, chỉ đoán chắc trong phòng phát thanh sẽ có thiết bị như tivi các thứ nên đã đi tới đó. Đúng là có tivi thật, có cả đầu đọc đĩa DVD. Nhưng chẳng hiểu sao nút bấm trên đầu đọc không hoạt động. Kẻ đó tìm điều khiển để dùng. Hẳn đang ở tại hiện trường gây án nên không nỡ tiêu phí dù chỉ một giây. Nếu người có đầu óc bình thường thì đã bỏ cuộc, trộm luôn cả hai đĩa DVD và bỏ trốn rồi.

“Tuy nhiên, trên thực tế, thủ phạm đã lấy điều khiển từ hộp bánh ra rồi sử dụng nó. Hắn đã chuyển điều khiển sang chế độ DVD. Trong phòng hoàn toàn không có dấu vết cho thấy đã có người lục lọi tìm đồ. Học sinh bình thường không thể vừa biết trong phòng phát thanh có tivi lại biết cả chỗ để điều khiển được. Như vậy, đối tượng mà chúng ta đang tìm kiếm chỉ nằm trong số các học sinh biết rõ tình hình phòng phát thanh trong nhà thể chất cũ.”

Nói tới đó, Urazome lại tạm ngừng.

Sugamo cũng im lặng, không phản bác được gì thêm.

Urazome quay lên bảng, viết dòng kết luận khá dài bên cạnh mục ĐIỀU KIỆN THỨ NHẤT.

ĐIỀU KIỆN THỨ NHẤT: THỦ PHẠM LÀ HỌC SINH ĐANG CÓ MẶT TẠI ĐÂY, THƯỜNG XUYỀN SỬ DỤNG PHÒNG PHÁT THANH CỦA NHÀ THỂ CHẤT CŨ

Yuno nhìn từng chữ từng chữ, cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô.

Những điều Urazome vừa nói đã giải thích một số nghi vấn. Lý do cậu chỉ chọn câu lạc bộ Kịch, Hội học sinh và câu lạc bộ Phát thanh để tới điều tra. Lý do cậu bảo Sendou “Hãy chú ý tới đĩa DVD của Asajima.” Ngoài ra còn giải thích nguyên nhân dẫn tới những câu mà Urazome đã hỏi Kajiwara tại phòng phát thanh trong nhà thể chất cũ và hỏi Morinaga Yuuko ở tòa nhà học chính. Tất cả những thông tin đó đều trở thành cơ sở cho suy luận này.

Thời điểm cô còn nghĩ chỉ đang xem đĩa thôi thì chẳng có ý nghĩa đặc biệt gì, cậu ta đã suy luận tới mức đó rồi. Thời điểm anh trai cô hỏi “Cậu hiểu ra gì rồi à?” trong đầu cậu đã thu gọn phạm vi tình nghi xuống còn mười mấy người, thấu tỏ hành động của thủ phạm sau khi gây án, động cơ liên quan đến đoạn phim trong đĩa, hiểu rõ cả lý do thủ phạm di chuyển thi thể nạn nhân. Chỉ từ một chi tiết hết sức nhỏ là chế độ của chiếc điều khiển từ xa...

Urazome vẫn bình thản, tiếp tục nói trong ánh mắt khiếp sợ của nhóm khán giả.

“Cuối cùng cũng xong điều kiện thứ nhất. Như vậy, số lượng tình nghi đã được thu hẹp xuống còn khoảng mười người. Tiếp theo, chúng ta tiến tới điều kiện thứ hai.”

Điều kiện thứ hai và điều kiện thứ ba chủ yếu liên quan tới chứng cứ ngoại phạm. Anh Asajima bị giết vào thời gian trong khoảng từ 3 giờ 03 phút tới 3 giờ 15 phút nhưng chưa rõ thủ phạm vào nhà thể chất lúc nào, thực hiện hành vi phạm tội lúc nào và trốn thoát lúc nào. Tôi muốn chỉ ra khoảng thời gian đó.”

“Làm sao mà anh xác định được?”

Shiga đội Kịch hỏi như muốn khuyến khích Urazome.

“Về cơ bản cũng giống như với điều kiện thứ nhất, tập trung vào chứng cứ.”

“Chứng cứ ạ?”

“Chiếc ô.”

“Lại ô...”

Từng trải qua một lần khi thẩm vấn đội trưởng Sagawa nên đội trưởng Hình sự nhăn nhó mặt mày.

“Lại ô, vẫn là chiếc ô đấy chú thám tử ạ. Đằng sau chi tiết này đang ẩn giấu thông tin rất quan trọng. Nói thẳng ra thì nó chính là chìa khóa cho mọi suy luận tiếp theo. Ví dụ, bí ẩn về hiện trường phòng kín. Nếu tập trung chú ý vào chiếc ô thì chúng ta có thể dễ dàng phá giải được.”

“Hả hả?”

Lời nói nhẹ nhàng như chẳng có gì to tát khiến đám đông trong phòng cùng ồ lên. Đặc biệt, câu lạc bộ Bóng bàn và câu lạc bộ Kịch thực sự có mặt tại hiện trường phòng kín càng kinh ngạc hơn.

“Phá giải hiện trường phòng kín? Bằng cái ô á?”

“Urazome, cậu giải được bí ẩn phòng kín rồi á? Thật à?”

“Tớ giải được rồi. Hôm nay rốt cuộc cũng đã giải được.”

Urazome nhìn Kajiwara và Sagawa rồi đáp.

“Nào, chiếc ô đen mà tôi đang nói tới được đặt trong nhà vệ sinh nam. Đầu tiên, tôi suy nghĩ ý nghĩa của việc này là gì. Tôi đã từng giải thích cho các thám tử rồi...”

Rồi cậu trình bày suy luận như đã nói tại phòng tư vấn hướng nghiệp hai hôm trước cho tất cả mọi người.

Vào khoảng thời gian đó, chỉ một số ít người có thể mang ô vào nhà vệ sinh đó nên không thể xảy ra trường hợp chiếc ô bị bỏ lại từ trước khi giờ học kết thúc. Như vậy, chiếc ô không đơn thuần là một đồ vật bị bỏ quên mà được ai đó cố ý đặt tại đó. Người ấy là...

“Người đó chính là thủ phạm, đây là kết luận của tôi. Trên thực tế, chủ nhân chiếc ô không xuất hiện trong cuộc điều tra nên tôi cho rằng kết luận này không sai.

Chiếc ô do thủ phạm cố tình để lại. Nếu thế thì không thể có chuyện hắn để đồ cá nhân lại nên hành động này nhằm mục đích ngụy tạo hiện trường. Nói cách khác, chiếc ô đen đó không phải vật mà thủ phạm thường sử dụng mà là chứng cứ giả được chuẩn bị sẵn để đánh lạc hướng điều tra... Tôi đã lấy ý nghĩ này làm kim chỉ nam cho mình.

“Tuy nhiên, sáng nay, khi nhìn cơn mưa tới sớm hơn dự báo, tôi chợt nhận ra một việc. Kim chỉ nam này có một số mâu thuẫn.

“Nguyên nhân là vì **ngày xảy ra án mạng, dự báo thời tiết không đúng với thực tế.**”

Ngoại trừ Urazome, ánh mắt mọi người đều nhìn ra bầu trời ngoài khung cửa sổ.

Mưa đang rả rích, kiểu thời tiết đặc trưng của tháng Sáu. Theo dự báo, tới trưa mới mưa nhưng thực tế, tầm 9 giờ sáng trời đã bắt đầu mưa rồi.

Ngày hôm đó...

“Ngày hôm đó, hôm trước dự báo trời sẽ nhiều mây. Tuy nhiên, trời vừa sáng đã đột nhiên có mưa lớn. Mọi người hiểu không ạ, ai cũng không ngờ hôm đó sẽ có mưa. Tất nhiên, ngay cả thủ phạm cũng vậy.”

Đúng thế. Thời tiết hôm xảy ra án mạng là có cơn mưa lớn, dự báo thời tiết hôm trước không khớp chút nào, vì thế Yuno và Sanae còn phàn nàn với nhau ngày mưa thật chán.

“Nếu trời không mưa nhưng tại hiện trường lại xuất hiện một chiếc ô thì quá thiếu tự nhiên, không thể tạo thành chứng cứ giả được. Do vậy, thủ phạm không thể chuẩn bị ô từ trước ngày vụ án xảy ra. Nói cách khác, hẳn nghĩ ra việc sử dụng ô làm chứng cứ giả vào ngày xảy ra vụ án rồi chuẩn bị chiếc ô này. Chuyện này rất kỳ lạ.”

“Kỳ lạ chỗ nào cơ?”

Morinaga Yuuko, đội phó câu lạc bộ Phát thanh hỏi bằng chất giọng trong trẻo.

“Thủ phạm chỉ mang chiếc ô tới rồi bỏ lại trong nhà vệ sinh thôi mà? Không cần chuẩn bị gì nhiều, kể cả hẳn nghĩ ra ý tưởng đó vào ngày gây án thì cũng...”

“Đúng là có thể nghĩ như vậy. Tuy nhiên, chúng ta hãy thử phân loại các phương pháp mà thủ phạm có thể chuẩn bị chiếc ô vào ngày gây án nhé. Nếu không thể chuẩn bị ô từ trước thì nhất định hẳn phải lấy ô ở trong trường.”

Urazome cầm viên phấn, viết số 1, 2, 3 bên trái ĐIỀU KIỆN THỨ HAI rồi ghi ba khả năng ra. Ba trường hợp cực kỳ đơn giản:

1. Thủ phạm mang theo ô khi tới trường.
2. Thủ phạm lấy ô trong trường.
3. Sau khi đến trường, thủ phạm ra ngoài lấy ô rồi quay lại.

Sau khi dùng viên phấn gõ *cầm cộp* vào bên dưới số 2, Urazome nói:

“Đầu tiên, chúng ta suy luận từ khả năng số 2. Thủ phạm lấy ô trong trường, có thể là mượn, nhận hoặc trộm từ học sinh hay giáo viên khác. Tuy nhiên, nếu vậy thì khi cảnh sát tìm chủ nhân của chiếc ô, người đã cho mượn, tặng hoặc bị mất ô phải trình báo rồi mới phải. Không có lời khai nào kiểu ‘Đó là chiếc ô mà tôi đã đưa cho ai đó.’ ‘Đó là chiếc ô mà tôi bị mất hôm nay.’ Điểm này rất kỳ lạ. Người duy nhất không thể trình báo là anh Asajima đã bị giết, nhưng cảnh sát đã tìm thấy ô của anh ấy trong lớp. Riêng trong vấn đề liên quan tới chiếc ô, không thể áp dụng luật *Người chết không mở miệng* được. Như vậy, khả năng còn lại...”

“Xin phép, xin phép!”

Kaori giơ cao tay đang cầm bút lên như thể mình là phóng viên đang ở giữa một buổi họp báo.

“Chiếc ô đó có thể bị vứt đi hoặc ở trong phòng để đồ thất lạc nên hung thủ có thể tự tiện lấy dùng được mà?”

“Đúng vậy,” Urazome nghiêm túc đáp lại câu hỏi nhí nhố của đối phương.

“Trường hợp thủ phạm lấy một chiếc ô không biết của ai thì sao? Trường rất rộng, số lượng ô không được sử dụng nữa cũng khá nhiều. Lấy một chiếc trong số đó làm của riêng thì chẳng ai để ý, cũng chẳng ai phản nản.

“Tuy nhiên, chiếc ô đen đó là **loại cao cấp, gần như mới tinh**, có in logo của nhà sản xuất, không bị dính bẩn, khung ô bền, chắc, đẹp đẽ. Hiếm có ai lại đi vứt hoặc bỏ quên nó ở đâu đó rồi không quay lại lấy luôn. Dù có người như thế thật thì chắc chiếc ô cũng chỉ mới vừa rời tay họ. Nếu vậy, việc chủ nhân cũ của chiếc ô không trình báo là rất không bình thường. Thêm nữa, nhân viên nắm rõ các món đồ bị thất lạc đã khai chưa từng trông thấy chiếc ô đó.

“Chủ nhân chiếc ô không xuất hiện. Ô gần như mới tinh. Từ hai điểm này, chúng ta có thể loại bỏ khả năng thủ phạm lấy ô ở trong trường.”

Tổng kết thông tin xong, Urazome lấy miếng lau bảng, xóa khả năng thứ hai đã xem xét xong. Còn lại hai khả năng..

“Tiếp theo, tới số 3. Sau giờ học, thủ phạm ra khỏi trường lấy ô rồi quay lại. Nói cách khác, vào giờ giải lao, hắn rời trường để đi mua hoặc trộm chiếc ô từ đâu đó rồi quay lại, ra về không có chuyện gì xảy ra.”

“Hơi vô lý nhỉ!”

Yatsunashi Chizuru chỉ ra một cách khách quan.

“Vừa tốn công, vừa nguy hiểm lại dễ bị người khác nhìn thấy. Có lẽ thủ phạm không dùng phương pháp này đâu.”

“Tôi hoàn toàn đồng ý nhưng để cho chắc, tôi đã tìm căn cứ cho trường hợp này. Tạm rời xa chủ đề chính một chút, mọi người hãy nghe tôi nói đôi điều về ba cổng trường, coi như điều kiện tiền đề.”

“Ba cổng trường ư?”

“Trường mình có hàng rào cao bao quanh nên không thể leo qua được. Như vậy, muốn ra vào trường thì chỉ có thể đi qua ba cổng. Cổng chính, cổng phía bắc và cổng sau.”

Urazome vừa nói vừa chỉ về hướng mỗi cổng.

“Trong ba cổng này, cổng chính và cổng phía bắc có camera giám sát. Cổng sau không có camera nhưng rất may mắn, vào ngày hôm đó đã có một nam sinh quan sát khu vực này... Saotome, em làm chứng đi. Khoảng 3 giờ 14 phút chiều hai ngày trước, em đã thấy Akizuki Miho đi ra từ nhà thể chất cũ. Sau đó, bạn ấy đã chạy qua cổng sau đi đâu đó. Đúng vậy không?”

“Vâng... vâng ạ.”

Saotome vừa đáp, ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn vào cô gái nhỏ nhắn đang rất bối rối ngồi giữa hàng ghế khán giả. Morinaga Yuuko kêu lên “Akizuki á?”

“Em đã ở nhà thể chất à? Em làm gì ở đó...”

“Chị Morinaga khoan đã ạ. Chuyện đó chúng ta sẽ nhắc tới sau, giờ mọi người nghe tôi nói đã. Điều quan trọng chính là việc Akizuki đã đi ra từ cổng sau... Saotome, sau khi thấy Akizuki, em tới gần cổng sau thì thấy tình trạng bãi đất ở đó thế nào?”

“Dạ, thì tại trời mưa nên đất trơn ướt, chỉ có một dấu chân thôi ạ.”

“Em chắc chắn chứ?”

“Em chắc chắn ạ.”

“Cảm ơn em rất nhiều.”

Mọi người lại đổ dồn chú ý vào Urazome.

“Bạn Akizuki vừa đi qua cổng đó nên một dấu chân trên nền đất chỉ có thể là của bạn ấy. Như vậy, theo lý mà nói, trước đó, trên khu đất này không có dấu chân nào. Điều này có ý nghĩa gì? Rất đơn giản. Ngày hôm đó, trời mưa lớn suốt từ sáng sớm tới khoảng 3 giờ 15 phút chiều, việc chỉ có một dấu chân của Akizuki chứng tỏ **không có ai ra vào cổng sau hết.**

“Tiếp theo, chúng ta suy luận đơn giản một chút nữa nhé. Trong số ba cổng, riêng cổng sau không có người qua lại. Hai cổng khác có camera giám sát. Như vậy, ngày hôm đó, toàn bộ học sinh ra vào trường, cả thủ phạm cũng không ngoại lệ, **đều đã được ghi hình trong camera.**”

“... Đúng vậy.”

Chizuru nhẹ nhàng đồng ý. Các học sinh khác đều gật đầu.

“Với điều kiện tiền đề đó, chúng ta hãy quay lại xem xét khả năng 3. Thủ phạm rời trường một lần, sau đó quay lại. Tuy nhiên, như tôi đã nói nhiều lần, hôm đó trời mưa lớn. Để ra ngoài, hẳn phải mang theo ô của mình. Mang ô ra ngoài rồi cầm thêm một chiếc ô nữa trên tay... nghĩa là hiển nhiên, khi trở lại trường, hẳn phải cầm hai chiếc ô. Một chiếc thủ phạm dùng để che mưa cho mình và một chiếc sẽ dùng để ngụy tạo chứng cứ trong nhà vệ sinh nam. Chiếc ô đen khá dài, không thể giấu trong cặp. Nhất định thủ phạm phải

cầm ô trên tay và người ngoài nhìn vào sẽ thấy ngay. Nào, đến lượt anh trai.”

Urazome quay mặt về anh trai Yuno đang đứng bên cửa sổ lần nữa.

“Nhờ anh làm chứng giống Saotome. Hôm đó, camera giám sát có quay được học sinh nào tay cầm từ hai chiếc ô trở lên ra vào trường không ạ?”

“... Không. Không có ai hết.”

Anh trai Yuno đáp ngay mà không cần nhìn qua sổ tay. Yuno ngồi bên cạnh nghe thấy anh mình khẽ nói “Thì ra vì thế nên cậu ta mới nhờ mình kiểm tra.”

“Mọi người hiểu rồi chứ ạ? Toàn bộ học sinh ra vào trường đều được camera quay lại. Để đem chiếc ô nguy tạo chứng cứ vào trường, thủ phạm cần phải mang theo hai chiếc ô khi quay lại. Tuy nhiên, camera không quay được học sinh nào cầm hai ô cả, suy luận cực kỳ đơn giản, chúng ta có thể phủ định khả năng thủ phạm rời trường lấy ô rồi quay lại.”

Nói một hơi rồi Urazome quay lưng lại. Không ai lên tiếng phản đối.

Âm thanh miếng xóa bảng miết lên mặt chữ sắc bén vang lên. Khi cậu quay lại khán giả, trên bảng chỉ còn lại một lựa chọn.

“Tới đây, chúng ta đã rõ thủ phạm lấy ô bằng cách nào. Hẳn đã mang theo ô khi tới trường. So với hai phương án tôi đã xóa, phương án này vừa tự nhiên vừa có tính khả thi cao hơn nhiều.”

Cậu đặt đầu ngón tay vào khả năng 1 như thể đang xác nhận. Yuno đã hiểu lý do vì sao Urazome đưa ra kết luận đó.

Quả thật, nếu thủ phạm chuẩn bị chiếc ô vào ngày hôm đó thì mang theo ô đến trường là phương án hợp lý nhất. Hẳn có thể cầm một chiếc ô thừa từ nhà đi và mua ô trên đường tới trường. A, đúng thế, có thể trộm ô ở nhà ga hoặc trên tàu điện rồi mang vào trường...

Chờ đã. Từ sáng trời đã mưa rồi mà...

“Thế thì chẳng phải giống hệt lúc này sao ạ? Thủ phạm phải cầm hai chiếc ô nhưng camera không quay được ai...”

Yuno rút rè lên tiếng. Urazome quay sang phía Yuno với vẻ mặt hơi bất ngờ. Một nét cười vui vẻ thoáng hiện nơi khóe môi lạnh lùng.

“Em gái Hakamada thông minh đấy. May mà anh trai em có mặt ở đây.”

“Dạ?”

Yuno nhìn sang anh mình, chưa hiểu câu nói đó có ý gì. Vẻ mặt của anh trai cô cũng khó hiểu.

“Đúng như em này vừa nói. Tóm lại, nếu thủ phạm mang chiếc ô làm bằng chứng giả vào trường thì camera chắc chắn sẽ quay được một học sinh cầm hai ô. Dù vào giờ đến trường hay sau đó cũng vậy. Nhưng, tôi nói lại, camera không quay được học sinh nào cầm hai ô vào ngày hôm đó. Cảnh sát đã kiểm tra bằng ghi hình từ sáng sớm tới sau khi tan trường. Chị Morinaga đã hiểu rồi chứ ạ? Lý do tại sao lúc đầu em lại nói chuyện này rất kỳ lạ.”

Nghe Urazome nói vậy, Morinaga liền bối rối rút đầu. Yuno suy nghĩ rất mong lung.

Thủ phạm đã lấy chiếc ô đen từ đâu? Không những không thể lấy nó trong trường mà cũng không thể mang từ ngoài vào. Hơn nữa, chẳng có học sinh nào mang thừa ô. Mỗi người đều chỉ mang một chiếc ô để che cho chính mình thôi.

Nghĩa là...

“Nghĩa là, **chiếc ô bị bỏ lại tại hiện trường chính là đồ cá nhân của thủ phạm.** Đây là khả năng duy nhất. Thủ phạm đã bỏ đồ của mình trong nhà vệ sinh tại hiện trường án mạng.”

Urazome cầm miếng xóa bảng lên, loại trừ phương án 1 còn lại sau cùng. Bụi phấn bay lả tả. Cả ba trường hợp đều đã bị loại bỏ, dù không được ghi bằng chữ lên bảng đen nhưng ai cũng đã thấy rõ một sự thật như thể được viết rất to, rõ ràng.

“Chẳng lẽ cái ô đó không phải vật chứng giả...?”

Anh trai Yuno lên tiếng như đang tự hỏi.

Nghe câu hỏi đó, Urazome liền gật đầu. Cậu lại uống nước để thông cổ họng. Cậu vừa từ tốn đóng nắp chai vừa nói tiếp:

“Suy luận về chiếc ô đen rồi cuộc đã đạt đến kết luận cuối cùng mang tính thực tế tuyệt đối nhưng tôi nghĩ mọi người đều cảm thấy kết luận này quá sức bất ngờ. Tôi chia ra hai điểm đáng nghi lớn sau đây:

“Thứ nhất, tại sao thủ phạm lại để ô của mình ở nhà vệ sinh? Và thứ hai, thủ phạm đã vứt ô của mình ở hiện trường, vậy làm sao ra ngoài mà không bị ướt?”

“Thời điểm thủ phạm gây án, trời đang mưa to. Không che ô mà chạy ra ngoài thì chắc chắn sẽ ướt hết ngay. Hơn là thủ phạm đã không làm hành động gây sự chú ý như thế. Trên thực tế, những nghi phạm phù hợp với đặc điểm trong ĐIỀU KIỆN THỨ NHẤT khi đến phòng sinh hoạt câu lạc bộ hoặc xuất hiện tại nhà thể chất, không ai bị ướt trang phục hay đầu tóc. Thêm vào đó, trong nhà thể chất cũ không có ô sử dụng được ngay. Như vậy, khả năng duy nhất là thủ phạm đã mang chiếc ô chuẩn bị sẵn vào hiện trường...”

“Chờ đã!”

Sendou vẫn đang khoanh tay nghe suy luận chột ngắt lời.

“Chỉ có một nghi phạm ra khỏi nhà thể chất mà không che ô. Đó là Akizuki Miho. Chỉ có cô ta đáng ngờ thôi.”

“Đúng thế nhỉ. Nhưng chú thám tử này, bạn Akizuki chẳng mang gì khi đi vào cánh gà. Giống hệt anh Asajima, bạn ấy không thể mang ô vào được mà chú?”

“...!”

“Ngoài ra còn một số căn cứ chứng minh bạn ấy không phải thủ phạm... Trước khi nhắc tới những điều này, chúng ta hãy nghe câu chuyện của bạn ấy.”

Đám đông lần nữa đổ dồn ánh mắt về phía Akizuki Miho. Lần này, Urazome không bảo mọi người chờ nữa. Miho cúi gằm mặt nên không ai nhìn được biểu cảm của cô. Hai bàn tay cô nắm chặt cùi chỏ.

“Saotome đã chứng kiến Akizuki đi ra từ cửa ở cánh gà bên trái nhà thể chất và không che ô. Lúc đó, bạn ấy rất hoảng hốt, đánh mấy cái lên cánh cửa rồi vội vàng bỏ đi như chạy trốn. Tôi đã nghĩ trò chuyện trực tiếp với Akizuki chắc sẽ thu được thông tin chân thật hơn nữa. Vì vậy, tôi đã gọi bạn ấy tới trường để lấy lời khai.”

Urazome bỏ qua việc cậu không hỏi ý kiến cảnh sát trước.

“Hoàn cảnh bạn ấy đã trải qua trong cánh gà rất đáng sợ. Nhờ lời khai của bạn ấy mà tôi đã xác định được thủ phạm.”

Urazome vừa nói vừa bước sang một bên. Akizuki Miho nói “Vâng!” rồi đứng dậy. Dường như hai người đã bàn bạc trước.

Vẻ mặt cô căng thẳng, bờ vai run run nhưng ẩn sau đó là vẻ kiên cường, chiến thắng nỗi sợ hãi. Cô bước lên trước bàn giáo viên, thế chỗ Urazome. Cặp mắt lo lắng nhìn quanh đám đông như thể đang muốn tìm ra thủ phạm giữa nhóm người.

Akizuki Miho hít thật sâu rồi bằng giọng vững vàng hơn hồi trưa một chút, cô bắt đầu kể:

“Một tuần trước... anh Asajima đã gọi điện cho tôi.”

“Cảm ơn cậu.”

Câu chuyện kết thúc, Urazome liền để Miho về chỗ, còn mình thì quay lại vị trí ban nãy. Sau khi nghe trải nghiệm đáng sợ của Miho tại hiện trường án mạng, đám đông xôn xao.

“Mọi người bình tĩnh lại đi ạ. Đặc biệt là các chú thám tử chắc đang có rất nhiều điều muốn hỏi bạn Akizuki. Nhưng chúng ta không cần gây thêm gánh nặng cho bạn ấy nữa. Tôi đã biết thủ phạm là ai.”

Urazome vừa nói lời này, đám đông liền im bật. Tiếng mưa từ bên ngoài vọng vào khuấy động bầu không khí tĩnh lặng.

Urazome thở ra một hơi rồi nói:

“Thời điểm nghe thông tin ‘Akizuki đi ra từ cửa cánh gà bên trái,’ tôi đã tin chắc bạn ấy không phải thủ phạm. Lý do là vì sau khi bạn ấy đi ra, **bắt buộc phải có ai đó khóa cửa cánh gà bên kamite từ bên trong.**

“Tôi và anh trai đã kiểm chứng, không thể khóa cửa đó từ bên ngoài hoặc từ khoảng cách xa được. Như vậy chỉ còn khả năng là có người đã khóa cửa từ bên trong. Sau đó, nhân vật này đã tạo nên hiện trường phòng kín rồi biến mất khỏi đó, mức độ tình nghi cao hơn Akizuki rất nhiều. Thay vì xem bạn ấy là thủ phạm thì khả năng kẻ thứ ba đã khóa cửa mới là thủ phạm hợp lý hơn.”

“Vậy à... Akizuki ra ngoài, ngược lại chứng minh hung thủ vẫn còn bên trong.”

Anh trai Yuno nói nhỏ. Thử nghiệm hồi sáng đã rõ ngoài việc trực tiếp chạm vào khóa thì không còn phương pháp nào để khóa cửa cánh gà bên trái.

Thử nghiệm tái hiện thủ thuật tại nhà thể chất cũ thất bại hoàn toàn.

“Thêm vào đó, bạn ấy không hề che giấu hành động của mình. Lúc bạn ấy vào nhà thể chất có Sagawa nhìn thấy, lúc bạn ấy đi ra có Saotome nhìn thấy. Đã thế, bạn ấy còn không che ô, rất dễ thu hút sự chú ý. Thủ phạm không thể hành động như vậy được. Còn một căn cứ nữa nhưng... căn cứ này liên kết với điều kiện thứ tư nên tạm thời tôi chưa nói vội.

“Vì nguyên do này, chúng ta có thể thấy lời khai của bạn ấy đáng tin cậy. Đối chiếu với lời khai từ các nhân chứng và mốc thời gian, hoàn toàn không có mâu thuẫn. Mọi điều bạn ấy đã mắt thấy tai nghe, tôi đều sử dụng như manh mối... Vậy kết quả, tôi đã phát hiện ra điều gì?”

Urazome chấp tay sau lưng và bắt đầu đi quanh hàng ghế khán giả.

“Đầu tiên, với lời khai từ bạn ấy, tôi đã có được một số căn cứ cho suy luận của mình. Ví dụ, điểm kỳ lạ trong điều kiện thứ nhất, đó là đĩa DVD có phải mục đích thật sự của thủ phạm không? Người đã sử dụng phòng phát thanh có đúng là hắn không? Thủ phạm được gọi tới lấy đoạn phim nên đánh cắp đĩa DVD là hành động rất tự nhiên. Hơn nữa, sau khi anh Asajima bị giết, ai đó đã đi xuống từ tầng hai ở cánh gà bên phải, việc này chứng tỏ thủ phạm đã ở trong phòng phát thanh.

“Thêm vào đó, căn bản thủ phạm hành động đơn độc. Anh Asajima đã nói qua điện thoại với Akizuki là sẽ đi gặp thủ phạm một mình. Cũng chỉ có tiếng bước chân của một người đi từ phòng phát thanh xuống. Đôi giày và chiếc ô ở cánh gà bên trái cũng của một người. Không còn khả năng có đồng phạm.”

Thì ra thế, chuỗi suy luận càng lúc càng bổ sung, củng cố cho nhau. Rốt cuộc, Yuno đã hiểu ý nghĩa trong lời Urazome “Với lời khai từ bạn ấy, tôi đã có được một số căn cứ cho suy luận của mình.”

“Tôi hiểu ra một số điểm mới. Về chiếc ô đen ở trong cánh gà, logo của nhà sản xuất, vết xước trên cán cầm. Mọi chi tiết đều trùng khớp, vì vậy không còn nghi ngờ gì nữa, chiếc ô ở cánh gà và chiếc ô trong nhà vệ sinh là một. Trước khi được chuyển vào nhà vệ sinh, chiếc ô đã nằm tại cánh gà bên trái, cạnh một đôi giày thể thao. Như vậy... Chú cảnh sát này, chú nghĩ chiếc ô đó là đồ vật thể nào?”

Urazome bước quanh hàng ghế khán giả, lướt qua nhóm Yuno rồi dừng lại trước Sendou.

Có vẻ Sendou đã đã thông tư tưởng nên lần đầu tiên ra tay giúp đỡ *thám tử tư*.

“Theo suy luận của cậu, quả thật chiếc ô chỉ có thể là đồ cá nhân của thủ phạm. Kẻ đó đã từ bên ngoài vào nhà thể chất qua cửa ở cánh gà bên kamite mà Asajima mở trước đó. Sau đó, để không lưu lại dấu giày trong nhà thể chất, kẻ đó đã cởi giày đi ngoài đường

cho vào túi, gấp ô lại, đặt ở trong cánh gà. Rồi kẻ đó giết Asajima trên sân khấu.”

“Nói cách khác, những món đồ mà Akizuki nhìn thấy là do thủ phạm để ở đó phải không ạ?”

“Ừ.”

“Tại sao thủ phạm để lại đồ đạc của mình ạ?”

“Tại sao... Còn phải nghĩ nữa à! Làm gì có ai vừa ôm giày vừa cầm ô vừa giết người được chứ!”

“Ý kiến của chú không sơ hở chút nào ạ. Cảm ơn chú.”

“...?”

Đội trưởng Hình sự không hiểu câu chuyện sao lại thành ra như thế nên chỉ có thể nhăn mặt. Còn Urazome quay trở về vị trí trước tấm bảng đen.

“Mọi người hãy nhớ lại hai điểm nghi vấn mà tôi đã nói lúc này.” Thủ phạm đã bỏ ô lại, vậy làm thế nào để ra ngoài mà không bị ướ?

“Đáp án tự nhiên nhất là thủ phạm mang hai chiếc ô. Hẳn đã cầm một chiếc ô gấp và một chiếc ô nữa nhặt được trong trường vào nơi gây án. Sau khi bỏ lại ô của mình, hẳn đã dùng chiếc ô nhặt được để ra ngoài. Tuy hơi khó hiểu vì sao thủ phạm lại mất công làm thế nhưng chúng ta tạm thời cứ coi đây là một khả năng.

“Tuy nhiên, thủ phạm đã bỏ lại đồ đạc mà mình mang theo ở khu vực cánh gà. Đúng như chú thám tử vừa nói, những đồ đạc đó gây cản trở khi kẻ đó thực hiện hành vi giết người. Trong số đồ đạc này **chỉ có một vật che mưa**. Có khả năng thủ phạm mang một chiếc ô nữa vào hiện trường không?”

Yuno chợt nghe thấy một tiếng *huych* nho nhỏ bên cạnh. Sendou lung lay như sắp đổ, vừa ngã lưng vào mặt kính cửa sổ.

“Hung thủ có cần mang theo ô khi giết người trong nhà thể chất không? Tất nhiên là không. Khi tới phòng phát thanh, hẳn có cơ hội nào để dùng ô không? Rõ ràng là không. Từ việc chỉ có một chiếc ô

tại nơi thủ phạm để đồ đạc cá nhân, chúng ta có thể thấy hẳn tuyệt đối không thể cầm theo chiếc ô thứ hai được.”

Urazome đưa ra một kết luận nữa rồi liếc đồng hồ treo tường.

“Vậy, trời mưa mà không cầm ô thì phải làm sao? Nghĩa là...”

“Áo mưa!”

Đội trưởng câu lạc bộ Kịch với mái tóc xoăn kêu lên như thể vừa ngộ ra.

“Có lẽ thủ phạm đã mặc áo mưa trong suốt quá trình gây án chẳng? Nếu dùng mũ áo mưa che mặt thì nhỡ có ai đổ vào khu vực cánh gà, hẳn cũng sẽ không bị lộ danh tính, lúc giết người còn chặn được máu bắn nữa. Đương nhiên, mang áo mưa thì có thể che mưa được rồi!”

“... Kajiwara, cậu có tài năng phạm tội đấy nhỉ. Còn hơn cả thủ phạm trong vụ án này.”

Urazome cười cười, khen trào phúng rồi nói:

“Đúng vậy. Ngoại lệ duy nhất chính là thủ phạm mặc áo mưa. Tuy nhiên, cử động khi mặc áo mưa thế nào cũng sẽ tạo thành tiếng *loạt soạt*. Akizuki nói không nghe thấy âm thanh nào như ni-lông cọ xát vào nhau. Bạn ấy đã nghe thấy **tiếng vải đồng phục sột soạt nhưng không nghe thấy tiếng ni-lông**. Thủ phạm không thể mặc áo mưa được.”

Urazome nhanh chóng phủ định ngoại lệ duy nhất đó.

Yuno nhìn Akizuki Miho. Dù chính mình đã nói ra thông tin đó nhưng Akizuki vẫn có vẻ ngạc nhiên. Thì ra, câu hỏi không rõ ý nghĩa của Urazome lúc đó nhằm xác nhận việc này.

Suy luận vẫn tiếp tục nhưng càng suy luận, tình huống càng trở nên bí ẩn. Hiện giờ, trong đầu nhóm khán giả đều mờ mịt như mây xám xịt ngoài trời. Có người nhìn sang người ngồi cạnh, có người trầm ngâm nghĩ ngợi một mình.

Thủ phạm chỉ mang một vật chặn mưa duy nhất vào hiện trường. Đó là chiếc ô đen. Chiếc ô là đồ cá nhân của hắn. Hắn bỏ lại chiếc ô

đó trong nhà vệ sinh nam ở cánh gà bên shimote. Như vậy, thủ phạm đã trốn đi mà không mang ô theo. Không ai nhìn thấy, người không bị ướt, cửa thì khóa. Vậy thủ phạm đã biến đi đâu...

“Vậy thủ phạm đã chạy từ đâu, trốn thế nào?”

Anh trai Yuno lên tiếng với vẻ lúng túng.

“Tóm lại, mọi câu hỏi đều tập trung ở đó. Tuy nhiên, lời khai của Akizuki đã chỉ ra câu trả lời cho vấn đề này. Sáng nay, khi nhận ra việc chiếc ô có thể là đồ cá nhân của thủ phạm, tôi đã lập ra giả thuyết này. Để giải thích cách thủ phạm đi ra ngoài mà không bị ướt, lý do hẳn đặt chiếc ô tại hiện trường và giải đáp **bí ẩn về hiện trường phòng kín** thì chỉ có khả năng này thôi. Và tôi đã tìm được căn cứ cho giả thuyết này.”

Giữa bầu không khí đầy mong chờ và lo lắng, Urazome tiếp tục.

“Trong lời khai của nhóm Akizuki còn một manh mối quan trọng nữa. Đó chính là thời gian. Saotome đã trông thấy Akizuki rời khỏi nhà thể chất. Tôi để ý tới thời gian, sau đó, em ấy còn nói nhìn qua hàng rào, trông thấy câu lạc bộ Kịch đang đi về hướng nhà thể chất. Thời điểm câu lạc bộ Kịch đi qua vị trí đó là ngay trước 3 giờ 15 phút. Nếu thế, thời điểm Akizuki ra khỏi nhà thể chất rơi vào khoảng 3 giờ 15 phút. Thời điểm này trùng khớp với thời gian nhóm Sagawa nghe thấy âm thanh *thùng thùng*. Có nghĩa, điều tôi muốn nói là, **tại thời điểm đó, thủ phạm vẫn còn ở trong nhà thể chất.**

“Thời điểm phát hiện thi thể là quá 3 giờ 15 phút. Như vậy, thủ phạm hầu như không có thời gian chạy trốn. Có cách nào để vừa không che ô vừa chạy thoát trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy không? Thủ phạm không được để mình bị dính mưa. Phải làm sao để không ai để ý tới mình. Không thể đi ra từ cánh gà bên kamite. Đằng trước sân khấu có mấy câu lạc bộ thể thao. Cửa cánh gà bên shimote còn lại thì có bạn Harimiya đang đứng, câu lạc bộ Kịch cũng ở ngay gần đó. Trong tình huống này, làm sao để chạy thoát đây? Có cách nào không? Cách chạy thoát mà không cần che ô, không bị ai chú ý...”

Urazome ngừng nói.

Cậu lại vặn nắp chai nhựa, uống một ngụm nước. Mọi người đều không dám động đậy, căng thẳng chờ đợi cậu trả lời tiếp theo.

“... Có cách.”

Urazome chậm chậm nói:

“Lời giải đáp ở ngay trước mắt chúng ta, rõ ràng ngay từ đầu, rõ ràng tới mức không hiểu tại sao chúng ta có thể ngốc nghếch đến mức mãi không phát hiện ra. Mọi người hãy ra hành lang đi. Sắp tới rồi đấy!”

Urazome nói vậy rồi chỉ tay ra phía cửa, từ đội trưởng Sagawa ngồi ngoài cùng, mọi người lần lượt rời chỗ. Sendou và anh trai Yuno đứng dậy, Yuno cũng theo chân họ, vừa đi vừa nghĩ thứ gì *sắp tới* vậy.

Hành lang chỉ rộng khoảng hai mét, hai mươi lăm con người chen chúc tới chật ních. Urazome rời phòng họp lớn sau cùng và đóng cánh cửa kéo lại.

Rồi cậu nhướn cổ về phía cuối hành lang, xác nhận gì đó.

“A, tới rồi đấy. Mọi người, đằng kia kìa.”

Tất cả mọi người đồng loạt quay mặt về hướng cậu nói.

“Đùa hả!”

Sendou là người đầu tiên kêu toáng lên.

Mấy cảnh sát mặc đồng phục ướt nước mưa đang đi về hướng này cùng một thứ.

Từ phía bên kia hành lang, thứ đó đang lại gần phòng họp lớn, hình dạng của nó càng lúc càng rõ ràng. Những tiếng kêu kinh ngạc liên tiếp vang lên. Trong nhóm người, chỉ có mình Urazome lạnh lùng giải thích.

“Đúng vậy, đã xong. Thủ phạm đã ra khỏi nhà thể chất cùng thứ đó.”

Thứ mà nhân viên của Shirato đang vất vả chuyển từ bên ngoài vào đây.

Là chiếc xe kéo phủ bạt xanh.

“Nghĩ kỹ sẽ thấy rất đơn giản. Thứ vào nhà thể chất một lần rồi lại từ đó đi ra chỉ có một. Chính là phần đầu chiếc xe kéo đó.”

Sau khi mọi người quay vào trong phòng, Urazome liền chỉ vào tấm bạt xanh đằng sau khe cửa kéo. Nhóm cảnh sát vừa chuyển xe tới cũng đi vào, số người trong phòng họp lớn tăng thêm.

“Quả thật, thủ phạm đã gặp đường cùng, không còn chỗ nào để trốn.

“Trên chiếc xe kéo đó chất rất nhiều đạo cụ của câu lạc bộ Kịch. Không chỉ có thùng các-tông, bình phong mà còn có cả đồ gia dụng cỡ lớn như ghế, tủ có ngăn kéo... đồ trên xe chất đống khá cao. Để đạo cụ không bị dính mưa, câu lạc bộ Kịch đã phủ một tấm bạt lên. Trên thực tế, khi nhóm Kajiwara diễn lại tình hình ở cửa cánh gà bên phải, các thám tử đã xác nhận không thể nhìn qua bên kia xe kéo. Với điểm này, chúng ta hãy xem lại quá trình di chuyển của chiếc xe kéo vào ngày hôm đó:

“Đầu tiên, chỉ nửa đầu chiếc xe vào được bên trong nhà thể chất. Xe bị mắc lại ở bậc thang, Sanjou và Kajiwara vốn kéo ở đằng trước lại rời đi nên xe không dịch chuyển được nữa. Nhóm Kajiwara đi về phía cánh gà, rèm sân khấu được kéo lên, tiếp theo tới tiếng hét của em gái Hakamada.

“Nghe thấy tiếng hét, Shiga Keisuke và Matsue Tsubaki giật mình, muốn vào bên trong nhưng chiếc xe to chẵn lối nên hai người không vào được. Không còn cách nào khác, họ phải kéo chiếc xe ra ngoài, để nó lại trước cửa sổ nhà kho, còn mình thì đi vào trong. Rồi theo thói quen, Shiga đã khóa cửa lại.

“Như vậy, sự thật đã sáng tỏ. Chỉ có chiếc xe kéo có thể ra vào phòng kín.

“Điểm cần chú ý ở đây là, trong khoảng thời gian từ khi Kajiwara và Sanjou vào trong tới khi chiếc xe được đưa ra ngoài, đoạn hành

lang có nhà vệ sinh trở thành một góc chết hoàn hảo. Nói cách khác, thủ phạm đã nấp trong nhà vệ sinh. Nhờ hành động nhanh trí của Akizuki mà hắn không thể chạy ra từ cửa ở cánh gà bên kamite, muốn đào tẩu qua cánh gà bên shimote cũng không được vì câu lạc bộ Kịch đang ở đó, bên ngoài còn thêm Harimiya nữa. Giữa lúc thủ phạm đang suy nghĩ nên làm thế nào thì cơ hội đột ngột xuất hiện. Chiếc xe kéo to dùng được phủ bạt. Rồi đến tiếng hét. Hai học sinh ở đằng sau xe kéo không trông được tình hình phía trước. Hai người này quyết định kéo xe ra ngoài để vào trong. Nếu trốn ở chiếc xe đó, thủ phạm có thể ra ngoài mà không bị cả thành viên câu lạc bộ Kịch lẫn Harimiya phát hiện... Lợi dụng khoảnh khắc đó, thủ phạm lại gần chiếc xe rồi chui xuống dưới tấm bạt. Đương nhiên, chiếc xe phải chịu thêm trọng lượng của một người, số người chuyển xe từ bốn giảm xuống hai nên mọi người mới có cảm giác xe nặng hơn, không nghi ngờ gì nữa.

“Tuy nhiên, có một vấn đề. Đó là chiếc ô. Chiếc ô của thủ phạm quá to nhưng khoảng trống trên xe kéo chật ngất đổ đặc lại quá nhỏ. Thêm vào đó, góc tấm bạt có thể dễ bị bung ra do gió mạnh hoặc nguyên nhân nào đó. Nếu một tay ôm đôi giày, một tay cầm ô, thủ phạm sẽ không thể nấp dưới tấm bạt mà đảm bảo chắc chắn nó sẽ không bung ra. Để che giấu bản thân cho cẩn thận, hắn bắt buộc phải vớt chiếc ô lại. Đúng vậy, chiếc ô làm cản trở thủ phạm thoát thân. Đây chính là lý do nó bị bỏ lại trong nhà vệ sinh nam.

“Đã có tấm bạt chắn mưa nên không có ô cũng không vấn đề gì. Sau khi thủ phạm thoát ra ngoài, khác với phía cánh gà bên kamite, cửa cánh gà bên shimote chỉ cần đi khoảng ba mét là tới lối thông. Bên ngoài nhà thể chất không có ai, thủ phạm chỉ cần nhanh chân chạy vào tòa nhà học là được... Trên thực tế, khi nghe thấy tiếng hét, những người có mặt xung quanh nhà thể chất đều chạy tới đó để nhìn vào bên trong, cơ hội để thủ phạm đào tẩu đã tới rất nhanh. Như vậy, chỉ có thời điểm trốn ra ngoài bằng chiếc xe kéo là thủ phạm không cần tới ô.”

Từ kinh ngạc tới vỡ lẽ, suy luận của Urazome ào ạt thâm nhập vào tâm trí nhóm khán giả như những đợt sóng cuộn trào.

Lúc đó, những người đã có mặt tại nhà thể chất, các thám tử đã điều tra hiện trường, đều lặng im không nói được lời nào. Đặc biệt, mấy thành viên câu lạc bộ Kịch đã trực tiếp giúp thủ phạm trốn thoát, cộng thêm chuyện phòng phát thanh nên mặt ai nấy đều tái mét.

Là người đã hét to, tạo thành cơ hội đào tẩu cho thủ phạm, tâm trạng Yuno cũng không khá khẩm gì hơn. Cảm giác châm chích nhói nhói lan khắp lưng cô hết lúc này.

“Hóa ra là cái xe kéo à, không nhận ra đâu nhé...”

Kaori độc thoại như thể thay mọi người nói lên cảm tưởng.

“Không có gì khó hiểu cả. Bản thân tôi cũng lấy chiếc ô làm trung tâm để xây dựng giả thuyết. Trước khi nghe câu chuyện từ Akizuki, tôi hoàn toàn không thể đưa ra suy luận đó. Buồn cười thật đấy, tôi còn bày đủ trò với dây dợ để xem có khóa được cửa không... Tuy nhiên, gì thì gì, tóm lại, bí ẩn về hiện trường phòng kín đã được phá giải. Tôi nghĩ thủ phạm không còn cách nào khác để ra ngoài mà bị không bị ướm. Đó.”

Urazome quay lại tấm bảng đen, ba điều kiện liên quan tới chiếc ô được viết bên trái ĐIỀU KIỆN THỨ NHẤT, cậu xóa từng điều một đi rồi viết một dòng chữ mới lên.

“Tới đây, chúng ta quay lại điểm bắt đầu.”

Dòng được viết tắt nhiên là ĐIỀU KIỆN THỨ HAI.

“Lúc này, tôi đã nói điều kiện thứ hai và điều kiện thứ ba sẽ liên quan tới chứng cứ ngoại phạm. Làm rõ thủ phạm vào nhà thể chất khi nào và ra khi nào. Phần tôi sẽ giải thích dài dòng ngay bây giờ là vế sau, thời gian thủ phạm đi ra.

“Thủ phạm nấp dưới tấm bạt trên xe kéo để ra ngoài. Hai thành viên câu lạc bộ Kịch kéo chiếc xe từ cửa ra gần như cùng lúc với thời điểm thi thể được phát hiện, nghĩa là khoảng hơn 3 giờ 15 phút một chút. Xét ngược lại, như vậy, tới trước thời điểm hơn 3 giờ 15 phút một chút, thủ phạm vẫn chưa ra khỏi khu vực cánh gà.”

Vừa nói Urazome vừa di chuyển cây phấn, viết rõ điều kiện này lên bảng.

ĐIỀU KIỆN THỨ HAI: THỦ PHẠM LÀ NGƯỜI KHÔNG CÓ CHỨNG CỨ NGOẠI PHẠM TRƯỚC THỜI ĐIỂM QUÁ 3 GIỜ 15 PHÚT

Phạm vi điều tra càng thu hẹp.

“Những điều vừa trình bày là kết luận cuối cùng của cháu về chiếc ô bị vứt bỏ và hiện trường phòng kín. Chú cảnh sát thấy thế nào ạ?”

Urazome hỏi ý kiến mấy người Sendou. Đội trưởng Hình sự vẫn còn đang mơ hồ chưa tỉnh táo hẳn.

“Ấy, nói gì bây giờ...”

“Bọn chú đầu hàng rồi đấy.”

Shirato tươi cười trả lời.

“Bọn chú chỉ có thể đồng tình với suy luận của cháu thôi.”

“Cháu cảm ơn các chú nhiều. Bõ công vừa dậy đã lao đi làm việc... Tiếp theo, với câu chuyện vừa nói, chúng ta hãy thử hình dung hành động của thủ phạm.”

Urazome đặt hai tay lên bàn. Lần này, cậu tự mình dệt nên câu chuyện.

“Sau khi giết anh Asajima, để tìm đồ mà anh ấy mang theo, thủ phạm đã chuyển thi thể tới sân khấu sáng sủa. Tại đó, hắn tìm thấy đĩa DVD nhưng lại có những hai cái, không hiểu đâu mới là đĩa mình cần. Thật may mắn, hắn tìm thấy chìa khóa trong túi trái của nạn nhân, lúc này vẫn còn sớm, câu lạc bộ Kịch chưa tới. Hắn quyết định xem hai đĩa tại phòng phát thanh để kiểm tra nội dung. Thủ phạm biết rõ tình hình trong phòng phát thanh nên chỉ cần năm phút để làm xong việc. Xác định được chiếc đĩa mình cần, hắn đổi phích cắm hai đầu đọc bằng đĩa về như ban đầu rồi rời phòng. Hắn chỉ quên mỗi một việc, đó là chuyển chế độ trên điều khiển từ xa về như cũ.

“Thủ phạm nhẹ chân quay lại sân khấu, định trả DVD giới thiệu trường và chùm chìa khóa về chỗ cũ. Tuy nhiên, hắn nhận ra một vấn đề. Máu đã chảy xuống quần nạn nhân, hắn không thể chạm vào túi trái nữa. Kể cả đeo găng tay nhưng nhờ bị dính máu thì hắn sẽ bị nghi ngờ. Không còn cách nào khác, thủ phạm đành nhét chùm chìa khóa vào túi phải. Rồi đúng lúc đang định mau mau chạy trốn qua cửa ở cánh gà bên trái... thì hắn phát hiện ra có biến.

“Trên chiếc ô có một dải ruy băng. Như mọi người đã biết, dải ruy băng này do Akizuki nhanh trí bỏ lại. Thủ phạm lo lắng. Ai đã bỏ ruy băng lại? Ai đang ở đây? Thủ phạm nhìn ra cửa, cánh cửa tưởng đang khóa nhưng đã bị mở ra. Để kiểm tra, hắn định mở hé cửa... đúng lúc đó, *thùng!!!*”

Đột nhiên, Urazome cao giọng. Mấy người ngồi trước cậu giật nẩy mình.

“Với sức mạnh hết như Maguro Fukuzou[©], Akizuki đánh vào cánh cửa từ bên ngoài. Tất nhiên là khiến thủ phạm sợ run. Ai đó đang ở ngay bên ngoài, hắn không còn chỗ nào để trốn. Để tránh người bên ngoài bước vào trong, hắn đã khóa cửa lại. Bằng cách này, để bảo vệ chính bản thân mình, thủ phạm đã khóa chặt căn phòng lại, tạo thành loại hiện trường phòng kín khá hiếm gặp.

“Đó, không thể chạy qua cửa cánh gà bên kamite được nữa, thủ phạm đi qua sân khấu tới cánh gà bên shimote. Tuy nhiên, ở đây lại phát sinh một vấn đề. Bạn Harimiya đang đứng ngoài cửa sổ nhà vệ sinh, còn câu lạc bộ Kịch đang chuyển xe tới nữa. Lại là câu chuyện giá như mình ra sớm hơn bình thường năm phút, nhưng thủ phạm thật quá xui xẻo khi gặp trùng tình cảnh mọi việc ngẫu nhiên trùng hợp thế này. Bây giờ bước ra, hắn sẽ bị người ta trông thấy ngay. Lúc này, hắn đành trốn tạm trong buồng cá nhân ở nhà vệ sinh.

“Sau đó, lúc giải thích về hiện trường phòng kín tôi đã nói rồi. Thi thể được phát hiện, tiếng hét vang lên. Thủ phạm thấy nếu nấp trên xe kéo thì có thể trốn thoát ra ngoài. Buộc phải bỏ lại chiếc ô nhưng nhờ nằm dưới tấm bạt nên hắn không bị ướt. Sàn phòng vệ sinh lênh láng nước, dù dấu vân tay trên chiếc ô bị lau sạch sẽ thì

chắc người ta cũng sẽ nghĩ tại ô ướn nước nên dấu vân tay bị mất, thủ phạm sẽ không bị nghi ngờ. Phán đoán chính xác chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn chính là chỗ đáng sợ của thủ phạm. Kết quả, hắn thành công thoát ra ngoài, sau đó Shiga khóa cửa lại, hiện trường phòng kín đã hoàn thiện.”

“Em làm việc thừa rồi...”

Shiga gãi đầu đầy vẻ ân hận. Urazome nói không phải.

“Việc em làm tuyệt đối không dư thừa đâu. Nếu cửa không khóa mà cứ để mở thì anh sẽ không thể xác định thủ phạm trốn thoát bằng cách nào. Như vậy sẽ ảnh hưởng tới phạm vi tình nghi. Giống với Akizuki, hành động rất nhỏ của Shiga đóng vai trò rất lớn trong việc xác định hung thủ.”

“Tớ có một việc muốn hỏi.”

Yatsurashi Chizuru giơ cánh tay mảnh mai, trắng trẻo lên.

“Akizuki không trực tiếp trông thấy thủ phạm. Như vậy, vẫn khó mà biết thủ phạm là ai phải không?”

“Cậu nghĩ thế à?”

Dường như câu hỏi này nằm trong dự đoán nên Urazome bình thản hỏi lại. Cậu còn định tỏ vẻ tới bao giờ nữa?

“Sự thật không còn xa xôi gì đâu. Nó đã gần lắm rồi. Trong tiểu thuyết thì chắc tầm năm trang nữa là tới đấy. Mạnh mẽ để tóm gọn thủ phạm đều nằm trong câu chuyện của Akizuki.”

“... Thật à? Tớ không thấy thế.”

“Chiếc ô ấy. Tớ nói rồi mà. Từ điều kiện thứ hai tới suy luận tớ vừa nói xong, tất cả đều xuất phát từ chiếc ô mà.”

Urazome chậm chậm ngắt câu ra làm nhiều phần như thể đang muốn bắt chuyện với tất cả mọi người.

“Đó, tiếp theo tới phần suy luận thú vị nhất... bắt đầu giải thích điều kiện thứ ba, thứ tư thôi nào.”

“Hai điều kiện còn lại, chúng ta có thể giải thích được ngay. Rất đơn giản, rõ ràng.

“Theo câu chuyện Akizuki kể, ô và giày của thủ phạm nằm ở khu vực cánh gà bên trái. Chính xác hơn là chúng nằm dưới cầu thang, trên tấm poster lễ hội văn hóa. Dường như thủ phạm muốn giấu chúng đi nên mới chọn vị trí như vậy. Lúc nghe thấy việc này, tôi đã ngạc nhiên hết như lúc xem câu chuyện đầu tiên trong *Phép thuật tuyệt đỉnh* ㊦ ấy.

“Mọi người không hiểu ạ? Vậy tôi thay đổi cách nói nhé. Dù bị chiếc ô nằm lên thì tấm poster lễ hội văn hóa vẫn không có gì khác lạ.”

“...?”

“Dù bị nguyên một chiếc ô ướm đè lên.”

“A!”

Nghe Urazome gợi ý tới lần thứ ba, mọi người đều đã nhận ra. Cảnh sát Hakamada vô ý đánh rơi cuốn sổ tay, đôi mắt to tròn của Chizuru càng mở lớn.

“Trong sổ tay của anh Asajima có dòng viết mở khóa cửa cánh gà bên kamite. Nói cách khác, thủ phạm đã vào qua cánh cửa cánh gà bên kamite mà anh ấy đã mở sẵn. Trời mưa lớn, phải vòng qua nhà thể chất, đi từ ngoài vào, ô bị ướm là đương nhiên. Chiếc ô được đặt trên tấm poster bằng giấy viết tay. Ít nhất hơn năm phút, tờ giấy phải mủn ra, mực nhòe đi mới đúng. Ít nhất nó cũng không thể duy trì trạng thái hết như trước. Tuy nhiên, trong tấm ảnh cảnh sát đã chụp vào thời điểm phát hiện ra dải ruy băng, tấm poster không có một nếp nhăn, không một vết nhòe mực, hoàn toàn khô ráo. Chuyện không thể đã xảy ra.”

Yuno nhớ lại. Trong giờ nghỉ trưa, sau khi nghe chuyện của Miho, Urazome đã xem tập ảnh chụp sổ tay của anh cô. Urazome chú ý vào một tấm ảnh, có lẽ là ảnh chụp chỗ đó...

Thứ Urazome muốn kiểm tra là vị trí phát hiện dải ruy băng và tình trạng tấm poster đã bị chiếc ô đè lên.

“Tại sao tấm poster lại không có gì khác lạ? Chắc hẳn chiếc ô đã được đặt lên đó. Như vậy, câu trả lời chỉ có một, chiếc ô không ướt. Nó khô ráo. Chính vì thế, thủ phạm mới đặt nó lên trên một tấm giấy thông thường.

Nói cách khác, trước khi vào nhà thể chất, thủ phạm không dùng ô. Như vậy chỉ có một khả năng là thủ phạm không tới từ bên ngoài mà từ bên trong. Chúng ta cứ nghĩ thủ phạm đã vào từ cửa ở cánh gà bên kamite. Tuy nhiên, nghĩ vậy là sai. Thủ phạm đã trực tiếp đi từ tòa nhà học sang nhà thể chất. Thủ phạm đã đi dưới mái che... qua lối thông.”

“Giỏi quá!”

Shirato lắc lắc đầu đầy vẻ thán phục.

“Đúng là quá giỏi!”

“Thủ phạm đã đi qua lối thông. Hẳn cầm theo ô và đôi giày thể thao, không phải để dùng lúc đi vào nhà thể chất mà là lúc chạy trốn. Tuy nhiên, từ 3 giờ chiều trở đi, lúc nào Sagawa cũng ở trong nhà thể chất, nếu thủ phạm bước vào sẽ bị bạn ấy nhìn thấy ngay. Như vậy, thời gian thủ phạm vào nhà thể chất là trước thời điểm giờ học kết thúc – 3 giờ chiều. Điều này chắc chắn không sai. Hơn nữa, hôm đó không có học sinh nào xin về sớm, nên thủ phạm chỉ nằm trong số học sinh đi lang thang trong giờ học, hoặc lớp hết tiết sớm... Hôm đó, chỉ một lớp được tan tiết sớm thôi.”

Urazome nói liền một mạch, lại cầm viên phấn hướng lên bảng.

Dòng chữ cậu viết là điều kiện thứ ba.

ĐIỀU KIỆN THỨ BA: THỦ PHẠM LÀ NGƯỜI KHÔNG CÓ CHỨNG CỨ NGOẠI PHẠM TỪ TRƯỚC 3 GIỜ.

Bên cạnh, cậu viết thêm lưu ý:

THỦ PHẠM LÀ HỌC SINH LỚP D, KHỐI MƯỜI MỘT.

“Nhờ được tan lớp sớm, thủ phạm đã đến khu vực sau sân khấu trước anh Asajima. Đây chính là lý do anh Asajima bị đâm ở cánh gà bên kamite chứ không phải giữa sân khấu, và trước thời điểm hẹn là 3 giờ 10 phút, anh ấy đã chết rồi. Có lẽ khi anh Asajima đang đi đến cánh gà bên kamite để mở khóa cửa thì thủ phạm đã nấp sau tấm rèm, bất ngờ đâm anh ấy.”

“Ra vậy, vì thế ở cánh gà kamite mới...”

Sendou khẽ nói. Giọng chú đã không còn nét hằn học lúc trước.

Urazome uống miếng nước rồi tiếp tục.

“Đó, chúng ta đã có ba điều kiện. Còn một điều kiện nữa. Điều kiện cuối cùng xuất hiện rõ ràng trước mắt tất cả mọi người. Chính là thủ phạm có chiếc ô màu đen. Chiếc ô đó là đồ cá nhân của hắn, thương hiệu dành cho nam giới, loại cao cấp. Thủ phạm dùng chiếc ô đen kiểu dáng của nam giới làm đồ cá nhân của mình. Không cần suy nghĩ nhiều nữa, rõ ràng thủ phạm là nam. Một chứng cứ vững chắc là những học sinh cầm ô đen trong băng ghi hình camera giám sát, tất cả đều là nam.”

Đúng như lời Urazome, đây là sự thật rõ ràng rành, không còn gì nghi ngờ nữa. Tiếng phấn viết bảng lách cách vang không ngừng.

ĐIỀU KIỆN THỨ TƯ: THỦ PHẠM LÀ NAM

Viết xong điều kiện cuối cùng, Urazome lần nữa quay lại phía khán giả.

“... Với điều này, như tôi đã nói từ đầu, bốn điều kiện đã tập hợp.”

Yuno nín thở nhìn tấm bảng đen. Đây là kết tinh của quá trình suy luận dài dằng dặc:

ĐIỀU KIỆN THỨ NHẤT: THỦ PHẠM ĐANG CÓ MẶT Ở ĐÂY, THƯỜNG XUYÊN SỬ DỤNG PHÒNG PHÁT THANH.

ĐIỀU KIỆN THỨ HAI: THỦ PHẠM KHÔNG CÓ CHỨNG CỨ NGOẠI PHẠM TRƯỚC THỜI ĐIỂM QUÁ 3 GIỜ 15 PHÚT.

ĐIỀU KIỆN THỨ BA: THỦ PHẠM KHÔNG CÓ CHỨNG CỨ NGOẠI PHẠM TỪ TRƯỚC 3 GIỜ (THỦ PHẠM LÀ HỌC SINH LỚP D, KHỐI MƯỜI MỘT).

ĐIỀU KIỆN THỨ TƯ: THỦ PHẠM LÀ NAM.

“Chắc có người đã phát hiện ra rồi. Đáp ứng toàn bộ các điều kiện này chỉ có một người. Người đó chính là thủ phạm.”

Kaori nhìn lại cuốn sổ tay rồi khẽ kêu. Yuno ngó qua, trang đó viết chứng cứ ngoại phạm hôm qua điều tra được.

Trong số những người thường xuyên sử dụng phòng phát thanh trong nhà thể chất cũ, chỉ có bốn người không có chứng cứ ngoại phạm trước thời điểm quá 3 giờ 15 phút. Masaki và Shiina Hội học sinh. Sugamo và Makita Chinatsu câu lạc bộ Phát thanh.

Trong đó, người vừa học lớp D khối mười một, vừa là nam, chính là...

“Từ thời điểm trước 3 giờ trở đi, cậu ấy không có chứng cứ ngoại phạm, tới thời điểm 3 giờ 15 phút vẫn không có. Cậu ấy biết rõ tình hình phòng phát thanh, trong lúc đang xem hai đĩa DVD, cậu ấy đã gọi điện thoại, tạo thành chứng cứ ngoại phạm trên hình thức. Sau khi trốn trên xe kéo và ra ngoài, cậu ấy lập tức chạy tới tòa nhà học, lấy một chiếc ô trong phòng đồ dùng để thay thế ô đã vứt. Có lẽ đôi giày trong nhà thể chất cũ và găng tay cậu ấy đeo trong khi gây án cũng đều lấy từ phòng đồ dùng. Sau khi tiêu hủy chứng cứ, cậu ấy ra về không biết chuyện gì, tới nhà thể chất để xem quá trình điều tra. Cậu ấy đã luôn ẩn mình...”

Theo lời của Urazome, ánh mắt mọi người tập trung vào một nam sinh.

Cậu ta không phản bác. Không thể phản bác. Những suy luận với căn cứ vững vàng của Urazome hoàn toàn chính xác, mọi người, trong đó có cả bản thân thủ phạm, đều thấy rõ.

Thủ phạm không cố trốn chạy. Vì cửa chính và cửa sổ đều có cảnh sát đang trông giữ.

Cậu ta đã bị tóm gọn.

"... Chết tiệt."

Sau vài giây im lặng, hội trưởng Hội học sinh Masaki Akihiro khẽ thốt ra một từ mỏng manh như sắp tan biến mất.

3. đóng cửa, hạ màn

“Nhìn kiểu gì cũng thấy căn phòng này kinh khủng quá!”

Cảm tưởng của Sendou khi lần đầu đặt chân vào căn cứ của Urazome khá giống Yuno và cấp dưới.

“Chú kệ cháu đi. Cháu thấy thoải mái là được.”

Urazome mặc áo phong, nằm ườn trên giường, miệng uể oải đáp.

“Có tivi, lại còn máy tính nữa... Làm sao cậu nổi dây được?”

“Trong phòng này có sẵn các loại dây rồi ạ.”

“Cậu sống ở đây thật à? Nhà trường cho phép à?”

“Làm sao nhà trường cho phép được ạ.”

“Thế là cậu đang phạm pháp?”

“Chú định bắt cháu à?”

“... Thôi, tôi bỏ qua cho cậu đấy.”

Sendou thở dài, ngồi xuống chỗ trống chật hẹp trước bàn trà thấp. Những trận mưa rá rích đã ngừng từ sáng, vòm trời đã mang màu xanh ngắt. Theo lời phát thanh viên dự báo thời tiết hồi sáng, trời hôm nay quang đãng, nhiệt độ như tầm cuối tháng Bảy. Dạo này dự báo toàn trật.

“Nào, mời mọi người.”

Kaori tươi cười đặt cốc xuống bàn. Sendou im lặng nhận cốc, uống một ngụm, lau mồ hôi rồi trầm giọng nói:

“... Hôm qua, cảm ơn cậu đã giúp chúng tôi.”

“Không có chi ạ.”

Urazome chán chường đáp.

Một ngày sau khi vụ án được giải quyết, sáng nay, đội trưởng Hình sự và anh trai Yuno đòi *gặp Urazome*. Yuno gọi điện, Urazome

liền lè nè một tràng đồ dờ hơi này biết bây giờ mấy giờ không mới sáng ra đừng đừng anh dậy thám tử đòi gặp anh làm cái gì em tự tiện dắt họ đến là anh không ra đâu nhé được nghỉ lại chạy ra ngoài đồ ngốc mới làm thế thôi ngủ ngon nhé. Chẳng còn cách nào khác, Yuno đành đưa hai thám tử tới phòng.

Cô lo lắng không biết nếu để Sendou thấy căn phòng Urazome tự tiện chiếm dụng có sao không nhưng có vẻ Sendou thấy biết ơn vì Urazome đã hỗ trợ điều tra nên quyết định cho qua rồi. Thái độ của các thám tử khá tử tế.

“Nhưng có ổn không? Công lao của cậu đều được tính vào thành tích của cảnh sát hết.”

“Chuyện đó là đương nhiên ạ. Xin lỗi nhưng cháu không làm chứng trước tòa đâu nhé. Còn lại nhờ các chú hết đây. Urazome Tenma chỉ muốn sống yên bình thôi ạ.”

“Nhưng chắc cậu sẽ được tuyên dương...”

“Mới nghỉ thôi cháu đã rợn hết cả người rồi. Nhưng nếu các chú cho cháu ít tiền thì lại là chuyện khác.”

“Tiền à?... Cậu muốn bao nhiêu?”

“Bao nhiêu nhỉ. Nếu được năm mươi ngàn yên thì cháu sẽ nhảy cẫng lên vì sung sướng đấy ạ.”

“... Tôi hiểu rồi. Chẳng đó thì tôi có thể trích phí công tác ra cho cậu.”

“Yahooo~”

Đúng như lời mình đã nói, Urazome bật dậy, nhảy tưng tưng trên giường.

“Anh Sendou, vậy cũng được ạ?” Anh trai Yuno hỏi nhỏ cấp trên. “Chúng ta tự tiện hứa thế...”

“Không sao đâu. Nợ mà không trả tôi khó chịu lắm.”

Sendou phát huy tính tình ngay thẳng đáp ứng yêu cầu của Urazome nhưng thực ra cậu vốn đã được người ta hứa trả thù lao

đầy đủ rồi. Câu lạc bộ Bóng bàn, trong đó có Yuno trả một trăm năm mươi ngàn yên, thêm tiền cảm ơn từ cảnh sát nữa là thành hai trăm ngàn yên.

Chắc Urazome sẽ không chi tiêu tiết kiệm hay dùng số tiền này vào mục đích gì có ích đâu. Yuno nghe thấy Urazome vừa nhảy nhót vừa lải nhải "Blu-ray của Fate Blu-ray của Fate☺!" như niệm chú.

Cuối cùng, Urazome chỉ điều tra vụ án để có tiền gia tăng quân số cho bộ sưu tập anime của mình thôi...

"Anh hơi khác thám tử tư đấy."

"Yuno, em vừa nói gì đấy?"

"A, không ạ, không có gì... Ahaha."

Quay về phía anh trai, Yuno tươi cười khả ái.

"Thế tóm lại thủ phạm là bạn Masaki phải không ạ?"

Kaori vừa uống trà lúa mạch vừa hỏi đúng lúc Urazome ngừng nhảy nhót.

"Ừ. Không sai đâu... Bọn chú tìm thấy thứ này trong phòng Masaki."

Sendou đưa tay vào túi quần sau, rút ra một chiếc đĩa DVD đựng trong vỏ, nguyên vẹn như khi đội trưởng câu lạc bộ Phát thanh còn sống.

Trên vỏ và đĩa không ghi tiêu đề. Bên ngoài giống hệt DVD giới thiệu trường, khác biệt duy nhất là màu trên mặt đĩa. Đĩa giới thiệu trường màu xanh lá cây, đĩa này màu xanh da trời.

"Bọn chú đã gặp may. DVD này nằm trong thùng rác cháy được ở gần khu Masaki sống. Một tuần rác được thu hai lần vào thứ Ba và thứ Bảy. Chậm một ngày nữa thôi là không tìm được vật chứng nữa."

"Thế cái đĩa này..."

Rốt cuộc Urazome cũng có hứng thú.

“Ừ. Để biết nó chứa nội dung gì, chúng ta xem luôn ở đây đi. Cậu có đầy đủ thiết bị đang hoàn chỉnh mà.”

Sendou hất cằm về phía chiếc tivi tinh thể lỏng hai mươi sáu inch.

Giữa không gian tối tăm, chột khung cửa kính và mảng tường trắng được ánh trắng chiếu rọi. Đây là tòa nhà học trong trường.

Phía trước, bóng trắng khuyết lờ mờ in trên cửa sổ. Đây là hình ảnh được quay từ một phòng trong tòa nhà học thứ ba nhìn sang tòa nhà học thứ hai. Trung tâm của đoạn phim là khung cửa sổ. Ống kính được zoom vào từng chút một, nhưng trong phòng rất tối, không rõ là phòng nào.

Khoảng một phút trôi qua, cửa sổ bên kia có thay đổi.

Sắc tối thay đổi nên người xem hiểu ra cửa ở góc phòng vừa mở. Tiếp đến, có thứ gì đó giống bóng người bước vào phòng.

Bóng dáng người đó hòa vào bóng tối, không nhìn được hành động. Trạng thái mờ mịt như vậy kéo dài thêm khoảng hơn hai mươi giây nữa.

Chuyện gì thế nhỉ, Yuno đang định lên tiếng thì đột nhiên, cửa sổ đổi diện bừng sáng.

Lúc đó, người xem mới thấy rõ tình hình trong phòng. Đó là văn phòng giáo viên. Vì điện vừa bật nên phòng mới sáng bừng lên. Ngay bên cạnh cửa, người đứng trước công tắc đèn, đang nhìn quanh phòng là...

“Anh Masaki...”

“Các em xem ngày đoạn phim được quay đi.”

Anh trai Yuno chỉ vào góc phải bên dưới màn hình: Ngày 4 tháng 6 năm 2012, 8 giờ 25 phút tối.

“Khoảng bốn tuần trước.”

“Ra vậy, ở trong văn phòng giáo viên à?”

Urazome nói như thể đã hiểu hết. Còn Yuno chẳng hiểu chuyện gì. Cô quay lại xem đĩa đúng lúc Masaki đang vứt mấy tờ giấy bỏ lộn xộn vào thùng rác. Chắc lúc mò mẫm trong phòng tối, Masaki đã đá đổ thùng rác.

“Anh nói ở trong văn phòng giáo viên à là sao ạ?”

“Bốn tuần trước là ngay trước đợt thi giữa kỳ.”

Thi giữa kỳ. Văn phòng giáo viên.

Mấy câu buồn đưa lê với Sanae vang lại trong đầu Yuno.

... Hội trưởng chỉ được 870 điểm, đứng thứ hai. Siêu quá siêu rồi nhưng...

“Chẳng lẽ...”

Chẳng lẽ lại thế.

Masaki nhanh nhẹn mở ngăn kéo bàn từng giáo viên, lấy ra mấy tờ giấy có in chữ. Sau đó, cậu ta sử dụng máy photocopy trong góc phòng, photo số giấy tờ đó lại..

Sau khi trả bản gốc về chỗ cũ, bản photo thì bỏ vào cặp của mình, cậu ta bước ra cửa. Dưới ánh đèn, rốt cuộc Yuno đã nhận ra, cửa mà Masaki dùng để ra vào không phải cửa mở ra hành lang mà là cửa nối với phòng in bên cạnh. Cậu ta với tay tới công tắc đèn, cửa sổ đối diện lại tối om. Có lẽ cậu ta đã rời phòng. Đồng thời, đoạn phim dừng.

Từ đầu tới cuối chưa đầy năm phút. Tuy nhiên, không còn nghi ngờ gì nữa, đoạn phim ngắn ngủi này đã thu tóm khoảnh khắc mang tính quyết định trong hành vi gian lận của hội trưởng Hội học sinh có thành tích ưu tú.

“Ôi, cậu ấy làm chuyện này...”

Xem xong đĩa, Kaori kêu lên.

“Masaki đã photo lại các câu hỏi thi giữa kỳ.”

Sendou lấy đĩa DVD ra và giải thích.

“Ngày hôm đó, Masaki và Yatsunashi Chizuru Hội học sinh ở lại phòng in mượn để photo giấy tờ. Các giáo viên đã về hết, tầng dưới cũng chỉ còn nhân viên phòng hành chính. Masaki và Yatsunashi mượn chìa khóa phòng in, hẹn sẽ trả lại cho phòng hành chính khi ra về. Cửa văn phòng giáo viên đã khóa từ trước.”

“Cậu ấy đi cùng Yatsunashi ạ?”

Urazome hỏi với vẻ sắc sảo.

“Ừ. Hai đứa ở cùng nhau trong lúc đang làm việc. Hai đứa cùng photo, xong việc thì bảo nhau đi về rồi cùng ra khỏi phòng.”

“Thế thì tại sao anh Masaki...”

“Yatsunashi Chizuru đang đi trên hành lang thì chợt nhớ ra hai đứa để quên đồ. Yatsunashi khai đã quên tập file của Hội học sinh bên cạnh máy in. Hôm sau quay lại lấy cũng được nhưng thôi, đi luôn cho xong nên hai đứa quyết định quay lại phòng in. Nhưng việc không cần tới hai người nên Masaki bảo để tớ lấy cho. Yatsunashi chờ ở cửa, Masaki một mình quay lại phòng in... Vấn đề bắt đầu từ đây.”

“A, cửa thông giữa phòng in và văn phòng giáo viên không khóa...”

Kaori cũng thường xuyên sử dụng phòng in nên nói.

“Đúng. Rồi chuyện đó xảy ra.”

Học sinh khác dù thế nào cũng không thể mượn được chìa khóa. Chính vì Masaki là học sinh ưu tú, lại làm trong Hội học sinh nên cậu ta mới có thể thực hiện hành vi bất chính này.

“Nghe nói từ năm lớp mười, Masaki đã thường xuyên có hành vi tương tự rồi. Gian lận thành thói. Asajima phát hiện ra việc đó nên mới tìm cách quay lén Masaki.”

“Rồi khi Asajima thấy kết quả kỳ thi của hội trưởng quá tốt, cậu ấy đã gây sức ép cho Masaki...”

Kaori nhíu mày.

“Đúng. Masaki ngoài mặt xin lỗi, hẹn gặp Asajima rồi sát hại cậu ấy.”

“Câu chuyện thật kinh khủng, Tenma nhỉ?”

“Hửm? À ừ.”

Urazome đang lơ đãng nhìn màn hình tối đen đáp như sức tỉnh. Có vẻ cậu chẳng hứng thú gì với động cơ của thủ phạm.

“Thôi, tóm lại, vật chứng này đi ra từ phòng riêng của Masaki nên chắc chắn cậu ta là thủ phạm. Cậu ta khai vì muốn giữ chức trong Hội học sinh nên không còn cách nào khác, đó là lần đầu gian lận thi cử. Đồng thời, cậu ta đã thừa nhận hành vi giết người. Ai cũng thế thôi, nghe suy luận của cậu rồi thì làm sao phản bác nổi nữa.”

“Cảm ơn chú ạ.”

“VẬY BỌN ANH ĐI NHÉ.”

Yuno uống trà lúa mạch rồi đứng dậy.

“BỌN ANH CÒN PHẢI LÀM RẤT NHIỀU THỦ TỤC, BÁO CÁO CÁC THỨ.”

“CÁC ANH VẮT VÀ QUÁ CƠ!”

“... NGHE EM NÓI THẾ ANH THẤY BỰC ĐẤY.”

Nhìn Urazome đang lười biếng nằm ườn trên giường, hai thám tử cười khở.

“ĐƯỢC RỒI, CẢM ƠN EM NHÉ.”

“VẦNG VẦNG. CHÚ VỚI ANH ĐỪNG QUÊN NĂM MƯƠI NGÀN YÊN ĐẤY.”

Hai thám tử cùng ra ngoài, đến ngay trước cửa, Sendou quay lại. Hoàn cảnh giống như khi Urazome tạm biệt đội trưởng Hình sự trên lối thông tới nhà thể chất.

“URAZOME, CÓ CHUYỆN TÔI MUỐN HỎI CẬU.”

“GÌ THẾ Ạ?”

“GIẢ SỬ... GIẢ SỬ THÔI NHÉ, NẾU CHÚNG TÔI LẠI TỚI, TRẢ TIỀN ĐỂ NHỜ CẬU HỢP TÁC... TẤT NHIÊN LÀ HỢP TÁC KHÔNG CÔNG KHAI, NHƯNG... CẬU CÓ

đồng ý giúp không?”

Một lời đề nghị bất ngờ. Tuy nhiên, nó đã thể hiện ý muốn chân thật của đội trưởng Hình sự vừa đồng ý trả tiền. Đúng là đội điều tra số một của tỉnh, luôn biết cách ứng phó tình huống theo hướng hiệu quả nhất.

Urazome thoáng đứng hình, ngay sau đó cậu phì cười, trả lời:

“Đúng lúc thật đấy. Cháu đang muốn dành tiền lập quỹ cho Comiket mùa hè đây. Cháu xin nhận ạ.”

Khi đóng cửa, thay vì mừng rỡ thì vẻ mặt của hai thám tử đều mang biểu cảm kỳ khôi, gần như chán nản.

Trên nền trời quang đãng, vài đám mây nho nhỏ lững lờ trôi. Mấy viên đá trong cốc thủy tinh đang tan dần, phát ra tiếng lách cách nho nhỏ.

Sắp sang tháng Bảy, mùa hè đã tới rất gần.

“Thế tớ cũng đi nhé.”

Các thám tử đi rồi, ba học sinh còn ngồi lại trong phòng thư giãn. Đồng hồ chỉ 12 giờ trưa, Kaori liền đứng dậy.

“Tớ phải đi viết bài đây. Tiêu đề vẫn thế, *Án mạng trong nhà thể chất!* Tít phụ là *Học sinh trung học phá án!* Muốn đọc quá đi mất.”

“Ờ, chị viết thành báo liệu có ổn không ạ?”

“Ổn thế nào được em.”

“Thế thì làm sao được ạ!”

“Xoay xở được chỗ đó mới gọi là nhà báo chứ! Chào thân ái nhé!”

Chẳng hiểu vì lý do gì mà đội trưởng câu lạc bộ Báo chí bùng bùng nhiệt huyết, đi về phòng câu lạc bộ của mình. Urazome gọi với theo “Đừng cho tên tớ vào đấy,” không biết Kaori có để vào tai không.

“Hết cách với cô này.”

“Anh Urazome làm gì có tư cách chê người khác...”

“... Em nói thế là sao?”

“Dạ?”

Yuno bắt chước Urazome tránh câu hỏi, bỏ nốt miếng thạch trên đĩa vào miệng. Thạch trong suốt, không màu. Yuno đang nghĩ không biết là vị gì thì hương chanh tỏa lên mũi. Rồi cô đứng dậy.

“Em cũng đi đây ạ. Buổi chiều em có hoạt động câu lạc bộ.”

“Hoạt động câu lạc bộ á? Nhà thể chất cũ đã dùng được đâu?”

“Chính vì thế nên bọn em sẽ họp trong phòng câu lạc bộ ạ. Bàn chuyện làm sao khôi phục hoạt động của câu lạc bộ rồi góp một trăm năm mươi ngàn yên thế nào.”

“À, thế à, góp tiền à. Thế em đi đi. Nhờ em đấy!”

Urazome lập tức tươi rói. Quả nhiên, con người này làm gì có tư cách phàn nàn chẳng biết làm thế nào với ai. Yuno muốn thở dài.

Tuy nhiên...

“Nhưng mà, suy luận của anh ngày hôm qua, siêu thật đấy ạ!”

“Em nói gì vậy, đấy là đương nhiên.”

“A, dạ... em chỉ nghĩ vậy thôi.”

Nói ra miệng liền xấu hổ. Yuno cúi đầu.

Đối phương có vẻ thờ ơ, đang nhìn ra cửa sổ.

“Lúc phá án, anh cố tình ra vẻ nghiêm trọng đấy.”

“Dạ?”

“Anh chẳng có chứng cứ xác thực nào. Để Masaki chịu nhận tội, anh phải tạo ra bầu không khí khiến cậu ta cảm thấy không còn đường thoát. Mà để tạo ra bầu không khí đó, anh đã cố tình tập hợp mọi người, mặc đồng phục chỉnh chu, viết lên bảng, đến khúc giữa

mới nhờ cảnh sát tới để không đánh động cậu ấy... Nói ngắn gọn là thế."

"Nghĩa là anh đã diễn ạ?"

"Em cũng hiểu đấy nhì."

"... Vâng."

Lần này, Yuno thật sự thờ dài.

"Anh Urazome, anh nghiêm túc tới mức nào ạ?"

"Anh nghiêm túc cỡ diễn xuất gần đây của chú Wakamoto đấy."

"Chú Wakamoto ấy ạ?"

"Diễn viên lồng tiếng cho chú Anago[©] ấy. Chắc em phải biết chứ hả?"

"Được rồi ạ... Em xin phép."

Cùng lúc Urazome đáp ừ, Yuno mở cửa. Lập tức, cô cảm nhận được ánh nắng chiếu thẳng vào người. Nóng nực hơn cô tưởng.

Yuno hơi ngại khi phải bước ra ngoài trời nóng nên ngoái lại nhìn Urazome lần nữa, thấy cậu đang nằm dài trên giường, quay lưng lại, không động đậy gì. Urazome ngủ rồi à? Có thể lắm.

Nếu ngủ rồi thì.....

Hướng về tấm lưng ấy, Yuno khẽ cất tiếng.

Tuy Urazome là kẻ vô dụng, phí một ngày đẹp trời thế này để ngủ. Tuy cậu là một học sinh cấp ba chỉ làm thám tử tư để kiếm tiền mua thêm bộ sưu tập anime, hết cách cứu chữa. Tuy cậu là một kẻ gian xảo, dùng diễn xuất để chống đỡ cho suy luận phá án.

Nhưng...

"Lúc phá giải bí ẩn, anh Urazome hơi bị ngầu đấy ạ!"

Không có lời đáp.

Đúng như Yuno nghĩ, Urazome đã ngủ rồi. Ngủ giời hết như Nobita.

“... Em đi nhé.”

Yuno tạm biệt lần nữa rồi thật sự bước ra ngoài.

Đúng khoảnh khắc đó, chợt cô nghe thấy một lời rất nhỏ, hòa cùng tiếng du dương từ câu lạc bộ Nhạc cụ hơi và những âm thanh mạnh mẽ từ câu lạc bộ thể thao.

“Tốt rồi. Bắt được thủ phạm rồi.”

“Dạ?”

Yuno hỏi lại theo phản xạ.

Nhưng sau đó, Urazome chẳng nói gì thêm nữa. Cậu nằm im không động đậy. Nói mơ à? Chẳng lẽ lại thế?

“... Hi hi.”

Yuno cảm thấy kỳ quặc nhưng rồi lại mỉm cười.

“Dạ. Em cảm ơn anh nhiều.”

Yuno nói thật rõ ràng rồi đóng cửa phòng.

Cô cảm giác, bên kia cánh cửa, cuối cùng Urazome cũng đã mỉm cười.

LỜI

KẾT

— phía sau sân khấu

Mở cửa, mùi mực viết liền xộc vào mũi.

Căn phòng nhỏ đầy bụi bặm.

Nắng chiếu vào từ cửa sổ ở hướng đông. Bên cạnh cửa ra vào, giấy cũ đã bạc màu chồng chất, trung tâm căn phòng đặt bàn biên tập. Trên tường ghim rất nhiều ảnh, trên bàn có một sau chiếc máy tính bảng đang được ai đó dùng. Hai chiếc quạt ở góc phòng đang chờ mùa hè tới.

Tầng ba tòa nhà học số hai, phòng sinh hoạt câu lạc bộ Báo chí.

Trên mặt bàn biên tập trải tờ giấy Kent[®] cỡ lớn, nhiều chỗ đã được viết lên. Người viết bài có vẻ rất phấn chấn về vụ án trong nhà thể chất nhưng nhìn bản thảo và dòng tít phê đầy bút đó, quá trình làm báo có vẻ trắc trở, gập ghềnh.

Một thiếu niên đang ghé vào góc bàn.

Thiếu niên này... không phải thành viên câu lạc bộ Báo chí.

“Bạn Urazome.”

Nghe gọi tên, Urazome Tenma liền quay lại.

“Chờ mệt quá rồi đấy.”

Cậu nói rồi ngáp rõ to.

“Dậy sớm không tốt cho sức khỏe tí nào. Buồn ngủ không chịu được.”

“Tại cậu thức khuya đấy.”

“Cậu không buồn ngủ à?”

“Tớ cũng hơi buồn ngủ. Vì dậy sớm hơn mọi khi mà... Tại cậu gọi tớ đấy.”

Người vừa lên tiếng lờm Urazome, cậu cũng lờm lại.

Cặp mắt hai mí đen nhánh, sâu hun hút không chút ánh sáng.

“Thế, sáng sớm thứ Hai, cậu gọi tớ đến làm gì? Chẳng lẽ cậu định thú tội gì hả?”

“Thế nào nhỉ. Không phải tớ thú tội.”

Urazome rời khỏi chiếc bàn đang tựa, quay hẳn người đối diện với đối phương.

“Tớ muốn khiến cậu thú tội.”

“... Thú tội cái gì cơ?”

“Cậu đã dẫn dụ Masaki làm trò gian lận và chỉ điểm cho Asajima quay lại cảnh đó.”

“.....”

“Đúng vậy phải không? Hội phó Hội học sinh.”

“Tớ không hiểu cậu nói gì cả.”

Nụ cười dịu dàng của Yatsunashi Chizuru không hề thay đổi.

“Tớ xui bạn Masaki làm trò gian lận ư? Tại sao tớ lại làm thế chứ?”

“Tớ không biết động cơ của cậu là gì. Nhưng tớ biết, cậu đã làm thế.”

“Tại sao?”

“Đoạn phim mà Asajima đã quay.”

Urazome nói rồi quay lưng lại với ánh nắng tháng Bảy. Cả cách dùng từ và giọng điệu của cậu đều khác hẳn phong cách khoa trương khi phá án hôm thứ Sáu, giờ đây nhẹ nhàng tới mức gần như đang thì thầm.

“Đoạn phim bắt đầu từ trước khi Masaki lên đi vào văn phòng giáo viên. Nghĩa là Asajima đã biết Masaki sắp làm trò gian lận từ trước đó. Cảnh sát nghĩ từ đầu Asajima nghi ngờ hành động của

Masaki, bắt được cơ hội liền bí mật quay phim lại nhưng tỏ thấy rất kỳ lạ.”

“Kỳ lạ chỗ nào cơ?”

“Vì ngày hôm đó là lần đầu tiên Masaki gian lận.”

Urazome chỉ vào thứ gì đó sau lưng Chizuru.

Chizuru quay lại nhìn nhưng chẳng hiểu Urazome đang chỉ vào cái gì. Cánh cửa ư? Hay tấm bảng trắng trên tường?

Đều không phải, thứ đó là...

“Công tắc đèn. Không chỉ riêng trường học mà tòa nhà nào cũng vậy, loại công tắc bật bằng tay này luôn được gắn ngay bên cạnh cửa ra vào. Lý do rất đơn giản, để khi bước vào phòng, người ta có thể bật đèn lên ngay. Phải vậy không?”

“... Phải rồi.”

“Tuy nhiên, trong trường hợp của Masaki, từ khi cậu ấy bước vào phòng tới khi đèn bật sáng mất hơn hai mươi giây. Hành động bình thường chỉ tốn hai giây thì cậu ấy lại mất những hai mươi giây. Hơn nữa, cậu ấy còn đá đổ cả thùng rác. Điều này chứng tỏ, cậu ấy đã mò mẫm quanh cửa trong bóng tối. Cậu nghĩ tại sao cậu ấy lại làm thế?”

“Sao?”

“Vì Masaki không biết. Cậu ấy không biết vị trí chính xác của công tắc bật đèn. Vì vậy, cậu ấy đã lần mò để tìm. Trong lúc sờ quanh tìm kiếm, cậu ấy đã đá đổ thùng rác. Cậu không thấy kỳ lạ à? Nếu đó không phải lần đầu mà Masaki đã nhiều lần lén vào văn phòng giáo viên qua phòng in thì đương nhiên cậu ấy phải biết rõ công tắc đèn đâu chứ. Dù có tốn chút thời gian nhưng cũng tuyệt đối không có chuyện cậu ấy lờ mờ rồi đụng trúng thùng rác được. Không thể nào.”

“Đúng nhỉ. Hơi lạ thật.”

Chizuru thành thật công nhận nhưng trong lòng, cô tặc lưỡi.

“Có nghĩa, đó là lần đầu Masaki phạm tội. Thế mà Asajima lại biết cậu ta định gian lận. Tại sao vậy? Việc Masaki lẻn vào văn phòng giáo viên khi đó là hành động hoàn toàn ngẫu nhiên. Vì hội phó quên đồ. Nghĩa là, người đã dẫn dụ Masaki gian lận chỉ có thể là hội phó. Đồng thời, người biết trước Masaki sẽ làm trò gian lận và báo cho Asajima, cũng chỉ có thể là hội phó.”

“Cái gì cậu cũng nói như biết hết ấy nhỉ. Chóng cả mặt.”

“Trong lúc cậu đang chóng mặt, tớ bổ sung thêm một điều nhé. Sau khi biết Masaki đạt điểm cao trong kỳ thi, Asajima đã gây sức ép lên cậu ta. Kết quả thi được dán vào buổi sáng hôm xảy ra vụ án. Asajima hẹn gặp Masaki tại nhà thể chất năm ngày trước đó. Cậu có thấy các mốc thời gian mâu thuẫn không? Tóm lại, hẳn ai đó đã báo trước cho Asajima kết quả thi. Người đó phải rất thân thiết với Masaki, có thể tiết lộ tổng điểm thi cho nhau. Ngoài cậu, không còn ai cả.”

“.....”

“Masaki ngáng đường cậu phải không?”

Câu hỏi này không có lời đáp.

“Tớ không biết vì lý do gì nhưng cậu xem Masaki như vật cản và quyết định gài bẫy cậu ấy. Vì vậy, cậu lên kế hoạch. Đầu tiên, cậu mách nhỏ với Asajima thường xuyên quay phim chụp ảnh là hình như Masaki đang gian lận thi cử, cậu lo lắng hay gì đó. Chà, có lẽ cậu còn bảo những hôm Hội học sinh làm việc muộn, khả năng Masaki giỏi trò rất cao rồi chỉ điểm thời gian và vị trí cho Asajima. Không phải vậy thì làm sao Asajima có thể nắm được cơ hội tốt rồi chọn vị trí quay lén chính xác đến thế được. Rồi cậu khơi gợi, dẫn dắt hành vi gian lận của Masaki. Cậu bắt mí cho Masaki việc có thể dễ dàng đi vào văn phòng giáo viên qua cửa phòng in, cố ý bỏ quên đồ, bảo Masaki một mình đi đến phòng in. Và Asajima đã quay lại cảnh đó...”

“Kế hoạch thành công mỹ mãn. Nếu Asajima trình đoạn phim quay được cho giáo viên thì Masaki sẽ mất ghế hội trưởng. Chắc chắn vậy.

“Tuy nhiên, lại phát sinh hai vấn đề. Vấn đề đầu tiên, Asajima đã làm việc nghĩa theo chỉ dẫn của cậu nhưng anh ấy luôn chơi đẹp. Trước khi công khai đoạn phim, Asajima đã nói chuyện với Masaki, vì Masaki tỏ ra hối lỗi nên Asajima quyết định sẽ đưa đoạn phim chứng cứ cho cậu ấy. Vấn đề còn lại, tớ không cần phải nói ra nữa nhỉ. Masaki nghĩ không thể để người đã chứng kiến sự việc sống được nên vào ngày gặp nhau, cậu ấy đã giết Asajima. Kế hoạch vô vị để loại trừ một người đã phát triển thành một vụ án mạng.”

“... Giả sử những điều cậu nói là thật thì tớ bị khép vào tội gì nào? Tớ đâu có giết anh Asajima?”

“Tất nhiên rồi. Nhưng người khơi mào cho việc đó là cậu.”

“Khơi mào, cậu nói thế...”

“Cậu không chịu ra mặt bao giờ nhỉ.”

Không cho Chizuru mở miệng, Urazome nói tiếp luôn:

“Lúc gài bẫy Masaki cũng vậy, lúc anh Asajima bị giết cũng thế. Chắc cậu đã biết ngay Masaki là thủ phạm nhưng cậu không tự nói ra. Thay vào đó, cậu lợi dụng Hakamada Yuno, đặt tớ vào vai thám tử. Cậu không trực tiếp đụng vào chuyện gì mà luôn luôn nấp ở sau màn. Lần duy nhất cậu ra tay là vào buổi sáng hôm phá án nhỉ?”

“... Chuyện gì ấy nhỉ?”

“Cái ô. Cậu đã nói cho tớ, trong phòng đồ dùng của Hội học sinh có ô ni-lông và giày thể thao dự phòng. Cậu còn giả vờ nhìn trời nữa. Nghĩ kỹ sẽ thấy hành động này bất thường, trên hành lang có cửa sổ, tại sao cậu phải tới tận chỗ cửa sổ trong phòng? Vì cậu muốn tớ thấy bên trong phòng đồ dùng. Bằng cách đó, cậu ngầm báo cho tớ biết, Masaki có thể lấy ô và giày từ phòng đó. Quả thật, nếu không có chi tiết đó thì suy luận của tớ đã không thể kết nối liền mạch được.”

“Cậu làm gì có chứng cứ.”

“Cậu nói rất đúng. Vì vậy, tớ sẽ không công khai. Đây là câu chuyện giữa tớ và cậu thôi.”

Urazome bước quanh bàn biên tập. Lần này, cậu tựa lưng vào tủ xếp kín báo cũ và bản thảo. Rồi cậu hỏi:

“Tại sao cậu lại xem Masaki như vật cản?”

“... Cậu ta không xứng làm hội trưởng.”

Chizuru nhún vai, thở hắt ra một hơi.

“Chỉ cần để ý một chút sẽ thấy bản chất cậu ta ngay. Trong cuộc bầu cử tháng trước, tớ đã thua nhưng chẳng qua vì phần đông hội con gái bỏ phiếu cho cậu ta thôi. Chẳng khác nào mấy chính khách chỉ thu hút dân tình bằng bản mặt đẹp. Ấy thế mà trong bản đánh giá[◎], cậu ta lại được ghi là hội trưởng Hội học sinh cơ đấy. Cậu không thấy vô lý à?”

“Tóm lại, nguyên nhân là vì cậu muốn thành hội trưởng Hội học sinh à? Để được tiến cử vào đại học chẳng?”

“Cậu nói thế chẳng khác nào phủ định sạch sành sanh lời tớ.”

“Đấy mới đúng là *bản chất* mà.”

Đôi mắt long lanh của Chizuru trở nên lạnh lùng. Cô lườm Urazome. Tên này đúng là đồ quái gở.

“Vì mục đích đó, cậu đã hy sinh Asajima?”

“Kẻ có lỗi là Masaki đã hành động ngu xuẩn chứ? Tớ làm gì có trách nhiệm nào ở đây.”

“Có lẽ vậy. Nhưng tôi không ưa cách làm của cậu.”

Urazome rướn người về phía kệ sách, vươn tay tới chồng báo.

Chizuru ngó xem cậu định làm gì, liền thấy giữa khe tập báo lộ ra một thứ.

Chizuru hoảng hốt.

“Thứ đó...”

“Hàng cao cấp mà phóng viên chuyên nghiệp hay sử dụng đấy. Đảm bảo chất lượng âm thanh tuyệt vời.”

Nói rồi, Urazome tắt nút thu âm của chiếc máy ghi âm mỏng nhẹ.

“Chẳng lẽ cuộc trò chuyện của chúng ta này giờ...”

“Ghi âm hết rồi. Toàn bộ. Tôi không có chứng cứ việc cậu đã dàn xếp tất cả nhưng nếu tôi cho phát đoạn ghi âm này trong trường thì học sinh và thầy cô sẽ nghĩ sao?”

Trong đầu Chizuru dâng trào sợ hãi, hồi hận, giận dữ cùng kinh ngạc. Lúc này, tên này đã nói đây là chuyện của riêng hai người... cô đã bị lừa...

Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp.

“Tôi nói rồi mà. Tôi sẽ khiến cậu thú tội. Mọi việc thuận lợi, thật tốt quá!”

Urazome lạnh lẽo nói.

“Thế này nhé, nếu cậu chịu hối lỗi, tự kiểm điểm thì tôi có thể cân nhắc đưa đoạn ghi âm này cho cậu như Asajima đã từng làm. Nhưng xin lỗi thôi không đủ. Nếu cậu không chịu thể hiện thành ý bằng cách từ chức trong Hội học sinh, lấy lý do đã không phát hiện bạn thân có hành vi gian lận hoặc gì đó tương tự thì tôi không đồng ý đâu nhé.”

“.....”

“Thêm nữa, thật đáng tiếc, tôi chẳng nhân từ như đàn anh đâu. Vì thế, dù cậu có thể hiện thành ý chẳng nữa nhưng tôi cũng không đảm bảo sẽ đưa gì đâu nhé. Có khi tôi đổi ý giữa chừng cũng nên. Nhưng cậu chỉ có một lựa chọn là làm theo lời tôi thôi. Phải không nào?”

Tên này đúng là mặt dày mày dạn. Đồ gian xảo...

“... Đồ hèn!”

Rốt cuộc, Chizuru chịu không nổi nữa, chỉ gằn ra được hai chữ này rồi quay gót bỏ đi. Cánh cửa kéo bị đóng sập lại một cách thô bạo, tiếng *rầm* vang vọng khắp phòng.

Sau đó, chỉ còn lại mình Urazome.

“Hai ta hèn như nhau thôi. Với lại...”

Một tay nghịch chiếc máy ghi âm, cậu mỉm cười.

“Tôi ghét chơi công bằng lắm.”

LỜI BÌNH

— tsuji masaki

Năm lần đầu tôi được làm giám khảo cho giải thưởng *Ayukawa Tetsuya*, tác phẩm này đã tham gia tranh giải. Ba năm rồi. Năm trước đó, tôi làm giám khảo cho giải thưởng *Tác giả mới của thể loại trinh thám/bí ẩn* của nhà xuất bản Tokyo Sougensha nhưng các tác phẩm bên đó đều là truyện ngắn, số trang khác biệt. Bước sang lĩnh vực truyện dài, tuy tôi từng có kinh nghiệm làm giám khảo cho giải thưởng *Hiệp hội tác giả trinh thám Nhật Bản* và giải thưởng *SF® Nhật Bản* nhưng đó đều là đấu trường đánh giá tác phẩm của các tác giả đã có tên tuổi.

Có thể nói, đây là lần đầu tiên tôi được nắm vai trò phán định, đánh giá chất lượng các tác phẩm thể loại trinh thám/bí ẩn trên sân khấu, nơi tác giả trẻ cho ra mắt tác phẩm tâm huyết của mình. Sân khấu đó là giải thưởng *Ayukawa*.

Với tư cách một độc giả, tôi có thể đọc được khối lượng sách này nhưng tôi không dám chắc mình có đủ năng lực để nhận xét chi tiết về chất lượng mỗi tác phẩm. Thật lòng tôi đã rất lo lắng.

Ứng cử viên cho giải thưởng *Ayukawa* đều là tác phẩm thu hút sự chú ý của dư luận. Dù ba giám khảo cố gắng đến mấy nhưng nếu các tác phẩm dự thi không có điểm nào đặc sắc thì chúng tôi cũng không thể thay đổi được gì.

Tôi đã rất sầu não bởi cảm giác mình không có chút thực quyền nào.

Thật may mắn, *Án mạng trong phòng thể chất* đã tham dự giải thưởng *Ayukawa Tetsuya* lần thứ 22 và đoạt giải.

Viết lời bình cho tiểu thuyết trinh thám thật khó. Bình luận chi tiết về thủ thuật tạo thành trụ cột cho tác phẩm thì chẳng khác nào tôi bị tác giả thách đấu. Để tránh nguy cơ này, tôi có nên dùng giọng

điều nhẹ nhàng, vuốt ve để miêu tả khung cảnh và thủ pháp xây dựng nhân vật tài tình không nhỉ? Không được, nếu độc giả cảm nhận được ý tứ của tôi thì không sao nhưng lỡ biểu đạt không tốt thì tôi sẽ bị *hội đồng* mất... Xin thú nhận rằng những ngón tay tôi đã rất bối rối trên bàn phím.

Tôi nghe nói sau khi nhận giải thưởng, tác giả được gọi là *Queen thời Bình Thành*.”Tôi thường mù mờ về tác phẩm nước ngoài nhưng lại vừa viết xong lời bình cho một cuốn truyện về Queen khi series này được dịch mới sang tiếng Nhật đây.

Tôi vừa nhớ lại cảm giác đó vừa lật giở từng trang giấy. Trong mắt độc giả, thứ đầu tiên đọng lại chắc chắn là bối cảnh xoay quanh một chiếc ô. Chiếc ô mà tôi vừa nói tới xuất hiện ở trang 54, nhưng ngoài việc ở trong nhà vệ sinh và bị ướt thì nó không có điểm gì đặc biệt cả. Ngay đến đội trưởng Hình sự Sendou khi điều tra cũng chỉ có thể nhận xét “Chiếc ô bị ướt, không có dấu vân tay.”

Tuy nhiên, khi vào tay Urazome Tenma – nhân vật thám tử tư của vụ án mạng phòng kín này thì một chiếc ô đơn giản đã đưa tới suy luận sắc bén, trơn tru tới bất ngờ từ trang 157 tới 177, làm sáng tỏ hiềm nghi với đội trưởng câu lạc bộ Bóng bàn Sagawa.

Thay vì mạnh mẽ áp đảo, mạch logic lại thể hiện tính mềm dẻo, linh hoạt, tỏa ra bốn phương tám hướng như pháo hoa. Khi độc giả bắt kịp thì nữ sinh đó đã không thể là thủ phạm từ lâu rồi. Nếu yêu thích thể loại trinh thám và biết tới Queen, chắc chắn bạn sẽ sa vào chiếc lưới mà tác giả đã giăng kín trước sau này.

Trong hoàn cảnh mà nhân vật thám tử tư nổi tiếng như Holmes sẽ tinh tường bắt lấy những chi tiết cực kỳ nhỏ nhất như vết bùn dính ở giày, độ lệch của cà vạt, vết bẩn nơi cổ áo để suy luận phán đoán nghề nghiệp và tính cách đối phương, Urazome Tenma lại cho độc giả thưởng thức lối suy luận biến ảo tài tình xoay quanh một chiếc ô.

Đó mới chỉ là điểm khởi đầu cho cuốn tiểu thuyết trinh thám này. Nếu so sánh, nội dung này chỉ tương đương với phần makura trong

rakugo☺ hoặc tập số 0 trong một bộ anime, phần tác giả thật sự tập trung tinh thần vào viết nằm ở đằng sau cùng rất nhiều diễn biến.

Tôi đã định viết lời bình theo hướng đó nhưng cuốn tiểu thuyết này lấy bối cảnh trường học. Tác giả thuộc về thế hệ trẻ, tầm tuổi cháu tôi nên những đoạn miêu tả cuộc sống của học sinh cấp ba và hoạt động câu lạc bộ thấm đẫm sự tươi mới mà người già không thể thấu hiểu. Đương nhiên, số lượng nhân vật xuất hiện rất nhiều. Theo đúng tên sách, hiện trường là nhà thể chất và hiện trường phòng kín luôn cần giải thích rõ về bố cục. Tác giả khắc họa mỗi nhân vật, nêu rõ có chứng cứ ngoại phạm, miêu tả thủ thuật tạo thành phòng kín. Những yếu tố mới nghĩ đến đã muốn đầu đầu được tập hợp chặt chẽ trong không gian và thời gian giới hạn.

Để làm được điều này, tất nhiên tác giả cần làm một bảng phân chia nội dung như trong phim truyền hình chất lượng cao, các nhân vật rầm rập đi theo mạch truyện đã trở thành con rối. Độc giả nhanh nhậy chắc sẽ nhận ra bậc thầy điều khiển con rối đang ẩn mình trong bóng tối của sân khấu.

Tôi nhớ ai đó từng phê bình rằng tiểu thuyết trinh thám với motif thám tử tư cổ điển, một khi đã xây dựng được bối cảnh phá án thú vị thì hai, ba phần sau sẽ nhàm chán. Kết cục, như Matsumoto Seichou☺ đã chỉ ra, hầu hết tiểu thuyết trinh thám hướng tới đối tượng độc giả đại trà đều dựa vào tình tiết rùng rợn như biệt thự ma ám để khiến độc giả bồn chồn, nôn nóng.

Thuyết nghệ thuật kịch (dramaturgy) có quy tắc Khởi – Thừa – Chuyển – Kết☺, tôi lúc nào cũng ghen tị với các tác giả trinh thám có thể viết nên mạch truyện gây hứng thú sâu sắc trong phần “Thừa” mà không tiết lộ trước thông tin.

Chúng ta hãy nhìn *Án mạng trong phòng thể chất* bằng con mắt như vậy. Từ chương 2 tới chương 3, tác giả đã khéo léo dẫn dắt độc giả, giấu thứ nên giấu, còn thứ nên đưa ra ngoài ánh sáng lại miêu tả rất rõ ràng. Đồng thời, tác giả đã điểm xuyết những tình tiết hài hước về đội trưởng Hình sự tài giỏi và cô em gái không công bằng,

tạo nên một tấm màn khói khiến độc giả không thể dễ dàng tiếp cận chân tướng sự việc.

Có rất nhiều nhân vật đặc sắc xuất hiện, đầu tiên phải kể đến Hakamada Yuno đảm nhiệm vai trò của Watson[Ⓢ], đội trưởng câu lạc bộ Báo chí, đội trưởng câu lạc bộ Phát thanh, đội trưởng câu lạc bộ Kịch, hội trưởng và hội phó Hội học sinh. Bóng dáng giáo viên rất mờ nhạt nhưng tôi đoán trường cấp ba trong thực tế cũng vậy thôi. Tác giả đã khắc họa sinh động hình ảnh từng người một. Với nhân vật cảnh sát Hakamada, anh trai Yuno, có lẽ bản thân anh ta không nhận thức được việc đảm nhiệm vai trò cầu nối giữa trường học và cảnh sát, dù đáng tiếc (?) nhưng anh đã sắm rất tốt vai hề gây cười.

Trong số các nhân vật, mới đầu độc giả có thể cảm thấy Urazome Tenma với vai trò thám tử tư không có cá tính đặc biệt nổi trội, khó mà so sánh được sức hấp dẫn từ tuyến nhân vật phụ. Nhưng chắc người đang xem phần lời bình này sau khi đọc xong truyện đều sẽ thấy mình lo lắng dư thừa rồi. Còn nếu chưa đọc truyện thì bạn hãy yên tâm.

Giống hệt như cái tên của cậu, Urazome Tenma là một chàng trai cực kỳ khác biệt. Nhân vật chính để độc giả chờ đợi đủ lâu, tới chương 2 mới xuất hiện, là một thiếu niên độc đáo, phá cách hình tượng thám tử trong trường học.

Hừm. Những lúc này, người viết lời bình thật sự rất khó chịu. Lời bình cho tiểu thuyết trinh thám không được phép tiết lộ thủ phạm và thủ thuật gây án nhưng viết về đặc điểm của nhân vật chính lại như đang bỏ qua màn trình diễn của tác giả. Thế nên tôi phải cẩn trọng... quả thật rất khó chịu.

Vì vậy, lần này, nước đi táo bạo của người viết lời bình chính là cho các bạn nhìn qua cảnh tượng khi Tenma xuất hiện lần đầu tiên.

Lúc đó em gái Hakamada trong vai Watson lần đầu tới nơi ở của Tenma.

Chào đón cô là khoảng hai mươi thiếu nữ.

“.....”

Toàn poster anime. Rất nhiều poster cỡ lớn kích thước bằng khoảng nửa người trên của Yuno dán kín một mặt tường.

Nào là nhóm nhạc đang chơi guitar, nào là ba thiếu nữ mặc đồ hầu gái ngồi trên sofa...

Tiêu đề nhỏ ghi rồi nên chắc tôi tiết lộ cũng không sao đâu nhì. Chàng thám tử tư này là một Otaku nghiện anime điên cuồng.

Tôi cũng khá giống cậu ấy, nhưng tôi thật ghen tị với tác phong làm Otaku của Tenma. Vốn kiến thức khổng lồ về anime mà cậu thể hiện trong tác phẩm, cả về chất và lượng đều khiến một biên kịch anime thế hệ đầu như tôi kinh ngạc. Rất đông tác giả trình thám mới yêu thích anime cuồng nhiệt, đây là bí mật mà mọi người đều biết. Nhưng level Otaku của cậu ấy cao hơn nhiều người khác. “Đưa nhân vật trong *Toradora!* vào nhưng không phải Taiga mà là Kawashima Ami, rất tinh tế.” Một tác giả từng kể lại cảm tưởng của mình với tôi như vậy. Độc giả nào không hiểu những ví dụ so sánh của Tenma thì hãy nghĩ đó là do mình còn lâu lắm mới đạt tới cảnh giới của cậu ấy nhé. Và tôi có một câu hỏi: Câu trích dẫn nổi tiếng trong *Eva*☺ đã xuất hiện ở đâu?

Ở thời điểm hiện tại, tớ hiểu được vậy thôi.

Vừa cho nhân vật một cá tính mãnh liệt, tác giả vừa duy trì tính trinh thám với suy luận sắc bén. Logic xoay quanh chiếc ô được triển khai xuyên suốt phần sau của câu chuyện, cấu trúc nội dung đưa độc giả từ thất bại khi phá giải bí ẩn hiện trường phòng kín khiến chàng thám tử tài ba phải khẽ than “Đùa hả?” tới lần chiến đấu thứ hai. Tại cảnh phá án trước đám đông được mong đợi, suy luận từng bước tới gần sự thật, chặt chẽ chặn mọi lối thoát khiến thủ phạm chỉ còn cách kêu “Chết tiệt!” khiến độc giả thỏa mãn. Trong phần Lời mở đầu, tác giả cẩn thận bổ sung thêm một đoạn nội dung như họa long điểm tình☺.

Với bối cảnh học đường mà tác giả, độc giả cùng quen thuộc và bắt mắt như thế đây là một cuốn tiểu thuyết trinh thám dựa vào tưởng tượng để kết nối tình tiết thay cho suy luận, đó chỉ là lớp vỏ

bọc bên ngoài, không hơn. Tôi mong ba năm hoặc năm sau đọc lại, các bạn sẽ cảm nhận được tính bền vững(!) và sự khôn ngoan(?) đủ để khiến độc giả thỏa mãn của một tác phẩm trình thám chân chính.

Đúng vậy, cuốn sách này là tác phẩm đã đạt giải thưởng *Ayukawa*.